NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

30. beretning 2021

21

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

30. beretning 2021

Flygtningenævnet
Formandskabet, 30. beretning 2021
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2022

Omslag og design:
Stibo Complete

Repro og tryk:
Stibo Complete

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-19-9
EAN 9788791763199

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-20-5
EAN 9788791763205

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
https://boghandel.stibocomplete.com

Publikationen er endvidere tilgængelig
på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2022

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 30. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2021 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis og praksis i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Arbejdet i Flygtningenævnet har også i 2021 været påvirket af COVID-19-pandemien og initiativerne for at begrænse smitten. Nævnet har i hele perioden afholdt nævnsmøder, men har måttet aflyse og udskyde et antal nævnsmøder, hvor en mødedeltager udviste symptomer på COVID-19, var omfattet af tiltagene for at standse smittespredning, eller tilhørte gruppen af særligt sårbare.

Det er i løbet af 2021 lykkedes nævnet at nedbringe antallet af verserende sager, der de seneste mange år har været påvirket af de store indrejsetal i 2015 og 2016, til et mere normalt niveau, og der verserede ved udgangen af beretningsåret omkring 550 sager. Den positive udvikling er fortsat i 2022, og antallet af verserende sager var ved udgangen af maj omkring 350. Der henvises til kapitel 15 for nærmere statistiske oplysninger for 2021.

Flygtningenævnet har også i 2021 behandlet en række sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl eller har nægtet at forlænge eller har inddraget opholdstilladelser til personer fra Syrien. I sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser har nævnet i beretningsåret efter en konkret vurdering omgjort omkring 45% af styrelsens afgørelser og givet ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, eller forlænget opholdstilladelsen efter § 7, stk. 3, mens omkring 40% er blevet stadfæstet og 15% hjemvist. I de første fire måneder af 2022 har nævnet omgjort omkring 61% af styrelsens afgørelser og stadfæstet og hjemvist henholdsvis omkring 26 og 13%. I et stort antal sager er afgørelsen blevet omgjort, allerede fordi nævnet har fundet, at ansøgerne opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, f.eks. på grund af sur place-aktiviteter i Danmark. I andre sager har nævnet omgjort

Udlændingestyrelsens afgørelse, selvom betingelserne i § 7 ikke var opfyldt, men fordi nævnet har fundet, at ansøgerne har haft en sådan tilknytning til Danmark, at det ville udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at nægte at forlænge eller at inddrage deres opholdstilladelse. Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende personer fra Syrien i kapitel 13.

Den nærmere tilrettelæggelse af nævnets sagsbehandling i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der vil kunne foretages indgreb i ansøgernes privatliv og familieliv i Danmark som beskyttet efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, drøftes løbende i Flygtningenævnets formandskab og på møderne i koordinationsudvalget. Nævnet har i 2021 desuden afholdt et seminar for nævnets medlemmer og sekretariatet om de menneskeretlige perspektiver ved inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse.

Flygtningenævnet følger nøje med i relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, FN's komitéer og EU-Domstolen. Nævnet har i samarbejde med andre udlændingemyndigheder udarbejdet en række notater, som løbende opdateres, om beskyttelse i henhold til både Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner. Notaterne kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside og er nærmere omtalt i kapitel 1.

Nævnet følger også forholdene i de lande, som ansøgerne kommer fra, nøje. Hvis der opstår en alvorlig og usikker situation i et land, som indebærer, at det i en periode ikke er muligt for Flygtningenævnet at tilvejebringe sikre og tilstrækkelige baggrundsoplysninger om forholdene i landet, kan nævnet helt undtagelsesvis beslutte at berostille behandlingen af konkrete sager fra det pågældende land, indtil sådanne oplysninger kan tilvejebringes. Nævnet vil sædvanligvis samtidig beslutte at udsætte udrejsefristen i sager, hvor nævnet tidligere har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, og de pågældende personer befinder sig i udsendelsesposition. Nævnet har på møder i koordinationsudvalget i august og december 2021 besluttet at berostille sagsbehandlingen vedrørende personer fra henholdsvis Afghanistan og Etiopien. Berostillelserne skyldtes for Afghanistans vedkommende situationen i landet i forlængelse af Talibans magtovertagelse i august 2021, og for Etiopiens vedkommende konflikten i landet, herunder i Tigray-regionen. Nævnet har efterfølgende på møder i henholdsvis december 2021 og februar 2022 besluttet at genoptage behandlingen af sagerne vedrørende personer fra Afghanistan og Etiopien. Senest har nævnet på møde i februar 2022 på grund af den russiske invasion af og krigen i Ukraine besluttet at berostille sagsbehandlingen vedrørende personer herfra.

Med udgangen af september 2021 fratrådte landsdommer Henrik Bloch Andersen hvervet som Flygtningenævnets formand efter 26 år med tilknytning til nævnet, heraf de seneste syv år som formand. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtrykke min store tak til Bloch Andersen, der gennem sit mangeårige virke har haft fokus på at sikre retssikkerheden og kvaliteten i nævnets sagsbehandling og på at sikre offentligheden så stort indblik i nævnets arbejde som muligt.

København, juni 2022

Ib Hounsgaard Trabjerg

Indholdsfortegnelse for 30. beretning 2021

Forord ved formanden 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 15

1.1 Flygtningenævnets kompetence 15
1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed 16
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 20
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 20
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 23
1.6 Formandskabet 25
1.7 Koordinationsudvalget 26
1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team 27
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 28
1.10 Seminar for Flygtningenævnets medlemmer 30

Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2021 31

2.1 Indledning 31
2.2 EU-asylarbejdsgruppen 31
2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee) 32
2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA) 32
2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC) 33
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom) 34
2.7 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) 34
2.8 UNHCR- og Europaråds-seminar om LGBT+-personer i asylproceduren 34
2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat 35

Kapitel 3 Dublinsager 37

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager 37
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen 37
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen 38
3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer 39
3.2.1 EU-Domstolen 39
3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol 45
3.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien 45
3.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer 47

3.3	Sagens behandling	47
3.3.1	Sagsforløb	47
3.3.2	Genoptagelse	49
3.3.3	Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning	50
3.4	Eksempler fra nævnets praksis	51
3.4.1	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	51
3.4.2	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	53
3.4.3	Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	54
3.4.4	Generelle forhold i modtagerlandet	56
3.4.5	Frister	59

Kapitel 4	Mundtlige nævnssager i 2021	65
4.1	Indledning	65
4.1.1	Iran	66
4.1.2	Afghanistan	71
4.1.3	Irak	72
4.1.4	Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse	72
4.2	Udlændingelovens § 7, statusvalg	74
4.2.1	Udlændingelovens § 7, stk.1	74
4.2.1.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	77
4.2.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	94
4.2.2.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	98
4.2.3	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	111
4.2.4	Statusændringssager	113
4.2.4.1	Praksis i statusændringssager	114
4.3	Betydningen af kumulative forhold	121
4.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	126
4.5	Private konflikter og agents of persecution	134
4.6	Betydningen af helbredsmæssige forhold	137
4.7	Betydningen af tortur	141
4.7.1	Internationale forpligtelser	141
4.7.2	Vurdering af den aktuelle risiko	143
4.7.3	Bevisvurderingen	144
4.7.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	144
4.7.3.1.1	FN's Torturkomités General Comment no. 4	152
4.7.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	153
4.7.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	153

4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere 153
4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande 153
4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren 163

Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger 169

5.1 Internt flugtalternativ (IFA) 169
5.2 Første asylland 172
5.2.1 Beskyttelse i et andet land 173
5.2.2 Tilknytningsmomenter 176
5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer 177
5.3 Udlændingelovens § 29 b 178
5.3.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager 178
5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser 178
5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland 178
5.3.2 Sagens behandling 180
5.3.2.1 Sagsforløb 180
5.3.2.2 Genoptagelse 181
5.3.3 Nævnets praksis 182
5.4 Sur place 184
5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland 184
5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl 185
5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter 193
5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter 193
5.4.2.3 Andre aktiviteter 193
5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse 193
5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v. 193
5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv. 194
5.5.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurdering af forfølgelsesrisikoen 194
5.5.2.2 Ægteskab, skilsmisse og samlivsophævelse 198
5.5.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb 201
5.5.2.5 Kvindelig omskæring 204
5.5.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+) 207
5.6 Menneskehandel 211
5.7 Dobbeltstraf 214
5.8 Konsekvensstatus 216
5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed 218
5.8.1.1 Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse 221

5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse 223
5.8.1.3 Forældre til børn, der nyder beskyttelse 225
5.8.1.3.1 Mindreårige børn som hovedperson 225
5.8.1.3.2 Myndige børn som hovedperson 228
5.8.1.4 Søskende til en person, som nyder beskyttelse 229
5.8.1.5 Øvrige familiemedlemmer 229
5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus 230
5.8.3 Udelukkelse 232
5.8.4 Procedurer i sager om konsekvensstatus 232

Kapitel 6 Ophør af opholdstilladelse 235

6.1 Mundtlige nævnssager i 2021 235
6.1.1 Somalia 235
6.1.2 Syrien 249
6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 259
6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse 259
6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 264
6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 266
6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig) 293
6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet) 306
6.5 Bortfald af opholdstilladelse 308
6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig 312
6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet 312
6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland 316
6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v. 319
6.5.5 Dispensation fra bortfald 322

Kapitel 7 Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet 327

7.1 Betydningen af kriminelle forhold 327
7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet 327
7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 329
7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33 330
7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 331

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) 337
7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK 337
7.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning 337
7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3 338
7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3 341
7.7 Udlændingelovens § 49 a 344
7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b 352
7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister 353
7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1 355

Kapitel 8 Statsløse palæstinensere 357

8.1 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser 357
8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D 357
8.1.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D 359
8.1.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold 362
8.2 Praksis fra UNRWAs mandatområde 362
8.2.1 Gaza 362
8.2.2 Jordan 364
8.2.3 Libanon 365
8.2.4 Syrien 370
8.2.5 Vestbredden 370
8.3 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde 371

Kapitel 9 Uledsagede mindreårige asylansøgere 375

9.1 Indledning 375
9.2 Definition 376
9.3 Aldersvurdering 376
9.4 Ledsagevurdering 383
9.5 Modenhedsvurdering 383
9.6 Asylsagens behandling 385
9.7 Bevisvurdering 388
9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3 391
9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 394
9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 395

Kapitel 10 Identitetsfastlæggelse 397

Kapitel 11 Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet 405

11.1 Sagens behandling 405
11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter 405
11.1.2 Mundtlig behandling 407
11.1.3 Skriftlig behandling 424
11.2 Bevisvurderingen 425
11.2.1 Ansøgers forklaring 426
11.2.2 Vidneførsel 454
11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger 455
11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling 456
11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale 458
11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger 459
11.2.4.1 Høringer 459
11.2.4.2 Ægthedsvurderinger 460
11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer 462
11.2.4.4 Sprogtest 462
11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark 463
11.2.4.6 Reformatio in pejus 463
11.3 Flygtningenævnets afgørelse 464
11.4 Aktindsigt og offentlighed 465
11.5 Udsendelse 467
11.5.1. Hjemrejseloven 469
11.5.2 Udrejsefrister 470
11.5. 2. Indrejseforbud 475
11.5.2.1 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4 477
11.5.3 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse 479
11.6 Udeblivelse 481
11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse 482
11.7.1 Udeblevne 482
11.7.2 Frafald 483
11.7.3 Hjemvisning 483
11.7.4 Udsættelse 485
11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager 486
11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer 486

11.8.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	486
11.8.2.1	Retsgrundlaget	486
11.8.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	488
11.8.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	490
11.9	Tolkning	490
11.10	Hastesager	492
11.11	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	493
11.11.1	Genoptagelse	493
11.11.2	Domstolsprøvelse	497
11.11.2.1	Lovgrundlaget	497
11.11.2.2	Domspraksis	498
11.11.3	Folketingets Ombudsmand	498

Kapitel 12	Sager indbragt for internationale organer	501
12.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	501
12.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	501
12.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	502
12.2	FN's menneskerettighedsorganer	504
12.3	FN's Torturkomité	506
12.3.1	FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf	506
12.3.2	FN´s Torturkomités udtalelse i 2021 i sagen H.Z. mod Danmark, communication no. 792/2016 (Uganda)	508
12.4	FN's Menneskerettighedskomité	509
12.4.1	FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder	509
12.4.2	FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2021 i sager mod Danmark	511
12.4.2.1	Sager hvor komitéen har udtalt kritik	511
12.4.2.1.1	A.M.F. og A.M. mod Danmark, communication no. 2651/2015 (Etiopien)	511
12.4.2.1.2	M.N. mod Danmark, communication no. 3188/2018 (Iran)	514
12.4.2.2	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	520
12.4.2.2.1	J.R.R. m.fl. mod Danmark, communication no. 2787/2016 (Bulgarien, § 29 b)	520
12.4.2.3.2	M.R. mod Danmark communication no. 2510/2014 (Iran)	521
12.4.2.3	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	522
12.5	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	522

12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder 522
12.6 FN's komité om barnets rettigheder 524
12.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder 524
12.6.2 Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Børnekomité i en sag mod Danmark 525
12.6.3 FN's Børnekomités udtalelse i 2021 i sagen Y.A.M mod Danmark, communication no. 83/2019, udtalelse af 5. marts 2021 (Somalia) 527

Kapitel 13 Syrien 533

13.1 Indledning 533
13.2 Flygtningenævnets vurdering af de generelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus-området 535
13.2.1 Damaskus 535
13.2.2 Rif Damaskus 539
13.3 Forsigtighedsprincippet i Syrien-sager 542
13.4 Praksis vedrørende syriske statsborgere som henviser til individuelle forhold 544
13.5 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus 549

Kapitel 14 Afghanistan 551

Kapitel 15 Statistik 555

15.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2021 555
15.2 Sagernes behandlingsform 555
15.3 Hjemvisninger og sager afsluttet uden afgørelse. 556
15.4 Spontansager 557
15.4.1 Nye spontansager 557
15.4.2 Genoptagede spontansager 557
15.5 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser 558
15.5.1 Nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager 558
15.5.2 Genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager 559
15.6 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter – Alle spontansager og inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager 560
15.7 Statusændringssager 561
15.8 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager og udsendelsessager 561

15.9	Dublinsager	562
15.10	§ 29 b-sager	563
15.11	Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere	563
15.11.1	Aldersklagesager	563
15.11.2	Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere	563
15.11.3	Ledsagesager	564
15.12	Andre sager	564
15.12.1	Identitetsklager	564
15.12.2	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	564
15.12.3	Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse	564
15.12.4	Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge	564
15.13	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager	564
Bilag 1	Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	567
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	570
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	571
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021	575
Bilag 5	Uddrag af Bekendtgørelse af hjemrejseloven, Lovbekendtgørelse nr. 982 af 26. maj 2021	602
Bilag 6	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	603

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, er bortfaldet.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og §§ 19-20.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

- Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

- Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

- Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

- Afgørelser om forlængelse af udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, når Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler endvidere klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om forlængelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 4, i forbindelse med afgørelser om bortfald truffet efter §§ 17, 17 a og 21 b, om nægtelse af forlængelse truffet efter § 11, stk. 2, eller om inddragelse truffet efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet i Grønland har i 2017, 2018 og 2020 behandlet tre sager, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl på Færøerne til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven, og som opholder sig på Færøerne eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet på Færøerne, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet på Færøerne består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Færøernes Landsstyre, et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet sekretariat har ultimo 2021 modtaget en sag, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på Færøerne efter § 7 som affattet ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven. Der er i overensstemmelse med anordningens § 53, stk. 2, sammensat et særligt nævn til Flygtningenævnet på Færøernes behandling af sagen i 2022.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette omfatter samtlige områder, hvor Flygtningenævnet har kompetence, jf. afsnit 1.1, og indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 11.11.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 484f, afsnit 9.3.2.1, af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2021 beskikket ni nye næstformænd samt fire nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Med virkning fra 1. oktober 2021 overtog landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg hervet som formand for Flygtningenævnet efter landsdommer Henrik Bloch Andersen, der fratrådte som formand med udgangen af september 2021. Den nye formand blev valgt

af formandskabet på et møde den 15. juni 2021 i overensstemmelse med § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2021 af en formand, 17 næstformænd og 37 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Næstformænd:
Landsdommer Mohammad Ahsan
Landsdommer Henrik Bitsch
Dommer Nanna Blach
Dommer Leon Fredgaard
Dommer Karsten Tougaard Kristensen
Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen
Dommer Henrik Munkholm
Landsdommer Alex Puggaard
Landsdommer Claus Rohde
Landsdommer Mikael Friis Rasmussen
Dommer Jan Strange
Dommer Mette Søndergaard
Dommer Charlotte Thorlaksen
Dommer Niels Toft-Vandborg
Dommer Michael Toftager
Landsdommer Nicolai Uggerhøj-Winther
Landsdommer Anne Bendfeldt Westergaard

Fratrådte:
Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Peder Johs. Christensen
Dommer Helle Dietz
Dommer Helle Fløystrup
Landsdommer Karen Hald
Landsdommer Linda Hangaard
Retspræsident Betina Juul Heldmann
Landsdommer Steen Mejer
Dommer Lone Molsted
Dommer Margrete Nissen
Landsdommer Chris Olesen

Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Peter Mørk Thomsen

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:
Chefkonsulent Anne Marie Abildskov
Chefkonsulent Nanna Abildskov
Chefkonsulent Niels Rune Brandt
Kst. souschef Stine Højlund Nunes Cavalcante
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Chefkonsulent Eydbjørn Djurhuus
Specialkonsulent Cecilie Dyreborg-Kragh
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi (orlov)
Specialkonsulent Ninna Kirstine Engelbrecht
Souschef Caroline Elmberg
Fuldmægtig Judith Von Gyer
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)
Fuldmægtig Pernille Drud Jensen (orlov)
Souschef Christine Vestgaard Johansen
Specialkonsulent Caroline Krogh
Chefkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen
Enhedschef Nicolai Holm Larsen
Fuldmægtig Karina Viskum Lisberg
Chefkonsulent Maiken Michelsen
Fuldmægtig Sabine Skovgård Münzer
Specialkonsulent Marian Lyng Møller
Chefkonsulent Birgitte Kleberg Maare
Enhedschef Grith Nørgaard
Specialkonsulent Sarah Lambert Oxbøll (tjenestefri)
Kontorchef Kenny Rasmussen

Fratrådte:
Hinna Anwar
Line Kromand Danielsen
Louise Vedel Ellborg
Dejan Keseric
Henriette Sundgaard Land
Cecilie Brandt Opstrup

Allan Dyrlund Parbst
Sara Viskum

Advokater:
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Jens H. Bech
Advokat Kristine Martin Berg
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Charlotte Krarup
Advokat Kristian Højgaard Madsen
Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen
Advokat Peter Paldan Sørensen
Advokat Peter Trudsø

Fratrådte:
Gitte Holm Bagge
Hans Mogensen
Henrik Hasseris Olesen
Else Præstegaard
Jens Jørgen Viuff

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2021 haft ca. 56 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2021 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Chefkonsulent Trine Priess Sørensen

AC-medarbejdere:
Fuldmægtig Gitte Damkjær Andersen
Fuldmægtig Emil Ebbesen Baulund
Fuldmægtig Line Norup Bisgaard
Fuldmægtig Naja Bruzelius
Fuldmægtig Adam Caning

Fuldmægtig Ajla Catovic
Fuldmægtig Sadia Chaman
Fuldmægtig Malene Christensen
Fuldmægtig Elias Demirezen
Fuldmægtig Sadiye Müge Erdölek
Specialkonsulent Denise Henriksen
Fuldmægtig Anna Farinha Iversen
Fuldmægtig Rikke Lilienvald Larsen
Fuldmægtig Sarah Emilie Larsen
Fuldmægtig Hakop Muradian
Fuldmægtig Emma Olsen
Fuldmægtig Christina Petersen
Fuldmægtig Mikkel Plassmann
Fuldmægtig Jumana Radhi
Fuldmægtig Cecilie Rahbek
Fuldmægtig Yasmin Rashed
Fuldmægtig Camilla Ravn (orlov)
Fuldmægtig Jasmin Navaie Sami
Fuldmægtig Marie Sigsgaard
Fuldmægtig Iza Marie Bjørnstrup Søby
Fuldmægtig Marie-Louise Veng Thomsen
Fuldmægtig Christian Rye Thuesen
Fuldmægtig Andrea Jessen Vang
Fuldmægtig Roza Önder

Fratrådte:
Fawad Aslam
Humayun Zia Choudhary
Nathalie Haagaard
Samina Munir Lanewala
Matias Means
Line Brinch Vesterdal
Carina Beck Vestergaard

Studenter:
Stud.jur. Sara Schantz Hessner
Stud.jur. Lucas Kücüktuncel
Stud.jur. Kathleen Dizon Osol
Stud.jur. Milad Safi

Fratrådte:
Stud.jur. Frederik Kristensen Rosendahl
Stud.jur. Christiane Vigh

Kontorfunktionær:
Kontorfuldmægtig Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Flygtningenævnets administrative team:
Teamleder Stine Lund Thirsgaard
Ekspeditionssekretær Hanne Desler
Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen
Overassistent Hanan Bahraoui
Kontorfuldmægtig Jette Lyngsø Frank
Overassistent Rasmus Skyt Jensen
Overassistent Anders Nikolaj Prang
Kontorfuldmægtig Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Fratrådte:
Kontorelev Anne-Marie Mogensen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2021 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Også sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, og om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af en sådan opholdstilladelse samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-15.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, indtil udgangen af september 2021 landsdommer Henrik Bloch Andersen og med virkning fra 1. oktober 2021 landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg, kontorchef Kenny Rasmussen samt indtil udgangen af september 2021 advokat Hans Mogensen og med virkning fra den 1. oktober 2021 advokat Peter Trudsø.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i

nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2021 afholdt seks ordinære møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg og et ekstraordinært møde om situationen i Afghanistan.

1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets Administrative Team foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til

høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 11, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere, og i sager vedrørende forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort. Hver afgørelse forsynes på hjemmesiden med en sagskode, der består af en landeforkortelse,

afgørelsesåret og et løbenummer, f.eks. Afgh/2021/43. Hvis den samme afgørelse gengives i formandskabets beretning, benyttes den samme sagskode. I beretningen kan det forekomme, at alene et uddrag af nævnets præmisser i en afgørelse er gengivet, hvis alene en del af præmisserne er relevante til illustration af et bestemt spørgsmål. Det vil i så fald være angivet, at dele af afgørelsen er udeladt. For så vidt angår disse sager vil det være muligt at finde præmissernes fulde ordlyd på hjemmesiden under den samme sagskode.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Baggrundsmateriale, som ikke er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, vil også fremgå af bilagslisten for det pågældende land med en gengivelse af indholdet af materialet, og de enkelte nævnsmedlemmer og beskikkede advokater vil kunne få tilsendt dokumenterne ved henvendelse til Flygtningenævnets sekretariat.

På hjemmesiden findes også links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fem notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder og om FN's konvention om barnets rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, asylrelevante domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

Som forudsat ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af blandt andet udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) har Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet udarbejdet et notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner om menneskerettigheder. Første del af notatet er offentliggjort på nævnets hjemmeside i 2020, ligesom der på hjemmesiden er indsat direkte links til en række afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende menneskerettighedskonventionens artikel 8 og til praksis fra FN's Menneskerettighedskomité, Børnekomité og Handicapkomité.

Herudover er der adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.10 Seminar for Flygtningenævnets medlemmer

I november 2021 afholdt Flygtningenævnet et seminar vedrørende beskyttelse af familie- og privatliv. Under seminaret blev der holdt oplæg af professor Jens Elo Rytter, Københavns Universitet, og lektor Louise Halleskov, Aarhus Universitet. Seminaret, der var målrettet Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i sekretariatet, omhandlede de menneskeretlige perspektiver ved inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse med særligt fokus på Danmarks forpligtelser efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis herom.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2021

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2021. Som følge af COVID-19-situationen har møderne været afholdt som virtuelle møder.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den dan-

ske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets kontor for Internationalt Udlændingesamarbejde.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2021.

2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2021.

2.4 The European Union Agency for Asylum (EUAA)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO forestår udviklingen af EU's COI-portal og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Den 18. november 2021 afholdt EASO i samarbejde med International Association of Refugee and Migration Judges, EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol et virtuelt seminar om behandlingen af asylsager i medlemsstaterne. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Seminaret indeholdt blandt andet oplæg fra et ekspertpanel om forskellige asylrelevante problemstillinger. Ekspertpanelet, bestående af dommere fra EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, drøftede de fælles kriterier der gælder for medlemsstaterne i forbindelse med behandling af asylsager. Ekspertpanelet gennemgik en række domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og princi-

pielle udtalelser fra EU-Domstolen. Efter oplægget var der mulighed for at dele erfaringer mellem medlemsstaterne og stille spørgsmål til panelet.

2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 18 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 19. maj 2021 afholdt IGC et online-møde for Netværket om uledsagede mindreårige asylansøgere (Network on Unaccompanied and Separated Minors NUSM) om høring af børn i asylsagsbehandlingen, herunder om deltagelse, aldersgrænser og troværdighedsvurdering. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

På seminaret holdt sekretariatets souschef et oplæg om Flygtningenævnets særlige procedure ved behandlingen af sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere. En repræsentant fra Udlændingestyrelsen orienterede i den forbindelse om modenhedsvurderingen. Derudover var der et oplæg om behandlingen i USA af asylansøgninger fra mindreårige og et oplæg fra Grækenland om arbejdet med at beskytte mindreårige. Endelig var der et oplæg fra EASO om virtuel afholdelse af samtaler med børn som følge af Covid-19.

Den 18. november 2021 afholdt IGC et virtuelt seminar om asylrelevante problemstillinger i Myanmar i lyset af militærkuppet i landet i februar 2021. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Seminaret indeholdt blandt andet oplæg fra forskellige eksperter om menneskerettighedssituationen i Myanmar samt om udfordringer relateret til forskellige persongrupper i Myanmar, der er relevante for behandlingen af asylansøgninger og klagesager i medlemslandene, herunder blandt andet situationen for personer med relation til den tidligere regering, menneskerettighedsforkæmpere og journalister. Efter oplæggene fulgte en fælles drøftelse af situationen i Myanmar efter kuppet i februar 2021 med særligt fokus på sikkerhedssituationen, humanitære aspekter og menneskerettigheder. Hovedformålet med mødet var at øge deltagernes viden om den aktuelle menneskerettighedssituation i Myanmar samt udveksling af erfaringer med kildesøgning, herunder baggrundsmateriale om forholdene i landet.

Den 30. november - 1. december 2021 afholdt IGC et virtuelt temamøde med fokus på medlemsstaternes asylsystemer i en post-COVID-19-æra. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Mødet indeholdt blandt andet oplæg fra forskellige eksperter om vigtige udviklinger på asylområdet med fokus på ændringer i asylpolitikken og -praksis, herunder de juridiske rammer, asylprocedurer og ændringer i forbindelse med bistand og ydelser til asylansøgere. Derudover var der en kort opdatering om den seneste udvikling om push-back-situationen ved grænsen mellem Belarus og Polen. Der var mulighed for at dele erfaringer og drøfte asylrelevante problemstillinger som følge af forholdene i Afghanistan og stille spørgsmål til panelet.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 4. – 8. oktober 2021 afholdt ExCom sin 72. samling i Genève. Flygtningenævnet var ikke repræsenteret ved denne samling.

2.7 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC)

General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) er et internationalt netværk, som blev grundlagt i 2004 med det formål at facilitere et samarbejde mellem de europæiske asyl- og immigrationsmyndigheder. Samarbejdet omfatter blandt andet erfaringsudveksling, udvikling af "best practices", afholdelse af uformelle møder, workshops m.v. og opbygning af et netværk af specialister inden for asyl - og immigrationsområdet. Deltagerstaterne udgøres af de 27 EU-medlemslande, Storbritannien, Island, Republikken Nordmakedonien, Tyrkiet, Bosnien-Hercegovina, Norge og Schweiz.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i GDISC i 2021.

2.8 UNHCR- og Europaråds-seminar om LGBT+-personer i asylproceduren

Den 1. - 2. december 2021 afholdt UNHCR og Europarådet et online seminar om LGBT+-personer i asylproceduren. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat.

Seminaret indeholdt blandt andet oplæg fra eksperter, asylansøgere og advokater om behandlingen af asylsager vedrørende LGBT+-personer og forholdene for LGBT+-personer i asylproceduren. Seminaret indeholdt derudover gruppearbejde i form af besvarelse af cases.

2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnets sekretariat har ikke haft besøg fra udlandet i 2021.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refoulement.

Medlemsstaterne omfatter EU-landene samt Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 5.3.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 5.2 om første asylland.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter proceduren for sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt afgjort som åbenbart grundløse, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitel 4.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikler 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på medlemsstaternes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-15 i forhold til forskellige medlemsstater, vil ansvaret påhvile den stat, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikler 8-15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

3.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 27 uafhængige dommere, én fra hver medlemsstat. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 27 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde fore-

lægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) afsnit V, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag, og det følger af denne parallelaftale, at der er adgang til at foretage præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary of State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublinreglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at

overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgeres mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præamblens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt denne stat ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

EU-Domstolen har endvidere den 13. november 2018 truffet præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet behandling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlemsstat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behand-

lingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede medlemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej, således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 86). Medmindre den anmodende medlemsstat fortsat råder over den tid, der er nødvendig for inden for de ufravigelige frister, der er fastsat med henblik herpå i Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, at indgive en ny anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, skal den derfor anses for ansvarlig for behandlingen af den pågældende ansøgning om international beskyttelse (præmis 87).

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager, hvor nævnet i lyset af EU-domstolens afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17) har forholdt sig til anvendelsen af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt.

Som eksempel på en af disse sager, der blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførelse til **Frankrig** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der var i besiddelse af en opholdstilladelse udstedt af de franske myndigheder, der var udløbet mindre end to år inden ansøgning om asyl. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for flygtninge i Frankrig samt til, at Udlændingestyrelsen ved sin anmodning til de franske myndigheder om tilbagetagelse ikke havde overholdt fristerne som fastsat i Dublinforordningen. Advokaten havde endvidere henvist til, at klagerens opholdstilladelse ikke var udløbet mindre end to år forinden, klageren søgte om asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Sagen angår for Flygtningenævnet blandt andet spørgsmål om anvendelse af fristreglerne i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2. Den beskikkede advokat har – under henvisning til EU-Domstolens dom i de forenede sager C-47/17 og C-48/17 anmodet om, at der sker præjudiciel forelæggelse for EU-domstolen og har i den forbindelse udarbejdet udkast til spørgsmål. *Præjudiciel forelæggelse* Både Dublinforordningen, der er udstedt under henvisning til Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, særligt artikel 78, stk. 2, litra e, og Gennemførelsesforordningen er

omfattet af det danske retsforbehold, og i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er tilknyttet som bilag til traktaten om den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af det Europæiske Fællesskab, er retsakterne ikke bindende for Danmark. Reglerne i Dublinforordningen finder imidlertid anvendelse i Danmark i kraft af en parallelaftale indgået på mellemstatsligt grundlag, og det følger af denne parallelaftale, at der er adgang til at foretage præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Flygtningenævnet finder navnlig i lyset af præmisserne i de forenede sager C-47/17 og C-48/17 (de såkaldte X & X-sager), herunder navnlig præmis 87, at der ikke i forhold til afgørelsen af denne sag består en sådan tvivl eller uklarhed om forståelsen, rækkevidden og fortolkningen af Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, sammenholdt med Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, at der er anledning til at foretage præjudiciel forelæggelse af spørgsmål for EU-Domstolen i overensstemmelse med anmodningen fra den beskikkede advokat, jf. herved Traktaten om Den Europæiske Unions Fremgangsmåde artikel 267. *Sagens realitet* Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a. Det fremgår videre af kapitel 5 a, herunder § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen. I den konkrete sag fremsendte Udlændingestyrelsen en anmodning om overtagelse til de franske myndigheder [i efteråret] 2019. Denne anmodning blev afvist af de franske myndigheder [i efteråret] 2019. Udlændingestyrelsen iværksætte [i efteråret] 2019 rettidigt den yderligere og fakultative procedure efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, der imidlertid ikke blev besvaret af de franske myndigheder inden for fristen på 14 dage i forordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. Udlændingestyrelsen fremsendte herefter [i efteråret] 2019 en fornyet anmodning om overtagelse til de franske myndigheder, som herefter accepterede anmodningen om overtagelse [i efteråret] 2019. EU-Domstolens dom af 13. november 2018 i de forenede sager C-47/17 og C-48/17 forholder sig i præmis 86 alene til fortolkningen af Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, og fastslår alene, at bestemmelsens 3. pkt., skal fortolkes således, at udløbet af den i proceduren fastsatte svarfrist på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej. Af præmis 86 kan det derimod ikke udledes, at alle handlemuligheder inden for rammerne af Dublinforordningen og Gennemførelsesforordningen herefter er udtømt. Dette følger da også af dommens præmis 87, hvoraf fremgår, at den anmodende medlemsstat skal anses for ansvarlig for behandlingen af den pågældende ansøgning om international beskyttelse, medmindre den anmodende medlemsstat fortsat råder over den tid, der er nødvendig for at indgive en ny anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse inden for de ufravigelige frister, der er er fastsat med henblik herpå i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2. Da Udlændingestyrelsen i

nærværende sag har fremsat en fornyet anmodning til de franske myndigheder efter udløbet af genvurderingsfristen i medfør af Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, men inden udløbet af den generelle og absolutte frist i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, tiltræder Flygtningenævnet, at de tidsmæssige betingelser i Dublinforordningen, der er båret af et mål om hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, er overholdt. De forhold, der er anført af den beskikkede advokat, om formålet med fristreglerne, herunder om omgåelse af reglerne ved fremsendelse af en fornyet anmodning [i efteråret] 2019 på samme grundlag som tidligere, kan således ikke føre til en anden vurdering af sagen. Flygtningenævnet lægger efter oplysningerne i sagen til grund, at betingelserne i Dublinforordningens artikel 12, stk. 4, er overholdt. Nævnet har herved lagt vægt på oplysningerne om klagerens hidtidige opholdsgrundlag, og at de franske myndigheder først [i vinteren 2018/2019] traf endelig afgørelse om, at klageren skulle forlade Frankrig, ligesom de franske myndigheder må anses for at have lagt disse omstændigheder til grund ved accepten af tilbagetagelse [fra efteråret] 2019 i medfør af Dublinforordningens artikel 12, stk. 4. Det indebærer, at Frankrig i overensstemmelse med accepten [fra efteråret] 2019 som udgangspunkt er ansvarlig for behandlingen af klagerens asylsag. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, der indebærer, at asylansøgningen bør behandles i Danmark i medfør af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Den omstændighed, at klageren har konflikter med familiemedlemmer og en tidligere kærestes familie bosiddende i Frankrig, er ikke forhold, der kan begrunde, at ansøgningen om asyl skal behandles i Danmark. Om fornødent må klageren søge de franske myndigheders beskyttelse. Der er ikke grundlag for at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og modtageforholdene i Frankrig, at en overførsel af klageren til Frankrig vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som nævnt i EMRK artikel 3 eller EU-charteret om grundlæggende rettigheder artikel 4, jf. EU-Domstolens dom af 21. december 2011, N.S. m.fl. (C-411/10 og C-493/10), særligt præmis 86. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme af 2. juli 2020 (N.H. m.fl. mod Frankrig, sag 28820/13 m.fl.) og 10. september 2020 (B.G. m.fl. mod Frankrig, sag 63141/13) kan ikke føre til en anden vurdering af klagerens forhold. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Frankrig er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Frankrig, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet har herved taget i betragtning, at der ifølge baggrundsoplysningerne er stor mangel på indkvarteringsmuligheder. Det fremgår således af AIDA, Country Report: France 2019 Update, fra april 2020, at "only about 52 % of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2019". Samtidig fremgår det, at asylansøgere, der ikke bliver indkvarteret, modtager et dagligt tillæg på 7,40 euro, som dog af AIDA fortsat vurderes som værende for lavt til at skaffe sig adgang til det private boligmarked. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at det efter baggrunds-

oplysningerne, herunder AIDA, Country Report: France 2019 Update, af april 2020, må lægges til grund blandt andet, at Dublinreturnees bliver behandlet og modtager samme indkvarteringsforhold som asylansøgere. Flygtningenævnet bemærker videre, at Frankrig har tiltrådt flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder, og at der ikke er holdepunkter for at tro, at Frankrig ikke lever op til sine internationale forpligtelser, herunder princippet om non-refoulement. Heller ikke de af klageren påberåbte forhold vedrørende COVID-19-pandemien, herunder smitteniveauet og de midlertidige tiltag, der i den forbindelse er taget i det franske samfund, kan føre til, at ansøgningen om asyl skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Dub-Fran/2021/1

3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 12.1.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien

Storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12) vedrørende Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt blandt andet, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen. I juni 2015 fremsendte de italienske myndigheder et såkaldt circular letter til alle medlemsstaterne, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som var reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. Senest i juli 2018 genbekræftede de italienske myndigheder garantien. Flygtninge-

nævnet har siden juni 2015 truffet afgørelse om overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien på baggrund af den udstedte garanti. Domstolen har i en række domme efterfølgende taget stilling til Dublinoverførsel til Italien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 37 ff. Domstolen har endvidere i sagen H. og andre mod Schweiz (appl. no. 67981/16) ved beslutning af 15. maj 2018 anset en klage over overførsel af en familie med to mindreårige børn til Italien som inadmissible.

De italienske myndigheder udstedte i september 2018 det såkaldte Salvini-dekret, dekret nr. 113/2018, der umiddelbart indebar en indskrænkning i adgangen til SPRAR-centrene for særligt sårbare asylansøgere. Nævnet besluttede på den baggrund i november 2018 at hjemvise nævnets fire verserende sager vedrørende Dublinoverførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Styrelsen blev samtidig anmodet om at undersøge, om dekretet var trådt i kraft, om det blev efterlevet af de italienske myndigheder, og herunder om dekretet indebar, at de italienske myndigheder ikke længere administrerede i overensstemmelse med den tidligere udstedte garanti og indkvarterede særligt sårbare asylansøgere, der blev overført til Italien fra andre medlemsstater, på en måde, der tog hånd om de pågældendes særlige sårbarhed. Beslutningen omfattede ikke sager vedrørende asylansøgere, der ikke var særligt sårbare – for eksempel enlige, raske, unge mænd. Udlændingestyrelsen iværksatte på den baggrund i december 2018 en høring af de italienske myndigheder via det danske Udenrigsministerium.

Den 8. januar 2019 fremsendte de italienske myndigheder et circular letter til Udlændingestyrelsen, hvoraf det blandt andet fremgår, at alle asylansøgere, der blev returneret til Italien som følge af Dublinforordningen, ville blive indkvarteret på andre centre, som henvist til i dekret nr. 142/2015. Det fremgår endvidere, at ”In consideration of the efforts made by the Italian Government in order to strongly reduce the migration flows, these centers are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights, particularly the family unity and the protection of minors”.

Efter på ny at have truffet afgørelse om overførsel til Italien fremsendte Udlændingestyrelsen i april 2019 de fire hjemviste sager til Flygtningenævnet. Sagerne blev behandlet på skriftlige nævnsmøder. Nævnet fandt, at de generelle forhold i Italien for Dublinreturnees ikke var af en sådan karakter, at Danmark var afskåret fra at overføre særligt sårbare asylansøgere til Italien, hvorefter nævnet i de fire konkrete sager fandt, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om konkrete omstændigheder i sagerne, der kunne indebære, at klagerne ikke skulle overføres til Italien, jf. Dublinforordningens

artikel 17, stk. 1. Som eksempel på en af de fire afgørelser henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 100 ff.

De italienske myndigheder har senest i circular letter af 8. februar 2021 fremsendt til alle medlemsstaterne oplyst om indkvarteringsforholdene for familier, herunder om det nye SAI-system (Sistema di accoglienza e integrazione – Reception and Integration System) implementeret ved dekret nr. 130/2020 af 21. oktober 2020. Det fremgår endvidere, at: ”In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity. Following our Circular Letter of 8 January 2019, this is to inform you that in the framework of the new system these dedicated centres will host even Dublin family groups with minors, returned from other Member States, in accordance with the Tarakhel judgement.”

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har efterfølgende i sagen A. B. med flere mod Finland (appl. no. 41100/19) af 20. april 2021 vedrørende en familie med fem mindreårige børn og i sagen M. T. mod Nederlandene (appl. no. 46595/19) af 18. maj 2021 vedrørende en kvinde og hendes to mindreårige børn anset klagerne over overførsel af de to familier til Italien som inadmissible.

3.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer

Der verserede pr. 31. december 2021 én sag, hvori der var klaget over en Dublinafgørelse truffet af Flygtningenævnet, ved FN’s Menneskerettighedskomité. Sagen vedrørte overførsel af en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn til Bulgarien. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 64, for en gennemgang af sagen, hvori status er uændret.

Der er i 2021 ikke indbragt klager ved FN’s komitéer over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet.

For en nærmere beskrivelse af FN’s komitéer henvises til kapitel 12.

3.3 Sagens behandling

3.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2021 behandlede Flygtningenævnet 12 sager på skriftligt nævnsmøde og 3 sager på mundtligt nævnsmøde.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling og træffer afgørelse på det

foreliggende grundlag. Klageren har herefter som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark. Afgørelsen vil blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til klageren.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra modtagelsen af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

Flygtningenævnet har i 2021 truffet afgørelse vedrørende 178 personer.

Nævnet har i 2021 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 9 sager, mens nævnet i 139 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 1 sag har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 2 sager blevet afvist, og 27 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 15.9 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

3.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet som følge af væsentlige nye oplysninger besluttede at genoptage sagen og behandle den på skriftligt nævnsmøde, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 45 ff., nævnte afgørelse Slov/2020/1.

3.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublinoverføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 11.2.3.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland

som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 11.2.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Flygtningenævnet har i 2021 ikke iværksat høringer i forbindelse med behandlingen af Dublinsager. For et eksempel på en tidligere iværksat høring henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 69 f.

3.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen.

3.4.1 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Hvis en ansøger på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af vedkommendes barn, søskende eller forælder, og såfremt vedkommende, som ansøgeren er afhængig af, har lovligt ophold i en medlemsstat skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med vedkommende, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Dette er ligeledes tilfældet, såfremt et barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en medlemsstat, er afhængig af ansøgeren.

En forudsætning herfor er, at det familiemæssige bånd mellem ansøgeren og vedkommende fandtes i hjemlandet, at vedkommende er i stand til at tage sig af ansøgeren eller ansøgeren er i stand til at tage sig af vedkommende, og at de pågældende har givet udtryk herfor skriftligt.

Som eksempel på en afgørelse, der er behandlet på skriftligt nævnsmøde, hvor nævnet har forholdt sig til afhængighedsforhold, jf. artikel 16, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Frankrig** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Frankrig. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde et afhængighedsforhold til sin herboende søn. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Frankrig og herefter er udrejst af Frankrig, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Frankrig er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Frankrig dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Frankrig [i sommeren] 2019 har accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra a. Flygtningenævnet finder i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen, at forholdet bør henføres under artikel 18, stk. 1, litra b. Det fremgår af Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, at når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sydom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen eller familiesammenføre denne med barnet, søskenden eller forælderen, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskenden, forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. Flygtningenævnet finder, at oplysningerne om det nære forhold mellem klageren og hendes herboende søn ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet der efter det oplyste ikke mellem klageren og hendes søn er et afhængighedsforhold af en sådan karakter, at det kan anses for omfattet af forordningens artikel 16. Det forhold, at klageren har oplyst, at hun lider af astma, forhøjet blodtryk, sukkersyge, smerter i kroppen, dårlig hørelse og er dårligt gående, kan ikke føre til en ændret afgørelse. Det kan heller ikke føre til en anden afgørelse, at klageren har en søn i Danmark, som hjælper hende i det daglige med blandt andet tøjvask, madlavning og personlig hygiejne. Flygtningenævnet har i den forbindelse vurderet, at der ikke som følge heraf består et afhængighedsforhold mellem klageren og hendes søn, som er omfattet af Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren ikke har fremlagt dokumentation for nogen af de sygdomme og lidelser, som hun har oplyst at have. Det kan endvidere ikke lægges til grund, at nogen af disse sygdomme eller lidelser kan karakteriseres som alvorlige, ligesom nævnet vurderer, at der heller ikke er tale om, at klageren har et alvorligt handicap. Flygtningenævnet vurderer tillige, at det ikke kan lægges til grund, at klageren er afhængig af hjælp fra sin søn på grund af høj alder henset til, at klageren har oplyst, at hun er født i [1950'erne] og

derfor er [xx] år gammel. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Fran/2021/5

3.4.2 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler. Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikler 8-11 og 16.

Som eksempel på en afgørelse, hvor sagen er behandlet på et mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Italien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en kvinde fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Italien. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren i Danmark havde en søn, der er dansk statsborger. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Det følger af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren siden adskillelsen fra sønnen i [foråret] 201[x] forgæves har søgt at opnå samvær med sin herboende [barn], født i 201[x], der er dansk statsborger, og at hun nu senest i foråret 202[x] har rettet henvendelse til [myndighed] med henblik på at opnå samvær. Under disse omstændigheder og henset til de foreliggende oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold, finder Flygtningenævnet, at der foreligger omstændigheder som nævnt i Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, herunder hensyn af humanitær karakter, som indebærer, at klagerens sag, uanset de italienske myndigheders accept af at modtage klageren efter dublinforordningens artikel 18, stk. 1, bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet ændrer der-

for Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens ansøgning om international beskyttelse behandles her i landet." Dub-Ital/2021/14

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Dub-Rumæ/2021/3, som gengivet neden for i afsnit 3.4.5, samt til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 52, nævnte afgørelse Ital/2020/1.

3.4.3 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på en afgørelse, der blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Spanien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der havde indgivet ansøgning om asyl i Spanien. Sagen blev sambehandlet med klagerens ægtefælles og mindreårige [barn]s sager. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for flygtninge i Spanien, samt at Spaniens forpligtelse til at modtage klageren var bortfaldet efter Dublinforordningens artikel 19, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren ifølge EURODAC har en igangværende asylansøgning i Spanien, og at Udlændingestyrelsen [i foråret] 2020 har anmodet Spanien om at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b-d, og at Spanien [i foråret] 2020 har accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, hvorefter en medlemsstat er forpligtet til på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse. Det fremgår af Dublinforordningen artikel 19, stk. 2, at de i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre den pågældende har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at han har været udrejst

til Algeriet i mere end 3 måneder, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den fremlagte erklæring, om at han har boet i Algeriet, er dateret efter, at han ifølge sin egen forklaring er udrejst af Algeriet, og at de øvrige fremlagte erklæringer vedrører hans ægtefælle. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at erklæringerne ikke godtgør, hvor og i hvor lang tid klageren skulle have opholdt sig i Algeriet, og at klageren relativt let kunne have sikret sig anden dokumentation for sit ophold. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Spanien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Spanien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet lægger ud fra de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at der ikke er grundlag for at antage, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller modtageforholdene i Spanien, at en overførsel af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Flygtningenævnet skal herved henvise til AIDA's Country Report: Spain, 2020 Update fra april 2021, hvor det blandt andet fremgår, at der i januar 2019 blev udsendt en instruks om, at asylansøgere i Dublinproceduren ikke skulle udelukkes fra modtagesystemet, og at denne instruks skal garantere Dublinoverførte adgang til modtagesystemet ved en overførsel til Spanien. Oplysningen om, at 11 Dublinoverførte asylansøgere ikke blev indkvarteret i efteråret 2020, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det må – sammenholdt med øvrige baggrundsoplysninger – lægges til grund, at der ikke er tale om en generel mangel i modtageforholdene, ligesom det bemærkes, at omstændighederne i de konkrete tilfælde ikke er nærmere belyst. Det må på den baggrund lægges til grund, at klageren vil have adgang til indkvartering ved overførsel til Spanien. Det forhold, at DRC Dansk Flygtningehjælp har henvist til, at situationen for mange asylansøgere er forværrede som følge af COVID-19, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af de nævnte baggrundsoplysninger, at klageren vil have adgang til indkvartering, og at klageren som asylansøger – og såfremt der måtte opstå behov herfor – har ret til samme niveau af sundhedsydelser som spanske statsborgere. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Span/2021/5

Som eksempler på afgørelser, der blev behandlet på henholdsvis formandskompetencen og mundtligt nævnsmøde, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 53 f., nævnte afgørelse Span/2020/1 samt til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 111 f.

3.4.4 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af den nugældende Dublinforordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, se nærmere herom ovenfor i afsnit 3.2.1.

Som eksempel på en sag, der blev behandlet på et mundtligt nævnsmøde, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Kroatien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der ulovligt havde passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og som var indrejst fra et tredjeland. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for asylansøgere i Kroatien. DRC Dansk Flygtningehjælp gjorde således gældende, at asylsagen burde blive behandlet i Danmark under henvisning til, at klageren på trods af gentagne forsøg ikke havde kunnet få adgang til asylproceduren i Kroatien, fordi det kroatiske asylsystem led af systemiske mangler, idet de kroatiske myndigheder udsatte asylansøgere for vold og push-backs, hvorfor der forelå en risiko for krænkelser af EU-charteret art. 4 og EMRK art. 3, herunder kæderefoulement. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om forholdene i forbindelse med hans ophold i Kroatien til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren er registreret som ulovligt indrejst i Kroatien, og at han flere gange af kroatisk politi har været udsat for voldelige overgreb og for ”push back” til Bosnien. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren har forsøgt at søge om asyl i Kroatien, men at dette ikke var lykkedes på udrejsetidspunktet. Kroatien har imidlertid accepteret at tilbagetage klageren og dermed også accepteret af behandle klagerens ansøgning om asyl. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Kroatien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 13, stk. 1, og at Kroatien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Kroatien [i sommeren] 2019 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det forhold, at klageren frygter voldelige overgreb og ”push back” til Bosnien med henvisning til den behandling, som han har oplevet under sit tidligere ophold i Kroatien, kan med henvisning til tilbagetagelsesaccepten [fra sommeren] 2019 ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren henvises til at kontakte relevante overordnede myndigheder, såfremt han

ønsker at indgive klage over kroatisk politi. Flygtningenævnet finder således, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Kroatien ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Kroatien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Det bemærkes i øvrigt, at klageren efter overførelsen skal ansøge om asyl for at få adgang til asylproceduren. Det fremgår af Country Report: Croatia, AIDA, udgivet den 22. april 2020, at Dublinreturnees i princippet ikke har problemer med at få adgang til asylproceduren på ny ved tilbagevenden til Kroatien. Dog skal Dublinreturnees, som har forladt Kroatien, før deres asylsag var færdigbehandlet søge på ny for at få genoptaget behandlingen af deres asylsag. Det bemærkes videre, at det fremgår af samme rapport, at der er specielle procedurer og modtagelsesgarantier for sårbare personer. I denne forbindelse bemærker Flygtningenævnet, at nævnet forudsætter, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelsen af klageren underretter de kroatiske myndigheder om klagerens særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Kroa/2021/2

Som eksempel på en sag, der blev behandlet på formandskompetencen, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Polen** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende et ægtepar samt deres fem børn fra [land], der var meddelt afslag på asyl i Polen. DRC Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagernes asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for flygtninge i Polen, herunder risikoen for frihedsberøvelse, samt til børnenes mentale helbred. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne i [00'erne] blev meddelt international beskyttelse i Polen, og at klagerne i [10'erne] udrejste af Polen, hvorefter klagerens opholdstilladelse blev tilbagekaldt [i midt 10'erne]. Videre har nævnet lagt til grund, at klagerne på ny i [slut 10'erne] indgav ansøgning om asyl i Polen, og at de nu er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Polen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Polen er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Polen [i slutningen af] 2020 har accepteret at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelse. Det forhold, at

klagerne ved en overførsel til Polen frygter at blive frihedsberøvet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, Country Report: Poland, udgivet i april 2020, s. 70, hvoraf blandt andet fremgår: "Detention is possible in law and in practice in all asylum procedures, especially in cases of illegal crossing of the border and transfer under the Dublin Regulation. There are concerns that detention is not used as a measure of last resort and is often prolonged automatically, but the ratio between the number of asylum applicants and the number of detainees shows that there is no systematic detention of asylum seekers as such." Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klagerne frygter at blive frihedsberøvet, hvis de overføres til Polen, i sig selv kan føre til, at der ikke skal ske overførsel. Der er ikke grundlag for at fastslå, at en formodning om en eventuel frihedsberøvelse af klagerne ved overførsel til Polen vil udgøre en krænkelse af FN's Børnekonvention eller andre konventioner. Den omstændighed, at der ved den ovennævnte dom i Bistieva-sagen [Application no. 75157/14] blev fastslået, at Polen i forbindelse med en frihedsberøvelse i en konkret sag havde tilsidesat Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kan ikke føre til en generel antagelse herom. Der foreligger ikke oplysninger om konkrete omstændigheder, der kan føre til at fastslå, at klagerne ved en overførsel til Polen vil blive udsat for frihedsberøvelse i strid med konventionerne. Det forhold, at klagerne ikke føler sig trygge i Polen og har søgt myndighedsbeskyttelse i anledning af den mandlige klagers konflikter i [land], og at det ikke afstedkom noget, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Polen har tiltrådt Flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder, og at der ikke er holdepunkter for at tro, at Polen ikke lever op til sine internationale forpligtelser. Det forhold, at klagernes børn har det psykisk hårdt, og at klagerne ønsker et stabilt liv, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Polen ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klagerne til Polen, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet har ydermere lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for Dublinreturnees i Polen, herunder AIDA, Country Report: Poland, udgivet i april 2020, om indkvarteringsforhold og adgang til sundhedsbehandling. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Pole/2021/1

Som yderligere eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan der henvises til afgørelsen Dub-Fran/2021/1,

som gengivet oven for i afsnit 3.2.1, afgørelsen Dub-Span/2021/5, som gengivet oven for i afsnit 3.4.3, og afgørelsen Dub-Rumæ/2021/3, som gengivet neden for i afsnit 3.4.5, samt til Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), s. 54 ff.

3.4.5 Frister

Dublinforordningen har som nævnt til formål hurtigst muligt at identificere, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning. Forordningen indeholder en række bestemmelser vedrørende processuelle krav, herunder bestemmelser vedrørende frister, der skal bidrage til en hurtig fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen, således at asylansøgerne sikres en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse.

Som eksempler på sager, der blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til frister som fastsat i Dublinforordningen, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juli 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Tyskland** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der var meddelt afslag på asyl i Tyskland. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at fristen for at sende en anmodning til Tyskland ikke var sket rettidigt, hvorfor ansvaret for behandling af klagerens asylsag var overgået til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Af Dublinforordningens præambel nr. 4 og 5 følger blandt andet, at medlemsstaterne hurtigt skal afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse. Endvidere følger det af Dublinforordningens artikel 23 og 24 blandt andet, at når en person omfattet af forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, henholdsvis har indgivet en ansøgning om international beskyttelse eller ikke har indgivet en sådan ansøgning og opholder sig i landet uden opholdstilladelse, skal den anmodende medlemsstat (Danmark) fremsætte anmodning om tilbagetagelse hurtigst muligt, og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelse af Eurodac-hit vedrørende personen. Fremsættes anmodning om tilbagetagelse ikke inden for fristen, påhviler ansvaret for behandlingen af personens sag den anmodende medlemsstat. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland, og at det som udgangspunkt er Tyskland, der er ansvarlig for behandlingen af klagerens sag, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Spørgsmålet er herefter, om Danmark må anses for at have anmodet Tyskland om tilbagetagelse af klageren inden fristen herfor, eller om Danmark er blevet ansvarlig for behandlingen af klagerens sag. Efter sagens oplysninger lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren [i efteråret] 2019 gav sig til kende over for myndighederne, da han henvendte sig til personalet i porten i Center

Sandholm. Der foreligger ikke nærmere oplysninger om, hvilke oplysninger klageren fremkom med, eller hvilken vejledning klageren da modtog, men det kan lægges til grund, at klageren blev henvist til at blive indkvarteret i Center […]. Klageren var kendt i Udlændingestyrelsens systemer, og Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens status ville være fremgået ved et opslag heri. Det skete imidlertid ikke. Udlændingestyrelsen har om årsagen hertil oplyst, at personalet i porten ikke kontaktede Udlændingestyrelsen med henblik på oprettelse af en ny asylsag, og at der dengang ikke var procedurer for asylansøgere, som genopdukkede efter at have været udeblevet. Klageren blev herefter indkvarteret i Center […], og Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det, som Dansk Flygtningehjælp har anført i sit indlæg, til grund, at klageren var af den opfattelse, at han på ny havde ansøgt om asyl i Danmark. Udlændingestyrelsen har oplyst, at Udlændingestyrelsen ikke var vidende om, at klageren var genopdukket i Danmark [i efteråret] 2019, før DRC Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren [i sommeren] 2020 rykkede Udlændingestyrelsen for nyt i klagerens sag. Det fremgår imidlertid af sagens oplysninger, at Udlændingestyrelsen [i slutningen af] 2019 og [i starten af] 2020 imødekom ansøgninger om betaling af sundhedsbehandling for klageren. Flygtningenævnet finder herefter, at Udlændingestyrelsen senest [i slutningen af] 2019 burde have sikret sig oplysninger om klageren ved en Eurodac-søgning. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at anmodningen [fra sommeren] 2020 om tilbagetagelse af klageren ikke kan anses for at være fremsat rettidigt. Ansvaret for behandlingen af klagerens sag påhviler derfor Danmark. Den omstændighed, at Tyskland [i efteråret] 2020 har accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, kan ikke føre til en anden vurdering, idet grundlaget for de tyske myndigheders stillingtagen til tilbagetagelsesanmodningen har været ufuldstændigt. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsen afgørelse, således at klageren ikke overføres til Tyskland." Dub-Tysk/2021/18

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til **Rumænien** i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand fra [land], der i Rumænien havde frafaldet sin ansøgning om asyl. Advokaten havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til de generelle forhold for flygtninge i Rumænien, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med anmodning om overtagelse ikke havde overholdt fristerne i forordningen samt til klagerens helbredsmæssige forhold. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Den beskikkede advokat har anmodet om, at der sker præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen med henblik på en klarlæggelse af fristerne indeholdt i Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, 2. afsnit. Advokaten har henvist til forslag til spørgsmål som udarbejdet af DRC Dansk Flygtningehjælp i indeværende sag. Både Dublinforordningen, der er udstedt under henvisning til Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, særligt artikel 78, stk. 2, litra e, og Gen-

nemførelsesforordningen er omfattet af det danske retsforbehold, og i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er tilknyttet som bilag til traktaten om den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af det Europæiske Fællesskab, er retsakterne ikke bindende for Danmark. Reglerne i Dublinforordningen finder imidlertid anvendelse i Danmark i kraft af en parallelaftale indgået på mellemstatsligt grundlag, og det følger af denne parallelaftale, at der er adgang til at foretage præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Flygtningenævnet finder, at der ikke i forhold til afgørelsen af denne sag består en sådan tvivl eller uklarhed om forståelsen og fortolkningen af fristerne i Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, 2. afsnit, at der er anledning til at foretage præjudiciel forelæggelse af spørgsmål for EU-Domstolen, jf. herved Traktaten om Den Europæiske Unions Fremgangsmåde artikel 267. I den konkrete sag søgte klageren om asyl [i efteråret] 2020 og politiet konstaterede samme dag EURODAC hits - Bulgarien og Rumænien. Udlændingestyrelsen sendte [i efteråret] 2020 en anmodning om tilbagetagelse til Bulgarien, hvilken Bulgarien ikke accepterede i henhold til besvarelse [fra efteråret] 2020. Herefter anmodede Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2020 Rumænien om tilbagetagelse af klageren, hvilket de rumænske myndigheder [i slutningen af] 2020 accepterede. Det er i den forbindelse gjort gældende, at Udlændingestyrelsen har sprunget fristen, som fastsat i Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, og at det på den baggrund påhviler Danmark at behandle klagerens asylsag. Af Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, fremgår, at medlemsstaterne kan frihedsberøve en person for at sikre overførselsprocedurerne i medfør af forordningen, såfremt der er en væsentlig risiko for, at pågældende forsvinder forud herfor. Det fremgår videre af Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, 1. afsnit, at en frihedsberøvelse skal være så kort som muligt, og herefter af artiklens 2. afsnit, at fristen for at indgive en anmodning om tilbagetagelse til en anden medlemsstat ikke må overskride en måned fra pågældende har indgivet ansøgning om asyl. Afslutningsvis fremgår det af forordningens artikel 28, stk. 3, 4. afsnit, at såfremt den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne som fastsat ved forordningens artikel 28, stk. 3, 2. afsnit, må personen ikke længere frihedsberøves, og at artikel 21, 23, 24 og 29 fortsat finder anvendelse. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen har fremsat anmodningen om overtagelse af ansvaret til de bulgarske myndigheder inden for fristen, og at anmodningen til de rumænske myndigheder er fremsat ganske kort efter, at de bulgarske myndigheder havde afslået at overtage ansvaret. Flygtningenævnet bemærker videre, at en eventuel overskridelse af fristen i Dublinforordningens artikel 28, stk. 3, 2. afsnit, ifølge den udtrykkelige bestemmelse i artikel 28, stk. 3, 4. afsnit, har den retsvirkning, at personen skal løslades, og at de almindelige procedurer herefter finder anvendelse. Det fremgår således ikke – i modsætning til andre bestemmelser – af bestemmelsen, at en manglende overholdelse af fristerne er af betydning for fastlæggelsen af ansvaret. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2020 anmodet Rumænien om at tilbagetage klageren. Af Dublinforordningens artikel 23, stk. 2, fremgår, at en anmodning om tilbagetagelse skal fremsættes så hurtigt

som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelsen af hittet i EURODAC. Udlændingestyrelsen har anmodet Rumænien om tilbagetagelse inden for to måneder, hvorfor det ikke påhviler Danmark at behandle klagerens asylsag i medfør af Dublinforordningens artikel 23, stk. 3. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Rumænien. Rumænien har herefter oplyst til Udlændingestyrelsen, at klageren [i sommeren] 2020 anmodede om international beskyttelse i Rumænien, at han [i sommeren] 2020 udeblev fra sit opholdscenter, og at hans sag blev lukket [i efteråret] 2020. Klageren blev anset for stiltiende at have trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen ved at udrejse af landet. Klageren har oplyst, at han kun var i Rumænien i kort tid, og har ikke oplyst, at han har været til interview hos de rumænske myndigheder. Klageren har siden opholdt sig i Danmark under den verserende Dublinprocedure. Flygtningenævnet lægger under disse omstændigheder til grund, at Rumænien vil opfylde sine internationale forpligtelser, således at klageren ikke refouleres uden en stillingtagen til, om klageren har behov for international beskyttelse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Rumænien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra c. Det bemærkes herved, at Rumænien [i slutningen af] 2020 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. I forhold til det af DRC Dansk Flygtningehjælp anførte om de generelle forhold for asylansøgere i Rumænien, herunder problemer i asylsagsproceduren, bemærker Flygtningenævnet, at Rumænien har tiltrådt flygtningekonventionen og Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og at der ikke er holdepunkter for at antage, at de rumænske myndigheder ikke lever op til deres internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder, for så vidt angår de generelle forhold i asylsystemet i Rumænien, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne mangler i asylproceduren eller modtageforholdene, at en overførsel til Rumænien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder. Flygtningenævnet finder således, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Rumænien ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Rumænien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Det fremgår af sagen, at klageren har det psykisk svært, og at han har forsøgt at begå selvmord under sit ophold i Danmark. Dette kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet kan på baggrund af det fremlagte lægge til grund, at klageren er særligt sårbar, men nævnet har lagt vægt på, at klageren må forventes at kunne modtage den nødvendige behandling i Rumænien. Det bemærkes i den forbindelse, at det af AIDA's Country Report: Romania, 2020 Update fremgår, at personer med særlige behov, herunder personer, der er psykisk sårbare, har ret til specialiseret indkvartering og behandling. Nævnet forudsætter hertil, at Hjemrejsestyrelsen forud for udsendelse af klageren underretter de rumænske myndigheder om klagerens forhold, såfremt klageren samtykker hertil, jf. forordningens artikel 32. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke

grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Dub-Rumæ/2021/3

Der kan i øvrigt henvises til afgørelsen Dub-Fran/2021/1, som gengivet oven for i afsnit 3.2.1.

Som eksempel på afgørelser truffet på formandskompetence kan henvises til Dub-Sver/2021/10, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Kapitel 4

Mundtlige nævnssager i 2021

4.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 3 – 10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2016 og 2017 et meget stort antal spontane asylsager som følge af de meget høje indrejsetal i 2015 og 2016. I de senere år har indrejsetallene været faldende, og COVID-19-pandemien og de medfølgende rejserestriktioner har forstærket denne tendens. Dette har betydet, at nævnet har modtaget betydeligt færre spontane asylsager fra Udlændingestyrelsen og har kunnet nedbringe antallet af verserende spontane asylsager.

Flygtningenævnet har i de senere år behandlet en række sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7. Disse sagstyper, som for størstedelens vedkommende har vedrørt somaliske og syriske statsborgere, som er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, som følge af de generelle forhold i deres hjemland, har i 2021 udgjort cirka 30 % af de sager, som nævnet har afgjort på mundtlige nævnsmøder.

Flygtningenævnet modtog i 2021 614 spontansager og 385 sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er i 2021 faldet til 187 dage i spontansager og 166 dage i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som nævnt ovenfor har Flygtningenævnet som følge af de faldende indrejsetal i de senere år og som følge af rejserestriktionerne modtaget og dermed også afgjort betydeligt færre spontane asylsager i beretningsåret end i de tidligere år. Nævnet har i beretnings-

året endvidere behandlet et forholdsmæssigt stort antal spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til egne eller familiemedlemmers tilhørsforhold til kurdiske partier og konversion til kristendommen (afsnit 4.1.1). Ligesom i tidligere år har en forholdsvis stor del af de spontane asylsager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørt enlige unge mænd fra Afghanistan (afsnit 4.1.2). Endelig har nævnet behandlet en række sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver (afsnit 4.1.3).

Nævnet har også i beretningsåret behandlet et antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i landet (afsnit 4.1.4).

Nævnet har endvidere i beretningsåret behandlet et større antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, herunder særligt sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområder. Der henvises i den forbindelse til kapitel 8.

Endelig har nævnet behandlet et større antal sager vedrørende udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist ved dom. Der henvises i den forbindelse til kapitel 7.

Der henvises til afsnit 4.2-4.10 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.2 for en beskrivelse af behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af opholdstilladelse. I det følgende beskrives således alene nogle typiske sager, som nævnet har behandlet i løbet af 2021, for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

4.1.1 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 63 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere, der som asylmotiv har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 59% af de nye spontansager vedrørende iranske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempler på sager vedrørende forbindelse til kurdiske partier kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Sagen er sambehandlet med Iran/2021/57. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og konverteret kristen fra [by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tortureret eller slået ihjel af de iranske myndigheder, idet han har hjulpet partiet KDP med enkelte opgaver. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin svigerfar, idet svigerfaren efter ansøgerens udrejse har truet ansøgeren på livet, fordi svigerfaren mener, at ansøgeren er skyld i hans datters psykiske problemer. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere oplyst, at han efter sin indrejse i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i perioden fra [sommeren] 2014 til [efteråret] 2015 har hjulpet KDP fire gange, efter anmodning om hjælp fra sin morbror. Ansøgeren har hjulpet KDP med at huse medlemmer af KDP, købe mad til dem og levere pakker til KDP-medlemmet [A]. I [efteråret] 2015 afleverede ansøgeren en pakke til [A], hvorefter ansøgeren så, at [A] blev anholdt af myndighederne. Ansøgeren og hans ægtefælle udrejste herefter af Iran. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for sin svigerfar oplyst, at svigerfaren til ansøgerens bror, [B], har oplyst, at han vil slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende konversion oplyst, at han [i efteråret] 2017 er blevet døbt i [en kirke] i [en dansk by], og at han fortsat deltager i kirkelige aktiviteter. Af de grunde, som er anført i Flygtningenævnets afgørelse af [efteråret] 2017, kan ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv ikke lægges til grund. Det, der er kommet frem for Flygtningenævnet, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker herudover, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket under henvisning til, at hans oprindelige asylmotiver er blevet afvist ved Flygtningenævnets afgørelse af [efteråret] 2017, og at hans politiske og religiøse aktiviteter begyndte omkring eller efter Udlændingestyrelsens afslag [vinteren 16/17]. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter for KDP i Danmark er i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb fra de iranske myndigheders side. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring først påbegyndte aktiviteterne for KDP i Danmark i sommeren 2017 og dermed efter tidspunktet for Udlændingestyrelsens afslag, selv om ansøgeren var indrejst i 2015 og havde søgt asyl med henvisning til sine aktiviteter for KDP. Flygtningenævnet finder, at det ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren har deltaget i arrangementer i KDP i Danmark, og at han efter indrejsen til Danmark ses på opslag på sociale medier. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at opslagene, i det omfang billederne måtte være lagt op på sociale medier, er sket uden angivelse af ansøgerens navn, og at hverken ansøgeren eller hans bror efter deres egen forklaring er blevet kontaktet i anledningen af aktiviteterne. Hertil kommer, at ansøgeren og hans bror har forklaret forskelligt og upræcist om overgreb, som deres far skulle have været udsat for,

herunder om tidspunkterne for opsøgningerne. Det forhold, at den Danske Komite for Kurdistans Demokratiske Parti i en erklæring af [efteråret] 2019 over for ansøgerens advokat har bekræftet ansøgerens medlemskab af KDP, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at erklæringen er indhentet af ansøgeren selv til brug for ansøgerens asylsag. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet har herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring først fik interesse for kristendommen omkring tidspunktet for Udlændingestyrelsens afslag på ansøgerens asylansøgning, og at han ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over motivet for og konsekvenserne af konversionen. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet i [efteråret] 2017 forklarede, at han fortsat betragtede sig som yarsan, da han ikke var døbt, og at han ikke under dette møde fortalte om de to drømme, han havde haft forud for mødet i [efteråret] 2017, og som ifølge hans forklaring under mødet i nævnet i dag var udslagsgivende for hans konversion. Flygtningenævnet finder således, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket uden at have baggrund i en reel, indre religiøs overbevisning hos ansøgeren. De fremlagte udtalelser fra forskellige kirkelige myndighedspersoner samt ansøgerens dåbsbevis kan ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion er reel, herunder således at det kan antages, at han vil fastholde og udleve sin konversion, eller at han i øvrigt har et religiøst betinget ønske om at foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet lægger i øvrigt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at iranere som har søgt asyl uden for Iran, sandsynligvis ikke vil blive forfulgt af myndighederne ved en tilbagevenden til Iran på baggrund af aktiviteter foretaget uden for Iran, også selvom aktiviteterne relaterer sig til en asylansøgning, herunder konvertering til kristendommen. Der henvises til DFAT Country Information Report, udgivet den 7. juni 2018. Der henvises endvidere til Dansk Flygtningehjælps rapport "House Churches and Converts" udgivet i februar 2018, hvoraf fremgår, at de iranske myndigheder er klar over, at iranske asylansøgere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl og derfor ikke vil blive retsforfulgt herfor ved en tilbagevenden til Iran. Da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at han i hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/58

Nævnet meddelte i **september 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger. Ansøgeren har i [en periode i efteråret] 2019 deltaget i demonstrationer mod det

iranske styre grundet stigende benzinpriser i Kermanshah i Iran. Mens ansøgeren har opholdt sig i Danmark, har ansøgeren deltaget i fire demonstrationer mod det iranske styre. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter fængsling og tortur fra de iranske myndigheder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han deltog i demonstrationer mod det iranske styre grundet stigende benzinpriser [en periode i efteråret] 2019. Efter demonstrationen [i efteråret] 2019, hvor ansøgeren sammen med en gruppe af demonstranter var med til at angribe en politistation, blev ansøgeren kontaktet af sin farbror, som han boede sammen med på daværende tidspunkt. Ansøgerens farbror fortalte, at de iranske myndigheder var mødt op på ansøgerens bopæl og havde spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren flygtede herefter til [by i Iran]. Mens ansøgeren har opholdt sig i Danmark, har ansøgeren deltaget i KDPIs stiftelsesdag [i foråret] 2020 sammen med sin farbror. Ansøgeren har endvidere deltaget i en demonstration [i Danmark] [i sommeren] 2020 til støtte for de anholdte demonstranter fra [efterår] 2019-demonstrationerne. [I sommeren] 2020 har ansøgeren deltaget i en demonstration [i Danmark] til støtte for de tre personer, som blev idømt dødsstraf på grund af deltagelse i demonstrationerne i [efteråret] 2019. Endelig har ansøgeren [i foråret] 2021 deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade i forbindelse med præsidentvalget. Ansøgeren har endvidere en åben profil på [et socialt medie] hvor han lægger regimekritiske opslag samt billeder og videoer fra demonstrationerne i Danmark op. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren for nævnet har afgivet en forklaring, som overordnet stemmer overens med de oplysninger ansøgeren har givet til Udlændingestyrelsen under flere samtaler. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i [en periode i efteråret] 2019 deltog i demonstrationer mod styret. Nævnet lægger også til grund, at ansøgeren [i efteråret] 2019 var med til at angribe en politistation nr. 25, hvor der blev kastet med sten, ligesom døren blev forsøgt sparket ind, at militæret herefter skød mod demonstranterne, at ansøgerens fætter blev ramt i benet, og at flere betjente samme dag opsøgte ansøgerens bopæl og spurgte efter ham. Ansøgeren har oplyst, at myndighederne under demonstrationen blandt andet benyttede sig af overvågningskameraer og civilt klædte betjente til at identificere demonstranterne. Endelig har ansøgeren oplyst, at han kommer fra en politisk aktiv familie, hvorfor hans deltagelse i demonstrationen hurtigt kom til myndighedernes kendskab. Ansøgerens forklaring er støttet af de baggrundsoplysninger, der foreligger omkring demonstrationerne i Iran i perioden [i efteråret] 2019, herunder angreb på politistation nr. 25 samt myndighedernes brug af 'closed-circuit cameras' (CCTV). Flygtningenævnet finder herefter og efter baggrundsoplysningerne, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer asylbegrundede forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/72

Som eksempel på en sag, hvor ansøgeren som asylmotiv eller som en del af sit asylmotiv har henvist til religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Mahabad, Iran. Ansøgeren er født sunnimuslim, men har oplyst, at han er konverteret til armensk ortodoks kristendom. Ansøgeren har været aktiv for KDPI siden 2008. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet, udsat for tortur og slået ihjel af de iranske myndigheder, da han er konverteret til kristendommen, og fordi han har været aktiv for PDKI. Ansøgeren frygter endvidere de iranske myndigheder, på baggrund af en verserende retssag, hvor han verbalt har forulempet en mullah. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han rejste tilbage til Iran i 2008, hvor han startede en virksomhed. En aften var ansøgeren fuld sammen med en kollega, og ansøgeren betroede kollegaen, at ansøgeren ønskede at arbejde for PDKI. Kollegaen begyndte herefter at smugle varer til ansøgerens virksomhed, som blev videredistribueret til iransk Kurdistan. Ansøgeren uddelte politisk materiale tre til fire gange. Ansøgeren og ansøgerens fætter blev opdaget en aften. Ansøgerens fætter blev skudt i benet, men det lykkedes ansøgeren at flygte og udrejste derefter til England i 2014. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren videre henvist til, at han konverterede til kristendommen, da han opholdt sig i [by i England] og ønskede at tage afstand til Daesh. Ansøgeren rejste tilbage til Iran i 2015/2016, da ansøgerens fætter var blevet fængslet, og ansøgeren blev oplyst, at fætteren ville blive løsladt, hvis ansøgeren rejste tilbage og betalte en bøde. Omkring en måned efter ansøgerens indrejse, blev ansøgeren anholdt og idømt en fængselsstraf på 18 måneders fængsel, 100 piskeslag samt en bøde på 80 millioner tomaner for at havde uddelt politisk materiale. 6-7 måneder efter at han havde afsonet, mødte ansøgeren en pige på universitetet i Mahabad, som han blev forlovet med. Pigen var armensk ortodoks, og på hendes families befaling, konverterede ansøgeren til armensk ortodoks kristendom. Omkring tre uger efter ansøgerens forlovelsesfest, blev ansøgeren igen anholdt og afsonede sammenlagt omkring otte måneders fængsel, hvor ansøgeren blev udsat for tortur. Det var pga. ansøgerens forlovedes fætter, som havde kontaktet politiet og havde fortalt dem, at ansøgeren var konverteret. Ansøgeren blev løsladt, da ansøgerens farbror betalte 500 millioner tomaner i kaution. Cirka en uge efter at ansøgeren var ude af fængslet, kontaktede ansøgerens forlovede ham og fortalte, at hendes fætter havde kontaktet hendes familie for at få fat på filmoptagelsen, hvor han konverterede, men fætteren havde ikke fået filmen. Ansøgeren udrejste herefter fra Iran i [vinteren 19/20]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens angivelige konvertering til kristendommen til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgerens angivelige konversion er udtryk for en reel indre overbevisning om konvertering til kristendommen. Der er herved henset til, at ansøgeren ikke har været i stand til på en overbevisende måde at redegøre for sin indre

afklaringsproces og baggrund for at konvertere. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring om årsagen til sin konversion har fremstået ureflekteret og usammenhængende. Det fremgår bl.a. af samtalereferat af [sommeren] 2021, at ansøgeren har forklaret, at han ikke er blevet døbt. Det var meningen, at han skulle døbes på asylcenteret i [by i Danmark], men det var for koldt. Han har en meget begrænset viden om kristendommen, og han har f.eks. forklaret, at der står i de ti bud, at man ikke må spise med venstre hånd. Han har endvidere forklaret, at han ikke har fejret de kristne højtider. Han synes ikke, at man skal reklamere for sin religion. Han har ikke redegjort nærmere for konversionen for Flygtningenævnet. Herefter og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af en indre overbevisning er konverteret til kristendommen med et heraf følgende behov for at praktisere kristendommen. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens angivelige konversion ikke er reel, men er et udtryk for at skabe et opholdsgrundlag i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at dette generelt svækker ansøgerens troværdighed. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens asylmotiv vedrørende hans politiske aktiviteter for PDKI alene beror på hans egen forklaring. Efter hans egen forklaring har hans politiske aktiviteter været begrænset. Han uddelte politisk materiale 3-4 gange. Han har desuden hertil selv forklaret, at han allerede har afsonet sin straf på 18 måneders fængsel for sine angivelige politiske aktiviteter. Ansøgerens forklaring om hans angivelige verbale forulempelse af en mullah skete, mens han afsonede i fængslet for anden gang og angiveligt på grund af konversionen. Han har forklaret uddybende for Flygtningenævnet om, hvornår og hvor mange episoder der var med mullahen. Han blev efterfølgende løsladt, og ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at dette forhold har en sådan karakter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil befinde sig i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren har i forbindelse med mødet i Flygtningenævnet yderligere henvist til, at han frygter at vende tilbage til Iran grundet faderens politiske aktiviteter fra perioden, hvor faderen boede i Iran. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ansøgeren selv som voksen vendte tilbage til Iran efterfølgende og boede der i en årrække, uden at det havde konsekvenser for ham, at hans far havde været politisk aktiv. Samlet set har ansøgeren herefter ikke anført omstændigheder, som kan begrunde, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/73

For så vidt angår sager, hvori der som asylmotiv er henvist til konversion under opholdet i Danmark, kan der henvises til afsnit 5.4.

4.1.2 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 42 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere. Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i

beretningsåret 66 % af de nye spontansager vedrørende afghanske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som følge af Talibans overtagelse af magten i Afghanistan i midten af august 2021 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde den 16. august 2021 at berostille behandlingen af de sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor forholdene i Afghanistan havde betydning for nævnets afgørelse, herunder asylsager, sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, udsendelsessager efter udlændingelovens § 49 a og visse sager om bortfald af opholdstilladelse.

Den 16. december 2021 besluttede koordinationsudvalget, at der – uanset at situationen i Afghanistan fortsat var ganske alvorlig og præget af usikkerhed – nu forelå baggrundsoplysninger af en sådan karakter og et sådant omfang, at der var grundlag for at genoptage sagsbehandlingen af de berostillede sager. For en nærmere omtale af berostillelsen og nævnets aktuelle praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere henvises til kapitel 14 og de praksisresumeer, der er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside.

4.1.3 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 22 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere. En del af de sager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørte sunnimuslimer, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser. Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende æresrelaterede konflikter. Som det fremgår af kapitel 15 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 100 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempel på en af de spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som nævnet afgjorde i beretningsåret, kan henvises til sagen Irak/2021/29 der er omtalt i afsnit 11.2.1.

4.1.4 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et mindre antal sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid har meddelt de pågældende opholdstilladelse

efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (applications nos. 8319/07 og 11449/07). I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne tilladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund. Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85. Der henvises endvidere til kapitel 6 for en beskrivelse af behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse.

Som eksempel på en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, vedrørende en somalisk statsborger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører hovedklanen Tunni, subklanen […] og subsubklanen […] og familieklanen […]. Videre er klageren sunnimuslim fra [landsby], Lower Shabelle-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af den oprindelige asylsag, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet gruppen havde forsøgt at tvangsrekruttere ham. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren, at han sammen med en gruppe på 13 drenge fra sin landsby blev opfordret af al-Shabaab til at tilslutte sig dem. Klageren og to af hans venner, [A] og [B], nægtede af lade sig rekruttere, hvorefter de blev opsøgt og tilbageholdt af al-Shabaab i tre dage. Herefter overtalte klagerens mor al-Shabaab til at løslade klageren, idet hun lovede, at han efterfølgende ville lade sig tilslutte gruppen frivilligt. Samme dag som klageren blev løsladt, udrejste han af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I efteråret] 2019 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, idet grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har under sagen om nægtelse af forlængelse som asylmo-

tiv fortsat henvist til, at han frygter straf eller fornyede forsøg på tvangsrekruttering af al-Shabaab. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om forfølgelsen fra al-Shabaab til grund og finder, at klageren har sandsynliggjort, at han er i et asylbegrundende modsætningsforhold til al-Shabaab i sin hjemby […]. Der er herefter ikke anledning til at udsætte sagen på en torturundersøgelse af klageren. Nævnet finder imidlertid, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende overgreb, hvis han tager ophold uden for sin hjemby. Nævnet har lagt vægt på, at klageren ikke kan anses for at være profileret i forhold til al-Shabaab, hvorfor det ikke kan antages, at al-Shabaab vil efterstræbe ham uden for lokalområdet. Henset til at klageren er en arbejdsduelig mand i hvert fald i alt væsentligt uden helbredsmæssige problemer finder nævnet, at klageren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted end på sin hjemegn, herunder Mogadishu. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Lower Shabelle-regionen, Somalia – bortset fra [hjemby] – vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af sine individuelle forhold. Flygtningenævnet har siden andet halvår 2016 i flere sager tiltrådt, at den generelle situation i blandt andet Lower Shabelle-regionen, Somalia, ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Forholdene i denne region er, selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige forbedret, og ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet fortsat, at dette er tilfældet, således at en udsendelse af klageren til Lower Shabelle-regionen, Somalia, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og opvokset i Somalia og har boet Lower Shabelle-regionen, Somalia, indtil sin udrejse i 2014. Han har efter det oplyste ingen nære familiemedlemmer i Somalia. Han har haft lovligt ophold i Danmark siden 2014 og har bestået Prøve i Dansk 2. Han har siden [sommeren] 2018 været ansat som teamleder i [arbejdsplads]. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2021/17

4.2 Udlændingelovens § 7, statusvalg

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk.1

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en til-

bagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 4.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 4.2.2.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 4.2.3.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet. En sådan klage vil blive oprettet som en statusændringssag.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af flere asylmotiver og forholder sig udtrykkeligt til disse asylmotiver, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/71, der fremgår af formandskabets 28. beretning (2019), side 119 f.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/102, der er nævnt i formandskabets 28. beretning (2019), s. 508f.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> ”… som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på en sag, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses for at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.2.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra [by], [område], Iran. Ansøgeren har siden 2010 været medlem af og politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har i sin oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive fængslet eller slået ihjel af de iranske myndigheder, herunder efterretningstjenesten i Iran, idet han har været politisk aktiv for KDPI, og derfor vil blive betragtet som tilhænger af KDPI. Ansøgeren har til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyst, at han siden 2010 har været aktiv sympatisør for KDPI, og at han begyndte at udføre sin politiske aktivitet ved at omdele informative materialer for partiet. Dette gjorde han i en periode på over fire år. I 2014 blev han dog opdaget af de iranske myndigheder, da han sammen med to andre uddelte materiale for KDPI omkring klokken to om natten. De hørte en bil med fire personer, som bremsede hårdt op, hvorefter de forsøgte at løbe fra stedet. Ansøgeren blev påkørt af bilen, men det lykkedes ham at undslippe og gemme sig i et nærtliggende område. Ansøgeren blev dagen derpå ringet op af sin mor, som oplyste, at han var blevet eftersøgt af myndighederne, og at efterretningstjenesten havde gennemsøgt familiens bopæl, samt at de to personer som han var sammen med havde angivet hans navn, hvorfor myndighederne ville have, at han selv kom og afgav sit udsagn. Samme dag tog ansøgeren til [by], hvorfra han dagen efter udrejste af Iran. Ansøgeren har videre oplyst, at efterretningstjenesten vendte tilbage til hans bopæl flere gange og pressede hans mor. Ansøgeren har i sin nuværende sag som asylmotiv henvist til, at han frygter at han ved en tilbagevenden til Iran vil blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han har været politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har også oplyst, at han frygter de iranske myndigheder og civilbefolkningen, fordi han er ateist. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv i sin nuværende sag oplyst, at han har deltaget i KDPI demonstrationer foran den iranske ambassade i København. Ansøgeren har videre oplyst, at han har skrevet politiske budskaber på sociale medier, herunder [socialt medie] og [socialt medie], samt at han har udgivet sine digte, som handler om politik, den kurdiske sag og KDPI, på [socialt medie], [kanal], [socialt medie] og [socialt medie]. Ansøgeren har desuden oplyst, at han har deltaget i møder med KDPI-Danmark. Ansøgeren har ligeledes oplyst, at han har skrevet en mail til [de iranske myndigheder] om, at han er loyal over for KDPI, og at han ønsker død over regimet. Ansøgeren har også oplyst, at han er bange for, at de iranske myndigheder vil bruge hans mor til at få fat på ham. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at han igennem en årerække har skrevet politisk og regimekritiske digte, ligesom

han har skrevet politiske budskaber på sine sociale medier. Ansøgeren har under nævnsmødet fremvist to videoer, hvor han oplæser sine digte, mens der samtidig er billeder formentlig af peshmergaer. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at disse videoer er vist på [kanal], som er en TV kanal for KDPI. Ifølge baggrundsoplysningerne er det sandsynligt, at det iranske styre monitorerer politiske modstandere, hvorfor det må anses for sandsynligt, at de tillige følger KDPIs kanaler. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/32

Nævnet meddelte i **september 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ikketroende. Han har boet i [landsby], Iran, fra sin fødsel frem til omkring 2017, hvorefter han boede i Sardasht, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har været sympatisør for KDP. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han har delt løbesedler ud for KDP. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans ven [A] introducerede ham for KDP, og han blev herefter sympatisør for KDP. [I vinteren 19/20] og [i foråret] 2020 uddelte ansøgeren og [A] løbesedler for KDP. Umiddelbart før de skulle uddele løbesedler for tredje gang, kom de iranske myndigheder på ansøgerens bopæl. Ansøgeren var ikke hjemme på det tidspunkt. De iranske myndigheder oplyste til ansøgerens far, at ansøgeren var eftersøgt for politisk aktivitet for KDP. De iranske myndigheder havde fanget [A] med løbesedler, og han havde herefter angivet ansøgeren. Ansøgerens bopæl blev opsøgt tre gange, og familiens telefoner blev aflyttet. Ansøgeren opholdt sig herefter hos forskellige familiemedlemmer i en periode på lidt over en måned, hvorefter han udrejse illegalt af Iran. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret detaljeret, konsekvent og troværdigt. Det forhold, at forklaringen indeholder enkelte divergenser, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren overbevisende har kunnet forklare om, hvorfor han fik interesse for KDP. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter for KDP er eftersøgt af myndighederne, og at han derfor har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/56

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og shiamuslim fra Jaramana, Rif Damaskus, Syrien. Klageren har oplyst at have været medlem af et parti i perioden 1982 til 1991, der på det tidspunkt hed [parti] og senere ændrede navn til [parti]. Klageren blev i 2012 medlem af foreningen [forening]. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2018 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede myndighederne på grund af sine politiske aktiviteter. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun har været medlem af et venstreorienteret parti, og at hun og hendes tidligere ægtefælle blev tilbageholdt af myndighederne, hvor hun blev afhørt og udsat for tortur. Hun har endvidere udgivet tre bøger med politisk indhold, i 2013 deltaget i en demonstration og hjulpet kvinder, hvis mænd sidder fængslet. Hun blev i 2013 og 2015 opsøgt på sin bopæl af myndighederne, som spurgte efter hendes to sønner. I slutningen af 2016 eller starten af 2017 blev hendes bopæl på ny opsøgt af myndighederne, som ransagede hendes bopæl og beslaglagde en bog, som hun var i gang med at skrive. Myndighedspersonerne truede klageren på hendes liv. Hun flygtede herefter fra sin bopæl og blev senere oplyst af sine naboer, at myndighederne på ny havde været på hendes bopæl. Hun har endvidere henvist til, at hun frygter ISIL og Al-Nusra-fronten, fordi de ikke kan lide shiitter. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv fortsat i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til sit oprindelige asylmotiv og yderligere, at hun i Syrien ikke har tag over hovedet, at hun er blevet for syg til at rejse, og at der ikke er nogen til at tage sig af hende. Klageren har endvidere henvist til, at hun siden sin udrejse har skrevet regimekritiske opslag på [socialt medie]. Flygtningenævnet er af de samme grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, enig i, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om sit individuelle asylmotiv til grund, idet forklaringen fremstår detaljeret og troværdig. Klageren har forklaret, at hun i 1982 og 1991 var fængslet for sine aktiviteter for et venstreorienteret parti, og at hendes daværende ægtefælle var fængslet fra 1986 til 1991 for aktiviteter for samme parti. I samme periode blev klagerens bopæl gentagne gange ransaget af myndighederne. Under begge fængslinger blev klageren tortureret og løsladt efter henholdsvis to og en måned, idet klageren ikke gav myndighederne yderligere oplysninger. Efter den seneste fængsling holdt klageren lav profil frem til 2012 blandt andet af hensyn til sine børn. I 2012 tilsluttede klageren sig en kvindeforening, der arbejdede for at udrydde diktaturet og for frihed og demokrati. Hun planlagde de-

monstrationer og malede skilte. Udadtil fremtrådte foreningen blot som en kvindeforening, men reelt var der tale om en politisk forening. Hun deltog selv i en demonstration i 2013, hvor der var flere hundrede demonstranter. Klageren har endvidere forklaret, at hun har udgivet [et antal] bøger, der indirekte indeholder kritik af myndighederne. I 2016 var klageren ved at skrive en ny bog, der blandt andet handlede om hendes skilsmisse, men som også indeholdt kritik af, hvad der skete i landet. Hendes materiale til den nye bog blev beslaglagt af myndighederne i forbindelse med en ransagning i 2017. Ved samme lejlighed blev hendes computer, der indeholdt materiale til hendes bog, også beslaglagt. Klageren har ikke siden – bortset fra nogle få timer for at hente nogle få personlige ejendele – opholdt sig på sin bopæl, og hun udrejste ca. 4-5 måneder senere, efter at hun af en nabo havde fået oplyst, at myndighederne igen havde været på hendes bopæl. Klageren har siden sin indrejse i Danmark fortsat sine mange systemkritiske opslag på [socialt medie], hvor hun har mere end 3.000 venner. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, og under iagttagelse af det forsigtighedsprincip, der er gældende for personer fra Syrien, at klageren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine politiske aktiviteter i forbindelse med en indrejse i Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/243

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og alawit fra [bynavn], Elazig, Tyrkiet. Han har oplyst, at han betragter sig som ateist. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han støtter People's Democratic Party, HDP. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel, diskrimineret og chikaneret af privatpersoner og myndighederne, fordi han er ateist og støtter People's Democratic Party, HDP. Han har til støtte herfor oplyst, at han som barn ikke måtte besøge sine tyrkiske venner, og at andre børn har kastet sten på ham og hans søskende. Han er jævnligt i sin barndom og ungdom blevet kaldt terrorist og landsforræder. Nogle naboer har hældt hans mors suppe ud, fordi hun er alawit, ansøgeren er blevet kaldt skældsord som luderunge, og der er blevet fortalt historier om ansøgerens etniske tilhørsforhold og dettes tilknytning til en tradition for hor. Der er også blevet kastet sten mod vinduerne i hans families hus, da de boede i Elazig. Da ansøgeren var [16-18 år], var han på internetcafe med to venner. Den ene ven fortalte en ældre mand på caféen, at ansøgeren

havde frafaldet sin tro, hvorefter den ældre mand gav ansøgeren nogle lussinger. I 2014 eller 2015 blev ansøgeren truet med, at kurdere som ham ville blive slået ihjel, og han blev spurgt om, hvad han lavede i Tyrkiet. Ansøgeren har også oplevet diskriminerende sagsbehandling fra de tyrkiske myndigheder i forbindelse med udstedelse af dokumenter. I begyndelsen af 2016 modtog ansøgeren en verbal trussel om, at han skulle forlade det træningscenter, han arbejdede i, hvis det ikke skulle brænde ned. Det var årsagen til, at ansøgeren sagde op. Ansøgeren har i Danmark delt ateistisk og politisk materiale på [socialt medie] og har på den baggrund fået trusler på [socialt medie]. Den [dato i fjerde kvartal af] 2020 blev hans mor ringet op og spurgt ind til ham. Tre til fire dage senere blev ansøgeren kontaktet af sin mor, der fortalte, at nogle personer var mødt op på hendes bopæl og havde sagt, at de var kommet for at hente ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med myndigheder eller privatpersoner i Tyrkiet, der kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgeren har fremlagt et meget omfattende materiale fra diverse sociale medier, herunder [socialt medie] og [socialt medie]. Efter ansøgerens egen forklaring indeholder disse en række grove ringeagtsytringer, herunder af seksuel karakter, som er rettet mod blandt andet ansøgeren, hans familie samt generelt mod alawitter og ateister. Efter ansøgerens forklaring er der kun i meget begrænset omfang tale om trusler om vold, og nogle af disse trusler har en meget generel karakter, såsom 'alle alawaitter skal dræbes'. Disse udsagn kan således ikke anses for at være vendt mod ansøgeren personligt. Hertil kommer, at samtlige udsagn må formodes at være fremsat af privatpersoner, der ikke kan anses for at have særlige muligheder for at føre sådanne trusler ud i livet eller for overhovedet at være bekendt med ansøgeren eller dennes families opholdssteder. Nævnet finder det endvidere påfaldende, at i hvert fald en af de personer, der angiveligt har truet ansøgeren har over 50 fælles venner med denne på [socialt medie]. For så vidt angår ansøgerens forklaring om, at han frygter de tyrkiske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter, bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at ansøgeren ved oplysnings- og motivsamtalen den [dato i andet kvartal af] 2020 forklarede, at han aldrig havde været tilknyttet et bestemt politisk parti eller bevægelse. Ved asylsamtale den [dato i første kvartal af] 2021 oplyste ansøgeren, at han ikke havde været politisk involveret. Senere i samme samtale forklarede ansøgeren imidlertid, at han var tilhænger af det kurdiske parti HDP, og at han blev chikaneret og beskyldt for at være landsforræder i denne forbindelse. Flygtningenævnet finder denne forklaring i allerhøjeste grad udbyggende og kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har nogen konflikt med de tyrkiske myndigheder i denne forbindelse. De generelle forhold for kurdere i Tyrkiet, herunder for alawitter og ateister, har efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke en sådan karakter, at de kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse alene på denne baggrund. Afslutningsvis bemærker Flygtningenævnet, at nævnet ikke har haft mulighed for at foretage en fuldstændig gennemgang af det meget omfattende materiale på sociale medier, som ansøgeren selv har fremlagt under nævnsmødet. Henset til ansøge-

rens forklaring om indholdet af dette, finder nævnet imidlertid hverken anledning til at udsætte sagen med henblik på nærmere undersøgelse heraf, eller at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2021/9

Se også de i afsnit 4.1.1 nævnte afgørelser om asylansøgere fra Iran, der har påberåbt sig et tilhørsforhold til kurdiske partier.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2021** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [by], [område], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har sympatiseret med KDPI. Ansøgeren har i 2009, 2010 og 2011 hjulpet KDPI ved at købe smertestillende medicin og sytråd til partiet, samt ved at afgive oplysninger om de iranske myndigheder til sin farbrors søn, som befandt sig i Irak og var medlem af KDPI og Peshmerga, hvilket ikke blev opdaget af de iranske myndigheder. Ansøgeren har i sin oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hun vil blive anholdt af de iranske myndighederne og at de vil bruge hende som middel til at presse hendes søn til at melde sig hos myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyst, at hendes bopæl i sensommeren 2014 blev opsøgt af fire personer fra de iranske myndigheder, som henvendte sig på hendes bopæl og ledte efter hendes søn, som siden 2010 har været sympatisør for KPDI, og i denne forbindelse uddelte KDPI's materiale til propagandistiske formål. Hendes søn var ikke kommet hjem den nat. Hun ringede til sin søn, som lovede, at han ville komme hjem, men det gjorde han ikke. Efter omkring 15-20 dage ringede hendes søn til hende og oplyste, at han var udrejst til Tyrkiet. Ansøgeren har videre oplyst, at myndighederne henvendte sig på bopælen flere gange, med det samme formål, hvor de oplyste ansøgeren om, at de ville tage hende med og udsætte hende for tortur og mishandling, hvis ikke han kom hjem. Ansøgeren udrejste herefter af Iran i efteråret 2014. Ansøgeren har som asylmotiv i sin nuværende sag henvist til, at hun frygter, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil blive anholdt af de iranske myndigheder, som følge af at de iranske myndigheder efterstræber hendes søn. Ansøgeren har til støtte for sit nuværende asylmotiv oplyst, at hendes søn forsat er politisk aktiv, og at han er efterstræbt af de iranske myndigheder. Ansøgeren har også oplyst, at de iranske myndigheder vil bruge hende som middel til at få fat på hendes søn. Ansøgeren har videre oplyst, at det iranske regime generelt agerer på denne måde, og er aggressive over for politiske modstandere. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til

grund. Som følge af at ansøgerens søn, som hun er flygtet på grund af, og har opholdt sig i Danmark sammen med i seks år, er vurderet som en profileret regimekritiker, finder nævnet, at det er sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i reel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/31

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [område], Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men hun har oplyst at have deltaget i en demonstration imod urolighederne i Aleppo, lige da hun var ankommet til Danmark. Yderligere har hun oplyst at have skrevet regimekritiske opslag på [socialt medie], ligesom hendes far er involveret i politiske aktiviteter og er medlem af en række myndighedskritiske grupper. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2016, og at hun [i slutningen af] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens far har på vegne af klageren [i sommeren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens far har til støtte herfor oplyst, at han i [sommeren] 2015 via [en side på et socialt medie] '[x]' fandt billeder af klagerens [familiemedlem], der var blevet henrettet af det syriske regime, og at klagerens far efterfølgende blev kontaktet af en organisation ved navn [A]. Organisationen sendte [i sommeren] 2015 en mail til klagerens far, da de gerne ville have samtykke fra klagerens far til at føre sag mod den syriske regering ved en international domstol ved FN, hvilket klagerens far samtykkede til. Yderligere har klagerens far oplyst, at der er forlydender om, at klagerens [andet familiemedlem] også er blevet henrettet. Klagerens far har videre anført, at han efterfølgende har deltaget i mange debatter på sociale medier, hvor han direkte har givet udtryk for sin modstand mod det syriske regime, og at han har offentliggjort billeder, som er blevet lækket af en [person] i det syriske regime. Klagerens far frygter, at det der er sket for klagerens [familiemedlemmer] også vil ske for ham, hvis han vender tilbage Syrien, idet regimet vil betragte ham som politisk aktiv og modstander af styret. For så vidt angår klageren, har klagerens far oplyst, at han har store bekymringer, idet hun ved en tilbagevenden til Syrien også vil være i fare på grund af hans politiske aktiviteter og henrettelsen af hendes [familiemedlem], idet de familiære forhold vil påvirke hende. Under sin forlængelsessag i Udlændingestyrelsen har klageren henvist til, at hun forud for sin oplysnings- og motivsamtale [i efteråret] 2017 har lavet regimekritiske opslag på [socialt medie]. Yderligere har hun anført, at hendes far er i færd med at skrive en artikel om sit liv, og at klageren hjælper ham med at oversætte denne. Klageren har henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien

frygter at blive udsat for tortur og brugt som pressionsmiddel for at få fat i klagerens far. [I sommeren] 2021 har Udlændingestyrelsen meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet styrelsen har vurderet, at det ikke kan udelukkes, at klageren vil stå i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder som følge af sin fars politiske aktiviteter. Klagerens far blev [i sommeren] 2021 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at klagerens forklaring kan lægges til grund, da det, som klageren har forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2021 og for Flygtningenævnet i alt væsentligt er en overensstemmende fastholdelse af det, som klageren forklarede i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen [i slutningen af] 2017. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun på grund af egne aktiviteter ved tilbagevenden til Syrien vil være i individuel og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lægger herved vægt på de samme omstændigheder, som er anført i Udlændingestyrelsens afgørelse af [slutningen af] 2017 og i styrelsens afgørelse [fra sommeren] 2021, herunder navnlig at klageren aldrig har haft nogen konflikter med de syriske myndigheder, religiøse grupper, kriminelle grupper, familiemedlemmer eller privatpersoner. At klageren har deltaget i en eller flere demonstrationer i Danmark, kan ikke føre til en anden bedømmelse, da der efter sagens oplysninger ikke er holdepunkter for at antage, at de syriske myndigheder skulle have kendskab hertil. Klageren har oplyst, at hun efter oplysnings- og motivsamtalen [i slutningen af] 2017 ikke har skrevet yderligere indlæg på [socialt medie], og Flygtningenævnet finder, at det alene beror på klagerens egen formodning, at hun som følge af sine tidligere opslag på [socialt medie] vil være i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder og/eller sine tidligere venner i Syrien. Som anført ovenfor har Flygtningenævnet i afgørelse [fra sommeren] 2021 vurderet, at klagerens far ved en tilbagevenden til Syrien er i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af politisk aktivitet og opposition til myndighederne. Flygtningenævnet finder, at klagerens far således er profileret i forhold til de syriske myndigheder, at det efter baggrundsoplysningerne om de syriske myndigheders brug af trusler, arrestationer, og tortur af også familiemedlemmer – jf. herved blandt andet UNHCR's rapport fra marts 2021 om International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Syrian Arab Republic – Update VI, side 101 – at klageren som datter er i risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/217

Som eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist

kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er begge kurdere og tilhører begge yarsan af trosretningen. Den mandlige ansøger er født i Sarpol-e Zahab Iran, men opvokset i Irak, hvortil hans familie rejste i 1979, da ansøgeren var syv måneder gammel. Fra 1979 til 1982 opholdt den mandlige ansøgers familie sig i flygtningelejren Qurato, hvorfra familien blev tvangsflyttet til Al-Tash lejren. I 2004 blev den mandlige ansøgers familie flyttet til Sherawan-lejren, hvor den mandlige ansøger opholdt sig indtil sin og ægtefællens udrejse i [efteråret] 2015. Den kvindelige ansøger er født i flygtningelejren Qurato i Irak, men hendes familie stammer fra Sarpol-e Zahab, Iran. I 1996 returnerede ansøgeren sammen med sin familie til Sarpol-E Zahab, hvor hun boede, indtil hun i 2012 indgik ægteskab med den mandlige ansøger, hvorefter hun flyttede tilbage til Irak for at bo sammen med ægtefællen. Den kvindelige ansøger udrejste sammen med ægtefællen i [efteråret] 2015. Ved en tilbagevenden til Iran frygter den mandlige ansøger at blive fængslet og tortureret på grund af sin families politiske aktiviteter. Han frygter endvidere at blive udsat for forfølgelse fra de iranske myndigheders side på grund af sin tro. Den mandlige ansøger har om sine familiemedlemmers politiske aktiviteter forklaret, at hans far var medlem af KDPI, og at familien flygtede til Irak i 1979 på grund af farens politiske aktiviteter. Ansøgerens morbror [A] var et fremtrædende medlem af KDPI og var desuden peshmerga. Morbroren blev slået ihjel i 1995/96 i forbindelse med kamphandlinger på iransk territorium. Ansøgerens storebror [B] var formand for partiet i Al-Tash-lejren og opholder sig nu som flygtning i Finland, hvor han er aktiv for KDPI. En anden bror [C] var peshmerga og opholder sig nu i Finland, hvor han har opholdstilladelse. Ansøgerens farbror [D] og dennes søn er aktive for Komola. Den mandlige ansøger har om sine aktiviteter for KDPI oplyst, at han omkring 1993-94 begyndte at sympatisere med partiet. I 1998-99 blev han egentligt medlem af partiet. Hans aktiviteter bestod i at uddele aviser og at opsøge og informere medlemmer om kommende møder. Efter at han blev flyttet til Sherawan-lejren, deltog han også i forskellige ceremonier og markeringer af mærkedage arrangeret af KDPI. I [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og ægtefællen, da de generelle forhold i området omkring Sherawan-lejren blev forværret som følge af ISILs tilstedeværelse og deraf følgende kamphandlinger. Ansøgeren har efter sin indrejse i Danmark fortsat sine politiske aktiviteter for KDPI. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers forhold. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at den mandlige ansøger har været medlem af KDPI i Irak, og at han fortsat er medlem af KDPI i Danmark. Den mandlige ansøger har i sit asylskema alene henvist til politiske aktiviteter. Han har forklaret divergerende vedrørende sine politiske aktiviteter og har alene stringent forklaret om uddeling af aviser, hvilket han ved nævnsmødet har forklaret var

lovlig virksomhed. Den mandlige ansøger har i Danmark deltaget i møder for KDPI i en del af perioden alene via telefon og video. Ansøgeren har på sin [profil på socialt medie] postet kurdisk materiale hovedsageligt skrevet af andre. Den pågældende [profil på socialt medie] bærer ikke den mandlige ansøgers eget navn. Samlet finder Flygtningenævnet ikke, at den mandlige ansøgers egne aktiviteter kan medføre asyl. Den mandlige ansøger har forklaret, at hans far var politisk aktiv, men har ikke kunne redegøre for hvilke aktiviteter, faren havde. Den mandlige ansøgers morbror var pershmerga og blev dræbt i kamp i 1995. Den mandlige ansøgers farbror og fætre var angiveligt medlem af Komola, men ansøgeren er ikke bekendt med deres aktiviteter. Ansøgerens to brødre, der opholder sig i Finland, er medlemmer af KDPI. Den ene er lokalformand for KDPI i [finsk bynavn], den anden er menigt medlem af bestyrelsen i samme lokalafdeling. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at den mandlige ansøgers families politiske aktiviteter har en karakter der i særlig grad profilerer dem, og det er ikke sandsynliggjort, at de iranske myndigheder er bekendt med aktiviteterne. Nævnet finder derfor ikke, at familiens aktiviteter i særlig grad profilerer den mandlige ansøger. Det forhold at den mandlige ansøger er opvokset i blandt andet Al-Tash lejren, at han måske ikke er registreret i Iran, og at han ikke taler farsi kan ikke føre til et andet resultat. Den kvindelige ansøger har alene henvist til sin ægtefælles politiske aktiviteter. Ansøgerne har herefter ikke sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være forfulgt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller i en konkret og individuel risiko for overgreb, jf. stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/5

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og sunnimuslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2014, og at han [i efteråret] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han var efterstræbt af de syriske myndigheder, idet han ikke har aftjent sin værnepligt i den syriske hær. Endvidere har han henvist til at have haft en privat lægeklinik i et område, der var kontrolleret af den frie syriske hær, og at han blev opsøgt af den frie syriske hær, som ville have behand-

ling på hans klinik samt rekruttere ham til deres hær. Det fremgår af Udlændingestyrelsen tilladelsesresolution af [efteråret] 2014, at styrelsen har vurderet, at '[…]'. Klageren har [i foråret] 2021 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt og fængslet af de syriske myndigheder, idet han har unddraget sig militærtjeneste. Klageren modtog sin første indkaldelse til militærtjeneste i 1998, hvor han skulle arbejde som læge. Klageren afslog at aftjene sin værnepligt, idet han dengang studerede til læge. Siden har han skullet dokumentere, at han var studerende for at undgå aftjening af militærtjeneste. Klageren modtog indkaldelser til militæret frem til 2011, hvorefter klageren fyldte 42 år. Som følge heraf pålægges klageren at betale en erstatning for ikke at have aftjent sin værnepligt, hvilket klageren ikke har gjort, og dermed fortsat bliver indkaldt. Klageren har som følge heraf modvirket sin deltagelse i militæret og udvist en konkret modstand mod regimet, hvorfor hans navn på nuværende tidspunkt er på den såkaldte 'sorte liste'. Klagerens navn er registreret ved kontrolposterne, hvorfor han vil blive stillet for en militærdomstol, hvis han pågribes. Endvidere har klageren oplyst, at han fortsat er i risiko for at blive indkaldt til militæret, idet klageren er uddannet læge. Militærlæger indkaldes helt op til 50-års alderen. Videre frygter klageren, at de syriske myndigheder har kendskab til, at klageren har hjulpet Den Frie Syriske Hær med lægegerninger. Ydermere frygter klageren at blive slået ihjel, idet klageren er eftersøgt af Den Frie Syriske Hær. Til støtte herfor har klageren oplyst, at Den Frie Syriske Hær har beskyldt klageren for, at han med vilje lod en del sårede dø efter et bombardement, ligesom Den Frie Syriske Hær flere gange opsøgte klagerens lægeklinik for at få ham til at arbejde frivilligt for dem samt lade sig rekruttere til hæren. Han nægtede imidlertid at lade sig rekruttere, hvorfor han ligeledes er forfulgt af dem. Klagerens bopæl og klinik lå inden for Den Frie Syriske Hærs kontrol. Klageren har desuden oplyst, at hans [familiemedlem] tidligere har været læge for oppositionen i Syrien. [Familiemedlemmet] har derfor været arresteret og fængslet af regeringen, hvor han blev udsat for vold og tortur. I forbindelse med arresten af broren blev denne udspurgt om klageren. Klageren frygter derfor, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udsat for samme handlinger. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger blandt andet til grund, at klageren som forklaret har drevet lægeklinik og arbejdet på hospitaler i Aleppo, mens byen var kontrolleret af Den Frie Syriske Hær. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens [to familiemedlemmer] i forbindelse med, at de besigtigede klagerens bolig blev opsøgt af personer med tilknytning til myndighederne, at disse personer truede med at ville slå klageren ihjel, og at personerne foranledigede, at klagerens [familiemedlem] blev anholdt af efterretningstjenesten og udsat for tortur. Flygtningenævnet finder, at klageren på den baggrund har sandsynliggjort, at han er i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder, at han ved en tilbagevenden til Syrien er i risiko for forfølgelse

omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/216

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Bandaranzali, Gilan, Iran. Han er født muslim og har oplyst at være konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet og tortureret af myndighederne, fordi han er konverteret til kristendommen. Han har til støtte herfor oplyst, at han i [måned i tredje kvartal af] 2019 mødte en mand ved navn [A] på sin arbejdsplads. De begyndte at tale kritisk om det iranske regime, islam og kristendommen allerede ved deres første møde. I en periode på otte til ni dage mødtes de fire gange, og ved det fjerde møde inviterede [A] ansøgeren med i sin kirke. Dagen efter mødtes de og kørte til en huskirke, hvor [A] introducerede ansøgeren for præsten. Dagen efter besøget i kirken, [i efteråret] 2019, blev ansøgeren på sin arbejdsplads opsøgt af tre mænd, som tog ham med til et ukendt sted. Han var tilbageholdt i to dage og blev udspurgt til sit forhold til [A] og kristendommen. De viste ansøgeren billeder af ham og [A] uden for kirken. Da ansøgeren blev løsladt, fandt han ud af, at hans hus var blev ransaget, mens han havde været tilbageholdt. Hans familie var derudover blevet ringet op og havde fået at vide, at han skulle for retten. De betalte en kaution på 40 millioner tomaner for at få ansøgeren løsladt. Ansøgerens ægtefælle og hendes far havde ikke råd, så de lånte pengene af ansøgerens ægtefælles morbror. [I efteråret] 2019, to dage efter ansøgerens løsladelse, blev han anholdt igen og tilbageholdt en dag. Ansøgeren blev udsat for fysiske og psykiske overgreb. Han blev stillet spørgsmål om konvertering og kristendommen, og de truede ham med at slå ham ihjel. Samme dag han blev løsladt, blev han hentet igen om aftenen og tilbageholdt i en bil. De viste ham et stykke papir, hvorpå der stod, at de havde fået ordre på at henrette ham. De sagde efter nogle timer, at de havde fortrudt og kørte ham hjem igen. Næste morgen blev ansøgerens ægtefælle tilbageholdt og afhørt i tre til fire timer. Ansøgeren besluttede sig for at udrejse samme nat, [i efteråret] 2019. Hans ægtefælle er efter hans udrejse blevet afhørt yderligere to gange, senest [i vinteren 19/20]. Ansøgeren har i Danmark gået i kirke og blev døbt i [navn på kirke] den [i vinteren 20/21]. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren via en person, som han traf i forbindelse med sit arbejde, fik interesse for kristendommen. Det lægges endvidere til grund, at han ved deltagelse i et møde i en huskirke blev identificeret af myndighederne

som mulig konvertit. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efterfølgende blev anholdt og løsladt flere gange, og at der blev fremsat trusler mod ham og hans familie, og han blev udsat for tortur. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren på grund af sin mulige konvertering havde en sådan konflikt med de iranske myndigheder, at han ved sin udrejse befandt sig i risiko for konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det må endvidere lægges til grund, at han har udøvet væsentlige kristne aktiviteter efter sin ankomst til Danmark. Flygtningenævnet finder det godtgjort, at ansøgerens konvertering til kristendommen er reel, og at han ved en tilbagevenden til Iran vil leve åbent med sin tro. Ansøgeren har således sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet finder ikke, at de af Udlændingestyrelsen påberåbte forhold, herunder vedrørende omstændighederne omkring betaling af kaution for ansøgerens løsladelse, kan føre til en tilsidesættelse af ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/40

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk punjabi og ahmadiyya-muslim fra Rabwah City, Punjab, Pakistan. Ansøgeren tilhører ahmadiyya-bevægelsen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter fire mænd med tilknytning til en anti-ahmadiyya-organisation ved navn Khatm-e-nabowat. Han har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han hele sit liv har oplevet diskrimination på baggrund af sin trosretning. I 2000-2001, mens han gik i gymnasiet, blev han udsat for mobning, diskrimination og slået en gang, inden han droppede ud. I 2008 blev han udsat for chikane og psykisk tortur, mens han arbejdede på en tekstilfabrik i Karachi. I [sommeren] 2019, mens han boede og arbejdede som taxachauffør i Rabwah, blev han udsat for et fysisk overgreb af tre passagerer i hans egen taxa på grund af hans trosretning. Han blev slået, ydmyget, fik revet sit tøj i stykker og hans bil blev udsat for hærværk. En af personerne filmede overfaldet, hvor hans trosretning blev tilkendegivet. Få dage efter overfaldet blev ansøgeren ringet op af en af overfaldsmændene, som afpressede ansøgeren for 5000 pakistanske rupees mod ikke at offentliggøre videoen, hvilket ansøgeren indvilligede i. Overfaldsmanden slettede ikke videoen, og 10-15 dage senere blev ansøgeren igen afpresset for 5000 rupees. Ansøgeren er bange for reaktioner mod ham, hvis videoen bliver offentliggjort, fordi alle dermed vil kunne se, at han er ahmadiyya-muslim. Ansøgeren frygter at blive stemplet for at have æreskrænket profeten Muhammed. I [efteråret] 2019 blev ansøgeren opsøgt på sin adresse

af de tre mænd fra taxaen og en vigtig person fra Khatm-e-nabowat, som afpressede ansøgeren for 50.000 rupees. Herefter modtog ansøgeren mange opkald fra en af overfaldsmændene, der fortsatte med at true ansøgeren med at skyde ham, stjæle hans bil og smide ham i vandet. Ansøgeren besluttede i midten af [samme måned i efteråret] 2019 at han ville væk og udrejste den [dato i efterfølgende måned i] 2019. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren i [sommeren] 2019 er blevet overfaldet af tre kunder i sin taxa og efterfølgende er blevet udsat for afpresning og trusler af disse personer samt en yderligere ukendt person. Flygtningenævnet finder imidlertid, at konflikten med de tre kunder og den yderligere ukendte mand, ikke har haft en sådan karakter eller intensitet, at det kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at de trusler, som ansøgeren modtog fra [A] og de andre kunder efter overfaldet, alle havde økonomisk afpresning som motiv, idet kunderne truede med at dele en video af overfaldet, medmindre ansøgeren betalte det krævede beløb. Nævnet har videre lagt vægt på, at der var tale om telefoniske trusler, at ansøgerens bopæl alene er blevet opsøgt én gang, og at der aldrig blev gjort alvor af truslerne. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Rabwah i Pakistan ca. tre måneder efter overfaldet i taxaen, og at ansøgerens ægtefælle er forblevet boende på den tidligere fælles bopæl i ca. 1 år, hvor ansøgerens bror var på besøg fra Afrika, uden, at der er skete noget. Først omkring [efteråret] 2020 modtog ægtefællen efter ansøgerens forklaring et telefonisk opkald, hvor de spurgte efter ansøgeren. Efterfølgende har hverken ansøgeren eller ægtefællen efter det oplyste oplevet problemer. Ved vurderingen af karakteren af de telefoniske trusler mod ansøgeren har nævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren valgte ikke at udskifte sin telefon eller telefonnummer. Det kan således ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i aktuel og reel risiko for asylbegrundende overgreb fra de tre kunder og den fjerde ukendte person, der var med ved opsøgningen af bopælen. Nævnet bemærker hertil, at en eventuel offentlig deling af videoen af overfaldet ikke kan føre til en anden vurdering, da det alene beror på ansøgerens formodning, at andre vil opfatte videoen således, at ansøgeren krænker profeten Muhammeds ære. For så vidt angår ansøgerens konflikter i [ubgdomsuddannelse] i 2000 og på [arbejdsplads] i 2008, i form af chikane og mobning i anledning af hans religiøse tilhørsforhold til ahmadiyya, bemærker nævnet, at ansøgeren ikke har oplevet problemer på den baggrund sidenhen, hvorfor der er tale om afsluttede forhold. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Uanset at forholdene for ahmadiyya-muslimer i Pakistan efter baggrundsoplysningerne er vanskelige, kan det ikke i sig selv føre til en anden vurdering, at ansøge-

ren er ahmadiyya-muslim. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Pakistan frem til 2019, herunder ca. to år i Karachi, og at ansøgeren – bortset fra den påberåbte episode med de tre kunder – ikke tidligere har haft konflikter med hverken myndigheder, politiske, religiøse eller kriminelle grupper, og at konflikterne i gymnasiet og på tekstilfabrikken tidsmæssigt ligger langt tilbage. Ansøgeren har således kunnet praktisere sin religion i Pakistan, og ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han ikke fortsat vil kunne praktisere sin religion, som han hidtil har gjort. Derudover har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han agter at praktisere sin religion på anden måde, hvorved han vil risikere asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2021/2

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Egyp/2021/3, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

For så vidt angår nævnets praksis i sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.4 (sur place).

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til, om en ansøger vil være i risiko for forfølgelse som følge af sin etnicitet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder fra Aleppo, Syrien. Fra [foråret] 2013 til sin udrejse i foråret 2014 har hun opholdt sig i [by A], Syrien. Klageren er født [religiøs overbevisning], men er senere blevet ikketroende/ateist. Klageren har siden 2004 været tilknyttet det politiske parti [politisk parti]. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015 meddelte klageren familiesammenføring til sin herboende ægtefælle, og at klageren indrejste i Danmark sammen med sine tre børn i [sommeren] 2015. [I efteråret] 2019 indgav klageren ansøgning om asyl. [I foråret] 2021 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. [I sommeren] 2021 har klageren ved brev dateret den [forår] 2021 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte for sin påstand om statusændring anført, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter myndighederne, idet hun er etnisk kurder og efterstræbt som følge af sit medlemskab af det kurdiske parti [politisk parti]. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun siden 2004 har været aktivt medlem af [politisk parti]. Partiet har et hierarkisk system, der er inddelt i seks niveauer, hvor klageren var rangeret på tredje niveau. Klageren var ansvarlig for en gruppe bestående af 10 personer. Klagerens rolle bestod i at afvikle møder, holde taler samt rekruttere nye medlemmer. Klageren underviste i diverse emner, herunder i det kurdiske sprog, hvilket er forbudt i Syrien. Klageren deltog desuden i omkring 10-

15 demonstrationer, herunder i forbindelse med Newroz og i 2004, hvor der opstod en konflikt mellem kurderne og de syriske myndigheder. Ved demonstrationerne udøvede myndighederne vold mod de fredelige demonstranter ved blandt andet at affyre skud mod disse. I 2013 deltog klageren i et kursus, der blev afholdt i den irakiske del af Kurdistan. På tilbagerejsen til Syrien blev klageren stoppet af de syriske myndigheder og afhørt om hendes deltagelse i kurset. Klageren blev tilbageholdt i fire til fem timer, hvor hun blev afhørt, og hendes ejendele blev ransaget. Klageren blev løsladt under den betingelse, at hun fremover ville videregive oplysninger om sit parti og sine partifæller. Såfremt klageren nægtede at samarbejde, ville de slå hende ihjel. Myndighederne tog billeder af klagerens ID-kort og gav klageren et telefonnummer, som klageren skulle anvende til at videregive oplysninger til. I perioden efter denne episode blev klageren overvåget af myndighederne. Overvågningen blev mere intens med tiden, hvorfor klageren valgte at flygte, idet hun frygtede for sit eget og sine børns liv. Efter klagerens udrejse af Syrien blev dennes bolig stormet af myndighederne med henblik på at finde klageren. Klagerens far blev desuden opsøgt på sin bopæl tre eller fire gange efter klagerens udrejse af Syrien. Klagerens søster blev ligeledes opsøgt i 2014 eller 2015. Klageren har til støtte for sin påstand om statusændring videre anført, at hun frygter at blive slået ihjel af Islamisk Stat og Den Frie Syriske Hær, idet hun er etnisk kurder og ateist. Til støtte herfor har klageren oplyst, at Islamisk Stat og Den Frie Syriske Hær hverken accepterer det kurdiske sprog eller kurdernes religion. Islamisk Stat og Den Frie Syriske Hær i [by A] tvinger folk at konvertere til islam, at bære niqab og at læse Koranen. Klageren er særligt udsat, idet hun er kurder og senest har boet i [by A], da både Islamisk Stat og Den Frie Syriske Hær har viden om, at personer fra [by A] bekender sig til [religion]. Klagerens familie er [religiøs overbevisning], hvilket klageren ligeledes var, indtil hun blev ateist som 13-årig. Klageren frygter at blive slået ihjel, idet hun er ikketroende. Klageren har til støtte for sin påstand om statusændring endelig anført, at hun frygter at blive slået ihjel af sin morbror i Syrien som følge af, at hun er blevet skilt fra sin syriske ægtefælle i Danmark. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hendes tidligere ægtefælle har udøvet vold mod klageren i form af lussinger, skub, slag med knytnæve samt kvælertag. Klageren anmeldte dette til politiet. Efter en af disse episoder havde ægtefællen kontaktet klagerens morbror i Syrien og fortalt denne, at klageren havde anmeldt ægtefællen for vold, og at klageren havde været ægtefællen utro, hvilket har medført konflikter mellem klageren og dennes familie i Syrien, da klageren således har krænket familiens ære. Klageren har siden sin skilsmisse ikke haft nogen kontakt til sin familie i Syrien, ud over sin mor. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at der skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende syriske statsborgere, og at en eventuel rimeligt begrundet tvivl skal komme asylansøgere til gode. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun som følge af sine individuelle forhold vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2,

hvis hun vender tilbage til Syrien. Flygtningenævnet har som Udlændingestyrelsen herved lagt vægt på, at klagerens forklaring om, at hun i [foråret] 2013 og fremefter har været overvåget som følge af sin deltagelse i et kursus i Irak for kurdere, ikke har fremstået troværdig og derfor må tilsidesættes. Det skyldes blandt andet, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at de syriske myndigheder trak sine styrker ud af [by A] i juni 2012 og blot bibeholdt en mindre tilstedeværelse i Jazeera, jf. rapport fra marts 2019, Syrien – sikkerhed i [by A], hvorfor det forekommer usandsynligt, at de syriske myndigheder skulle have overvåget klageren i dette område i månedsvis. I den forbindelse er det yderligere tillagt betydning, at det forekommer usandsynligt, at klageren skulle have været overvåget i månedsvis, uden at myndighederne på noget tidspunkt opsøgte hende eller i øvrigt foretog sig yderligere. Det forekommer ligeledes påfaldende, at myndighederne skulle have ransaget klagerens hjem, umiddelbart efter at hun forlod det. Flygtningenævnet bemærker, at klageren som etnisk kurder i Syrien tilhører en særlig udsat gruppe, jf. herved bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. september 2021, M.D. m.fl. mod Rusland og EASOs rapport fra november 2021, Country Guidance: Syria. Det forhold, at klageren er kurder, er dog ikke i sig selv af asylbegrundende karakter. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at klageren som følge af sin etnicitet eller sine politiske aktiviteter er i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens oplysning om, at hun ikke er religiøs, ikke i sig selv er asylbegrundende. Ved vurderingen heraf er der yderligere lagt vægt på, at klageren har oplyst, at hun forlod sin religion som [12-15-årig] og ikke har oplevet konflikter som følge heraf med de syriske myndigheder, Islamisk Stat eller andre grupperinger. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klagerens konflikt med familien er asylbegrundende. Flygtningenævnet har i den forbindelse som Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at det beror på klagerens egen formodning, at hendes morbror – som følge af skilsmissen – vil slå≠ hende ihjel, hvis hun vender tilbage til Syrien. Klageren har således oplyst, at hverken morbroren eller øvrige familiemedlemmer på noget tidspunkt har truet hende. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/264

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak/2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer

forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rus/2016/43, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 85 ff.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen Rus/2015/39, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til afgørelsen Bang/2020/1, der er nævnt i formandskabets 29. beretning, side 107 f.

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT+-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1 A.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.2.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager). Se nærmere afsnit 4.2.3.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

> ”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.
>
> Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN´s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.
>
> …..
>
> Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.
>
> Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).
>
> ….
>
> Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.
>
> Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for, at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Den Europæiske Menneskeretsdomstol på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller bestemmelsen i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i bestemmelsen i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation. Der henvises herom til afsnit 4.3.

Der henvises til Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84 ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn. Se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's Børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrundet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138 ff. nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5. omtalte afgørelser vedrørende somaliske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til kapitel 9.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneske-

rettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Den Europæiske Menneskeretsdomstol.

4.2.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2021** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2019. I 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Senere i 2020 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. I 2021 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim af religiøs overbevisning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af de irakiske myndigheder samt af sin bror. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i [efteråret] 2015 fik arbejde på [en arbejdsplads]. En dag blev hun opsøgt af en mand fra [en offentlig myndighed], som sagde, at hun skulle udspionere folk på [arbejdspladsen] og i moskeen og rapportere tilbage til ham, hvis nogen udtalte sig kritisk om regeringen. Ansøgeren nægtede, blandt andet med henvisning til at hun havde dårligt helbred, men manden sagde, at hun ikke havde et valg. Over en periode på omkring tre måneder blev ansøgeren adskillige gange opsøgt [på arbejdspladsen] af manden fra [den offentlige myndighed] samt af en anden mand, og ansøgeren fortalte dem, hvad hun havde observeret i moskeen, men ikke [på sin arbejdsplads]. En dag fandt ansøgeren en konvolut med en patron i under døren til [sin arbejdsplads], og hun anså det for en trussel, fordi hun ikke ville samarbejde med mændene. Myndighederne opsøgte efter hendes flugt ansøgerens [familiemedlem], afhørte hendes [andet familiemedlem] og pressede denne så meget, at han efterfølgende døde af hjertestop. Ansøgeren har oplyst, at hun har opholdt sig i [et land i Mellemøsten] i perioden fra [foråret] 2017 til [sommeren] 2019, hvor hun på ny indrejste i Danmark. Hun har videre oplyst, at hendes bror

i [et land i Mellemøsten] forsøgte at tvangsgifte hende bort til brorens forretningspartner, men at det lykkedes hende at flygte på dagen for brylluppet. Broren har som følge heraf fremsat dødstrusler mod hende. Ansøgerens frygt for de irakiske myndigheder Af de grunde, der er anført af Flygtningenævnet i nævnets afgørelse [fra efteråret] 2020, og det, der nu er fremkommet for nævnet, ikke kan føre til en anden vurdering, kan nævnet forsat ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgerens frygt for broren [A]. Flygtningenævnet har ved sin afgørelse [fra efteråret] 2020 ikke forholdt sig til, om nævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Allerede derfor er nævnet ikke afskåret fra nu at prøve troværdigheden af ansøgerens forklaring om frygten for sin bror, [A]. Efter en samlet vurdering kan Flygtningenævnets flertal lægge ansøgerens forklaring om dette asylmotiv til grund. Flertallet finder, at ansøgeren har forklaret konsistent og overbevisende om konflikten med broren, herunder at broren har bopæl i både [et land i Mellemøsten] og Irak, og at han flere gange har truet hende på livet i anledning af, at hun modsatte sig hans bestemmelse om, at hun skulle bortgiftes til [A]'s forretningsforbindelse. Flertallet finder endvidere, at forklaringen støttes af ansøgerens søsters, [B], troværdige forklaring. Flygtningenævnets flertal finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun risikerer at blive bortgift mod sin vilje ved en tilbagevenden til Irak eller at blive udsat for æresrelateret vold eller at blive slået ihjel. Flygtningenævnet flertal har ved vurderingen af intensiteten af de trusler, som [A] har fremsat, lagt vægt på truslernes karakter, og at [A] efter ansøgerens og ansøgerens søsters forklaring ikke har været bekendt med, at ansøgeren opholdt sig i Danmark og derfor ikke har kunnet handle på truslerne. Henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om æresrelateret vold i Irak, kan ansøgeren ikke henvises til at søge myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men flertallet finder, at hun i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2021/20

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2 (**B-status**), på individuelle forhold. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim. Klageren er født i [by], [land i Mellemøsten], men har boet i Damaskus,

Syrien, siden hun var et år og frem til udrejsen af Syrien i 2013. Klageren er statsborger i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2014, og at hun [i foråret] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af de generelle forhold i Syrien. [I foråret] 2021 forlængede Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser. Klagerens advokat har [i foråret] 2021 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021. Klagerens advokat har ikke begrundet klagen nærmere. I forbindelse med sin oprindelige asylsag henviste klageren til de generelle forhold i Syrien som følge af borgerkrigen. Klageren henviste endvidere til, at hendes far havde været tilbageholdt af de syriske myndigheder. Klageren henviste endelig til, at hun sammen med sin mor og søster udrejste på grund af, at familiens nabo blev skudt af en snigskytte foran klageren. Til støtte herfor oplyste klageren, at myndighederne en tidlig morgen anholdte klagerens far, som efterfølgende var tilbageholdt i 15 dage, hvor han blev udsat for tortur. To måneder efter løsladelsen blev klagerens families bopæl ransaget af myndighederne, hvilket muligvis skyldtes, at myndighederne ledte efter klagerens bror, der imidlertid ikke var hjemme. Klageren oplyste endvidere, at klageren og hendes mor besluttede sig for at udrejse, fordi deres nabo blev skudt og dræbt af en snigskytte foran klageren, og at klageren havde en video af skudepisoden. Klagerens fader og broder udrejste fire måneder før klageren og dennes søster samt moder. I forbindelse med den seneste forlængelsessag i Udlændingestyrelsen har klageren henvist til sit oprindelige asylmotiv, ligesom hun har henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, fordi hun har været i telefonisk kontakt med en [sundhedsperson] fra Den Frie Syriske Hær, og fordi hun figurerer på et klip på [socialt medie]. Hun har endelig henvist til, at hun frygter, at hendes børn vil blive bortført eller slået ihjel, som følge af den generelle situation i Syrien. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hun fem gange i 2012 telefonisk kontaktede en [sundhedsperson] i Den Frie Syriske Hær, i hvilken forbindelse klageren anmodede denne om at behandle sårede i klagerens hjemområde. Klageren har endvidere henvist til et videoklip fra [socialt medie], der forestiller en dræbt person liggende på gaden. I den forbindelse har klageren oplyst, at hun står i baggrunden og ikke kan ses af kameraet, men at man i videoklippet kan høre nogen sige hendes navn, og at hun skal gå væk. *Om opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i Syrien:* Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen [i foråret] 2014 meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), med henvisning til, at "personer, der kommer fra områder i Syrien, hvor der foregår væbnede kampe, områder hvor der sker angreb mod civile, eller hvor der for nyligt har fundet sådanne handlinger sted, ved en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt må anses for at være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3", jf.

herved Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution [fra foråret] 2014. Spørgsmålet er herefter i første række, om der med henvisning til de generelle forhold i Syrien er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har boet i bydelen [A], Damaskus, indtil sin udrejse fra Syrien. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Damaskus. Foruden det baggrundsmateriale, som Udlændingestyrelsen har henvist til i den påklagede afgørelse, kan der til støtte for den nævnte vurdering af forholdene i Damaskus-området også henvises til side 122 i European Asylum Support Offices rapport fra september 2020 (Country Guidence: Syria), hvor det anføres, at "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD". Herudover kan der henvises til Udlændingestyrelsens rapport fra oktober 2020, Syria, Security and Socio-economic situation in the governates of Damascus and Rural Damascus, hvor det på side 11 anføres, at "Since 2018, when the GoS retook control of all areas in Damascus and Rural Damascus from opposition groups, there have been no major security incidents (e.g. battles, military operations etc.) in the two governorates, …". Denne vurdering er gengivet i European Asylum Support Offices rapport fra juli 2021 (Syria, Security Situation), side 226 f. På den anførte baggrund tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af de generelle forhold i Damaskus. Om opholdstilladelse pga. kontakt til en [sundhedsperson] fra Den Frie Syriske Hær samt klagerens medvirken på et [socialt medie]-klip mv. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, på baggrund af klagerens individuelle forhold, bemærkes i forhold til klagerens henvisning til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, fordi hun fem gange har været i telefonisk kontakt med en [sundhedsperson] fra Den Frie Syriske Hær, at klageren under den første samtale (oplysnings- og motivsamtalen) [fra foråret] 2014 ikke oplyste om sin kontakt med den pågældende [sundhedsperson], hvilket ville have været ganske oplagt at oplyse om, når også henses til, at hun under den første samtale oplyste om, at hun var i besiddelse af en video, som hun efterfølgende har oplyst er optaget af den pågældende [sundhedsperson]. Flygtningenævnet finder derfor ikke at kunne lægge denne del af klagerens forklaring til grund. For så vidt angår det påberåbte videoklip fra [socialt medie], der viser en dræbt person liggende på gaden, finder Flygtningenævnet, at klageren i kraft af dette videoklip ikke kan anses for at have bragt sig i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Der kan herved henvises til blandt andet, at det ikke ud fra videoen kan udledes, at videoen er udtryk

for mere og andet end en video, der viser en dræbt mand. Det kan således ikke udledes, at videoen er udtryk for en afstandstagen til det syriske regime. Hertil kommer i øvrigt, at klageren ikke umiddelbart kan identificeres, eftersom hun ikke fremgår af videoklippet. Det forhold, at man i videoklippet kan høre nogen sige "[klagerens navn]", kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at de nævnte forhold medfører, at klageren står i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder, hvorfor der ikke på denne baggrund er grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Det samme gælder klagerens henvisning til, at hun frygter, at hendes børn vil blive bortført eller slået ihjel, som følge af den generelle situation i Syrien, jf. herved også det ovenfor anførte om de aktuelle generelle forhold i Damaskus. Endelig gælder det samme også klagerens synspunkt om, at hun risikerer overgreb som følge af broderens manglende aftjening af sin militærtjeneste. Om opholdstilladelse som følge af klagerens familiemæssige forhold Flygtningenævnet har ved beslutning [fra foråret] 2021 meddelt klagerens fader og moder opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I beslutningen hedder det bl.a.: "Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagernes [dvs. faderen og moderens] forklaringer til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerne har fremtrådt meget troværdige under mødet i nævnet. […] Flygtningenævnet finder på den baggrund og sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger mv., at klagerne har sandsynliggjort, at klagerne som følge af den mandlige klagers anholdelse og tilbageholdelse og omstændighederne ved hans løsladelse og baggrunden for, at klageren og sønnen og senere den kvindelige klagers og døtrenes udrejse af Syrien ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb fra myndighederne omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at antage, at de syriske myndigheder i den anledning som sådan anser klagerne for politiske modstandere af styret. Klagerne opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Af nævnsbeslutningens afsnit vedrørende "begrundelse og resultat" fremgår i øvrigt bl.a., at faderen havde oplyst, at faderens søn og nevøer deltog i forskellige demonstrationer i [bydelen A] i Damaskus, at flere af faderens familiemedlemmer havde været anholdt, tortureret eller blevet slået ihjel af de syriske myndigheder, og at faderen havde været tilbageholdt af myndighederne i 13 dage, fordi han skulle have skjult terrorister på sin bopæl. Endvidere fremgår, at faderen og moderen havde forklaret, at de frygtede de syriske myndigheder, fordi faderen havde været tilbageholdt og tortureret, at faderen alene var blevet løsladt, fordi faderens nevø, der var medlem af [organisation], havde kontakter til myndighederne, og at faderen – efter at faderen, moderen, deres søn og døtre havde levet i skjul hos deres familie – havde henvendt sig og sagt, at den mandlige klager og klagerens søn skulle forlade Syrien, fordi myndighederne var efter dem, hvorefter nevøen hjalp dem med udrejse af Syrien. Af faderens forklaring for Flygtningenævnet fremgår, at han forklarede bl.a., at faderen og dennes

søskende havde hjulpet sårede under krigen, at faderens svigerfamilie, […], havde hjulpet folk, der var imod regimet, herunder fattige og sårede, at 11 personer fra faderens familie var blevet slået ihjel, og at faderen havde skjult sin nevø hjemme hos sig selv, hvorefter myndighederne havde tilbageholdt faderen i 13-14 dage bl.a. i en bygning, hvor efterretningstjenesten holdt til. Af moderens forklaring for Flygtningenævnet fremgår bl.a., at faderen efter tilbageholdelsen af myndighederne havde store blå mærker på ryggen, skuldrene og armene, at moderens tre brødre og to nevøer også var blevet taget af myndighederne, at moderen og hele hendes familie er forfulgt i Syrien, og at flere af moderens søskende var blevet slået ihjel, fordi de var aktive modstandere eller familierelateret til modstandere af regimet. Flygtningenævnet finder, at nævnet – uanset princippet om den fri bevisbedømmelse – i den foreliggende sag, hvor klagerens forældre ikke har afgivet forklaring, er nødsaget til at lægge det faktum til grund, som nævnet har gjort i sin beslutning [fra foråret] 2021. På den anførte baggrund – og når henses til, at der fortsat er grund til at anvende det såkaldte forsigtighedsprincip ved vurderingen af asylansøgere fra Syrien – finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at også hun risikerer asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden til Syrien, hvorfor nævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de nævnte individuelle forhold og ikke med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klageren ikke har sandsynliggjort, at de syriske myndigheder anser klageren som politisk modstander af det syriske regime, hvorved der også henvises til nævnets beslutning [fra foråret] 2021 vedrørende klagerens forældre." Syri/2021/191

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder inden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2021. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ashanti og ikke-troende fra Accra, Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ghana frygter, at han ikke vil kunne klare sig på egen hånd, og at han kan blive tvunget til at prostituere sig til andre mænd for at tjene penge. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at han vil blive fængslet, og at han vil blive udsat for kriminalitet fra bander. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han ikke har boet i Ghana siden han udrejste i [årstal], og at han har boet i [land A] og [land B]. Ansøgeren har videre oplyst, at det er vanskeligt at finde et arbejde i Ghana, især når han har opholdt sig i udlandet i mange år, og at han på grund af manglende ansættelsesmuligheder kan være

tvunget til at prostituere sig igen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han vil blive fængslet, såfremt politiet opnår kendskab til at han har prostitueret sig, selvom det er sket uden for Ghana. Ansøgeren har også oplyst, at der er mange bander, som udøver vilkårlig kriminalitet. Ansøgeren har ligeledes oplyst, at han ikke har familie eller andet netværk i Ghana til at hjælpe sig med sin forsørgelse, samt at hans ægtefælle har bopæl i Danmark. Indledningsvis bemærkes, at det forhold, at Udlændingestyrelsen ikke har ønsket at forhandle med [land B] i henhold til Dublinforordningen, kan ikke føre til en hjemvisning af sagen. Flygtningenævnet bemærker herved, at det af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, fremgår, at uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en ansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle ansøgningen. Vedrørende sagens realitet kan Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen lægge den af ansøgeren afgivne forklaring om sit asylmotiv til grund. De oplyste omstændigheder kan imidlertid ikke begrunde asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på de samme omstændigheder som Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren ikke har familie eller andet netværk til at hjælpe sig med forsørgelse i Ghana. Dette er forhold af socioøkonomisk karakter og kan ikke begrunde asyl. Det forhold, at ansøgeren har arbejdet som prostitueret med mandlige kunder i [land B] kan ikke begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der er herved henset til, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke betragter sig som homoseksuel, men alene har arbejdet som prostitueret af økonomiske årsager, og i dag har oplyst, at han betragter sig som biseksuel. Det kan ikke efter det foreliggende lægges til grund, at ansøgerens arbejde i [land B] er kommet til myndighederne i Ghanas kendskab. Dette beror alene på ansøgerens egen formodning. Med hensyn til ansøgerens frygt for de generelle forhold i Ghana bemærker Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at meddele ansøger asyl på baggrund heraf. Der er herved henset til ansøgerens egne oplysninger om, at han ikke har oplevet problemer med myndighederne, privatpersoner eller grupperinger i Ghana. Det beror således også alene på ansøgers egen formodning, at faderens dødsfald i en [ulykke], skulle være forårsaget af faderens tidligere arbejdsgiver. Efter en samlet vurdering har ansøgeren på ovennævnte baggrund herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ghana vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ghan/2021/1

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Venezuela. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet**

udtalte: ”Ansøgeren er venezuelaner og katolik fra Caracas, Venezuela. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive truet, overfaldet, mishandlet eller dræbt af grupperingen Los Colectivos, som de lokale myndigheder samarbejder med, samt den politiske situation i Venezuela. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun er uddannet journalist, at hun ikke ville arbejde for borgmesteren, og at hun har arbejdet på en lokal radiostation, hvor hun har været vært på et radioprogram, som tog imod klager fra borgere, som ringede ind, og at Los Colectivos på vegne af borgmesteren ville lukke munden på ansøgeren. Til yderligere støtte for sit asylmotiv, har ansøgeren oplyst om følgende episoder, som har fundet sted i forbindelse med sin konflikt med Los Colectivos: I [vinteren 17-18] blev der valgt en ny borgmester, som er tilhænger af regeringen. I [vinteren 17-18] var ansøgeren på rådhuset for at betale skat, og hun fik her en ubehagelig behandling. I [foråret] 2018 tilbød den nye borgmester ansøgeren at arbejde for ham, hvilket ansøgeren takkede nej til. I [foråret] 2018 fik ansøgeren et opkald med en trussel om, at hun skulle samarbejde med dem, og at hun skulle betale penge, hvilket ansøgeren anmeldte til politiet. I starten af 2018 blev ansøgeren opsøgt, da hun skulle hente sin datter i skolen. I [sommeren] 2018 blev ansøgeren overfaldet på vej til arbejde. I [sommeren] 2018 fulgte tre personer efter ansøgeren, hvor de forsøgte at fratage hendes mappe. I [vinteren 18-19] opstod der en konfrontation i en minibus, hvor to drenge opsøgte ansøgeren og bad om hendes mappe og telefon samt affyrede skud. I foråret 2019 var der indbrud i ansøgerens bopæl. I [sommeren] 2019 blev ansøgeren kontaktet af sin nabo, der fortalte, at der var fremmede personer, der gik rundt på den vej, hvor hun boede i Venezuela. I [efteråret] 2019 fik ansøgeren at vide af ansøgerens datters far, [A], at ukendte personer havde forsøgt at opsøge ansøgeren på hendes bopæl. I december 2019 blev [A] stoppet på gaden af ukendte personer, som spurgte efter ansøgeren. I januar 2020 talte ansøgeren med [A], som oplyste, at ansøgerens bopæl blev overvåget. Han oplyste, at han også var i gang med at indhente dokumentation for dette, og har i den forbindelse tilsendt billeder til ansøgeren af de personer, der opsøgte ansøgerens bopæl. I [vinteren 19-20] fik ansøgeren tilsendt kommunikation/et opråb, som ansøgeren har oplyst, er blevet delt ud i hendes kvarter, og hvoraf det fremgår, hvordan man skal opføre sig, hvis man opsøges af personer på sin bopæl. Endelig har ansøgeren oplyst, at ansøgerens gudsøn er blevet opsøgt efter hendes udrejse. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret troværdigt herom under mødet i Flygtningenævnet, og at divergenserne i hendes forklaringer i Udlændingestyrelsen i vidt omfang kan tilskrives misforståelser og det pres, som ansøgeren har været under. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i kraft af et modsætningsforhold til borgmesteren i sin hjemby er blevet opsøgt af grupperingen Los Colectivos, og at de efter hendes udrejse har søgt og efterspurgt hende som anført af hende. Flygtningenævnet finder

imidlertid, at ansøgerens konflikt med den lokale borgmester og Los Colectivos ikke har en sådan karakter og intensitet, at den kan danne grundlag for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren var i stand til at fortsætte med sit arbejde, herunder med den omstridte radioudsendelse, og at hun kunne opholde sig på sin bopæl i perioden fra [vinteren 17-18] til sin udrejse i [sommeren] 2019. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren udrejste af Venezuela på en flere måneder i forvejen planlagt rejse til Danmark og ikke akut som følge af de angivelige problemer med borgmesteren og Los Colectivos. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke søgte asyl straks efter at være ankommet til Danmark. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerens bopæl skulle være blevet overvåget og opsøgt, at hendes barns far er blevet opsøgt og spurgt ind til ansøgeren, og at ansøgerens gudsøn i Venezuela også er blevet kontaktet efter ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke som følge heraf er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Venezuela vil blive udsat for forhold af en anden karakter end det, hun blev udsat for i de 1½ år, hun boede på sin bopæl, efter at konflikten med borgmesteren og Los Colectivos opstod, og som hun selv vurderede ikke var alvorlige nok til at flygte fra Venezuela. Flygtningenævnet finder endelig, at de generelle forhold i Venezuela ikke er af en sådan karakter, at de i sig selv kan danne grundlag for asyl. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Venezuela vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Vene/2021/6

Nævnet **stadfæstede** i **april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda og kristen af religiøs overbevisning fra Masaka-distriktet, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af en militærperson ved navn [A], fordi hun har en konflikt over et jordstykke i [en navngiven landsby]. Ansøgeren frygter endvidere at blive fængslet af myndighederne, da hun er blevet beskyldt for at være en del af People Power bevægelsen, der er i opposition til den siddende regering. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun i 2013 overtog et jordstykke i [en navngiven landsby] fra sin mor, og at hun begyndte at opdyrke jordstykket i 2016. I den forbindelse ansatte ansøgeren en person ved navn [B], som forsvandt efter kort tids ansættelse. I [begyndelsen af] 2017 ansatte ansøgeren en person ved navn [C], som skulle fortsætte arbejdet og starte opdyrkningen af jorden. [C] var ansat i fire måneder, og i det tidsrum blev hegnet omkring ansøgerens jordstykke ødelagt to gange, og [C] blev truet på livet flere gange af militærmanden [A]. [C] blev derefter anholdt, grundet hans politiske tilknytning til People Power bevægelsen. Omkring [sommeren/efteråret] 2018 ansatte ansøge-

ren en dreng ved navn [D]. [D] blev flere gange truet på livet af militærmanden [A]. I [sommeren] 2018 blev [D] slået ihjel af ukendte gerningsmænd, der kørte væk i et militært køretøj. Ansøgeren opdagede efterfølgende, at hegnet var blevet ødelagt, ligesom alle frugttræerne var blevet ødelagt. I [sommeren] 2018 blev ansøgeren opsøgt og truet af [A] et antal gange ved jordstykket i [en navngiven landsby], og en enkelt gang i Kampala ved ansøgerens arbejdsplads. I slutningen af 2018 blev der sat ild til en sofa i ansøgerens lejlighed i [et navngivent boligområde], hvorved ansøgeren pådrog sig brandskader. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har en konflikt med en lokal militærperson ved navn [A], og at denne konflikt udspringer af en tvist om retten til et stykke landbrugsjord, som ansøgeren har arvet fra sin mor. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [en dato i sommeren] 2020, forklarede jf. side 10, at hun to gange har henvendt sig til myndighederne for at få hjælp. Hun har endvidere forklaret, at hun ikke fik hjælp af myndighederne, samt at hun anmeldte at hendes afgrøder var blevet ødelagt. Hun har dog ikke ved nogen af de to samtaler forud for mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hun også havde anmeldt [A's] trusler imod hende til politiet. Ved fremmøde i Flygtningenævnet dags dato har ansøgeren imidlertid udbyggende forklaret, at hun også anmeldte [A's] trusler, og at hun heller ikke kunne få politiets bistand i den forbindelse. Ansøgeren har forklaret, at hun i [slutningen af] 2018 var udsat for hvad der må betegnes for et brandattentat, idet der opstod ild i en sofa i hendes lejlighed i Kampala og idet at hun går ud fra, at [A] var ansvarlig for brandens opståen, således at branden altså var påsat. Flygtningenævnet bemærker, at det udelukkende beror på ansøgerens egen formodning, at der er en sådan sammenhæng. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren på den ene side har forklaret, at [A] er så magtfuld at han ville kunne finde frem til hende, hvis hun vendte tilbage til Uganda, men at hun på den anden side efter brandattentatet blot flyttede til en anden lejlighed i samme boligkompleks. Flygtningenævnet tillægger det væsentlig betydning, at ansøgeren efter sin forklaring forblev i Kampala og fortsat varetog sit arbejde i hele perioden fra [slutningen af] 2018 og til hun udrejste af Uganda i [sommeren] 2019. I den forbindelse bemærkes det, at ansøgeren ved asylsamtale [en dato i slutningen af] 2020 side 8, har forklaret, at [A] tidligere havde indfundet sig på hendes arbejdsplads og truet hende der. Udfra disse oplysninger må det altså lægges til grund, at [A] er bekendt med ansøgerens arbejdsplads og at han ville have kunnet opsøge hende der, ligesom han i øvrigt trods adskillige trusler, som han har fremsat over en periode på flere år, ikke har gjort alvor af sine trusler. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om indholdet af ansøgerens henvendelser til myndighederne, hendes lange ophold og fortsatte varetagelse af hendes arbejde efter branden i hendes lejlighed indtil udrejsen i [sommeren] 2019, finder Flygtningenævnet, at ansøgerens konflikt ikke har en sådan karakter og intensitet, at den kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ugan/2021/2

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt to børn fra Egypten. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og ortodoks kristen fra [by], [område], Egypten. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at hans svigerfar, som normalt bor i Jordan, men for tiden befinder sig i [land], vil slå ham og hans ægtefælle ihjel som følge af, at hans ægtefælle i 1989 eller 1990 er konverteret til kristendommen, at hun stak af fra sin far i Jordan efter at være blevet skilt fra farens fætter, som hun var tvangsgift med, og at hun i 2015 har indgået ægteskab med ansøgeren, der er kristen. Ansøgerens svigermor har, mens ansøgeren befandt sig i Egypten, fortalt ansøgeren, at ansøgerens svigerfar aldrig vil lade ansøgeren og hans ægtefælle være i fred, og at svigerfaren vil til Egypten for at lede efter ansøgeren og hans ægtefælle. Ansøgeren har, mens han befandt sig i Egypten, fået at vide af sin herboende svoger, at ansøgerens svigerfar har ringet til ansøgerens svoger, og at ansøgerens svigerfar i den forbindelse bad ansøgerens svoger om at slå ansøgerens ægtefælle ihjel. Ansøgeren har videre henvist til, at hans ægtefælles familie siger, at ansøgerens svigerfar er en del af det muslimske broderskab. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at kristne generelt bliver dårligt behandlet og ikke kan leve et normalt liv Egypten. I forhold til sine to børn har ansøgeren oplyst, at de ikke har selvstændige konflikter. For Flygtningenævnet har ansøgeren som asylmotiv yderligere henvist til, at de egyptiske myndigheder og fundamentalistiske muslimer i Egypten vil få kendskab til, at hans ægtefælle er muslim af fødsel og som følge heraf udsætte dem for overgreb. Således vil ansøgerens ægtefælles far og dennes familie kunne påstå, at ansøgerens ægtefælle som muslim ikke kan være gift med en kristen, hvorfor hun – uanset ægteskabet med en egyptisk mand – vil være i risiko for tilbagesendelse til Jordan. Ansøgerens ægtefælle har vedrørende børnene henvist til, at hun frygter, at hendes far og hendes øvrige familie i Jordan og Danmark vil gøre skade på børnene eller slå dem ihjel, fordi hun har krænket familiens ære. Ansøgerens ægtefælle har videre henvist til, at hendes far har arbejdet sammen med Islamisk Stat og de islamiske brødre. Yderligere har hun anført, at hun frygter, at hendes børn ved en tilbagevenden til Egypten vil dø, blive bortført eller involveret i angreb, fordi de er kristne. Endelig har ansøgerens ægtefælle anført, at hun frygter, at børnene i Egypten vil blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine oprindelige asylmotiver i det væsentlige kan lægges til grund. Flygtningenævnet tiltræder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han og/eller børnene ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at hans svigerfar vil slå ansøgeren og ansøgerens ægtefælle og deres fælles børn ihjel, ikke kan anses at angå en konflikt af et sådant omfang og intensitet, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse. Nævnet lægger herved vægt på navnlig, at ansøgerens svigerfar i stort set hele perioden på de knap 6 år, som ægteskabet mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle har bestået, har været

bekendt med ægteskabet og med, at ansøgeren og dennes familie har været bosiddende i Egypten, at ansøgerens svigerfar, som efter det oplyste nu er bosat i Qatar, ikke i den nævnte periode har udvist nogen evne eller vilje til at gøre af alvor af de angivelige trusler, og at hverken ansøgeren eller børnene på noget tidspunkt har mødt eller er blevet opsøgt eller på anden måde kontaktet direkte af ansøgerens svigerfar. De kontakter og kontaktforsøg, der efter det oplyste har været mellem ansøgerens ægtefælle og nogle familiemedlemmer, kan ikke føre til en anden bedømmelse, idet det beror på ansøgerens egen formodning, at disse er udtryk for, at ansøgerens svigerfar ønsker at slå ansøgeren og dennes familie ihjel. Flygtningenævnet finder, at heller ikke den omstændighed, at ansøgeren, hans ægtefælle og deres børn er kristne af trosretning kan begrunde asyl. Ansøgerens forklaring om, at kristne generelt bliver dårligt behandlet og ikke kan leve et normalt liv i Egypten, er ikke forhold af en karakter og intensitet, der er omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom de generelle forhold for ortodokse kristne i Egypten ikke er af en karakter, at dette i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller hans ægtefælle eller deres børn kan anses for at have været udsat for overgreb eller på anden måde har været forfulgt på baggrund af deres religiøse tilhørsforhold. Flygtningenævnet finder, at det, som ansøgeren har forklaret og gjort gældende om, at han frygter, at de egyptiske myndigheder og fundamentalistiske muslimer i Egypten vil få kendskab til, at hans ægtefælle som datter af en muslimsk far er "muslim", og derfor vil udsætte ansøgeren og hans familie for overgreb ikke kan lægges til grund. Forklaringen og synspunkterne på dette punkt er først fremkommet i forbindelse med sagens mundtlige behandling i Flygtningenævnet, og forklaringen fremstår som udbyggende i forhold til de tidligere angivne asylmotiver, herunder navnlig med hensyn til, at ansøgerens ægtefælle risikerer at blive anset som muslim i Egypten og som følge heraf risikerer forfølgelse. Nævnet finder, at forklaringen og den anførte frygt på dette punkt beror på ansøgerens egen formodning, ligesom den heller ikke findes sandsynliggjort ved de oplysninger, der i øvrigt foreligger om forholdene i Egypten. Heller ikke det af ansøgeren anførte om konsekvensstatus kan føre til, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse er opfyldt. På den anførte baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren og/eller hans børn ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Egyp/2021/3

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2011. Flygtningenævnet udtalte: "Ansøgeren er etnisk hutu og kristen af trosretning og fra Kigali, Rwanda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rwanda frygter at blive slået ihjel af de rwandiske myndigheder, idet hendes ægtefælle er flygtet fra Rwanda. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun er blevet opsøgt af politimyndigheden Local Defence mere end ti gange, hvor de spurgte efter ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren blev i den forbindelse truet med at blive slået ihjel, hvis hendes ægtefælle ikke vendte tilbage og henvendte sig til de rwandiske myndigheder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren i 2009 flere gange er blevet opsøgt af en politimyndighed i Rwanda, hvor de spurgte efter hendes ægtefælle, der udrejste af Rwanda i 2009. Under ingen af henvendelserne skete der overgreb, tilbageholdelse eller anholdelse. Den konflikt, hun har med myndighederne i anledning af hendes ægtefælles udrejse af Rwanda, ligger dels cirka 11 år tilbage, dels er intensiteten og omfanget af konflikten af så begrænset karakter, at den ikke kan være asylbegrundende. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun risikerer forfølgelse, fængsling, eller at hun i øvrigt vil blive udsat for nedværdigende eller umenneskelig behandling ved en tilbagevenden til Rwanda. Med hensyn til ansøgerens frygt for straf, fordi hun illegalt er udrejst af Rwanda, fremgår det af baggrundsoplysningerne, USDOS – US Departement of State: Country Report on Human Rights Practices 2018 – Rwanda, 13 March 2019, at almindelige borgere frit kan rejse ud af Rwanda. Da ansøgeren ikke er hverken tidligere dømt eller offentlig ansat eller i øvrigt findes omfattet af undtagelserne til reglerne, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved indrejse til hjemlandet risikerer fængsling eller nedværdigende behandling i øvrigt. Betingelserne for at blive meddelt asyl i henhold til udlændingelovens § 7, stk.1, og stk. 2, er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [foråret] 2021." Rwan/2021/1

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper kan henvises til sagen Syri 2020/99, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 124 ff.

Som eksempler på sager vedrørende tvangshvervning til Al-Shabaab kan henvises til de sager, der er omtalt i formanskabets 28. beretning (2019), side 185 ff.

Som eksempler på sager vedrørende tvangshvervning til Taliban kan henvises til de sager, der er omtalt i formandskabets 28. beretning (2019), side 51 ff.

4.2.3 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7) fremgår:

> ”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.
>
> …
>
> Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK’s artikel 3.
>
> Afgræsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes

> individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.
>
> Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene".

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

> "Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. […]"

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

> "… de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen."

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som kan forlænges med et år ad gangen og efter tre år med højst to år ad gangen, i hvilken forbindelse det vil

blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

4.2.4 Statusændringssager

Såfremt en asylansøger af Udlændingestyrelsen meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, har den pågældende mulighed for at påklage styrelsens afgørelse til Flygtningenævnet med påstand om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Tilsvarende gælder for opholdstilladelse meddelt efter Udlændingelovens § 2 (kvoteflygtninge). Sådanne sager betegnes statusændringssager.

Såfremt udlændingen klager over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, eller nævnet tidligere har truffet afgørelse om statusvalg, anses klagen som en anmodning om genoptagelse af sagen i Flygtningenævnet.

En statusændringssag kan henvises til behandling på såvel et mundtligt som et skriftligt nævnsmøde. jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Ved behandling på et skriftligt nævnsmøde vil der ikke ske advokatbeskikkelse, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 28, stk. 2, jf. § 48, stk. 1. Mundtlig nævnsbehandling er særligt relevant i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Hjemvisning kan for eksempel komme på tale i sager, hvor mandlige syriske statsborgere henviser til, at de er fyldt 18 år eller snart fylder 18 år, og derved efter Udlændin-

gestyrelsens afgørelse er kommet i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste. Hvis Udlændingestyrelsen under den oprindelige behandling af sagen ikke har behandlet dette asylmotiv, herunder adspurgt klageren, hvorfor han frygter indkaldelse til militærtjeneste, hjemvises sagerne til fornyet førsteinstansbehandling.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 11.7.3.

Endelig kan en statusændringssag i helt særlige tilfælde behandles af formanden eller en næstformand alene (formandskompetencen), såfremt betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 12.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 68 personsager vedrørende klage over statusvalg. Heraf blev 57 sager behandlet på mundtligt nævnsmøde, Ni sager blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens to sager blev afgjort på formandskompetencen. Derudover blev 32 sager hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen og syv sager afsluttet uden afgørelse.

Størstedelen af afgørelserne i sager om klager over statusvalg har vedrørt syriske statsborgere, mens et mindre antal sager har vedrørt statsborgere fra henholdsvis Eritrea, Somalia og Rusland.

4.2.4.1 Praksis i statusændringssager

Som eksempel på en sag vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til politiske aktiviteter, kan nævnes:

Nævnet meddelte **i august 2011** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Syrien i en sag om statusændring. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra Al Tadamoun, Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [efteråret] 2015, og at hun i [foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. I [vinteren 19/20] traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I forbindelse hermed fandt Udlændingestyrelsen, at klageren havde konkrete og individuelle konflikter, og hun blev derfor meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Advokat [navn] har i [efteråret] 2020 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel, idet flere af hendes familiemedlem-

mer er blevet slået ihjel. Klageren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive anholdt af de syriske myndigheder, idet hun har deltaget i demonstrationer imod det syriske regime i Danmark. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes farbrødre var en del af Den Frie Syriske Hær, inden de blev slået ihjel. Klageren har til støtte herfor endvidere oplyst, at hun frygter de syriske myndigheder grundet sine aktiviteter i Danmark, herunder sin deltagelse i demonstrationer imod det syriske regime. [Nyhedsmedie] har delt en artikel vedrørende en demonstration i Danmark imod det syriske regime på [socialt medie], hvor klagerens billede fremgår. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om sine forhold til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i Danmark i [sommeren] 2019 har indgået ægteskab med en syrisk statsborger, der nægter at udføre militærtjeneste, og som sådan er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at klageren i Danmark har haft visse begrænsede politiske aktiviteter i form af deltagelse i demonstrationer vendt mod styret i Syrien, ligesom hun i begrænset omfang er blevet eksponeret i medierne. Herudover er hun medlem af foreningen [forening] og har sammen med [et familiemedlem], der er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, med henvisning til sine politiske aktiviteter, deltaget i forskellige politiske arrangementer i foreningen. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at det må lægges til grund, at klageren vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundoplysninger om de syriske myndigheders overgreb for eksempel ved afhøringer og fængslinger mv., finder Flygtningenævnet, at det er sandsynliggjort, at klageren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en eventuel tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 19/20] således, at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/150

Videre kan der som eksempel på en sag vedrørende "imputed political opinion" henvises til sagen Syri/2021/216, som er omtalt i afsnit 4.2.1.1.

Som eksempel på en sag vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til en afledt risiko som følge af familiemedlemmers forhold, kan henvises til afgørelsen Syri/2021/191, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

Som eksempel på en statusændringssag vedrørende en syrisk statsborger, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 29. beretning (2020), side 136. ff

I 2021 har nævnet behandlet en række statusændringssager vedrørende statsborgere fra Syrien, hvor klageren henviste til forfølgelse som følge af at have forladt sin offentlige stilling. Som eksempel på sådanne sager kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2021** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Syrien i en sag om statusændring. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og ismailiyah af trosretning fra [en navngiven by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i vinteren 14/15] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2020 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun i [vinteren 15/16] er blevet idømt tre års fængsel og en bøde på 265.000 syriske lire for at have forladt sin offentlige stilling uden tilladelse. Klageren har herom oplyst, at dommen vil blive iværksat i det øjeblik hun genindrejser i Syrien. Klageren frygter på den baggrund, at hendes liv vil være i fare ved en tilbagevenden til Syrien. Klageren har endvidere henvist til, at der er tale om nye oplysninger, som Udlændingestyrelsen ikke var i besiddelse af på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3 [i vinteren 15/16]. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb som følge af, at hun tilhører den religiøse gruppe Ismailiyah. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den chikane, klageren har oplyst om, ikke har været af en sådan karakter eller intensitet, at der er tale om forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Klagerens ægtefælle er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, da han har unddraget sig militærtjeneste i Syrien. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det fortrinsvis er familiemedlemmer til højtprofilerede personer, der risikerer forfølgelse som følge af familiemedlemmets unddragelse fra militærtjeneste. Klagerens ægtefælle kan ikke anses som højtprofileret. Klageren har endvidere været tilbage i Syrien i syv måneder efter ægtefællens udrejse til Danmark, og i denne periode har hun ikke været tilbageholdt eller udsat for nogle former for overgreb som følge af, at ægtefællen har unddraget sig militærtjeneste. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at klagerens ægtefælles unddragelse fra militærtjeneste ikke kan føre til, at klageren kan anses for at have behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens asylmotiv vedrørende hendes frygt for ISIL til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at hun på intet tidspunkt har været personligt opsøgt eller efterstræbt af ISIL. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund om, at hun i Syrien har arbejdet som tolk i [et syrisk ministerium], hvor hun primært oversatte tekniske dokumenter og underviste, at hun er udeblevet uden tilladelse fra sit arbejde efter endt orlov, og at hun efter sin ud-

rejse er blevet idømt fængsel i tre år på grund af sin udeblivelse fra arbejdet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens forklaring støttes af de af klageren fremlagte dokumenter, navnlig ansættelseskontrakt, der blev fremlagt i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen, samt dom af [i sommeren] 2016, som blev fremlagt i forbindelse med statusændringssagen, hvoraf det blandt andet fremgår, at hun er blevet idømt tre års fængsel. Nævnet har desuden lagt vægt på, at klageren allerede til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at hun vil blive efterlyst af de syriske myndigheder, fordi hun er udeblevet uden tilladelse fra sit arbejde. Herefter finder Flygtningenævnet, at det ikke kan udelukkes, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil blive tilbageholdt og fængslet i henhold til ovennævnte dom. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb på tilbageholdte og fængslede, at klageren er i en reel risiko for overgreb ved tilbagevenden til Syrien, og at klageren på denne baggrund opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger forhold, der kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/77

Som eksempel på en sag vedrørende en syrisk statsborger, hvor nævnet har taget stilling til køns- og æresrelateret forfølgelse, herunder enlige kvinder uden mandligt netværk, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien i en sag om statusændring. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning. Klageren er født og opvokset i Tartus, Syrien, men flyttede i 2001 til [by], Homs, Syrien, hvor hun opholdt sig frem til sin udrejse. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren 15/16], og at hun [i vinteren 16/17] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. DRC Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun frygter sin tidligere ægtefælle, idet han har udsat klageren og hendes børn for fysisk og psykisk vold samt truet hende. Hun frygter ligeledes den tidligere ægtefælles familie, da hun har krænket familiens ære. Klageren har herom oplyst, at hendes tidligere ægtefælle flere gange har truet hende på livet samt ytret, at han ønsker at starte en æressag på klageren, som vil stemple hende som en dårlig kvinde, hvorefter han vil tage hendes børn fra hende, ligesom hun vil miste sine rettigheder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Klageren har forklaret udbyggende

om problemerne. Hun har således forklaret under mødet i nævnet, at problemerne i ægteskabet begyndte, mens de boede i Syrien, selv om hun både til oplysnings- og motivsamtalen og under parthøringen har forklaret, at hun ikke havde private konflikter. Hun har endvidere forklaret, at hendes tidligere ægtefælle har truet med at tage [A] fra hende. Klageren har forklaret, at hun før sin udrejse af Syrien boede hos sin tidligere ægtefælles familie i Homs, Syrien. Hun har endvidere forklaret, at hele husstanden udrejste til [land] i 2013, men at hendes tidligere ægtefælles tilbageværende familie i Syrien består af dennes onkler og søstre. Hun har under mødet i nævnet forklaret, at hun ikke har haft kontakt med sin tidligere ægtefælles familie i Syrien, og at hun heller ikke er blevet kontaktet af nogen af dem, efter at hun flyttede på krisecenter. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at nogle af klagerens brødre vil beskylde hende for at vanære familien, fordi hun er gået fra sin mand. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret, at hun ikke har haft kontakt til sin familie og ikke har modtaget konkrete trusler. Herefter og henset til, at klagerens tidligere ægtefælle fortsat er i Danmark, og da hun ikke har haft nogen kontakt med sin tidligere ægtefælles familie eller sin egen familie i Syrien, og at frygten for æresrelaterede reaktioner beror på klagerens egen formodning, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun i hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at klageren har anført, at hun som kvinde efter lovgivningen i Syrien ikke har samme retsstilling i forhold til sit mindreårige barn, som hendes tidligere ægtefælle har, udgør et privatretligt forhold, som ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at klageren er profileret i forhold til de syriske myndigheder, selv om klageren har forklaret, at klagerens søn og tidligere ægtefælle har unddraget sig militærtjeneste. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra maj 2020: Syria – Military Service. Report based on fact-finding mission to Istanbul and Beirut (17-25 February 2020), side 36 f.) og EASOs rapport fra april 2021: Syria – Military service, side 38, hvoraf fremgår, at i øvrigt uprofilerede familiemedlemmer til uprofilerede militærunddragere ikke er i særlig risiko for overgreb fra myndighedernes side. Det forhold, at klageren er en enlig kvinde uden mandligt netværk, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf fremgår, at situationen for enlige kvinder er vanskelig, men at det ikke kan lægges til grund, at en enlig kvinde uden mandligt netværk alene som følge heraf vil være i en konkret og individuel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af EMRK artikel 3, ligesom det fremgår, at enlige kvinder uden mandligt netværk efter lovgivningen har samme rettigheder som mænd, og at kvinder har adgang til arbejdsmarkedet og kan leje egen bolig. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan det forhold, at klageren er udrejst illegalt, ikke føre til en anden vurdering. Flygtninge-

nævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder EASO's rapport: Syria Situation of returnees from abroad – Country of Origin Information Report, juni 2021, hvorefter det – om end illegal udrejse af Syrien fortsat er strafbar – i praksis ikke længere er et problem, idet man kan få sin situation afklaret ved en syrisk repræsentation i udlandet inden indrejsen i Syrien, og hvorefter familiemedlemmer til personer, der unddrager sig militærtjeneste, ikke risikerer asylrelevante overgreb, medmindre det er særligt profilerede medlemmer af oppositionen, der unddrager sig militærtjeneste. Flygtningenævnet finder, at hensynet til sønnen [A's] privatliv ikke udgør asylbegrundende forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klageren samt hendes medfølgende barn opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/172

I 2021 har nævnet behandlet en række sager vedrørende kvinder fra Eritrea, der blandt andet har påberåbt at være i risiko for at blive indkaldt til nationaltjeneste i den eritreiske hær. Som eksempel på sådanne sager kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2021** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Eritrea i en sag om statusændring. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk tigrinya og [kristen] fra [by], Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og [i efteråret] 2019 indrejste klageren i Danmark. [I foråret] 2020 indgav klageren ansøgning om asyl, og [i foråret] 2021 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I forbindelse med asylsagen henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygtede at blive fængslet som følge af sin udrejse af Eritrea. [I efteråret] 2021 har advokat [navn] på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea risikerer at skulle aftjene nationaltjeneste. Endvidere har hun anført, at hun risikerer at blive fængslet af myndighederne som følge af deres opfattelse af hendes rolle i ægtefællens udrejse af Eritrea. Klageren har endelig under nævnsmødet forklaret, at hun udrejste af Eritrea sammen med sin daværende mindreårige datter, mens denne var på orlov fra aftjening af nationaltjeneste. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren ikke har været indkaldt til eller aftjent nationaltje-

neste, men at hun heller ikke formelt er blevet fritaget for nationaltjeneste, og at hun er udrejst af Eritrea i 2018 sammen med sin daværende mindreårige datter, mens denne var på orlov fra aftjening af nationaltjeneste. Ifølge baggrundsoplysningerne, herunder EASOs rapport "Eritrea. National Service, exit, and return – Country of Origin Information Report" fra september 2019 og Udlændingestyrelsens og DRC Dansk Flygtningehjælps fælles rapport: "Eritrea – National Service, exit and entry", fra januar 2020, skal alle eritreere mellem 18 og 40 år i nationaltjeneste i 18 måneder. I praksis fritages nogle personer, særligt kvinder, herunder gravide kvinder, gifte kvinder eller kvinder med børn, fra nationaltjeneste. Der er dog ikke tale om en juridisk begrundet praksis, og der består ikke retskrav om fritagelse, ligesom reglerne i det hele taget forvaltes vilkårligt. Endvidere vil personer, der vender tilbage, og som ikke har aftjent nationaltjeneste, være i reel risiko for at blive tvunget til at udføre nationaltjeneste og straffet for unddragelse og ulovlig udrejse. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke med den fornødne sikkerhed bortse fra, at klageren, der nu er 40 år og har et mindreårigt barn på [12-15 år], ved en tilbagevenden til Eritrea vil kunne blive indkaldt til nationaltjeneste eller risikere straf for at have unddraget nationaltjeneste eller straf for at have udrejst illegalt. Flygtningenævnet har herved særligt lagt vægt på, at uanset om klageren rent faktisk ikke har været indkaldt til nationaltjeneste, så fremgår det som anført af de nævnte baggrundsoplysninger, at reglerne forvaltes vilkårligt, og at personer, der vender tilbage – ud over at være i risiko for at blive tvunget til at udføre nationaltjeneste – også vil være i risiko for at blive straffet for unddragelse af aftjeningen af nationaltjeneste og ulovlig udrejse. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren som følge af, at hun er udrejst af Eritrea i 2018 sammen med sin daværende mindreårige datter, mens denne var på orlov fra aftjening af nationaltjeneste, også vil være i risiko for at blive udsat for at blive straffet for at have hjulpet datteren med unddragelse af nationaltjeneste. Herefter og sammenholdt med baggrundsoplysningerne om Eritrea i øvrigt finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren samt det medfølgende barn opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2021/13

Som eksempel fra nævnets praksis i statusændringssager vedrørende statsborgere fra andre lande end Syrien og Eritrea, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og tilhører hovedklanen [A]. Klageren er sunnimuslim fra [landsby] i [region], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2012, og at han [i efteråret] 2012 blev meddelt

opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2. Det fremgår videre af sagen, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2017 traf afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. [I vinteren 18/19] traf Flygtningenævnet afgørelse om at hjemvise klagerens sag med henblik på samtidig behandling af klagerens sag om nægtelse af forlængelse og hans børns spontansager. [I vinteren 19/20] meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 26, stk. 1, med henvisning til at hans datter har opnået selvstændig tilknytning til Danmark. [I sommeren] 2020 har advokat [navn] på vegne af klageren påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse af [i vinteren 19/20]. Klageren har til støtte herfor henvist, at han forsat er forfulgt at al-Shaabab, som ønsker at slå ham ihjel. Klageren har herom oplyst, at han arbejdede som automekaniker på sin fars værksted, og at al-Shaabab forlangte at få repareret deres biler gratis. Klagerens far talte med dem og forklarede, at familien havde få midler og børn, som de skulle forsørge, hvorfor de ikke kunne reparere deres biler gratis hver dag, hvilket al-Shaabab var ligeglad med, og de truede derfor med at skyde klageren, hans far og bror. Klagerens far og bror blev slået ihjel af al-Shaabab, mens klageren, som befandt sig et stykke derfra, formåede at flygte fra stedet og nå i sikkerhed. Klageren har også oplyst, at al-Shaabab har en liste over personer, som de skal slå ihjel, og at personerne på listen ikke bliver glemt. Klageren har også henvist til, at han frygter for sine børn, idet de har venner i Danmark og kun taler dansk, selvom de bliver spurgt på somali. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er fra landsbyen [navn], som hører under [distrikt]. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, også henset til de seneste oplysninger, der foreligger om området, at klagerens hjemby er beliggende i et område, hvor både AMISOM, al-Shaabab og [A] er aktiv. Klagerens asylmotiv er relateret til, at hans far og hans bror i marts 2012 blev slået ihjel af al-Shaabab. Efter de foreliggende oplysninger var der tale om en konkret episode, der ikke udsprang af noget eksisterende modsætningsforhold, og der er herefter ikke grundlag for at anse klageren for at være særligt profileret i forhold til al-Shaabab. Der er endvidere tale om forhold, der fandt sted for nu ni år siden, og klageren har været bortrejst fra Somalia i en længere årrække. Flygtningenævnet finder derfor, at klagerens konflikt ikke har en sådan karakter og intensitet, at dette kan føre til, at der meddeles klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet finder det herunder ikke sandsynligt, at klageren skulle figurere på en liste over dødsdømte personer hos al-Shaabab. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2021/25

4.3 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens defi-

nition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes

kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131).

Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag (præmis 142-146). Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt, eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions

artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både med hensyn til tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. november 2019 i sagen N. A. mod Finland fremgår, at sagen vedrørende en klage fra datteren til en afvist irakisk asylansøger. Klagerens far var sunnimuslimsk araber fra Bagdad og havde frem til 2002 været officer i den irakiske hær. Efter Saddam Husseins styres fald arbejdede klagerens far for et amerikansk firma, og i 2007 blev han ansat som efterforsker i et kontor under det irakiske indenrigsministerium. I februar 2015 blev klagerens far beskudt på vej ud fra sin arbejdsplads, og i april 2015 sprængtes hans bil i luften, umiddelbart efter, at han og hans ægtefælle var steget ud af bilen.

I december 2016 meddelte de finske myndigheder klagerens far afslag på asyl. I september 2017 stadfæstede en forvaltningsdomstol denne afgørelse. I november 2017 udrejste klagerens far til Irak. I december 2017 hørte klageren fra en nabo, at hendes far var blevet skudt og dræbt af ukendte personer den 17. december 2017.

Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder havde lagt klagerens fars forklaringer om de faktiske omstændigheder, der lå til grund for hans asylansøgning til grund, idet forklaringerne fremstod troværdige og sammenhængende. De finske myndigheder havde dermed også lagt til grund, at klagerens far kunne være af interesse for både de irakiske myndigheder og ikke statslige aktører. Domstolen henviste i den forbindelse til, at det fremgik af baggrundsoplysninger, der forelå på tidspunktet for de finske myndigheders afgørelser, at der var sekteriske spændinger mellem shiamilitser og sunniarabiske muslimer, at der forelå rapporter om drab på flere irakere, der havde arbejdet for amerikanerne, og at sikkerhedssituationen i Bagdad var af en sådan karakter, at den, selv om den ikke nåede niveauet for vilkårlig vold, krævede, at beslutningstagerne overvejede, om personer, der skulle udsendes, ville være i særlig risiko som følge af deres individuelle forhold. Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at de irakiske myndigheder i almindelighed ikke var i stand til eller villige til at yde sunnimuslimer beskyttelse.

Domstolen fremhævede, at de fremhævede individuelle faktorer isoleret set ikke kunne føre til, at der forelå en reel risiko, men at de vurderet kumulativt og i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab kunne have ført til, at der forelå en reel risiko. Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder ikke sås at have foretaget en sådan kumulativ vurdering.

Domstolen fandt endvidere ikke, at de finske myndigheder i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til, at klagerens far to gange havde været udsat for voldelige angreb af livstruende karakter, og domstolen understregede i den sammenhæng, at tidligere angreb kan være relevant for vurderingen af en fremtidig risiko for overgreb. De finske myndigheder havde således lagt til grund, at klagerens far var blevet beskudt i februar 2015, da han forlod sin arbejdsplads, og at en bilbombe var eksploderet i hans bil i april 2015, men fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at hændelserne havde baggrund i klagerens fars baggrund og individuelle forhold. De finske myndigheder fandt i stedet, at hændelserne måtte tilregnes den generelle situation i Bagdad på daværende tidspunkt. I lyset af klagerens fars personlige og arbejdsmæssige profil fandt Domstolen ikke, at der forelå en plausibel forklaring på, hvorfor de finske myndigheder ikke havde vurderet de to hændelser mere grundigt og specifikt. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at klagerens far havde forklaret om en konflikt med en shiamuslimsk kollega, og at de finske myndigheder alene havde vurderet denne konflikt som en konflikt mellem to privatpersoner og ikke havde vurderet den i lyset af klagerens fars og kollegaens religiøse tilhørsforhold og spændingerne mellem shia- og sunnimuslimske grupper eller i lyset af hændelserne i februar og april 2015. Domstolen var på den baggrund ikke overbevist om, at de finske myndigheders vurdering af de relevante faktiske omstændigheder og klagerens risiko ved en tilbagevenden til Irak levede op til kravene i artikel

2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Domstolen fandt derfor, at de finske myndigheder havde haft kendskab til eller burde have haft kendskab til faktiske omstændigheder, som indikerede, at klagerens far kunne blive udsat for risiko for hans liv eller overgreb ved en tilbagevenden til Irak, og Domstolen fandt derfor, at de finske myndigheder ikke havde levet op til deres forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 og 3 ved deres behandling af sagen, hvorfor disse artikler var blevet krænket.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan henvises til afgørelsen Egyp/2021/3, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

4.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.2.2 og 4.2.3 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 5.1.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi og Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 136 ff.

For så vidt angår den generelle situation i Syrien og nævnets praksis i sager vedrørende syriske statsborgere henvises til kapitel 13.

Som anført ovenfor i afsnit 4.1.2 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde den 16. august 2021 som følge af Talibans magtovertagelse i Afghanistan medio august 2021 at berostille sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor forholdene i Afghanistan havde betydning for nævnets afgørelse, herunder asylsager, sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, udsendelsessager efter udlændingelovens § 49 a, og visse sager om bortfald af opholdstilladelse. Den 16. december 2021 besluttede koordinationsudvalget, at der – uanset at situationen i Afghanistan fortsat var ganske alvorlig og præget af usikkerhed – nu forelå baggrundsoplysninger af en sådan karakter og et sådant omfang, at der var grundlag for at genoptage sagsbehandlingen af de berostillede sager. For en nærmere omtale af af baggrunden for berostillelsen og nævnets aktuelle praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere henvises til kapitel 14.

Den 16. december 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg situationen i Etiopien. Udvalget besluttede på baggrund af den alvorlige og uforudsigelige sikkerhedssituation at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Etiopien.

Den 24. februar 2022 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny drøftet sikkerhedssituationen i Etiopien. Koordinationsudvalget fandt, at situationen i Etiopien fortsat er usikker, men at den generelle sikkerhedssituation og den militære situation nu er af en sådan karakter, at behandlingen af sagerne bør genoptages. Der bør i den forbindelse være særlig opmærksomhed på forholdene for etniske tigrinyaer. Nævnet har i maj 2022 truffet afgørelse i den første sag vedrørende en etiopisk statsborger efter genoptagelsen af sagsbehandlingen. For en nærmere omtale heraf henvises til www.fln.dk/nyheder.

Den 24. februar 2022 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg endvidere at berostille behandlingen af asylsager vedrørende ukrainske statsborgere som følge af udbruddet af krigshandlinger i Ukraine.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en kvindelig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk venezuelaner og katolik fra Merida, Venezuela. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men hun har deltaget i flere demonstrationer mod regeringen i Venezuela. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Venezuela frygter repressalier mod sin kæreste, idet han har haft en konflikt med grupperne Tupamaros og Colectivos, og hun har videre som asylmotiv henvist til de generelle forhold i landet. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at man i Venezuela ikke kan få et arbejde og forsørge sig selv. Ansøgeren har videre til støtte herfor henvist til, at hun deltog i demonstrationer i både 2014 og 2017, som omhandlede kritik af regeringen, den økonomiske situation i landet og mangel på fødevarer og medicin. Ansøgerens kæreste blev herefter forfulgt og opsøgt af grupperne efter hans deltagelse i demonstrationer imod regeringen. Ansøgeren observerede flere gange personer fra Tupamaros uden for hendes bopæl. Ansøgeren blev dog ikke selv forfulgt. Flygtningenævnet lægger i alt væsentligt ansøgerens forklaring om hendes og hendes kærestes deltagelse i demonstrationer i 2014 og 2017 til grund, men finder ikke, at hendes kærestes konflikt med myndighederne som følge af hans deltagelse i disse demonstrationer har haft en sådan karakter og intensitet, at hun derved har bragt sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne eller de omtalte grupperinger i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens kæreste ikke på noget tidspunkt har været tilbageholdt eller på anden måde udsat for overgreb som følge af sin deltagelse i disse demonstrationer, og at trusler fra gruppen Tupamaros om at undlade at deltage i demonstrationer ikke konkret har været rettet mod hendes kæreste, men generelt mod beboere i lokalområdet. Det er tillige tillagt vægt, at hendes kæreste udrejste fra hjemlandet i [foråret] 2017, mens hun valgte at blive tilbage for at færdiggøre sin uddan-

nelse. Hun er efter sin kærestes udrejse ikke på noget tidspunkt blevet opsøgt af myndighederne eller har på anden måde oplevet problemer som følge af hendes kærestes forhold. Hun valgte herefter selv at udrejse i [efteråret] 2019 efter at have færdiggjort sin uddannelse, dels på grund af de dårlige økonomiske vilkår i hjemlandet, hvor hun ikke kunne få arbejde inden for sin uddannelse, dels for at være sammen med sin kæreste, som to år tidligere var rejst til Danmark. Endvidere er det tillagt vægt, at ansøgeren udrejste legalt på eget pas uden problemer med myndighederne. Endelig er det tillagt vægt, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden [efteråret] 2019 inden hun [i foråret] 2020 søgte asyl. Vedrørende ansøgerens frygt for de generelle forhold i Venezuela lægger Flygtningenævnet til grund, at situationen i landet er vanskelig, og at den i de senere år i tiltagende grad er blevet mere vanskelig, således at flere internationale organer nu beskriver, at landet er i en humanitær krise, der omfatter blandt andet adgang til mad og medicin. Selv om det således må lægges til grund, at forholdene i Venezuela er meget vanskelige, kan det efter baggrundsoplysningerne ikke lægges til grund, at den blotte tilstedeværelse i landet i sig selv indebærer en asylbegrundende risiko. Det kan ikke ændre ved denne vurdering, at den sikkerhedsmæssige situation i landet er meget dårlig. På denne baggrund, og i øvrigt med samme begrundelse, som fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ansøgerens kæreste [A] af dags dato, finder også Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Vene/2021/4

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk venezuelaner og colombianer. Han er katolik fra Merida, Venezuela. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har deltaget i flere demonstrationer mod regeringen i Venezuela. Han har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Venezuela frygter at blive slået ihjel af mafiagruppen Tupamaros, også kendt som Colectivos, idet han har deltaget i mange demonstrationer imod regeringen. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til de generelle forhold i landet. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, ansøgeren deltog i over 30 demonstrationer i 2014 samt i en periode på cirka tre måneder fra [foråret] 2017 til [foråret] 2017. Under demonstrationerne var gruppen Colectivos til stede, og de blev sat ind for at stoppe demonstrationerne. I [foråret] 2017 kørte gruppen rundt i ansøgerens kvarter og fremsatte generelle trusler mod beboerne. I [foråret] 2017 blev ansøgeren endvidere forfulgt af gruppen under en demonstration, men det lykkedes ham at slippe væk. Ved en anden lejlighed samme måned blev han tillige forfulgt på vej hjem til sin bopæl. Flygtningenævnet lægger i alt væsentligt ansøgerens forklaring om sin deltagelse i demonstrationer i perioder i 2014 og 2017 til grund, men finder ikke, at ansøgerens kon-

flikt med myndighederne og disses repræsentanter som følge af hans deltagelse i disse demonstrationer har haft en sådan karakter og intensitet, at han derved har bragt sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har været tilbageholdt eller på anden måde udsat for overgreb som følge af sin deltagelse i disse demonstrationer, og at trusler fra blandt andet Nationalgarden om at undlade at deltage i demonstrationer ikke har været rettet konkret mod ansøgeren, men generelt mod beboere i ansøgerens lokalområde. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren i et tilfælde, hvor han ikke havde deltaget i en demonstration, blev efterfulgt af to personer på en motorcykel, kan begrunde nogen anden vurdering. Det er tillige tillagt vægt, at ansøgeren nogle dage efter denne episode flyttede fra Merida til en anden by, hvor han boede og arbejdede i en kort periode uden at opleve problemer. Endvidere er det tillagt vægt, at ansøgeren i [sommeren] 2017 udrejste herfra legalt på eget pas uden problemer med myndighederne. Endelig er det tillagt vægt, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i næsten tre år inden han søgte asyl i forbindelse med, at han blev antruffet af politiet. Vedrørende ansøgerens frygt for de generelle forhold i Venezuela lægger Flygtningenævnet til grund, at situationen i landet er vanskelig, og at den i de senere år i tiltagende grad er blevet mere vanskelig, således at flere internationale organer nu beskriver, at landet er i en humanitær krise, der omfatter blandt andet adgang til mad og medicin. Selv om det således må lægges til grund, at forholdene i Venezuela er meget vanskelige, kan det efter baggrundsoplysningerne ikke lægges til grund, at den blotte tilstedeværelse i landet i sig selv indebærer en asylbegrundende risiko. Det kan ikke ændre ved denne vurdering, at den sikkerhedsmæssige situation i landet er meget dårlig. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Vene/2021/3

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk venezuelaner og colombianer. Han er katolik fra Merida, Venezuela. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har deltaget i flere demonstrationer mod regeringen i Venezuela. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Venezuela frygter at blive fængslet og slået ihjel af myndighederne, herunder politiet. Han har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Venezuela frygter at blive slået ihjel af mafiagrupperne Tupamaros og Colectivos, idet de har fået tilladelse af de venezuelanske myndigheder til at gøre, hvad de vil med deltagere i demonstrationer, der er rettet mod regeringen. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han i perioden fra 2014 til 2018 deltog i mange demonstrationer imod regeringen. Det har som udgangspunkt været fredelige demonstrationer,

hvor antallet af deltagere kunne være på 20-30 personer indtil flere hundrede. Myndighederne brugte imidlertid alle midler på at angribe demonstrationerne med magt, herunder med skud, tåregas, vandkanoner og slag. Det lykkedes ham altid at undslippe volden i forbindelse med disse demonstrationer, dog har der været en episode i 2018, hvor han og nogle andre blev jagtet af personer fra Tupamaros, hvor de undslap ved at gemme sig i et hus. Personer fra grupperne fandt ud af, hvor han boede, og i [foråret] 2018 blev hans forældre opsøgt af politiet, der kom med en arrestordre på ham. Han besluttede herefter at udrejse fra Venezuela. Hans forældre har fortalt, at personer fra Tupamaros og politiet også efter hans udrejse har opsøgt dem. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin deltagelse i nogle demonstrationer til grund, herunder at han har deltaget i disse demonstrationer sammen med blandt andre sin bror. Med samme begrundelse, som fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, finder også Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om, hvorledes demonstranterne blev infiltreret af myndighederne med billeder taget under demonstrationerne. Flygtningenævnet har i denne forbindelse ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at myndighederne var i besiddelse af billeder af hans bror, [A], fra disse demonstrationer, hvilket hans bror ikke har fortalt under sin egen asylsag. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende med hensyn til, hvem han var sammen med, da han i et tilfælde undslap Tupamaros ved at søge tilflugt i et hus, herunder hvorvidt han var sammen med sin bror, [A]. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om, hvem der opsøgte hans forældre med en arrestordre, herunder om det var Tupamaros eller politiet. Hertil kommer, at ansøgeren først under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at hans forældre efter hans udrejse er blevet opsøgt af myndighederne, som ledte efter ham. På denne baggrund finder heller ikke Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om, at myndighederne havde udstedt en arrestordre mod ham, kan tillægges vægt. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konflikt med myndighederne som følge af deltagelse i disse demonstrationer har en sådan intensitet og karakter, at han derved har bragt sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne eller de omtalte grupperinger i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har været tilbageholdt eller på anden måde udsat for overgreb som følge af sin deltagelse i disse demonstrationer, og at trusler fra gruppen Tupamaros om at undlade at deltage i demonstrationer ikke konkret har været rettet mod ham eller hans bror, men har været rettet generelt mod beboere i lokalområdet. Det er tillige tillagt vægt, at ansøgeren udrejste legalt fra hjemlandet i [foråret] 2018 på sit eget pas uden problemer med myndighederne på trods af, at der angiveligt var blevet udstedt en arrestordre på ansøgeren, således som han har forklaret. Endelig er det tillagt vægt, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden [foråret] 2018 inden han i [efteråret] 2020 søgte asyl. Vedrørende ansøgerens frygt for de generelle forhold i Venezuela lægger Flygtningenævnet til grund, at situationen i landet er vanskelig, og at den i de senere år i tiltagende grad er blevet mere vanskelig, således at flere internationale orga-

ner nu beskriver, at landet er i en humanitær krise, der omfatter blandt andet adgang til mad og medicin. Selv om det således må lægges til grund, at forholdene i Venezuela er meget vanskelige, kan det efter baggrundsoplysningerne ikke lægges til grund, at den blotte tilstedeværelse i landet i sig selv indebærer en asylbegrundende risiko. Det kan ikke ændre ved denne vurdering, at den sikkerhedsmæssige situation i landet er meget dårlig. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Vene/2021/5

For så vidt angår de generelle forhold i andre lande henvises til Flygningenævnets formandskabs 24. beretning (2020), side 149..

4.5 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøger har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. Sambehandlet med Iran/2021/25. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz, Iran. Ansøgeren har oplyst, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men hun har deltaget i tre demonstrationer i forbindelse med, at hun som lærerinde ikke

modtog sin løn. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter sin tidligere ægtefælle, [A], og en mand ved navn [B], fordi de har chikaneret ansøgeren og hendes datter, og fordi datteren ikke ønsker at indgå ægteskab med [B]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive udsat for repressalier af de iranske myndigheder, fordi hun er konverteret til kristendommen, og fordi hendes tidligere ægtefælle [A] har arbejdet for de iranske myndigheder. Til støtte for konflikten med [A] og [B] har ansøgeren oplyst, at hun indgik ægteskab med [A] i 1991. Under hele ægteskabet chikanerede han ansøgeren, var hende utro og udsatte hende og hendes datter for fysiske overgreb. I 1998 eller 1999 blev de skilt, hvorefter ansøgeren fik forældremyndigheden over deres fælles datter. For nogle år siden begyndte [A] at tvinge ansøgerens datter til at indgå ægteskab med en mand ved navn [B], hvilket datteren ikke ønskede. Som følge heraf er ansøgeren og hendes datter blevet overvåget af [B] og af familiemedlemmer til [A]. Derudover har [A] fremsat trusler over for ansøgeren og datteren. Til støtte for sit asylmotiv vedrørende konversionen til kristendommen, har ansøgeren oplyst, at hun i 2013 eller 2014 var på ferie i Tyrkiet med sin datter, hvor de på gaden i Istanbul modtog en bibel, som hun tog med hjem til Iran. I 2018 blev ansøgeren introduceret til kristendommen af en kvinde ved navn [C], der er veninde til ansøgerens veninde [D]. Herefter deltog ansøgeren og hendes datter i otte eller ni kristne møder, hvor [C] og andre personer deltog. Efter indrejsen i Danmark har ansøgeren deltaget i kristendomsundervisning og gudstjenester, og [i vinteren] 2020 blev ansøgeren døbt i [kirke i Danmark]. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med sin tidligere ægtefælle. Nævnet lægger ved vurderingen vægt på, at ansøgeren er blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle for mere end 20 år siden, og at ansøgerens forklaring om sin tidligere ægtefælles forbindelse til myndighederne, og at hun derfor frygter myndighederne, fremstår utroværdig. Der henvises blandt andet til, at ansøgeren og hendes datter over for Udlændingestyrelsen har forklaret indbyrdes forskelligt herom, idet datteren har oplyst, at hendes far har arbejdet i et teleselskab, og at han nu driver et hotel sammen med sin bror. Ansøgeren har i øvrigt til sin asylsamtale [i foråret] 2020 forklaret usammenhængende om sin tidligere ægtefælles arbejde for efterretningstjenesten. Hun har blandt andet oplyst, at han var indsat som spion for regimet, og at hun måske tror, at han var ansat i bogholderiet i teleselskabet. Hun har videre forklaret, at han var operatør i forskellige afdelinger. Nævnet kan i den forbindelse ikke tillægge det betydning, at ansøgeren og hendes datter under mødet i nævnet har forklaret i det væsentlige overensstemmende om den tidligere ægtefælles arbejde for myndighederne. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvilke overgreb ansøgeren og datteren har været udsat for af ansøgerens tidligere ægtefælle. Ansøgeren har forklaret, at hun og datteren er blevet slået med knytnæver, mens datteren har forklaret, at hun fik lussinger. Ansøgerens angivelige deltagelse i demonstrationer som følge af manglende udbetaling af løn, kan efter nævnets vurdering ikke føre til, at ansøgeren har en asylbe-

grundende konflikt. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren ikke som følge af demonstrationerne har været tilbageholdt eller udsat for andre problemer af de iranske myndigheder. For så vidt angår ansøgerens forklaring om konflikten med [B], finder Flygtningenævnet heller ikke grundlag for at anse forholdet for asylbegrundende. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens kendskab til [B] fremstår helt overfladisk. Hun er således ikke i stand til at oplyse, hvad [B] beskæftigede sig med, idet hun alene har forklaret, at han arbejdede for det iranske regime, fordi hendes tidligere ægtefælle støttede ham. Ansøgeren og hendes datter har i øvrigt kunnet opholde sig på deres bopæl i to år forinden deres udrejse fra Iran, selvom ansøgerens tidligere ægtefælle og [B] ønskede, at datteren skulle indgå tvangsægteskab med [B]. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin interesse for kristendommen, forinden hun udrejste fra Iran, kan tilsidesættes som utroværdig. Nævnet lægger afgørende vægt på, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet har oplyst, at hun er muslim, og at hun praktiserer sin tro, og at hun intet har anført om sin interesse for kristendommen. Hun har hertil i en afrundende samtale med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 forklaret, at hun i asylansøgningsskemaet har beskrevet alle årsagerne til udrejsen af hjemlandet samt årsagerne til, at hun ikke kan vende tilbage. Først under de senere samtaler med Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at hendes interesse for kristendommen var opstået et år før udrejsen af Iran. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgeren og hendes datter har forklaret divergerende om, hvorledes de modtog nogle bibler, da de var på ferie i Istanbul sammen med ansøgerens søster og hendes børn. Ansøgeren har over for Udlændingestyrelsen forklaret, at en mand og en kvinde kom over til dem, da de var ude at gå sammen med familien. De spurgte, om de ville have en bibel, og de gav flere i familien en bibel. Manden og kvinden talte engelsk. Ansøgerens datter har over for Udlændingestyrelsen forklaret, at det var en kvinde, som gav en bibel til ansøgerens mor. Kvinden talte farsi med andre på gaden. Hun sagde ikke noget til moren, men gav hende biblen. Nævnet tillægger det ikke betydning, at ansøgeren under nævnsmødet udbyggende har forklaret om, at hun også modtog en bibel fra en kvinde, der talte farsi. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren har forklaret, at der på forsiden af biblen fremgik ”Biblen” og ”forlaget det nye årtusinde”, mens ansøgerens datter har forklaret, at der på forsiden fremgik ”Biblen – det nye testamente”. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren efter indrejsen til Danmark er konverteret til kristendommen, lægger nævnet vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket. Det er nævnets samlede vurdering, at ansøgerens forklaring om sin konversion alene har haft det formål at skabe et nyt konstrueret asylgrundlag. Der henvises til, at ansøgerens forklaring på nævnsmødet om konverteringen fremstod ureflekteret, overordnet og tillært. Ansøgeren har således ikke været i stand til at redegøre overbevisende for sin kristne tro og om en indre overbevisning, der kan føre til en konversion. Selvom ansøgeren har viden om kristendommen, finder Flygtningenævnet, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket i et forsøg på at skabe et sur place asylmotiv uden at

have baggrund i en reel religiøs overbevisning. De fremlagte udtalelser fra sognepræsten i [kirke i Danmark], og det forhold, at ansøgeren er blevet døbt [i vinteren] 2020 i [kirke i Danmark], kan ikke føre til en ændret vurdering. Da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at konversionen er reel, finder nævnet, at der i øvrigt ikke kan lægges vægt på ansøgerens forklaring om, at hun vil udføre kristen mission ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet lægger i øvrigt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at iranere som har søgt asyl uden for Iran, sandsynligvis ikke vil blive forfulgt at myndighederne ved en tilbagevenden til Iran på baggrund af aktiviteter foretaget uden for Iran, også selvom aktiviteterne relaterer sig til en asylansøgning, herunder konvertering til kristendommen. Der henvises til DFAT Country Information Report, udgivet den 7. juni 2018. Der henvises endvidere til Dansk Flygtningehjælps rapport "House Churches and Converts" udgivet i februar 2018, hvoraf det fremgår, at de iranske myndigheder er klar over, at iranske asylansøgere, der har søgt asyl på baggrund af konvertering, ikke vil blive retsforfulgt herfor ved en tilbagevenden til Iran. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/24

4.6 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyt-

telsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge – og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod Storbritannien (application no. 25904/07), dom af 17. juli 2008, samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige (application no. 61204/09), dom af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.3.

I sagen S.H.H. mod Storbritannien (application no. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere

skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod Storbritannien (application no. 26565/05), dom af 27. maj 2008, om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09), dom af 21. januar 2011, vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11444/07), dom af 28. juni 2011. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under "very exceptional circumstances", hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke finder anvendelse i et tomrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mauretanien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk haratin og sunni muslim fra Rosso, Mauretanien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har været tilknyttet partiet Rally of Democratic Forces

(RDP, også kaldet Takatol). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter ikke at kunne få adgang til den nødvendige sundhedsmæssige behandling ved en tilbagevenden til Mauretanien på grund af sin etnicitet og sin families tilknytning til Takatol. Ansøgeren har videre henvist til, at han som følge af sin familie og sin egen tilknytning til Takatol er i risiko for at blive slået ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har problemer med sine nyrer og går til dialysebehandling tre gange om ugen. Ansøgeren har videre oplyst, at hans mor og søster har været politiske aktive siden 1991 for Takatol. Ansøgeren har ikke selv haft egentlige problemer med myndighederne, men han har været kortvarigt tilbageholdt i forbindelse med flere demonstrationer, og han har selv været tilknyttet partiet Takatol. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet lægger til grund, at ansøgeren er etnisk haratin. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at der i vidt omfang foregår diskrimination mod haratiner i Mauretanien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har behov for sundhedsmæssig behandling. Det fremgår således af en erklæring fra overlæge [A], [fra hospitalsenhed], at ansøgeren har terminalt nyresvigt, at han ikke kan overleve uden dialysebehandling, at tilstanden er permanent, og at eneste behandlingsmulighed er fortsat kronisk dialysebehandling eller en nyretransplantation. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at behandlingen er tilgængelig i Mauretanien. Det fremgår af […], at dialysebehandling er tilgængelig på et offentligt hospital i Nouakchott. Flygtningenævnet bemærker, at kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet, som behandler den verserende ansøgning om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b, som ansøgeren har indgivet i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen den [i sommeren] 2020. Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren på grund af sin etnicitet eller politiske engagement risikerer at blive udsat for diskrimination som medfører, at han afskæres fra livsnødvendig behandling, som ellers er tilgængelig for andre i hjemlandet. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke har forklaret om konkrete oplevelser, hvor han er blevet udsat for diskrimination i forhold til at modtage sundhedsmæssig behandling i Mauretanien. Han har endvidere forklaret, at han under sit ophold i Mauretanien ved en lejlighed har opsøgt en privatklinik, hvor han blev undersøgt og fik udskrevet en recept på medicin mod for højt blodtryk. Det fremgår af advokatens indlæg, at ansøgeren via sit politiske parti har fået oplyst, at dialysebehandling kun er tilgængelig som privat behandling i Mauretanien, og at det vil koste ham 50 euro 4 gange om ugen. Han har under mødet i Flygtningenævnet forklaret, at man selv skal betale for alle sundhedsartikler i forbindelse med behandlingen.

Han har endvidere forklaret, at der ikke diskrimineres på privathospitaler i Mauretanien, idet de patienter, som kan betale, bliver behandlet. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren i hvert fald vil kunne modtage dialysebehandling mod betaling. Det forhold, at ansøgeren ikke har råd til at betale for behandlingen, kan ikke føre til, at ansøgeren meddeles asyl, idet der er tale om et økonomisk forhold, som ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han som følge af diskrimination på grund af sin etnicitet vil være afskåret fra at modtage behandlingen. Ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om, hvorvidt han i Mauretanien har været politisk aktiv i Takatol, som kæmper for at forbedre haratinernes forhold. Han har således under tidligere samtaler forklaret, at hverken han eller hans familie har oplevet konflikter som følge af familiens politiske engagement, mens han under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at han frygter for sit liv som følge af dette forhold. Den divergerende forklaring svækker ansøgerens generelle troværdighed, og Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til ansøgerens forklaring herom til grund. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved sin forklaring har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse af etniske eller politiske grunde. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Maure/2021/1

4.7 Betydningen af tortur

4.7.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1 A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling el-

ler straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger, som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom i afsnit 4.7.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger

konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

4.7.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og

andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke har fundet, at der forelå en aktuel risiko for tortur, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.2.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

4.7.3 Bevisvurderingen

I afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel på, hvor nævnet ved bevisvurderingen har taget særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), afsnit 6.11.3.

4.7.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

General Comment 10.4, pkt. 189 omhandler iværksættelse af torturundersøgelser:

Artikel 18(d) er affattet således:

> ”18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violations of the principles of “non-refoulement”, including
>
> […]
>
> (d) The refferal of the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (the Istanbul Protocol)”

Der henvises videre til pkt. 41, som er citeret i afsnit 4.7.3.1.1.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168 ff., vedrørende FN’s Torturkomités udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), som er nævnt i afsnit 4.7.2. I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i torturkonventionen. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det

derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun, flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223 ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439 ff., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke

havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486 ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 491 ff.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuel risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til afgørelserne Syri/2017/39 og Afgh/2018/304 fra tidligere beretningsår, der er offentligt tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Hvis Flygtningenævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring. Der henvises i den forbindelse til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Etio/2019/17, side 491 ff., og Flygtninge-

nævnets formandskabs 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7, side 446 ff.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer, som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), dom af 20. marts 1991, præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne

fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet fandt, der ikke er behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet undersøgelsen ikke ville bidrage til oplysning af sagen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, som er statsløse palæstinensere fra Libanon. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere, etniske arabere, muslimer og har boet i lejren [A] i [B], Libanon. Den mandlige ansøger har været medlem af [F], som er en undergruppe til PLO. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af [C]. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han koordinerede møder i Fatah og PLO, og at [C] derfor ville have ham til at videregive oplysninger til dem. I 2007 blev han overfaldet af [C] en aften på vej hjem fra arbejde, hvor han også blev stukket med en kniv. De ville have ham til at give dem oplysninger, og de truede med at slå ham og familien ihjel, ligesom de truede med at torturere ham. Ansøgerne flyttede i 2012 fra lejren og til Saida. I 2016 modtog den mandlige ansøger igen trusler fra [C]. Han blev en gang opsøgt, da han var sammen med den kvindelige ansøger. Han blev også i 2016 overfaldet af personer fra

[C], hvor han blev slået med en genstand i hovedet. De truede med at slå den mandlige ansøger ihjel, hvis han ikke fortalte dem alt. Den mandlige ansøger var også i 2016 tilbageholdt af [C] i fire eller fem dage, hvor han blev tortureret. Efter ansøgernes udrejse har [C] fremsat trusler vedrørende den mandlige ansøger til ansøgernes børn. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers konflikt med [C], og hun har blandt andet oplyst, at den mandlige ansøger i 2007 blev overfaldet. Han var herefter på hospitalet, og tre måneder efter han blev udskrevet fra hospitalet, flyttede ansøgerne til Saida. I 2016 blev den mandlige ansøger, mens han var sammen med den kvindelige ansøger, opsøgt i Saida af [C], hvor de igen truede den mandlige ansøger. [C] forsøgte også at opsøge den mandlige ansøger på hans arbejdsplads. Flygtningenævnet finder, som Udlændingestyrelsen, at ansøgerne er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. og dermed som udgangspunkt udelukket fra at opnå beskyttelse efter konventionen. Der er herved henset til, at ansøgerne er registret hos UNRWA, og at de har oplyst, at de over en årrække har modtaget såvel fødevarehjælp som medicin, lægehjælp og i et vist omfang økonomisk støtte fra UNRWA. Ligeledes har deres børn fået hjælp til skolegang. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der er grunde til, at ansøgerne ikke kan vende tilbage til Libanon og igen få beskyttelse af UNRWA, jf. konventionens artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet finder således, at ansøgerne har forklaret divergerende på en række helt centrale punkter. Den mandlige ansøger har forklaret, at han i 2007 blev truet og udsat for vold af medlemmer af [C]. Til trods herfor flyttede han først fra sit oprindelige hjemområde omkring fem år senere i 2012. Den kvindelige ansøger har gentagne gange ved afhøringer været i tvivl om det præcise årstal for fraflytningen. Vedrørende efterfølgende voldsepisoder har den mandlige ansøger blandt andet forklaret, at han blev bortført og var tilbageholdt i hvert fald nogle dage af [C] i 2016. Den kvindelige ansøger var imidlertid til samtale [i sommeren] 2020 angiveligt ikke bekendt med denne meget alvorlige episode, hvilket også er påpeget af Udlændingestyrelsen. Blandt yderligere divergenser fremhæver Flygtningenævnet, at den kvindelige ansøger til samtale [i sommeren] 2020 har forklaret, at personer fra [C], der kom kørende i en bil, standsede hende selv og ægtefællen på gaden i Saida i 2016. Personerne sagde til ægtefællen, at han skulle give dem oplysninger om sin egen organisation, [F]. Vedrørende sin egen adfærd under episoden forklarede den kvindelige ansøger, at hun bare blev stående, og på fornyet forespørgsel at hun blev truet, men at der ikke skete hende andet. Ved fremmøde i Flygtningenævnet dags dato forklarede den kvindelige ansøger imidlertid udbyggende, at hun blev skubbet, at hun faldt omkuld, og at hendes hijab enten blev trukket af eller faldt af. Hun forklarede endvidere divergerende, at personerne fra [C] sagde til ægtefællen, at han skulle myrde et ledende medlem af [F]. Den mandlige ansøger har hverken i sit asylansøgningsskema eller til samtale [i sommeren] 2020 forklaret, at han skulle være blevet opfordret til at myrde et ledende medlem af Fatah Abu Amar. Oplysningen herom fremkommer

først i hans advokats indlæg til mødet i Flygtningenævnet [fra maj] 2021. Det fremgår af advokatens indlæg, at det var i 2018, cirka en uge før ansøgernes endelige udrejse af Libanon, at den mandlige ansøger blev opfordret til at myrde [D]. Ved fremmøde i Flygtningenævnet forklarede den mandlige ansøger imidlertid, at det var i 2016, at han blev opfordret til at begå dette drab. Ligeledes forklarede han, at han, der efter det oplyste er uden nogen form for militær uddannelse og uden nærmere kendskab til sprængstoffer, skulle anbringe en bombe af plastisk sprængstof på [E's] bil. Til trods for at ansøgerne i varierende grad har følt sig truet siden 2007 og herunder flyttede bopæl i 2012 har de været i Danmark flere gange uden tidligere at søge asyl. Flygtningenævnet finder herefter, at der er så væsentlige divergenser om helt centrale dele af grundlaget for ansøgernes asylmotiv, at deres forklaringer i det hele må tilsidesættes. Særligt vedrørende den mandlige ansøgers oplysning om at han har været udsat for tortur i 2016 bemærker Flygtningenævnet, at han ifølge den af ham selv fremlagte lægeerklæring vedrørende hans indlæggelse [i efteråret] 2016 havde været udsat for stump vold mod hovedet og var bevidstløs, ligesom han havde forskellige andre følgeskader i denne forbindelse. Derimod er skader i endetarmsregionen ikke omtalt. Herefter, og med henvisning til det anførte om ansøgernes troværdighed, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger har været udsat for tortur som forklaret. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at torturundersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Herefter finder nævnet, at ansøgerne er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt. i flygtningekonventionen, men at de ikke er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet de formodes på ny at kunne indrejse i Libanon og tage lovligt ophold og på ny have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Nævnet bemærker hertil, at ansøgerne flere gange har foretaget rejser mellem Danmark og Libanon uden problemer. Flygtningenævnet henviser i øvrigt til Udlændingestyrelsens landerapport Lebanon Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon af marts 2020, hvoraf det fremgår, at det har været muligt for flere europæiske lande at returnere flygtninge til Libanon. Det af ansøgerne i Flygtningenævnet fremlagte bilag A kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." stat/2021/33

Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Ugan/2019/10, side 494 ff.

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189 ff., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

> ”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

4.7.3.1.1 FN's Torturkomités General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN’s Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

> 41. […] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities’ assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 4.7.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 19. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

4.7.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

4.7.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 468 f., nævnte afgørelse Soma/2020/103, og Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.3, side 498 ff.

4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1 A(2), at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket pågældende har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes

som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er muslim af trosretning, fra algerisk Sahara, Algeriet, og har siden han var cirka tre år boet i Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har i Algeriet eller Marokko ikke haft konflikter med kriminelle eller religiøse grupper, private eller familiemedlemmer, udover nedennævnte. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive ydmyget eller slået ihjel af sin stedfar. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han frygter repressalier fra en kriminel gruppe, som han har været en del, der dyrker og sælger narkotika, at han har arbejdet et år i en hashplantage, da han var 11 år, og at han har stjålet penge fra gruppen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans stedfar har gemt hash under ansøgerens seng, som politiet opdagede, men ansøgeren blev ikke anholdt, da han var mindreårig. Ansøgeren har til støtte herfor endvidere oplyst, at hans stedfar gentagne gange har udsat ham for fysiske overgreb ved at slå ham, ved at binde hans ben og hænge ham i dem. Ansøgerens stedfar har tidligere været fængslet, og er en del af en kriminel gruppering, som arbejder med narkotika. Han har yderligere til støtte herfor oplyst, at den kriminelle gruppe, ansøgeren har arbejdet for, efterstræber ham, da han har stjålet penge fra gruppen og dermed skylder dem penge. Flygtningenævnet må efter baggrundsoplysningerne lægge til grund, at ansøgeren har statsborgerskab i både Algeriet og Marokko, da han er født af en marokkansk mor og har en algerisk far. Det er muligt at have dobbelt statsborgerskab på den baggrund. For så vidt angår ansøgerens algerisk statsborgerskab følger dette af Code de la Nationalite Algerienne, kapitel 2, artikel 6, hvorefter et barn af en algerisk far eller en algerisk mor har algerisk statsborgerskab. Af European University Institutes rapport, Migration facts Algeria, fra 2013 fremgår det, at dobbelt statsborgerskab accepteres, hvilket bekræftes af US Departement of States rapport om Algeriet af 3. marts 2021. Ifølge Global Citizenship Observatorys rapport fra 2011 nedarves statsborgerskab desuden automatisk fra far og mor. For så vidt angår ansøgerens marokkanske statsborgerskab følger dette af Code de la

nationalite Marocaine, kapitel 2, artikel 6, hvorefter børn med en marokkansk far eller mor har marokkansk statsborgerskab. Loven gælder også for børn født forud for 2007. Dobbelt statsborgerskab er tilladt, jf. US Home Offices nyeste rapport om Marokko af 30. marts 2021. Det forhold, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring i Marokko har oplevet problemer, fordi han er en person uden dokumentation på sin identitet, kan ikke anses for en asylbegrundende omstændighed. Flygtningenævnet finder det efter en samlet vurdering ikke asylbegrundende, at ansøgeren har haft problemer med sin stedfar i Marokko, der har gemt hash og en kniv under ansøgerens seng og har udsat ham for forskellige fysiske overgreb som at slå ham, binde hans ben og hænge ham op, da han boede i moren og stedfarens lejlighed. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren nu er myndig og ikke er nødsaget til at bo hos stedfaren og moren. De fysiske overgreb, om end de har været alvorlige, ligger dels flere år tilbage og må anses for et afsluttet forhold, dels har de haft et relativt afgrænset omfang og intensitet. Herudover lægger nævnet vægt på, at stedfaren er blevet retsforfulgt og straffet af de marokkanske myndigheder med i hvert fald to fængselsdomme. Ansøgerens individuelle frygt for at blive ydmyget eller slået ihjel af stedfaren findes ikke at være asylbegrundende. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgers forklaring om, at han har været en del af en kriminel gruppe, der dyrker og sælger narkotika, at han har arbejdet et år i en hashplantage, da han var 11 år, og at han har stjålet penge fra gruppen, til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har deltaget i fire samtaler med Udlændingestyrelsen, og ansøgerens forklaring herom er først fremkommet i forbindelse med Flygtningenævnets behandling og er ny og udbyggende i forhold til ansøgers tidligere forklaringer. Dette asylmotiv er endvidere divergerende med ansøgers tidligere forklaring om, at han kun har problemer med stedfaren og ikke med andre fra den kriminelle gruppe, stedfaren er del af. Ansøgers forklaring om, at han ikke tidligere har fortalt om sin deltagelse i den kriminelle gruppe af frygt for strafmæssig forfølgning kan ikke føre til en ændret vurdering, hvorved bemærkes, at ansøgeren tidligere rent faktisk har forklaret om blandt andet tyverier m.v. i Holland og Luxembourg. Det forhold, at ansøgeren i 2019 er blevet tvunget til at stjæle i Holland og Luxembourg af to mænd, han mødte på et asylcenter i Holland, og som nu befinder sig i Luxembourg, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Den vurderede menneskehandel har således relation til Europa – og ingen relation til ansøgerens hjemlande. Ansøgers forklaring om, at den ene af mændene var [etnicitet] og af og til rejste til [en by], ændrer ikke herved. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Marokko eller Algeriet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at de generelle forhold i Algeriet eller Marokko ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2021." Alge/2021/4

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21. Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus. I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side

137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde den 30. april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

I 2018 ændrede Flygtningenævnet praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, således at sager vedrørende denne gruppe personer skal afgøres efter flygtningekonventionens artikel 1 D (2018). Praksisændringen og baggrunden herfor er beskrevet i formandskabets 27. beretning, side 481 ff. For en beskrivelse af nævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 8.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine formative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff., Liby/2016/13, Stat 2016/18 og Stat 2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Se som eksempler på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra Asmara, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel, fordi hun udrejste ulovligt fra Eritrea, nægtede at aftjene militærtjeneste samt at hendes ægtefælle deserterede fra militæret. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun er født og opvokset i Eritrea. I slutningen af 2014 udrejste ansøgerens ægtefælle til Etiopien. Ansøgeren udrejste ligeledes til Etiopien seks måneder efter sin ægtefælle sammen med deres søn. De tog ophold sammen i Addis Abeba, Etiopien, hvorefter ansøgerens ægtefælle udrejste til Europa. Ansøgeren boede herefter i Etiopien sammen med deres søn indtil de udrejste i 2018. Under sit ophold i Etiopien fik ansøgeren lavet et etiopisk pas til hende og hendes søn med det formål at kunne udrejse til Sudan på lovlig vis. Passene blev lavet mod bestikkelse og ansøgeren har oplyst, at passene er falske. Ansøgeren udrejste fra Etiopien sammen med deres søn for at søge om familiesammenføring med ansøgerens ægtefælle i Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin nationalitet, og dermed om sit asylgrundlag, til grund. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at det er påfaldende, at ansøgeren først har indgivet ansøgning om asyl i Danmark efter, at hun havde fået afslag på en

tidligere ansøgning om familiesammenføring. I forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring oplyste hun at være etiopisk statsborger. Hun var i besiddelse af et etiopisk pas, hvilket hendes søn også var. I ansøgningsskemaet vedrørende familiesammenføring oplyste hun, at hendes far boede i Etiopien. Dette skema er modtaget hos de danske myndigheder i [vinteren] 2016. Ansøgeren har imidlertid senere oplyst, at hendes far var død i Eritrea allerede i 1991 og har fremlagt hvad der oplyses at være en dødsattest som dokumentation herfor. De danske myndigheder har vurderet denne dødsattest til at være falsk. Dette skal sammenholdes med ansøgerens tidligere meddelte oplysninger om, at faren var i live i 2016. Ansøgerens samlever, og ifølge hendes forklaring ægtefælle, har ligeledes oplyst, at ansøgeren var fra Etiopien, men har senere forklaret dette med, at han vidste, at hun havde opnået et falsk etiopisk pas. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ansøgerens forklaring utroværdig på afgørende punkter. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren er eritreisk statsborger og som følge heraf har et asylgrundlag. Det er ubestridt, at ansøgeren ikke har noget asylgrundlag, såfremt hun er etiopisk statsborger, hvilket er anført i ansøgerens advokats indlæg til Flygtningenævnet af [nærmere bestemt dato i vinteren] 2019. De samme steds påberåbte socioøkonomiske forhold, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Etio/2021/2

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by], Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive uretmæssigt fængslet af de jordanske myndigheder, fordi han har haft en konflikt med personer fra [en navngiven klan], der samarbejder med myndighederne, og at ansøgeren i den forbindelse er blevet dømt for narkobesiddelse. Konflikten blev indledt ved, at [den navngivne klans medlemmer] systematisk opsøgte ansøgerens fars [butik] og krævede beskyttelsespenge, anklagede ansøgeren for at være i besiddelse af hash og chikanerede ansøgeren ved blandt andet at kaste sten mod farens butik. [Den navngivne klan] har et slægtsmæssigt tilhørsforhold til narkopolitiet. Ansøgeren blev efterfølgende opsøgt af personer, som ansøgeren formodede var fra narkopolitiet. Ansøgeren blev tilbageholdt gentagne gange og anklaget for narkobesiddelse. Det formodede narkopoliti ransagede ligeledes farens butik og ansøgerens bopæl gentagne gange. Ansøgeren blev efterfølgende tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb for at fremtvinge en tilståelse. Ansøgeren blev [en dato i sommeren] 2013 idømt tre måneders fængsel samt en bødestraf for narkobesiddelse. Ansøgeren blev samtidigt pålagt et udrejseforbud. Ansøgeren blev løsladt mod kaution. Ansøgeren blev i de efterfølgende seks måneder opsøgt to gange yderligere af narkopolitiet, hvor ansøgeren igen blev udsat for fysiske

overgreb. Ansøgeren blev på ny idømt en fængselsstraf, men ansøgeren blev endnu engang løsladt mod kaution. Narkopolitiet ophævede ansøgerens udrejseforbud to til tre måneder inden ansøgerens udrejse af Jordan i [foråret] 2015. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter, at det ikke vil være muligt for ansøgeren at genindrejse i Jordan. Efter Flygtningenævnets hjemvisning [en dato i foråret] 2019 har ansøgeren som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter, at sikkerhedstjenesten vil straffe ham, fordi han er forsvundet fra Jordan. Herudover har han henvist til, at hans skilsmisse og de retlige og politiske konsekvenser, som denne sag har medført, i sagens natur vil udløse, at myndighederne bliver opmærksomme på ansøgerens "ulovlige udrejse" af Jordan og tidligere konflikter med de jordanske myndigheder. Han risikerer således fængsling og yderligere sanktioner, idet han ikke opfylder sine økonomiske forpligtelser over for sin tidligere ægtefælle og børnene og samlet set risikerer han hårdhændet behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren har i øvrigt henvist til, at de generelle forhold for palæstinensere i Jordan er af en sådan karakter, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet skal indledningsvis bemærke, at nævnet i overensstemmelse med det, som Udlændingestyrelsen har anført i sin seneste afgørelse af [en dato i efteråret] 2019, lægger til grund, at ansøger er jordansk statsborger, hvilket indebærer, at ansøgeren ikke er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 D. Dette gælder således uanset, at ansøgeren har fremlagt UNRWA-registreringskort samt har oplyst at have modtaget bistand fra UNRWA. Det forhold, at ansøgeren ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D indebærer, at der skal foretages en almindelig asylretlig vurdering i forhold til Jordan, hvor ansøgeren som nævnt er statsborger. Herefter skal nævnet bemærke følgende: For så vidt angår ansøgerens oprindelige asylmotiv – hvorefter han frygter at blive uretmæssigt fængslet af de jordanske myndigheder, fordi han har haft en konflikt med personer fra [en navngiven klan], der samarbejder med myndighederne, og at ansøgeren i den forbindelse er blevet dømt for narkobesiddelse – bemærkes, at Flygtningenævnet ikke finder at kunne lægge ansøgerens forklaring herom til grund. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [en dato i slutningen af] 2016 forklarede, at "klanfolk begyndte at komme for ca. 9-10 år siden, da ansøgerens far åbnede sin anden butik beliggende i [en nærmere specificeret adresse]", mens ansøgeren til asylsamtalen [en dato i sommeren] 2017 forklarede, at "han fik de allerførste problemer med klanen cirka 1½-2 år inden hans indrejse i Danmark i 2015". Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at klanfolkene i forbindelse med ansøgerens konflikt med [A] fra den omhandlede klan havde den konsekvens, at efter [A] havde forladt "forretningen, kom hans slægtninge og ødelagde alt i forretningen", hvorefter naboer kom ham til undsætning, mens ansøgeren til asylsamtalen forklarede, at efter ansøgerens konflikt med [A] "kom [A's] slægtninge og begyndte at kaste sten på butikken", og at der kom ro på situationen,

fordi en nabo til forretningen forsonede parterne. I forlængelse heraf har Flygtningenævnet lagt vægt på, at han for nævnet ikke har forklaret om, at naboerne eller en nabo kom ham til undsætning, men derimod, at politiet kom og tog ham med, hvorimod han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at politiet kom til stedet, men ansøgeren ikke anmeldte episoden, fordi hans far ønskede at løse problemet med [A's] familie. Herudover har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han ikke efterfølgende blev chikaneret af [A], mens ansøgeren til asylsamtalen forklarede, at [A] efterfølgende sendte almindelige mennesker samt folk fra narkopolitiet. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen om politiets første ransagning og anholdelse forklarede, at "han omkring [en dato i sommeren] 2013 blev opsøgt af narkobekæmpelsesfolk imens han var på arbejdet. Ansøgeren oplyser, at der kom 6 personer ind i hans butik", mens ansøgeren til asylsamtalen først forklarede, at han ikke kunne huske, hvor mange personer, der kom fra narkopolitiet og dernæst forklarede, at "der var tre og måske en i døren". Betydningen af den anførte diskrepans skal også ses i lyset af ansøgerens meget præcise forklaring under oplysnings- og motivsamtalen om den første ransagning. Flygtningenævnet har i relation til de retsdokumenter, som ansøgeren har fremlagt, taget i betragtning, at ansøgeren i flere tilfælde har fået omstødt den idømte fængselsstraf mod betaling af en bøde, hvilket forekommer bemærkelsesværdigt, når henses til, at ansøgeren har forklaret, at [den navngivne klan] havde et samarbejde med de jordanske myndigheder, hvorved der blandt andet kan henvises til, at ansøgeren under asylsamtalen forklarede, at "efter hans fængsling, så havde [den navngivne klan] indirekte formidlet til ansøgeren, at de kunne få ham fængslet igen". Derudover har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren vedrørende den tredje ransagning og anholdelse forklarede, at han blev løsladt "lige før [en navngiven begivenhed] i 2014", hvilket var i begyndelsen af [efteråret] 2014, mens han til asylsamtalen forklarede, at han ikke "ved det præcis, men at det var 3-4 måneder inden hans udrejse", hvilket svarer til [et tidspunkt i begyndelsen af 2015] eller [et senere tidspunkt i begyndelsen af] 2015, idet ansøgeren udrejste [i foråret] 2015. I forlængelse heraf har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at "han i perioden efter sin sidste tilbageholdelse og hans udrejse i 2015 ikke blev tilbageholdt yderligere", hvilket mest nærliggende må forstås således, at han i perioden [fra efteråret] 2014 til [foråret] 2015 ikke blev tilbageholdt yderligere. Dette står i modsætning til hans forklaring for nævnet i dag, hvor han med henvisning til en lægeerklæring udstedt [en dato i foråret] 2015 har forklaret, at han omkring denne dato blev tilbageholdt af narkopolitiet, der tæskede ham. Flygtningenævnet finder det i øvrigt påfaldende, at han først for nævnet har forklaret, dels at han er blevet anholdt og fængslet tre gange, men herudover er blevet tilbageholdt midlertidig gentagne gange af narkopolitiet, dels at narkopolitiet forsøgte at hverve ham som spion. Ved bedømmelsen af ansøgerens forklaring om sin konflikt med [en navngiven klan] og den deraf afledte konflikt med de jordanske myn-

digheder, har Flygtningenævnet også lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at narkopolitiet udstedte et udrejseforbud, som han dog fik midlertidigt ophævet af narkopolitiet i [by], hvorfor han – ifølge sin forklaring [en dato i sommeren] 2019 i forbindelse med artikel 1 D-vurderingen – i begyndelsen af [vinteren] 2015 kunne udrejse til en pilgrimsrejse til [by] og efter at været kommet retur fra pilgrimsrejsen kunne udrejse til [land]. Dette forekommer noget usædvanligt al den stund, at ansøgeren selv har forklaret, hvordan [den navngivne klan] samarbejder med narkopolitiet i [by], og hvordan det netop var narkopolitiet, der udsatte ham for vold mv. Det skal i den forbindelse i øvrigt bemærkes, at ansøgeren først under samtalen [en dato i sommeren] 2019 kom med forklaringen om udrejseforbuddets ophævelse og sammenhæng med pilgrimsrejsen. Dette nævnte ansøgeren ikke under asylsamtalen, hvor der blev spurgt ind til udrejseforbuddets ophævelse. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om den midlertidige ophævelse af hans udrejseforbud, således at han kunne rejse til [land] derefter returnere til Jordan og kort tid efter til [land] ikke forekommer overbevisende. Det skyldes blandt andet, at hans forklaring om, hvorfor han blot ikke rejste videre fra [land] til et andet land og derfor undlod at komme retur til Jordan, hvor han skulle have store problemer med myndighederne, fremstår konstrueret. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sin konflikt med de jordanske myndigheder – der skulle være afledt af konflikten med [den navngivne klan] – ikke kan lægges til grund. De fremlagte retsdokumenter, der er blevet oversat, men hvis ægthed det ikke har været muligt at vurdere, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet i forbindelse med vurderingen af ansøgerens forklaring har taget i betragtning, at de påståede episoder skulle have fundet sted for mange år siden, og at der er gået en del år siden ansøgerens oplysnings- og motivsamtale samt hans asylsamtale. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren – navnlig som følge af, at han skulle have mistet de fleste af tænderne i undermunden i forbindelse med fængsling – må anses for et torturoffer, der ikke bør returneres til sit hjemland efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke tidligere har fortalt herom, selvom han havde anledning til dette, idet han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at narkopolitiet tævede ham blandt andet på munden. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke grundlag for at foretage en hjemvisning af sagen som følge af at ansøgerens sur place asylmotiv ikke har været behandlet af Udlændingestyrelsen, idet nævnet ikke finder noget grundlag for at kunne lægge til grund, at ansøgerens skilsmisse yderligere har bragt ansøgeren i de jordanske myndigheders søgelys. Hertil kommer, at der ikke er grundlag for en hjemvisning, da der ikke som sådan er tale om et (nyt) sur place asylmotiv, idet ansøgeren navnlig er bange for, at de jordanske myndigheder som følge af skilsmissen bliver opmærksomme på hans tidligere konflikter med de jordanske myndigheder. I forlængelse heraf bemærkes, at der kan rejses berettiget tvivl om, hvorvidt der er tale om ægte retsdokumenter vedrørende skilsmissen, idet der må henses til, at ansøgeren under artikel 1 D-samtalen

[en dato i sommeren] 2019 undlod at fremlægge eller omtale retsdokumenterne, selvom disse skulle være udstedt i slutningen af 2018. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Jordan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det, som ansøgerens advokat i øvrigt har anført for Flygtningenævnet, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes, at de generelle forhold for palæstinensere i Jordan ikke er af en sådan karakter, at de kan begrunde opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Jord/2021/2

Det er Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 11.5 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnes: henvises til afgørelsen hjem 2020/5, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 174 f.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 11.5.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens §

53, stk. 11, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat

for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløsproceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2021 har nævnet stadfæstet tre personsager på formandskompetencen.

Som eksempel på sager, der er afgjort på formandskompetencen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Albanien. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 11 og § 56, stk. 3. Ansøgerne er etniske albanere og muslimer af trosretning fra [by], Albanien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Albanien frygter den kvindelige ansøgers granfætter, [B], som har forsøgt at slå den mandlige ansøger ihjel. Til støtte for deres asylmotiv har ansøgerne oplyst, at den mandlige ansøger i slutingen af 2017 eller starten af 2018 deltog som garant i en narkotikahandel mellem den kvindelige ansøgers granfætter [B] og den mandlige ansøgers ven, [C], som senere undlod at betale for narkotikaene. Den mandlige ansøger var fængslet i perioden fra [en nærmere angiven dato i sommeren] 2018 indtil [en nærmere angiven dato i vinteren] 2020. [I en nærmere angiven dato i vinteren] 2020 blev den mandlige ansøger beskudt og ramt af fem skud, mens han sad på en café i [by], som var ejet af den kvindelige ansøgers forældre. Den kvindelige ansøger opholdt sig på sine forældre bopæl, som ligger over for caféen. Den mandlige ansøger sad på caféen sammen med den kvindelige ansøgers bror, da der kom en bil kørende, hvorfra der blev skudt efter dem med en kalashnikov. Den mandlige ansøger var efterfølgende indlagt på hospitalet indtil [foråret] 2020. Den mandlige ansøger har anmeldt forholdet til politiet, men gerningsmændene er ikke blevet anholdt eller retsforfulgt. Ansøgerne mener, at dette skyldes, at [B] har betalt beskikkelse til det albanske politi. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun to gange har modtaget trusler fra slægtninge med forbindelse til [B]. Første gang var cirka seks måneder før den mandlige ansøgers løsladelse. Anden gang var cirka to måneder efter skudepisoden i [vinteren] 2020. På det tidspunkt opholdt ansøgerne sig hos den kvindelige ansøgers forældre i [by], hvor de boede indtil [efteråret] 2020, hvor de udrejste legalt af Albanien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer om konflikten med [B] og den kvindelige ansøgers øvrige granfætre til grund, idet forklaringerne har været detaljerede og konsistente. Flygtningenævnet finder dog – ligesom Udlændingestyrelsen – ikke, at konflikten, der udspringer af den mandlige ansøgers medvirken til alvorlig narkotikakriminalitet, har en sådan karakter og intensitet, at den er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en enkeltstående – om end meget alvorlig episode – og at ansøgerne herefter har kunnet opholde sig hos familiemedlemmer i Albanien indtil deres legale udrejse i [efteråret] 2020, uden at det har givet anledning til andre problemer, end en enkeltstående henvendelse på den kvindelige ansøgers arbejdsplads fra faderen til en af den kvindelige ansøgers granfætre. Flygtningenævnet finder i øvrigt, at ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelle overgreb fra den kvindelige ansøgers granfætre. Nævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at korruption i

det albanske retsvæsen, herunder politi og anklagemyndighed, forekommer, men nævnet finder ikke, at ansøgerne konkret har sandsynliggjort, at der er betalt bestikkelse i den konkrete sag, eller at de ikke vil kunne opnå den fornødne beskyttelse fra de albanske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af ansøgernes forklaringer til sagen, at den mandlige ansøger har indgivet anmeldelse til det lokale politi, ligesom det fremgår af de fremlagte dokumenter, at der er indledt en strafferetlig efterforskning af sagen. Den omstændighed, at der ikke er rejst sigtelser eller tiltale mod de konkrete personer, hvis navne den mandlige ansøger efter sin forklaring har oplyst til politiet, og at politiet ikke har videregivet sagen til anklagemyndigheden kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne må henvises til at klage til den rette overordnede myndighed, såfremt de er utilfredse med efterforskningen af sagen. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at den mandlige ansøger har oplyst, at han har forsøgt at tage kontakt til Justitsministeriet, men at de ikke ville lukke ham ind på grund af COVID-19. Herefter, og da der heller ikke er fremkommet oplysninger om, at den blodhævnskonflikt, som førte til ansøgernes asylansøgning i Sverige i 2017 har medført problemer efter deres genindrejse i Albanien samme år, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Albanien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Alba/2021/2

Flygtningenævnet har i 2021 behandlet 17 personsager, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Som eksempel på sager henvist til behandling på mundtligt nævn kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk marokkaner og muslim af trosretning fra Safi, Marokko. Ansøgeren arbejdede i [by], Marokko, fra 2014 og frem til sin udrejse. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har modtaget dødstrusler fra mafiaen, fordi han som led i sit arbejde som politibetjent har deltaget i aktioner, hvor der blev beslaglagt narkotika. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han i [2014] modtog trusler fra mafiaen i forbindelse med, at han havde været med til at beslaglægge narkotika. Ansøgeren modtog truslerne via en kollega på arbejdet, som samarbejdede med mafiaen. Anden gang ansøgeren modtog en trussel var via telefonen. Ansøgeren modtog et telefonopkald fra en ukendt person, som truede ansøgeren og ansøgerens familie. Herefter blev ansøgerens bildæk punkteret. Tredje gang ansøgeren blev truet

var omkring fire måneder efter den anden trussel. Ansøgeren modtog telefontrusler, efter at han havde været med til at beslaglægge [en større mængde narkotika]. Ansøgeren fandt herefter ud af, at flere af hans kollegaer samarbejdede med mafiaen, herunder ansøgerens chef. Hver gang ansøgeren var med til at stoppe en smugling, modtog han trusler, og han oplevede to gange, at hans bildæk blev punkteret. Efter en aktion [i 2015], hvor der blev beslaglagt [en større mængde narkotika], tog truslerne til, og ansøgeren modtog daglige trusler fra sine kollegaer. Efter ansøgeren udrejste af Marokko, er hans forældres bopæl blevet opsøgt tre gange, henholdsvis i [efteråret] 2017, i [vinteren 17/18] og i [foråret] 2018. Alle tre gange blev der spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder hans forklaring om, at han som tidligere politibetjent har medvirket i aktioner, hvor den marokkanske mafia har fået beslaglagt [større mængder narkotika]. Han har efter sin forklaring senest deltaget i en aktion [i 2015], hvor der blev beslaglagt [en større mængde narkotika] fra mafiaen. Ansøgeren har forklaret, at han efterfølgende er blevet kontaktet telefonisk af personer fra mafiaen, som truede ham og hans familie på livet, ligesom nogle personer, som han formoder er fra mafiaen, har forsøgt at opsøge ham på hans forældres adresse efter sin udrejse i 2017. Endelig har ansøgeren forklaret om udpræget korruption blandt politifolk, som samarbejder med den marokkanske mafia. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens modsætningsforhold til den pågældende mafiagruppering ikke har en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at mafiaen inden ansøgerens udrejse i [efteråret] 2017 alene havde truet ham telefonisk, og at han siden sin ansættelse ved politiet i 2014 havde boet på samme adresse indtil sin udrejse i [efteråret] 2017. Hertil kommer, at ansøgeren senest havde medvirket i en aktion [i 2015], hvor der skete beslaglæggelse af [narkotika] tilhørende mafiaen, og at han ikke i den efterfølgende periode indtil sin udrejse [omkring 2] år senere har været udsat for fysiske overgreb eller truslerne mod ham i øvrigt har været forsøgt udført. Hertil kommer, at ansøgeren udrejste til Danmark i 2017, men først søgte om asyl i 2020. Det forekommer derfor usandsynligt, at ansøgeren nu flere år senere vil være i nogen reel risiko for at blive opsøgt og udsat for overgreb af den pågældende gruppering eller de politifolk, som måtte samarbejde med mafiaen. Den omstændighed, at en tidligere kollega, som havde været med til aktionen [i 2015], efterfølgende er blevet dræbt, kan ikke i sig selv føre til en anden vurdering. På denne baggrund og med samme begrundelse, som i øvrigt fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Maro/2021/8

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91 og UNHCR's Guidelines on International Protection no. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" af 23. juli 2003.

Ved vurderingen af, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, skal der tages stilling til, om der i ansøgerens hjemland er et sted eller område, hvor den pågældende fremadrettet vil kunne undgå forfølgelse eller modtage den fornødne beskyttelse. Herunder skal det vurderes, om området er tilgængeligt og sikkert for ansøgeren. Ved denne vurdering indgår ansøgerens asylmotiv, og det vil for eksempel tale imod, at der er et relevant IFA, at ansøgeren har en konflikt med en myndighed i hjemlandet, da det formodes, at en myndighed vil kunne forfølge en ansøger på hele statens område. IFA kan dog være relevant, hvis myndigheden kun kontrollerer dele af landet. Hvis asylmotivet derimod relaterer sig til en privat aktør, må det vurderes, om ansøgeren fortsat vil blive udsat for forfølgelse i det nye område. Endelig skal det vurderes, om ansøgeren vil være i risiko for at blive udsat for en ny form for forfølgelse eller udsat for anden fare i området.

Ved vurderingen af, om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, skal der tages stilling til ansøgerens personlige forhold, herunder al-

der, køn, helbredstilstand, familiemæssige situation, etnisk, kulturelt eller religiøst tilhørsforhold, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse, profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer med henblik på at fastlægge, om det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i et bestemt område i hjemlandet uden for store besværligheder. Disse forhold skal, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 53, anskues kumulativt. I vurderingen vil asylansøgerens økonomiske forhold også kunne være relevante.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område inden for hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

Tidligere har nævnet bragt IFA i anvendelse i sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugtalternativ var opfyldt. For yderligere om nævnets tidligere praksis herom, kan der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 533. I nyere praksis ses IFA dog ikke anvendt i f.eks. Soma/2021/17.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod Storbritannien (application no. 44539/11) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagere gjorde over for Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. Storbritannien havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til

andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempel på at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, se Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning 2020, side 186 ff.

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan, se Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning 2020, side 187 ff.

For yderligere praksis henvises desuden til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning 2019, side 535 ff.

5.2 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Reglen om første asylland forudsætter ikke, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved vurderingen af, om en ansøgning om asyl kan nægtes med henvisning til et første asylland, skal det i stedet alene indgå, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af lovbemærkningerne til den seneste lovændring (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8 og afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement. Betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, blev ikke ændret ved lovændringen. Det er således fortsat en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Beskyttelsesbegrebet uddybes nedenfor.

5.2.1 Beskyttelse i et andet land

En række kriterier indgår i vurderingen af, om et land kan betragtes som et første asylland. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at ansøgeren skal være i personlig sikkerhed ved såvel indrejse som ved ophold i første asyllandet, hvilket vil sige, at pågældende skal kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i landet, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet.

Det er herunder et ufravigeligt mindstekrav, at ansøgeren skal være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor ansøgeren er forfulgt. Ansøgeren skal endvidere være beskyttet mod, at første asyllandet videresender pågældende til et land, hvor denne ikke vil nyde faktisk beskyttelse. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det kan ikke kræves, at ansøgeren socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men ansøgerens personlige integritet skal være beskyttet. I beskyttelseskravet indgår derfor et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til ExCom Conclusion No. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de

dér bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Dette indebærer eksempelvis, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyllandet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse. For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at der skal foretages en streng vurdering af, hvorvidt ansøgeren er i risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3. Herefter udtalte Domstolen i præmis 70, at det ikke udgør en krænkelse af artikel 3 at udsende ansøgeren til et første asylland, hvor dennes økonomiske situation vil være ringere end det var i udsendelseslandet. Der følger ikke en generel forpligtelse af artikel 3 til at give økonomisk bistand til flygtninge, således de kan opretholde en bestemt levestandard. For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrderegel. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.2.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, eksempelvis i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.2.2.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 29. beretning (2020), side 191f.

Som eksempler på en afgørelse, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland kan endvidere henvises til formandskabets 29. beretning (2020), side 192f.

Som eksempel på en afgørelse fra beretningsåret, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og deres tre medfølgende børn fra Armenien. Indrejst 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armenere og kristne fra [by], Armenien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive […] I forhold til Italien har den mandlige ansøger som asylmotiv henvist til, at han har problemer med de italienske socialmyndigheder, det italienske politi og organisationen [C], som han mener vil tage hans børn fra ham og sælge dem til italienske familier […] I forhold til Italien har den kvindelige ansøger henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Italien frygter at blive udsat for chikane, og at den lokale socialforvaltning i [by], hvor familien blev boligplaceret, er korrupt, og hun har oplyst, at socialforvaltningen har truet med at sætte familien på gaden og tvangsfjerne hendes børn, hvis ikke familien kunne forsørge sig selv. Efter udlændingelovens § 7, stk. 4 kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller hvis udlændingen har en nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse herom kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Ansøgerne har opnået opholdstilladelse i Italien. Opholdstilladelsen udløb i [årstal] efter forlængelse i [årstal]. Det er imidlertid ikke en forudsætning for anvendelse af udlændingelovens § 7, stk. 4, at der på afgørelsestidspunktet foreligger en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det pågældende lands

myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold, men det skal vurderes, om det er sandsynligt, at ansøgerne vil kunne tillades indrejse og ophold. Ansøgerne opholdt sig sammen med deres fire børn syv år i Italien, fra [årstal] til [årstal], familien var under flygtningeprogrammet "[C]", ansøgerne kan tale italiensk, og børnene gik i skole i Italien. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerne må antages at kunne opnå beskyttelse i Italien. Den mandlige ansøger har under sin asylsamtale ligeledes givet udtryk for, at familien vil kunne opnå fornyet opholdstilladelse. Efter Flygtningenævnets praksis skal ansøgernes personlige integritet og sikkerhed være beskyttet, uden at der stilles krav om, at ansøgerne socialt skal kunne leve fuldt ud på samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Ansøgerne skal dog i første asyllandet kunne opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår. Flygtningenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at ansøgerne i Italien vil være beskyttet mod refoulement og efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger have adgang til sundhedshjælp. Henset til, at ansøgerne under deres 7 år lange ophold i Italien havde en bolig og var tilknyttet et socialt program for flygtninge, kan tale italiensk, at børnene har gået i skole i Italien, og at ansøgerne har familie i Italien i form af den mandlige ansøgers mor og bror samt sidstnævntes familie, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne på baggrund heraf vil have mulighed for på ny at etablere sig i Italien. Uanset den samlede familie må antages at have behov for støtte af social og sundhedsmæssig karakter, finder Flygtningenævnet efter baggrundsoplysningerne, at ansøgerne vil kunne opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår, herunder have adgang til sundhedshjælp, og at ansøgernes personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet. Det forhold, at de italienske myndigheder i [årstal] ville tvangsfjerne ansøgernes børn fra hjemmet, er ikke en konflikt, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgernes umyndige børn ikke er blevet hørt i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagen om første asylland, kan ikke medføre hjemvisning af sagen til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder derfor, at Italien kan tjene som ansøgernes første asylland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ital/2021/2

5.2.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som eksempelvis ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes. Videre kan også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således eksempelvis have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have. Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne også medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning kan henvises til formandskabs 29. beretning (2020), side 194f.

5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 (hjemrejseloven) blev reguleringen af udlændinges forhold fra det tidspunkt, de har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samlet i én lov.

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår således, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

Ovennævnte bestemmelser i § 1 svarer til den tidligere § 30 i udlændingeloven, som blev ophævet i forbindelse med vedtagelse af hjemrejseloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til hjemrejseloven (lovforslag nr. L 203 fremsat den 26. marts 2021, særligt til § 1 og afsnit 3.1.3. i de almindelige bemærkninger).

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Hjemrejsestyrelsen Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da som udgangspunkt genop-

tage og hjemvise sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretager en vurdering af, om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt den pågældende måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

5.3 Udlændingelovens § 29 b

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen). Bestemmelsen er indført i lyset af den tilsvarende mulighed for afvisning, som er indeholdt i artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013), som er omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

5.3.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Det omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

> ”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.
>
> Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.
>
> Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 3.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 (UNHCR), at flygtningen i første asyllandet bliver *”treated in accordance with recognized basic human standards”*. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Der kan yderligere henvises til afsnit 5.2.1, for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke kriterier, der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom.

5.3.2 Sagens behandling

5.3.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Herom henvises i øvrigt til bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14).

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af DRC Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af DRC Dansk Flygtningehjælp, fremkommer DRC Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, fortsætter Flygtningenævnet sagens behandling, og træffer afgørelse på det foreliggende grundlag. Afgørelsen vil efterfølgende blive fremsendt til en eventuel partsrepræsentant. Såfremt klageren genopdukker, vil afgørelsen blive udleveret til klageren.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet (nu Hjemrejsestyrelsen) orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager vedrørende udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolenes praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

5.3.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virk-

ning. En meddelelse om opsættende virkning til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

5.3.3 Nævnets praksis

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 19 sager, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skal afvises som følge af, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. 10 sager er blevet behandlet på formandskompetencen, mens syv sager er blevet behandlet på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde. Derudover blev to sager lukket uden afgørelse. Se nærmere afsnit 15.10.

Flygtningenævnet behandlede på formandskompetencen en sag, hvor klageren havde opholdstilladelse på et andet grundlag i Danmark:

Nævnet **omgjorde** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt subsidiær beskyttelse i Tyskland. Sagen blev behandlet på formandskompetence. DRC Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark blandt andet til, at klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført siden 2015, og at han efterfølgende har etableret sig i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen. I den foreliggende sag indrejste klageren i 2013 i Tyskland og indgav ansøgning om asyl [i efteråret] 2013. Klageren blev [i foråret] 2014 meddelt subsidiær beskyttelsesstatus i

Tyskland, som udløb [i foråret] 2017. [I efteråret] 2014 blev klageren meddelt familiesammenføringstilladelse med sin far i Danmark, og han indrejste [i foråret] 2015. Han har siden da boet her i landet. Flygtningenævnet finder under de foreliggende omstændigheder, hvor klageren i Tyskland er meddelt subsidiær beskyttelsesstatus, men hvor klageren har haft gyldig opholdstilladelse som familiesammenført til sin far siden [efteråret] 2014 og har opholdt sig i Danmark siden [foråret] 2015, ikke grundlag for at afvise at behandle hans asylansøgning. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." § 29 b-Tys/2021/2

Der kan endvidere henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandsskabets 29. beretning (2020), side 204.

Som eksempler på sager, hvori klageren ikke har haft en opholdstilladelse i Danmark, men hvor klageren har gjort gældende at have en tilknytning til Danmark, og hvor nævnet således har forholdt sig til betydningen heraf, kan eksempelvis henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 328 ff., formandsskabets 28. beretning (2019) side 385 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 204 f. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sag § 29 b-Ita/2021/3, som kan findes på nævnets hjemmeside.

Når Flygtningenævnet skal træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 29 b og vurdere, om betingelserne for at anse et land som første asylland er opfyldt, indgår det altid som et kriterie, hvorledes de generelle forhold i første asyllandet er. Som eksempel på afgørelser, hvori nævnet har forholdt sig til de generelle forhold, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 319 ff., formandsskabets 28. beretning (2019) side 376 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 205. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sag § 29 b-Græ/2021/7, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

I lyset af de generelle forhold i første asyllandet indgår i Flygtningenævnets afgørelse også oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, hvorved der ud over oplysninger om klagerens fysiske og psykiske helbred eksempelvis kan indgå oplysninger om, at klageren har mindreårige børn. Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 324 ff., og formandsskabets 28. beretning (2019) side 380 ff. og formandskabets 29. beretning (2020) side 205. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sag § 29 b-Græ/2021/6, og § 29 b-Græ/2021/8, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside. Som eksempel

på en afgørelse, hvor klageren var en uledsaget mindreårig, kan der henvises til sag § 29 b-Græ/2021/5.

Endelig har Flygtningenævnet i en række sager forholdt sig til, hvorvidt det har betydning, at klagerens opholdstilladelse i første asyllandet er udløbet. Det forudsættes som udgangspunkt ikke, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens eller Flygtningenævnets afgørelse har en gyldig opholdstilladelse i hjemlandet, idet der henvises til gennemgangen ovenfor i afsnit 5.3.1.2. Som eksempel på sager, hvori klageren har haft en udløbet opholdstilladelse, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 329 ff. og formandsskabets 28. beretning (2019) side 386 ff. Der kan fra beretningsåret endvidere henvises til sag § 29 b-Ita/2021/3, som kan findes på nævnets hjemmeside.

5.4 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, eller hvor risikoen efter stk. 2 har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette

fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan fra beretningsåret henvises til afgørelsen Afgh/2021/27, der er gengivet i kapitel 14.

Derudover kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397 vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter asylansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark.

Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af asylansøgerens handlinger, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være, og om asylansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om asylansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at asylansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet

udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor asylansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af asylansøgerens overbevisning kan være rimeligt at antage, at den pågældendes anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at asylansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan asylansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En asylansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til asylansøgerens holdninger, før vedkommende forlod landet. Asylansøgeren kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en asylansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre asylansøgerens sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en asylansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt politisk holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og asylansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger den pågældende (imputed political opinion).

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed political opinion, henvises der til nævnets afgørelse i kan nævnes: Syri/2019/33, der kan findes på nævnets hjemmeside.

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor asylansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 36.

I sager, hvor en asylansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om asylansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for asylansøgerens konversion, herunder om asylansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, asylansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for asylansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om asylansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en asylansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at vedkommende i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at asylansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om asylansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Det bør også indgå, hvordan asylansøgeren er kommet i kontakt med kristendommen, og hvilke overvejelser ansøgeren har gjort sig om kristendommens betydning for vedkommendes indre afklaringsproces.

Endvidere vil det indgå i nævnets vurdering, om asylansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåbsforberedelse, dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om asylansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en asylansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the

1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at asylansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad asylansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om asylansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om asylansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at Artikel 2, litra c, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant ab-

stain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention." Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom dåben havde fundet sted i en huskirke fremfor en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at ens konversion er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med asylansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra asylansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos asylansøgerens omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i asylansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis asylansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis asylansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om asylansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at asylansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte vedkommende for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor asylansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde så-

ledes aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en asylansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor asylansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet (imputed religious opinion). Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om asylansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på asylansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være og asylansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om asylansøgerens handlinger er omtalt i medier, om den pågældende selv har ytret sig til medier, og om vedkommende er identificeret eller identificerbar.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed religious opinion, henvises der til nævnets afgørelser i Iran/2020/24 og Iran/2020/38, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 4.5 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med asylansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som et eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, henvises der fra beretningsåret til nævnets afgørelser i kan nævnes: Iran/2021/15, Iran/2021/66 og Syri/2021/184.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, henvises der til nævnets afgørelser i Iran/2021/2, Iran/2021/4, Iran/2021/39, Iran/2021/41 og Syri/2021/96.

De nævnte afgørelser kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempel på en sag, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor asylansøgeren har praktiseret denne i Danmark henvises der fra beretningsråret til afgørelsen i Ugan/2021/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.4.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, henvises der til nævnets afgørelser i Iran/2021/45, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægte-

fællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til den nedenfor i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse.

Flygtningenævnet har også i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor kvindelige ansøgere som asylmotiv har henvist til risikoen for at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til afsnit 5.5.2.5.

5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb mv.

5.5.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurdering af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Klageren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd.

Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2021 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempel nedenstående afgørelse:

Nævnet **meddelte** i **januar 2021** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er fra Somalia, og hun har oplyst, at hun er fra […] i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive voldtaget og omskåret. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at vende tilbage til Somalia, idet ansøgerens mor er forfulgt. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for at blive voldtaget oplyst, at dette sker for mange kvinder i Somalia, og at ansøgeren ikke har nogen far eller storebror til at beskytte sig. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes [familiemedlem] har rørt hende på brysterne og kysset hende, hvorfor hun forsøgte at undgå at være alene med ham, idet hun ikke følte, at hun kunne fortælle om det til nogen. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for at blive omskåret oplyst, at hun er bange for, at hendes farmor, som går ind for omskæring, vil gøre dette. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes farmor tidligere har forsøgt at omskære hende, idet ansøgerens farmor var ved at tilkalde nogle damer, da ansøgeren stak af og løb hjem til sin mor. Ansøgeren har om frygten som følge af sin mors forfølgelse oplyst, at ansøgerens mormors mand blev skudt, fordi de ledte efter ansøgerens mor. Ansøgeren har videre oplyst, at hun engang blev slået med et gevær i hovedet i forbindelse med at en mand ledte efter ansøgerens mors mand og ansøgerens mors bror, dengang ansøgerens

mor boede i Somalia. Flygtningenævnet kan delvist lægge ansøgerens forklaring til grund. Af de grunde som er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen [fra sommeren] 2020 finder Flygtningenævnet imidlertid, at ansøgerens frygt for ved en tilbagevenden til Somalia at blive voldtaget alene beror på ansøgers og ansøgers moders formodning, idet ansøgeren ikke har oplevet noget konkret i forbindelse hermed, og at ansøgers moders frygt for at ansøgeren vil blive udstødt fra samfundet ligeledes beror på ansøgers moders egen formodning, idet ansøger ikke har oplevet konkrete konflikter i den forbindelse. Ingen af disse forhold er således asylbegrundende. Heller ikke moderens frygt for, at ansøgeren ikke kan fortsætte sin uddannelse i Somalia kan begrunde asyl, idet dette er vedrører socioøkonomiske forhold, som ikke kan give asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens frygt for de generelle forhold i Somalia kan efter fast praksis heller ikke danne grundlag for asyl. For så vidt angår ansøgerens frygt for omskæring bemærkes, at Flygtningenævnet ved afgørelsen heraf vil skulle foretage en vurdering af, hvorvidt ansøgeren, hvis hun skal udrejse til Somalia, vil blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at myndighederne i Somalia har forbudt omskæring, og at al-Shabaab også er imod omskæring. Risikoen for omskæring beror således ikke på myndighederne eller andre magthavere, men på familiens og omgivelsernes forventninger og eventuelle pres. Flygtningenævnet lægger efter det oplyste til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være en enlig kvinde uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. På denne baggrund og i øvrigt under henvisning til dom af 10. september 2015 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, R. H. mod Sverige, finder Flygtningenævnet at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2021/1

Flygtningenævnet har endvidere i sager, hvor ansøgerne har været kvindelige statsborgere fra Afghanistan og Syrien, inddraget det forhold, at de har været enlige og uden mandligt netværk i hjemlandet i vurderingen af, om de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Se som eksempel:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. […] *Om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, fordi ansøgeren er en enlig kvinde uden et mandligt netværk i Syrien:* Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er en enlig kvinde uden et mandligt netværk i Syrien. Dette forhold

kan dog ikke i sig selv føre til, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf fremgår blandt andet, at situationen for enlige kvinder er vanskelig, men at det ikke kan lægges til grund, at en enlig kvinde uden mandligt netværk, der vender tilbage til Syrien, alene som følge af, at hun er enlig kvinde uden mandligt netværk, vil være i en konkret og individuel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af EMRK artikel 3. Det fremgår også af baggrundsoplysningerne, at enlige kvinder uden mandligt netværk efter lovgivningen har samme rettigheder som mænd, og at kvinder har adgang til arbejdsmarkedet og kan leje bolig. Det forhold, at ansøgeren udrejste af Syrien i [midt 1980'erne], og at hun nu er [i start 70'erne], kan ikke føre til et andet resultat. Om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, på grund af de generelle forhold i Syrien: Henset til, at ansøgeren er fra Damaskus i Syrien, tiltræder Flygtningenævnet af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i den påklagede afgørelse, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Damaskus. Foruden det baggrundsmateriale, som Udlændingestyrelsen har henvist til i den påklagede afgørelse, kan der til støtte for den nævnte vurdering af forholdene i Damaskus også henvises til side 122 i European Asylum Support Offices rapport fra september 2020 (Country Guidence: Syria), hvor det anføres, at "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD". Herudover kan der henvises til Udlændingestyrelsens rapport fra oktober 2020, Syria, Security and Socio-economic situation in the governates of Damascus and Rural Damascus, hvor det på side 11 anføres, at "Since 2018, when the GoS retook control of all areas in Damascus and Rural Damascus from opposition groups, there have been no major security incidents (e.g. battles, military operations etc.) in the two governorates, ". Denne vurdering er gengivet i European Asylum Support Offices rapport fra juli 2021 (Syria, Security Situation), side 226 f. På den anførte baggrund tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som følge af de generelle forhold i Damaskus. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse."Syri/2021/247

Der henvises endvidere til den i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 435ff, nævnte afgørelse Paki/2018/3 og den i Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 370, nævnte afgørelse Irak/2017/211.

5.5.2.2 Ægteskab, skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **meddelte** i **januar 2021** opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til en kvindelig statsborger samt hendes tre medfølgende børn fra Irak. Indrejst første gang i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den kvindelige ansøger er etnisk kurder fra [by], Irak. Hun har oplyst, at hun er kristen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter sin egen familie, sin ægtefælle og ægtefællens familie, idet deres samliv blev ophævet i [foråret] 2017 på grund af vold fra ægtefællens side. […]Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun på grund af samlivsophøret med ægtefællen har modtaget trusler fra sin ægtefælle og sin familie i Irak. Ansøgeren har derfor ikke længere kontakt med sin familie i Irak eller sine brødre i Europa, idet de ikke vil respektere hendes beslutning om konversion og samlivsophøret med ægtefællen. […] Flygtningenævnet har i nævnets afgørelse af [vinteren] 2018 fastslået, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. [I vinteren] 2020 anmodede DRC Dansk Flygtningehjælp Flygtningenævnet om at genoptage sagen under henvisning til, at ansøgeren samt hendes tre medfølgende børn ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb og forfølgelse fra ansøgerens tidligere ægtefælle, idet ansøgeren og børnene efter samlivsophøret har været udsat for gentagne og systematiske overgreb, kidnapning samt forfølgelse. Nævnet besluttede således [i efteråret] 2020 at genoptage sagen. Flygtningenævnet skal derfor vurdere, om ansøgeren på baggrund af de nye oplysninger i sagen har sandsynliggjort, at ansøgeren og hendes medfølgende børn vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet finder, at den kvindelige ansøgers ældste søn, [A], på 16 år har haft den tilstrækkelige alder og modenhed til at afgive en fyldestgørende forklaring for nævnet. Flygtningenævnet lægger til grund, at der stadig er et højt og eskalerende konfliktniveau mellem den kvindelige ansøger og hendes tidligere ægtefælle, og at konflikterne også i betydeligt omfang har involveret børnene. Den kvindelige ansøger har blandt andet forklaret om episoder mellem hende og hendes ægtefælle, herunder episoder hvor den kvindelige ansøger har været udsat for vold og trusler fra den tidligere ægtefælles side, ligesom der har været tilfælde, hvor den tidligere ægtefælle har forsøgt at tage et eller flere børn med sig. Ansøgerens ældste søn, [A], har under nævnsmødet også haft lejlighed til at forklare om sit forhold til sin far og har givet udtryk for, at han frygter sin far, der tidligere har kidnappet ham og hans brødre. Flere af episoderne er nærmere beskrevet i sagsakter fra myndigheder mv., herunder i børnesamtaler afholdt i forbindelse med behandlingen af en forældremyndighedssag. Ansøgerens tidligere ægtefælle har fået afslag på opholdstilladelse i Danmark og må derfor forventes at vende tilbage til Irak for at tage ophold dér. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at den kvindelige ansøger og hendes tre

børn efter karakteren og omfanget af konflikten med den tidligere ægtefælle har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2, og herunder at de ikke kan forventes at få den fornødne beskyttelse i Irak mod sådanne overgreb. Den kvindelige ansøger og hendes børn har heller ikke efter de nu foreliggende oplysninger, herunder det også tidligere rejste konversionsspørgsmål, sandsynliggjort, at de vil være i risiko for forfølgelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den kvindelige ansøger og hendes medfølgende tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2021/50

Nævnet **omgjorde** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Syrien, således at vedkommende fremadrettet har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 2. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne er etniske kurdere og muslimer. Klageren er født i Damaskus, Syrien, hvor hun har boet frem til [starten af 00'erne], hvor hun flyttede til [by] med sin tidligere ægtefælle. Herefter boede hun skiftevis i Damaskus og [by] frem til [starten af 10'erne]. I [starten af 10'erne] flyttede hun til Damaskus, da hun blev skilt fra sin tidligere ægtefælle. Da hendes far blev syg flyttede hun herefter til den kurdiske del af Irak, hvor hun boede i en periode. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold i Syrien, grundet urolighederne. Klageren henviste videre til, at hun frygtede sin tidligere ægtefælle, og at han ville opsøge hende. Ægtefællen var under deres ægteskab voldelig over for klageren, og under skilsmisseprocessen truede han hende. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv fortsat i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien frygter sin tidligere ægtefælle, herunder at han vil slå hende og hendes børn ihjel eller lade hende og hendes døtre prostituere. Klageren har videre oplyst, at hun frygter, at hendes anden tidligere ægtefælle, som er far til hendes søn, vil tage sønnen fra hende. Klageren har ydermere som asylmotiv henvist til, at hun frygter repressalier grundet hendes far og hendes brødres politiske aktiviteter. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes tidligere ægtefælle i efteråret 2020 har fremsendt en video til klageren og en til hver af hendes to døtre, hvori han truer med at slå hende og hendes børn ihjel, såfremt hun vender tilbage til Syrien. Klageren har videre oplyst, at den tidligere ægtefælle under deres ægteskab udsatte hende for vold og seksuelle overgreb. Flygtningenævnet finder,

at der ikke foreligger forhold, der kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at klageren er enlig kvinde og er udrejst illegalt af Syrien kan efter baggrundsoplysningerne ikke føre til en anden vurdering. Det forhold, at klagerens brødre angiveligt har unddraget sig militærtjeneste, og at en af hendes brødre angiveligt tidligere har været fængslet, kan efter baggrundsoplysningerne heller ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens brødre ikke er således profileret, at der er grundlag for at antage, at klageren som følge af sine brødres forhold vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren både under ægteskabet og efter skilsmissen fra sin tidligere ægtefælle [A] har haft en konflikt med denne. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren konsekvent har forklaret herom siden sin første samtale i Udlændingestyrelsen, og at klagerens forklaring fremstår troværdig. Flygtningenævnet finder, at divergenserne og udbygningerne i klagerens forklaringer herom i vidt omfang kan tilskrives klagerens psykiske tilstand. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens forklaring om konflikten endvidere lagt vægt på de videoer, som klageren har indleveret under sagens behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet har ved vurderingen af, om det er klagerens tidligere ægtefælle, der optræder på videoerne, lagt vægt på, at klageren allerede forud for Udlændingestyrelsens opstart af forlængelsessagen som følge af videoerne anmeldte forholdene til politiet, ligesom Flygtningenævnet har lagt vægt på klagerens datter [B]'s forklaring om videoerne. Flygtningenævnet finder endelig, at det henset til tidspunktet for videoernes fremkomst må lægges til grund, at konflikten med den tidligere ægtefælle fortsat er aktuel. Henset til de trusler, der i videoerne fremsættes mod klageren og dennes døtre, [B] og [C], finder Flygtningenævnet, at konflikten med den tidligere ægtefælle er af en sådan alvorlighed, at klageren og dennes døtre ved en tilbagevenden til Syrien risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det må lægges til grund, at klageren og dennes døtre ikke vil kunne opnå tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse eller beskyttelse fra mandligt netværk i Syrien. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [af foråret] 2021, således at klageren og hendes medfølgende børn meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2021/180

Der kan endvidere henvises til den i Formandsskabets 29. beretning (2020), side 218-219, nævnte afgørelse Afgh/2020/35 samt afgørelse Egyp/2020/2 i afsnit 4.3.

Der henvises endvidere til de i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 437-439, nævnte afgørelser Paki/2018/3 og Afgh/2018/307.

5.5.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet **ændrede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 1984 eller 1986. Udlændingestyrelsen havde anset den pågældende for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men havde fundet at hun var udelukket fra asyl på grund af strafbart forhold. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Peshawar, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle og dennes familie. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hun i 1999 rejste til Pakistan i tre måneder, hvor hun indgik i et tvangsægteskab med sin tidligere ægtefælle. Kort tid efter ægteskabsindgåelsen begyndte ansøgerens tidligere ægtefælle at udsætte ansøgeren for vold, herunder slag med bælte, og voldtægter. I 2000 kom ansøgerens tidligere ægtefælle til Danmark i seks måneder. Under den tidligere ægtefælles besøg blev ansøgeren udsat for vold og social kontrol. I 2001 kom den tidligere ægtefælle til Danmark igen, og ansøgeren blev igen udsat for vold. Efter ansøgerens fars død i 2003 rejste ansøgeren til Pakistan, hvor hun blev udsat for vold og voldtægt af sin tidligere ægtefælle. Under den tidligere ægtefælles sidste besøg i Danmark fortsatte volden. Ansøgerens tidligere ægtefælle blev udvist af Danmark, efter at ansøgeren meldte den tidligere ægtefælle til politiet for at opholde sig ulovligt i Danmark. Ansøgeren tog til Pakistan i 2005 eller 2006, hvor hun blev udsat for vold og trusler af sin tidligere svigerfar, og hvor hendes tidligere ægtefælle forhindrede hende i at rejse ved at gemme hendes pas og holde hende indespærret. Ansøgeren tog kontakt til ambassaden i Islamabad, og en nat stak hun af fra bopælen med sine børn og blev indkvarteret på et kvindecenter. Ansøgeren og ansøgerens børn blev en dag overfaldet af den tidligere ægtefælle og nogle bevæbnede mænd. Den tidligere ægtefælle fik fat i ansøgerens søn og kørte væk med sønnen. Ansøgerens bror havde fortalt ansøgeren, at den tidligere ægtefælle havde meldt ansøgeren til politiet for at have stukket af med deres to fællesbørn og for utroskab. Ansøgeren fik hjælp af personalet på ambassaden til at rejse til Danmark med sin datter. Efter noget tid sendte ansøgerens tidligere ægtefælle ansøgerens søn til Danmark. Ansøgeren nægtede herefter at hjælpe sin tidligere ægtefælle med at få udstedt visum til Danmark, og hun fortalte, at hun ville skilles. Ansøgerens tidligere ægtefælle truede med at skyde ansøgeren. Da den tidligere ægtefælle modtog skilsmissepapirerne, kontaktede han ansøgeren. Den tidligere ægtefælle truede ansøgeren og fortalte, at han ikke accepterede skilsmissen, og at han havde meldt hende til politiet på ny. I 2013 eller 2014 kontaktede den tidligere ægtefælle ansøgerens søster for at få hjælp til at få udstedt visum til Danmark. Da ansøgerens søster nægtede at hjælpe, truede den tidligere ægtefælle med at melde hende til politiet for at have kidnappet hans to børn. Ansøgeren kontaktede herefter sin tidligere ægtefælle og fortalte, at hun havde fuld forældremyndighed over børnene, hvorefter den tidligere ægtefælle truede med at slå ansøgeren, ansøgerens mor, søstre

og svoger ihjel. Den tidligere ægtefælle fortalte, at han havde politianmeldt ansøgerens søster og svoger for kidnapning. I 2014 var ansøgerens svoger i Pakistan. Ansøgerens svoger blev tilbageholdt af myndighederne i 24 timer for at have kidnappet ansøgerens og den tidligere ægtefælles børn. Under tilbageholdelsen blev ansøgerens svoger udsat for vold. I 2017 kontaktede den tidligere ægtefælle ansøgerens søn via Facebook. Ansøgerens bror kontaktede herefter den tidligere ægtefælle og fortalte, at ansøgerens søn ikke ønskede at have kontakt med den tidligere ægtefælle. Hertil svarede den tidligere ægtefælle, at han skulle have skudt ansøgeren, dengang hun gik fra ham. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter, at de pakistanske myndigheder vil fængsle hende og udsætte hende for 20 piskeslag. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hun er blevet politianmeldt for at have stukket af med ansøgerens to børn og for utroskab. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren blev gift med [A] i en ung alder, at de fik to børn, og at de blev skilt i 2006. Flygtningenævnet kan også lægge til grund, at parret havde problemer omkring børnene - eller i hvert fald sønnen - og at den tidligere ægtefælle beholdt sønnen i Pakistan i en periode. Under henvisning til børnenes nuværende alder og da den tidligere ægtefælle ikke har forsøgt at kontakte ansøgeren, børnene eller den øvrige familie siden 2013 eller 2014, finder nævnet ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren har en aktuel konflikt med sin tidligere ægtefælle. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i konkret og individuel risiko for overgreb. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2021/1

Nævnet **stadfæstede** i **april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Isfahan, Iran og er oprindeligt shiamuslim, men oplyser at hun i dag er ateist. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin far og frygter de iranske myndigheder, idet hun har haft et seksuelt forhold med en mand uden for ægteskab. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun frygter de iranske myndigheder som følge af, at hun er frafaldet islam. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hendes far ønskede, at hun indgik et ægteskab med en troende muslimsk mand, herunder forsøgte han at tvangsgifte hende med hendes fætter [M]. Efter sin udrejse til Rusland mødte ansøgeren en [nationalitet] mand, som hun haft kontakt til siden det sidste år på universitet. De mødtes i Rusland i [foråret] 2019, og indledte et seksuelt forhold. Efter udrejsen til Danmark opdagede ansøgerens far forholdet til den [nationalitet] mand, og han har truet ansøgeren med at slå hende ihjel. Ansøgeren har videre henvist til, at hun efter udrejsen fra Iran har fået interesse for kristendommen, og hun har været i kirke i Rusland og Danmark. Det fremgår af ansøgerens forklaring, at hun er universitetsuddannet

og efter sin uddannelse arbejdede i Iran i 2 år, hvorefter hun rejste til Rusland for at studere. Ansøgerens søstre er ligeledes veluddannede, og på deres åbne Facebookprofiler optræder de med fotos, dels uden slør, dels kun delvist tildækkede. Ansøgeren er [antal år] år og ugift. Ansøgeren har ligeledes forklaret, at hendes far ikke følger eller kontrollerer hendes færden på Internettet. Dette understøtter ikke ansøgerens forklaring om, at hendes far er meget kontrollerende og ønsker, at hun – og søstrene – skal giftes med religiøse mænd efter hans valg. Videre harmonerer det ikke med ansøgerens forklaring om, at hun løbende, siden sin ungdom, har sagt fra og gjort oprør mod faderen, at denne har tilladt hende at rejse alene til Rusland for at studere, ligesom det forhold, at ansøgeren fra [en periode i vinteren] 2018 til [en periode i vinteren] 2019, uden faderens indblanding, efter det oplyste boede hos sin søster under et ophold i Iran, og i en periode fra [sommeren] til [efteråret] 2019, efter at faderen angiveligt få måneder inden havde forsøgt at slå hende ihjel, frivilligt tog ophold hos sine forældre, ikke harmonerer med ansøgerens forklaring om faderens behandling af hende. Videre har ansøgeren forklaret, at hun aldrig har modtaget dødstrusler direkte fra faderen men kun indirekte gennem sin ene søster. Endelig har ansøgeren forklaret, at begge hendes søstre og hendes bror støtter ansøgerens ønske om frihed. Når tillige sammenholdes med, at ansøgeren først søgte asyl, da hendes visum udløb efter godt 7 måneders ophold i Danmark og 7 måneder efter, at faderen angiveligt havde fremsat dødstrusler mod hende, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konflikt med faderen har en sådan karakter og intensitet, at den er omfattet af udlændingelovens § 7. Det beror på ansøgerens egen formodning, at myndighederne har eller vil få kendskab til, at hun har haft et udenomsægteskabeligt forhold. Det forhold, at ansøgeren ikke praktiserer islam, har ikke tidligere givet hende problemer og er ikke i sig selv asylbegrundende. Ej heller det forhold, at ansøgeren angiveligt er begyndt at interessere sig for kristendommen er asylbegrundende, allerede fordi ansøgeren ikke er konverteret til kristendommen og under sin asylsamtale har demonstreret et meget ringe kendskab til kristendommen. Ansøgeren har på nævnsmødet fremlagt en eftersøgningsblanket, hvorefter hendes far angiveligt [i vinteren 20/21] – halvandet år efter ansøgerens udrejse af Iran – har eftersøgt hende gennem de iranske myndigheder. Ansøgeren har herom oplyst, at hendes søster fandt dokumentet i forældrenes hus under en hovedrengøring. Henset til omstændighederne ved og tidspunktet for fremkomsten af dette dokument, sammenholdt med at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hendes far allerede i [vinteren 19/20] var bekendt med, at hun befandt sig i Danmark, kan Flygtningenævnet ikke tillægge dette dokument betydning. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/33

5.5.2.5 Kvindelig omskæring

Flygtningenævnet har i 2021 behandlet flere sager, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af mindreårige kvinder fra Somalia. Det ses særligt i sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af f.eks. en forælders opholdstilladelse, at der som nyt asylmotiv, henvises til risikoen for omskæring af forælderens døtre.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere afgørelser udtalt, at det er ubestridt, at kvindelig omskæring udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Domstolen har videre fremhævet en række elementer, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en reel og konkret risiko for, at den pågældende vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet, såsom om familien må antages at kunne beskytte den pågældende mod omskæring. Der kan henvises til domstolens afgørelser i sagerne Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007, SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. mod Holland af 7. juni 2016, som endvidere er beskrevet nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), kapitel 6.12.2.5

I sager, hvor ansøgerne påberåber sig risikoen for kvindelig omskæring, har Flygtningenævnet truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår – i overensstemmelse med den ovenfor omtalte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol - blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af kvindelig omskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen, om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har i en udtalelse af 25. januar 2018 og af 4. februar 2021 udtalt sig om dette afvejningsmoment. For nærmere om udtalelsen fra januar 2018 henvises til kapitel 11.6.2.1. i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018) og for nærmere om udtalelsen af 4. februar 2021 henvises til Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk, hvor udtalelsen er offentliggjort den 16. marts 2021.

Flygtningenævnet vurderer endvidere om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A. Statusvalget i en asylsag sker efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for kvindelig omskæring vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af

flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempel:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [A] og er sunni-muslim fra landsbyen [B], i Lower Shabelle-regionen i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive udsat for vold og voldtægt, fordi hun har hørt, at dette sker for unge piger i Somalia. Hun frygter endvidere, at hun vil blive tvangsgift. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun frygter, at hendes far vil eller nogle andre fra hans familie vil gifte hende væk med en mand fra al-Shabaab mod hendes vilje. Ansøgerens mor har som asylmotiv på ansøgerens vegne henvist til, at hun frygter, at ansøgeren vil blive udsat for en indgribende omskæring af ansøgerens mormor eller andre i familien, idet ansøgeren alene er blevet udsat for den mindst indgribende form for omskæring. Til støtte herfor har ansøgerens mor oplyst, at det er tradition i Somalia at omskære piger. Ansøgeren blev udsat for en mindre omskæring i hjemlandet, der blev arrangeret af ansøgerens farmor, der nu er afgået ved døden. Ansøgerens mor har videre oplyst, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil forsøge at modsætte sig en mere yderliggående omskæring af ansøgeren, men at familien ikke vil acceptere dette, fordi hun ikke har den magt, der skal til. Ansøgerens mormor og ansøgerens fars familie tror på, at det eneste rigtige er den mest indgribende form for omskæring. Ansøgerens mor har endelig oplyst, at hun selv har gennemgået den mest indgribende form for omskæring, hvilket ansøgerens mormor i sin tid besluttede. Ansøgerens mor har endvidere som asylmotiv på ansøgerens vegne henvist til, at hun frygter, at ansøgerens far og dennes familie, herunder al-Shabaab, vil udsætte hende for fysiske overgreb, slå hende ihjel eller tvangsgifte hende som følge af morens konflikt med dem. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har ved sin afgørelse af d.d. i [ansøgerens mors] sag tilsidesat ansøgerens mors forklaring om sit asylmotiv, herunder ansøgerens mors forklaring om, at nogle af ansøgerens onkler er blevet medlemmer af al-Shabaab. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret risiko for at blive udsat for vold, voldtaget eller tvunget til at indgå ægteskab mod sin vilje. For så vidt angår ansøgerens frygt for, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil have et netværk til at beskytte sig, lægger Flygtningenævnet vægt på, at det må lægges til grund, at ansøgeren har et familiemæssigt net-

værk i sin fars familie, hvor hun ifølge det oplyste opholdt sig frem til sin udrejse af Somalia i 2015. For så vidt angår ansøgerens frygt for at blive yderligere omskåret ved en tilbagevenden til Somalia lægger Flygtningenævnet efter ansøgerens mors forklaring i samtalen [i efteråret] 2019 med Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren allerede, mens ansøgeren opholdt sig i Somalia, på farmorens foranledning blev omskåret efter en mindre indgribende metode. Ansøgeren mors forklaring om sin frygt for, at ansøgerens stedfar nu, hvor mormoren er død, ønsker, at ansøgeren bliver omskåret i videre omfang, og at ønsket vil blive støttet af nogle af ansøgerens onkler, som ansøgerens mor har hørt, er blevet medlemmer af al-Shabaab, fremstår konstrueret ud fra at ønske om at sikre ansøgerens og ansøgerens mor opholdstilladelse, og nævnet tillægger ikke forklaringen vægt. Dertil kommer, at Flygtningenævnet finder, at ansøgerens mor ved en tilbagevenden til Somalia henset til sin holdning til omskæring, må forventes at kunne og ville forhindre, at ansøgeren bliver udsat for yderligere omskæring. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun er i risiko for at blive omskåret yderligere ved en tilbagevenden til Somalia. Ansøgerens frygt for, at hun ikke kan få en rigtig uddannelse ved en tilbagevenden til Somalia, kan ikke begrunde, at klageren meddeles opholdstilladelse i Danmark. Nævnet lægger herved vægt på, at der er tale om socioøkonomiske forhold, der falder uden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Herefter, og da Flygtningenævnet under hensyn til de seneste baggrundsoplysninger om situationen i Somalia finder, at de generelle forhold i [B], Lower Shabelle, ikke kan begrunde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, finder nævnet som anført, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af sagens oplysninger, at Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2019 også traf afgørelse om ikke at forlænge ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Baggrunden for afgørelsen var, at opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgerens mor havde opholdstilladelse i Danmark, og at Udlændingestyrelsen samme dag meddelte ansøgerens mor afslag på forlængelse af hendes opholdstilladelse. Flygtningenævnet har ikke ved ovenstående taget stilling til denne afgørelse, idet klager over afslag på forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, behandles af Udlændingenævnet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2021/29

Nævnet meddelte i **juli 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Sagen er sambehandlet med Soma/2021/35, Soma/2021/37, Soma/2021/38, Soma/2021/39 og Soma/2021/40. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens far og mor har som asylmotiv på vegne af ansø-

geren henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer at blive slået ihjel af al-Shabaab. Ansøgerens far og mor har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens far har en konflikt med al-Shabaab. Ansøgerens far og mor har som asylmotiv på vegne af ansøgeren endvidere henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia risikerer at blive tvangsomskåret. Ansøgerens far har som asylmotiv på vegne af ansøgeren ydermere henvist til, at ansøgeren risikerer at blive tvangsgiftet med en udlænding. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af sin fars konflikt med al-Shabaab. […] Ansøgerens forældre har endvidere som asylmotiv henvist til risikoen for at hun, som er 12 år gammel, vil blive udsat for omskæring, hvis hun vender tilbage til Somalia. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udlændingestyrelsens rapport Somalia – Female Genital Mutilation (FGM), udgivet i februar 2021, at: "Sources argued that in order to sustain the pressure from society, the family needs to be very resourceful and well-educated. Further, they mentioned that a family as well as the girl, needs to have a resourceful network with a similar attitude towards FGM, because much of the pressure comes from networks. … FGM in Somalia is a custom, entrenched in Somali society due to economic, cultural, religious and social factors. Because the ritual is imbued with such significance to society, the individual is met with a variety of expectations from the broader family, the clan and others, and this makes it difficult for the parents to shield the individual from undergoing FGM. Available data has over time shown a universal practice of FGM in Somalia, with a 97.9 % prevalence in 2006 and 99.2 % prevalence in the 2020-study from the SHDS." Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens mor ikke har gået i skole, og at hendes far har gået i skole i mindre end et år. Ansøgerens mor fremtrådte ikke under mødet i Flygtningenævnet som en ressourcestærk kvinde. Ansøgerens far har forklaret, at han i Somalia vil foretrække det mindre onde at lade sine døtre blive omskåret frem for at blive udsat for social udstødelse. Som følge heraf finder Flygtningenævnet, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren, vil være i risiko for at blive udsat for kvindelig omskæring, hvis hun skal tage ophold i Somalia. Hun opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2021/36

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2020/88 i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020) afsnit 5.8.1.3.2.

5.5.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I

denne vurdering indgår blandt andet asylansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende asylansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om asylansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, asylansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i pågældendes tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT+-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor asylansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet, seksuel orientering eller lignende, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Ved behandling af asylsager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, er Flygtningenævnet opmærksom på, at asylansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.2 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af asylansøgerens forklaring.

Flygtningenævnet er endvidere opmærksom på, at der i troværdighedsvurderingen af en asylansøger, der som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, skal tages hensyn til baggrunden for, at asylansøgeren ikke straks påberåbte sig sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's Guidelines on international protection no. 9, punkt 59, hvoraf det fremgår, at:

> "Discrimination, hatred and violence in all its forms can impact detrimentally on the applicant's capacity to present a claim. Some may be deeply affected by feelings of shame, internalized homophobia and trauma, and their capacity to present their case may be greatly diminished as a conse-

quence. Where the applicant is in the process of coming to terms with his or her identity or fears openly expressing his or her sexual orientation and gender identity, he or she may be reluctant to identify the true extent of the persecution suffered or feared. Adverse judgements should not generally be drawn from someone not having declared their sexual orientation or gender identity at the screening phase or in the early stages of the interview."

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til betydningen af tidspunktet for påberåbelsen af asylmotiver vedrørende LGBT+-forhold, henvises der til følgende:

Nævnet **meddelte** i **juni 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra [land]. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [A] og shiamuslim fra [by], [land]. […] Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til [land] frygter at blive slået ihjel, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit nye asylmotiv forklaret, at han, siden han var omkring 14 år, har følt, at han var tiltrukket af drenge/mænd. Som 16-årig kyssede ansøgeren en dreng på samme alder, men blev efterfølgende meget deprimeret, fordi han blev opmærksom på, hvor vanskeligt det ville være at praktisere sin seksualitet. Efter flere gange at have afvist sin fars krav om ægteskab, blev han i 2013 tvangsgift med en kvinde, som han har fået et barn med. Ansøgeren havde imidlertid ikke nogen følelser for sin ægtefælle. Ansøgeren har ikke længere kontakt til ægtefællen, der har søgt om skilsmisse. På et tidspunkt havde ansøgeren et forhold til en [person med en navngiven nationalitet], der delte ting på [socialt medie] hvorfor hans familie blev bekendt med, at han er homoseksuel. Ansøgeren er nu udstødt af sin familie, der ønsker at slå ham ihjel på grund af hans seksualitet, fordi han er en skamplet på familiens ære. Ansøgeren har endvidere forklaret, at det er meget vanskeligt for ham at tale om sin seksualitet, hvorfor han ikke tidligere har forklaret herom til de danske udlændingemyndigheder. I 2018 blev ansøgeren introduceret til [LGBT+-forening] i Danmark, som har hjulpet ham til at finde styrke til at tale om følelser, ligesom han dér har fundet hjælp til at opnå afklaring omkring sin seksualitet. Ansøgeren har derudover forklaret, at han under en fremstilling for [hjemlandets] delegation i Danmark blev presset til at oplyse, at han er homoseksuel. Flygtningenævnets flertal lægger efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og det fremlagte materiale til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han ved en tilbagevenden til [land] ønsker at leve som homoseksuel. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren inden sin udrejse udelukkende har afholdt sig fra at leve som homoseksuel af frygt for familiens og omgivelsernes reaktion. Flertallet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren risikerer sådanne overgreb fra familiens eller lokalbefolkningens side som følge af sin seksualitet, at det ikke bør kræves, at han vender tilbage. Det bemærkes herved, at det ikke kan antages, at myndighederne vil yde ham den fornødne beskyttelse herimod. Da ansøgeren må anses for at tilhøre en

særlig social gruppe i flygtningekonventionens forstand, finder flertallet betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Land/2021/5.

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra [land]. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er fra [by], [land]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået af folk, herunder af sine skolelærere og personer på gaden. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at vende tilbage til [land], fordi han er biseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han ønsker at udleve sin seksualitet, og at det ikke vil blive accepteret i [land]. Ansøgeren har oplyst, at han som biseksuel i [land] risikerer, at folk taler grimt til ham, og at han risikerer at blive udsat for vold og andet. Han har hertil oplyst, at han ikke kan modtage beskyttelse af politiet, idet de ligeledes ikke accepterer homoseksuelle. […] Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til [land] ikke vil være i risiko for individuel forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren kom til Danmark [i sommeren] 2019 i forbindelse med, at hans [familiemedlem], der er bosiddende i Danmark, tog ham med til Danmark på et besøgsvisum, og at han for Flygtningenævnet har forklaret, at han ønsker at blive i Danmark for at gennemføre en uddannelse og få et arbejde, og for at få sine slægtninge til Danmark. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren først [i vinteren] 2020 ansøgte om asyl, efter hans besøgsvisum var udløbet, og han ikke havde et andet opholdsgrundlag. Flygtningenævnet har i forhold til ansøgerens oprindelige asylmotiv i lighed med Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at ansøgeren ikke har nogle personlige konflikter i sit hjemland med privatpersoner eller myndigheder, herunder lærere på skolen. Ansøgeren har for Flygtningenævnet forklaret, at han er biseksuel, da han har fundet ud af, at han både finder kvinder og mænd seksuelt tiltrækkende. Ansøgeren har ikke tidligere oplyst herom til Udlændingestyrelsen, og forholdet blev første gang nævnt i advokatens indlæg til Flygtningenævnet. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, herunder forklaringen om, hvorfor ansøgeren ikke tidligere har fortalt herom, sammenholdt med ansøgerens unge alder, finder nævnet ikke anledning til at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han er biseksuel. [Flygtningenævnet henviser herefter til det for nævnet foreliggende baggrundsmateriale vedrørende forholdene for LGBT+-personer i ansøgerens hjemland]. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren ikke har en asylbegrundende konflikt med sin familie i [land], som han er i kontakt med, herunder på grund af sin biseksualitet. Flygtningenævnet finder sammenfattende på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger og en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at

han ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til [land] vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for at blive udsat for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af sin seksuelle orientering. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at opnå asyl i medfør af udlændingelovens § 7, og Flygtningenævnet stadfæster på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse." Land/2021/6.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 17. november 2020 dom i sagen B og C mod Schweiz (application no. 889/19 og 43987/16). Sagen vedrørte en homoseksuel gambisk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til, at han risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Gambia som følge af sin seksuelle orientering. Klageren oplyste, at han i 2008 udrejste af Gambia til Schweiz, hvor klageren søgte om asyl på baggrund af sin seksuelle orientering som homoseksuel. Klageren gjorde i den forbindelse gældende, at de gambiske myndigheder kriminaliserer homoseksuelle handlinger, og at lokalbefolkningen som følge deraf i overvejende grad er homofobiske. De schweiziske myndigheder lagde klagerens seksuelle orientering til grund, men meddelte alligevel klageren afslag på asyl med henvisning til, at klagerens seksuelle orientering endnu ikke var kendt i Gambia, hvorfor klageren ved en tilbagevenden til Gambia ikke ville være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse. Domstolen fandt, at opholdsstaten ikke kan forvente, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet skal undertrykke og hemmeligholde sin seksuelle orientering for omverdenen for at undgå asylbegrundende forfølgelse. Domstolen fandt endvidere, at den gambiske lovgivning, som kriminaliserer homoseksuelle handlinger, ikke længere håndhæves, men at de schweiziske myndigheder ikke havde taget stilling til, hvorvidt klageren risikerede overgreb fra ikke-statslige aktører, samt hvorvidt de gambiske myndigheder havde evne eller vilje til at yde klageren beskyttelse herimod. Domstolen fandt på den baggrund, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Gambia uden en sådan forudgående vurdering af de schweiziske myndigheder.

Som eksempler på sager fra beretningsåret vedrørende asylansøgere, der som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet eller lignende, herunder, hvor nævnet har behandlet spørgsmålet om myndighedernes evne og vilje til at yde beskyttelse mod overgreb fra ikke-statslige aktører, henvises der fra beretningsåret til nævnets afgørelser Came/2021/10, Ugan/2021/3, Ugan/2021/4, Rusl/2021/12, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.6 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2021 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at

de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 4.5.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der henvises til udlændingelovens § 33, stk. 6. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk igbu og kristen af trosretning fra en landsby nær Lagos, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin farbror. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter [A] og hendes forældre, idet ansøgeren skylder [A] penge. Ansøgeren har til støtte for sine

asylmotiver henvist til, at hendes forældre døde da hun var lille, hvorfor hun flyttede ind hos sin farbror, som var muslim. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes farbror var voldelig over for hende, særligt når hun praktiserede sin religion. Ansøgeren har videre oplyst, at hun forsøgte at tage hjemmefra for at gå i kirke, når farbroren bad, men at farbroren en dag opdagede hende og låste hende inde i et rum. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun en dag havde købt svinekød på markedet. Dette opdagede ansøgerens farbror og angreb ansøgeren med en machete, og truede hende med at slå hende ihjel. Ansøgeren flygtede herefter fra bopælen og tog ophold hos en veninde ved navn [B]. Ansøgeren har videre henvist til, at [B] etablerede kontakt til [A], hvorefter [A] hjalp ansøgeren med at udrejse af Nigeria, mod at ansøgeren skulle arbejde for hende. Ansøgeren har endvidere henvist til, at [A] ved ansøgerens ankomst til Danmark tvang ansøgeren til at prostituere sig. Politiet anholdt ansøgeren, hvorefter ansøgeren ikke vendte tilbage til [A]. Ansøgeren har videre henvist til, at [A] to uger efter ansøgeren var blevet fjernet fra [A] af politiet, ringede til ansøgeren og truede hende med at slå hende ihjel, såfremt hun ikke betalte sin gæld. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt omfattet af udlændingelovens § 7 med sin farbror i Nigeria. Nævnet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen herom ikke fremstår overbevisende, idet hun har forklaret divergerende og usammenhængende om centrale dele vedrørende konflikten. Der henvises til, at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 har forklaret, at hun opholdt sig tre uger hos en veninde, der hedder [B], efter at hun var flygtet fra sin farbror, og at han ikke opsøgte hende der. Ansøgeren har derimod under en samtale [i efteråret] 2016 med Udlændingestyrelsen forklaret, at hendes farbror kom og ledte efter hende, da hun opholdt sig hos sin veninde. Ansøgeren hørte farbroren og veninden tale sammen, og farbroren sagde, at han ledte efter ansøgeren og spurgte om hun opholdt sig hos veninden. Ansøgeren har under samtalen også forklaret, at hun opholdt sig hos sin veninde i tre måneder, og at hun ikke kan huske navnet på veninden. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel, og at hun derfor må anses for at være i en særlig sårbar situation. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været prostitueret i Danmark, og at hun som følge heraf står i et gældsforhold. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria ikke vil være i en reel risiko for asylrelevant forfølgelse, selvom det må antages, at ansøgeren vil være i risiko for at stå i et modsætningsforhold til de personer, herunder den kvinde som kaldes [A], der står bag menneskehandlen. Der henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, blandt andet US Department of State 2019, Trafficking in Persons Report: Nigeria 20. juni 2019 og EASO, Country Guidance: Nigeria, februar 2019. Det fremgår af oplysningerne, at de nigerianske myndigheder arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og beskytte de handlede personer i forbindelse med en tilbagevenden til Nigeria, ligesom ofre for menneskehandel i Nigeria har mulighed for at søge beskyttelse hos

NAPTIP eller private organisationer med tilsvarende formål, selvom der dog er begrænsede ressourcer. Ansøgerens forklaring til Center mod Menneskehandel om, at hendes søster er blevet opsøgt i Nigeria for cirka to år siden og truet af personer med tilknytning til [A] kan ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2021/3

5.7 Dobbeltstraf

Dobbeltstraf foreligger i det tilfælde, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået under sit ophold her i landet, og den pågældende risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgements", ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at "Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af

konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om ne bis in idem ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvisning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§22-24 og 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandsskabs 29. beretning (2020), side 243, nævnte afgørelse Maro/2020/3, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 425ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (herefter hovedpersonen), der anerkendes –

eller allerede er anerkendt – som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af 'familiens enhed'. Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen.

Konsekvensstatus må ikke forveksles med den situation, hvor en asylansøger meddeles asyl, fordi det må antages, at ansøgeren er i en afledt risiko for asylbegrundende overgreb som følge af den pågældendes familiemæssige tilknytning til hovedpersonen. I sidstnævnte situation vil ansøgeren have et selvstændigt asylmotiv, og der vil ikke være tale om konsekvensstatus.

Flygtningekonventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kapitel 6 om familiens enhed, punkterne 181-184:

> "181. Verdenserklæringen om Menneskerettigheder fastslår, at "familien er den naturlige og fundamentale enhed i samfundet og har krav på samfundets og statens beskyttelse". De fleste senere internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder indeholder lignende bestemmelser til beskyttelse af familiens enhed.
>
> 182. Slutdokumentet fra konferencen, som vedtog 1951-konventionen: "Anbefaler staterne at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på: (1) at sikre, at familiens enhed bevares især i tilfælde, hvor familiens overhoved har opfyldt de nødvendige betingelser for at få adgang til et bestemt land, (2) at beskytte mindreårige flygtninge, i særdeleshed uledsagede børn og piger med særligt henblik på værgemål og adoption."
>
> 183. 1951-konventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Den ovenfor nævnte rekommandation i konferencens slutdokument følges imidlertid af hovedparten af lande, uanset om de har tiltrådt 1951-konventionen eller 1967-protokollen.
>
> 184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus. [ ]"

Hovedparten af lande følger rekommandationen i slutdokumentet, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, hvorfor begrebet er udviklet i Flygtningenævnets praksis.

5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed

Det afgørende for, om en ansøger kan opnå konsekvensstatus, er først og fremmest, om ansøgeren og hovedpersonen vurderes at tilhøre samme familieenhed. Vurderingen af, hvilke personer der er omfattet af familiens enhed, må altid foretages konkret og individuelt. Af relevante fortolkningsbidrag kan nævnes UNHCR's håndbog, hvor persongruppen er afgrænset således:

> "185. For så vidt angår spørgsmålet, om hvilke familiemedlemmer der kan drage fordel af princippet om familiens enhed, er minimumskravet, at ægtefællen og mindreårige børn omfattes. I praksis anses også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Hvis familiens overhoved ikke er flygtning, er der på den anden side intet til hinder for, at ethvert familiemedlem kan søge om anerkendelse som flygtning i henhold til 1951-konventionen eller 1967-protokollen, såfremt de kan påberåbe sig egne grunde. Med andre ord virker princippet om familiens enhed til fordel for og ikke imod medlemmer af familien."

Det er således som det klare udgangspunkt minimum ægtefælle eller samlever og mindreårige børn af samme nationalitet, som omfattes af familiens enhed, men andre familiemedlemmer vil også – efter en konkret vurdering – kunne opnå opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse.

Som et andet relevant fortolkningsbidrag kan nævnes praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. EMD har i en række domme forholdt sig til, om myndige børn var omfattet af familiens enhed i relation til beskyttelsen af respekt for retten til familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Der kan herved henvises til sagerne Maslov mod Østrig (appl.nr. 1638/03), Pormes mod Nederlandene (appl.nr. 25402/14) og Azerkane mod Nederlandene (appl.nr. 3138/16), hvor EMD har forholdt sig til hjemmeboende myndige børns familieenhed.

I sagen Maslov mod Østrig forholdt EMD sig til, om en 18-årig klager, der stadig var hjemmeboende, havde "familieliv" med sine forældre i EMRK artikel 8's forstand. Domstolen udtalte i præmis 61:

"The applicant was minor when the exclusion order was imposed. He had reached the age of majority, namely 18 years, when the exclusion order became final in November 2002 following the Constitutional Court's decision, but he was still living with his parents. In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life"."

I sagen Pormes mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 26-årig klager, der ikke længere var hjemmeboende, havde ”familieliv” med sine plejeforældre i EMRK artikel 8’s forstand. EMD udtalte i præmisserne 47-48:

”47. The Court further laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.].

48. Even if a person of 26 years of age could still be considered a “young adult”, the Court notes that at least in 2011 the applicant was not living full-time with his foster parents anymore (see paragraph 21 above). Moreover, it has not been argued and there is no indication that there are any further elements of dependency between the applicant and his foster parents.”

I sagen Azerkane mod Nederlandene forholdt EMD sig til, om en 22-årig klager, der fortsat boede hjemme, havde ”familieliv” med sine forældre i EMRK artikel 8’s forstand. EMD udtalte i præmis 64:

“In its case-law in immigration cases, the Court has laid down as a general rule that relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties [henvisninger til EMD-praksis udeladt, red.]. However, it has not insisted on such further elements of dependency in a number of cases concerning young adults who were still living with their parents and had not yet started a family of their own [samme, red.]. Indeed, domestic law currently reflects that case-law (see paragraph 45 above). Since those were also the circumstances in which the applicant found himself at the relevant time, the Court sees no reason to address the parties’ submissions as regards the existence or not of further elements of dependency. The Court is therefore satisfied that the applicant’s relationship with his parents constituted family life within the meaning of Article 8 of the Convention.”

Ifølge EMD’s praksis anses relationen mellem forældre og unge voksne, der endnu ikke har stiftet selvstændig familie og ikke er flyttet hjemmefra, således som ”familieliv” i EMRK artikel 8’s forstand. EMD har i sin praksis forholdt sig til de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag, herunder den pågældende klagers alder, og har ikke udtalt noget generelt om en øvre aldersgrænse for, hvornår forældre og deres myndige børn kan anses for at tilhøre samme familieenhed.

Hovedpersonens familieenhed kan ændre sig med tiden. Familieenheden kan eksempelvis ændres ved, at hovedpersonen stifter ny familie i form af en ny partner eller får (flere) børn. Hvis hovedpersonen under sit ophold i Danmark får et nyt asylmotiv sur place, vil også familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, kunne få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens nye status.

Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Syri/2021/136, som er gengivet under afsnit 5.8.1.1, hvor Flygtningenævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig syrisk statsborger som konsekvens af hendes samlevers opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Klageren var ikke indrejst sammen med sin samlever, men de havde boet sammen, siden hun kom til Danmark, og de havde et fælles barn. Klagerens samlever blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark, hvorfor der var tale om et såkaldt sur place asylmotiv. I begrundelsen for afgørelsen bemærkede nævnet blandt andet, at samlivsforholdet bestod på tidspunktet, hvor hovedpersonens asylmotiv opstod.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har afvist at meddele opholdstilladelse til et mindreårigt barn, kan nævnes Syri/2021/100. Udlændingestyrelsen havde meddelt barnets forældre og to ældre søskende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, inden han blev født.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet: ”For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af, at hans far isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærker Flygtningenævnet, at klagerens forældre sammen indrejste i Danmark i [sommeren] 2010, og at klageren først er født i [vinteren 13/14]. Klageren fik oprindeligt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og blev ved Udlændingestyrelsens afgørelse af [dato i efteråret] 2017 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Der kan således allerede på den baggrund ikke ud fra princippet om beskyttelse af familiens enhed meddeles klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Det forhold, at klagerens søstre som følge af, at de var omfattet af Flygtningenævnets behandling af klagerens forældres oprindelige asylsager, er meddelt konsekvensstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan ikke føre til en ændret vurdering.”

Om konsekvenserne ved ophør af familiens enhed fremgår det af UNHCR’s Håndbog:

> ”187. Såfremt enheden i en flygtningefamilie opløses gennem skilsmisse, separation eller død, vil de familiemedlemmer, som har opnået flygtningestatus på grundlag af familiens enhed, bevare denne status. Dette gælder dog ikke, hvis de falder ind under en af ophørsbestemmelserne, eller såfremt der kun ligger personlige bekvemmelighedsgrunde bag deres ønsker om at besvare flygtningestatus, eller hvis de ikke længere selv ønsker at blive betragtet som flygtninge.”

5.8.1.1 Ægtefæller og samlevere til personer, der nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidig, jf. afsnit 5.8.2, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 405 ff., nævnte sager Afgh/2018/97 og Iran/2018/387.

Ægtefæller af forskellig nationalitet, der i tilfælde af udsendelse skal tilbage til samme hjemland, er også blevet meddelt konsekvensstatus under henvisning til princippet om familiens enhed. Som eksempel på sager, hvor den ene ægtefælle var fra Syrien og den anden statsløs palæstinenser fra Syrien, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 550 ff., nævnte afgørelse Syri/2019/56 og Syri/2020/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Hvis ægtefællerne er af forskellig nationalitet og ikke omfattet af den helt særlige situation, som forelå i sagen Syri/2019/56, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus beskrevet det således:

> ”184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus, i henhold til princippet om familiens enhed. Det er imidlertid åbenlyst, at et familiemedlem ikke bør tildeles formel flygtningestatus, såfremt dette er uforeneligt med hans retlige status. Et medlem af en flygtningefamilie kan således være statsborger i asyllandet eller et andet land og nyde dette lands beskyttelse. Under sådanne omstændigheder er det unødvendigt at tildele ham flygtningestatus.”

Dette indebærer, at ægtefællerne hver især skal vurderes i forhold til det land, hvori de er statsborgere, og – hvis de er statsborgere i flere lande – i forhold til hvert af disse. Som eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 474 f., nævnte afgørelse Irak/2019/57, hvor en kvindelig ansøger, der var statsborger i både Irak og Iran, ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af meddelelsen af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til hendes ægtefælle, der var iransk statsborger.

Ved vurderingen af, om en ansøger kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse, har nævnet i flere sager tillagt det vægt, at ægtefællens og ansøgerens ægteskab var indgået retsgyldigt. Tilsvarende har nævnet tillagt det vægt, at samlivet mellem ægtefællerne var opstået i hjemlandet. Se dog for så vidt angår sur

place-asylmotiver den nedennævnte afgørelse Syri/2021/136 vedrørende et samlevende par.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om ægteskab er indgået retsgyldigt, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte afgørelse Syri/2019/7, hvor en kvindelig statsborger fra Syrien blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse med henvisning til, at ægtefællerne forud for deres udrejse havde indgået et retsgyldigt ægteskab i Syrien.

Som eksempel på sager, hvor der ikke var indgået et retsgyldigt ægteskab, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 247, nævnte afgørelse Liba/2020/2, hvor nævnet under henvisning til, at parret alene var religiøst viet, at vielsen fandt sted efter udrejse og kort før indrejse til Danmark, at parrets ægteskab ikke er registreret ved myndighederne, at parret ikke forud for indrejsen til Danmark havde haft et samliv, der kunne sidestilles med et ægteskab, og at ansøgerens kæreste på daværende tidspunkt var mindreårig, fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse.

Der kan endvidere henvises til den samme sted nævnte afgørelse Syri/2020/97, hvor nævnet fandt, at en kvindelig statsborger fra Syrien, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse som følge af hendes religiøse vielse med ham, allerede fordi hun først blev forlovet og religiøst viet med sin ægtefælle i Tyrkiet, hvor de boede, inden de indrejste i Danmark, og at deres samliv først var opstået efter, at de var udrejst af Syrien.

Som anført ovenfor kan en ansøger ligeledes meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse, når samlivet har bestået i en periode forud for indrejsen i Danmark. Herefter gælder tilsvarende betingelser som de for ægtefæller anførte.

Under visse omstændigheder vil familieenheden imidlertid også kunne omfatte familiemedlemmer, som ikke var en del af familieenheden i hjemlandet, se nærmere om sur place-motiver det indledende afsnit 5.8.1. Der kan som et eksempel herpå henvises til en afgørelse fra beretningsåret vedrørende en kvindelig syrisk statsborger, der på tidspunktet for nævnets afgørelse var i et samlivsforhold med en mandlig syrisk statsborger. Nævnet udtalte, at klagerens selvstændige asylmotiv ikke kunne føre til, at hendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kunne forlænges. Nævnet udtalte herefter: ”Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan opnå konsekvens-

status som følge af klagerens samlevers opholdstilladelse, bemærker Flygtningenævnet, at samlivsforholdet bestod på tidspunktet, hvor samleverens asylmotiv opstod, som har ført til, at klagerens samlever er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark. Nævnet lægger efter klagerens forklaring til grund, at de har boet sammen siden hun kom til Danmark, og at de har et fælles barn. Flygtningenævnet finder herefter – navnlig med henvisning til princippet om familiens enhed – at klageren skal meddeles opholdstilladelse, som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse i medfør af samme bestemmelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [dato], således at klageren som konsekvens af sin samlevers status som konventionsflygtning i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/136

5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse

Mindreårige børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnit 11.1.2, og meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Dette er fastslået i Flygtningenævnets praksis, se blandt andet den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 160, nævnte sag Libanon/2008/2.

Er barnet ikke mindreårigt, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem barnet og den forælder, der meddeles beskyttelse, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I vurderingen kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der ikke er flyttet hjemmefra endnu og derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne.

Som eksempel kan nævnes, at Flygtningenævnet i en sag har fundet, at et barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra morens sag, under hensyn til, at moren isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272 f., nævnte sag Afg/2013/13.

Der kan ligeledes henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 249, nævnte afgørelse Land/2020/1, hvor Flygtningenævnet tilsvarende

fandt, at en mandlig ansøger, der på tidspunktet for sin indrejse i Danmark var 18 år, kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin fars opholdstilladelse, idet nævnet bemærkede, at ansøgeren ved udrejsen af hjemlandet var samboende med sine forældre og sin søster. Ansøgeren var indrejst sammen med sin far, og sagerne blev sambehandlet på nævn.

I beretningsåret har Flygtningenævnet truffet afgørelse om, at en ansøger, der få dage inden nævnsmødet var blevet myndig, kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. Sagerne blev sambehandlet på nævn. Nævnet fandt indledningsvis, at ansøgerens selvstændige asylmotiv ikke kunne føre til en opholdstilladelse, og udtalte herefter: "Imidlertid finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i konsekvens af [hovedpersonen]s opholdstilladelse er opfyldt. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i [starten af 2010'erne] sammen med sine forældre, at han siden har opholdt sig her i landet, hvor han nu bor sammen med [hovedpersonen] og […] mindreårige søskende, og at han [få dage før nævnsmødet] fyldte 18 år." Land/2021/4.

Fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet meddeles den bedst mulige retsstilling efter Flygtningenævnets praksis. Dette indebærer, at fællesbørn, i tilfælde hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Hvis barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. UNHCR's håndbog, punkt 184, som er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1.1.

For fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, gælder samme retningslinjer som for ægtefæller. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

5.8.1.3 Forældre til børn, der nyder beskyttelse

5.8.1.3.1 Mindreårige børn som hovedperson

Et mindreårigt barn kan på samme vis som en myndig person risikere en selvstændig forfølgelse i sit hjemland, enten som følge af sine egne forhold eller grundet en afledt risiko for forfølgelse på baggrund af et familiemedlems konflikt.

UNHCR har om muligheden for at opnå opholdstilladelse som konsekvens af et mindreårigt barns flygtningestatus udtalt:

> ”Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child’s refugee status.”

Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection, No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A) 2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or1967 Protocol relating to the Status of Refugees, fra den 22. december 2009, punkt 9.

Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor familien som (en del af deres) asylmotiv har henvist til frygt for forfølgelse af deres mindreårige barn.

Nævnet har i sin praksis fastslået, at en forælder kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse.

Det er ligesom ved ægtefæller en betingelse, at det mindreårige barn, som er hovedperson, og de familiemedlemmer, der meddeles opholdstilladelse som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, har samme nationalitet. Nævnet har tilsvarende også under henvisning til princippet om familiens enhed meddelt opholdstilladelse til familiemedlemmer som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, selvom familiemedlemmet havde en anden nationalitet end barnet, henset til, at familiemedlemmet og det mindreårige barn i tilfælde af udsendelse ville skulle tilbage til samme hjemland.

Se som eksempler på sager, hvor en forælder har opnået opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse, de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 251 ff., nævnte afgørelser Soma/2020/24, hvor mor og barn havde samme nationalitet, og Syri/2020/74, hvor mor og børn havde forskellig nationalitet men samme hjemland.

Som eksempel på afgørelser fra beretningsåret vedrørende forældre og børn af samme nationalitet kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om statusændring vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at klageren blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med Soma/2021/68. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [klannavn] og er muslim fra [by A], Somalia, men opholdt sig i omkring et år forud for sin udrejse i [by B], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2005, og at han [i vinteren 11/12] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2. Advokat [A] har [i efteråret] 2020 efter, at klagerens børns asylsager blev behandlet i Flygtningenævnet, på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2020 med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af børnenes afgørelser truffet samme dag. Flygtningenævnet meddelte [i efteråret] 2020 klagerens mindreårige datter, [B], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Af afgørelsen fremgår blandt andet: "**Flygtningenævnets flertal** lægger vægt på, at ansøgerens mor under sagens tidligere forløb har forklaret, at hun ikke havde andre mandlige slægtninge i Somalia end sin farbror, som hun boede hos. Under samtalen [i vinteren 19/20] med Udlændingestyrelsen oplyste ansøgerens mor, at hendes familie i hjemlandet omfatter to kusiner som hun ikke har kontakt med, og under samtalen i Flygtningenævnet har hun forklaret, at hendes farbror er død for omkring et år siden. Selv om ansøgerens mors forklaring om sit asylmotiv er blevet tilsidesat, finder Flygtningenævnets flertal på denne baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerens mor har et mandligt netværk i Somalia, og at ansøgerens mor således må betragtes som en enlig kvinde. Flygtningenævnets flertal finder endvidere efter de foreliggende baggrundsoplysninger om omskæring i Somalia sammenholdt med ansøgerens mors uddannelsesmæssige baggrund og personlighed, at hun ikke kan antages at kunne modstå pres fra omgivelserne for at lade ansøgeren omskære. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er derfor opfyldt. Som konsekvens af afgørelsen meddeler Flygtningenævnet tillige klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2021/69

Som eksempel på afgørelser fra beretningsåret vedrørende forældre og børn af forskellig nationalitet, men med samme hjemland, kan henvises til Syri/2021/80, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

En stor del af sagerne om mindreårige børns selvstændige asylmotiv har omhandlet omskæring af somaliske piger. Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for omskæring, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for omskæring. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place.

Som eksempel på afgørelser, hvor behovet for beskyttelse mod kvindelig omskæring opstod sur place, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 250 f., nævnte afgørelse Soma/2020/76. I denne sag fandt Flygtningenævnet, at klagerens datter, som var født i 2016, opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i konsekvens heraf meddelte nævnet tillige klageren og hendes søn opholdstilladelse efter § 7, stk. 1.

Der kan endvidere henvises til de sambehandlede sager Soma/2021/35-40, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Se nærmere om kvindelig omskæring afsnit 5.5.2.5 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 260 ff., nævnte afgørelse Soma/2019/247.

Se som eksempel på afgørelser, hvor der af andre grunde opstod behov for beskyttelse sur place:

Nævnet **omgjorde** i **2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar samt to mindreårige børn fra Syrien, og **ændrede** klagernes status til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1. Indrejst i 2015. Udlændingestyrelsen havde i 2016 meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. I 2020 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., under henvisning til, at grundlaget for opholdstilladelserne ikke længere var til stede. Flygtningenævnet fandt, at klagerne ikke havde sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 . **Flygtningenævnet** udtalte herefter: "For så vidt angår klagernes søn [A] bemærker Flygtningenævnet, at [A], der er født [i vinteren 03/04], nu er omkring 17 år og 8 måneder. Han vil efter de foreliggende baggrundsoplysninger ved en tilbagevenden til Syrien være i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste, når han bliver 18 år. På denne baggrund finder Flygtningenævnet med henvisning til nævnets praksis vedrørende militærtjeneste i Syrien, at [A] skal meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I konsekvens af, at

[A], der er mindreårig og bor sammen med sine forældre, finder Flygtningenævnet, at klagernes, [C's] og [D's], opholdstilladelse skal forlænges i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, således at de og deres medfølgende søn, [B], forsat har opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter ikke anledning til at tage stilling til om opholdstilladelsen tillige kan forlænges i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således [A] meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og således at klagernes, [B's] og [C's], opholdstilladelse forlænges i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, således de og deres medfølgende søn, [B], forsat har opholdstilladelse i Danmark." Syri/2021/170.

5.8.1.3.2 Myndige børn som hovedperson

Er barnet ikke længere mindreårig, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem det myndige barn og den forælder, hvis sag behandles, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed. I denne vurdering kan indgå, om der er tale om en ung voksen, der ikke er flyttet hjemmefra endnu og derfor stadig udgør en del af familieenheden, på samme måde som før vedkommende fyldte 18 år, jf. også afgørelserne nævnt ovenfor under afsnit 5.8.1.2 om myndige børn, der er meddelt opholdstilladelse som konsekvens af deres forældres opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til UNHCR's håndbog, punkterne 184, 1. pkt., og 185, 1. og 2. pkt., som er citeret ovenfor under henholdsvis afsnit 5.8 og afsnit 5.8.1. Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 5.8.1 nævnte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om "familieliv" i artikel 8's forstand mellem forældre og unge voksne.

Flygtningenævnet har i en sag fra beretningsåret fastslået, at en far kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin myndige søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af hans selvstændige asylmotiv. Herefter foretog nævnet en vurdering af klagerens mulighed for at opnå opholdstilladelse som konsekvens af sønnens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en ansøger/klager, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældende nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes eller allerede er anerkendt som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelsen af "familiens enhed". Princippet fremgår af UNHCR´s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Et **flertal i Flygtningenævnet** bemærker, at klagers dengang mindreårige søn [C] indrejste i Danmark [i vinteren 18/19] med sin mor, hvorefter de flyttede ind hos klager. Det fremgår af Folkeregistret, at [C] har boet med klager siden da, bortset fra en periode på omkring 9 måneder, hvor han lejede et værelse hos en ven, så han kunne læse til eksamen. Han tog

kun enkelte ejendele herunder madras med. Han har forklaret, at det hele tiden var hans intention at flytte tilbage hos klager igen, da klager og moderen ikke kan klare sig selv med de daglige gøremål. I den periode hvor han var fraflyttet, kom han næsten dagligt hos klager for at hjælpe til. Både klager og [C] har samstemmende forklaret, at det er meningen, at [C] fortsat skal bo hos klager. [C] er i [efteråret] 2021 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Et flertal i Flygtningenævnet finder herefter på baggrund af beskyttelsen af "familiens enhed", at klager skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens heraf. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen fastsættes af Udlændingestyrelsen." Syri/2021/263.

5.8.1.4 Søskende til en person, som nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at mindreårige asylansøgere kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at det samme efter en konkret vurdering kan gælde mellem mindreårige halvsøskende.

Som eksempel kan nævnes, at nævnet i 2020 sambehandlede fire sager, som vedrørte fire mindreårige søskende, hvoraf hovedpersonen – en søster – blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Hendes to helsøskende blev begge meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hendes opholdstilladelse. Henset til at hovedpersonens forældre ikke længere var samlevende, og at halvsøsteren, der var farens særbarn, ikke havde samme bopæl som hovedpersonen, foretog nævnet en vurdering af den familiemæssige tilknytning mellem halvsøstrene, og meddelte på den baggrund også opholdstilladelse til halvsøsteren som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 254 ff., nævnte afgørelser Soma/2020/88 og Soma/2020/91.

Flygtningenævnet har ligeledes i beretningsåret truffet afgørelse i en række sambehandlede sager, hvor de mindreårige brødre blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af deres søstres opholdstilladelse. Der kan blandt andet henvises til sagerne Soma/2021/36-40, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

5.8.1.5 Øvrige familiemedlemmer

Ved vurderingen af, om andre familiemedlemmer end ægtefælle og børn kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af en meddelt opholdstilladelse til en anden person, skal der tages hensyn til familiens enhed. Som det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 185, der er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1, kan også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre i praksis anses for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Af Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR's Mandate, unit 5, side 232, fremgår:

> ”Other family members and certain other individuals may also be eligible for derivative status under the right to family unity if it is determined that a relationship of social, emotional or economic dependency exits between them and the Principal Applicant.”

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 327 f., nævnte afgørelser Syri/2015/54 og /55. I denne sag havde den kvindelige ansøgers søster boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre og blev behandlet som en del af ansøgernes familie, således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddannelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCR’s Håndbog måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de ovenfor anførte oplysninger måtte betragtes som en del af hans familie.

5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus

Det fremgår af UNHCR’s Håndbog, punkt 186, at:

> ”Princippet om familiens enhed gælder ikke kun i tilfælde, hvor alle familiemedlemmer bliver flygtninge på samme tid. Det finder tilsvarende anvendelse i sager, hvor en familieenhed midlertidigt er blevet splittet under et eller flere familiemedlemmers flugt.”

Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt.

I forhold til tidspunktet for udrejse af hjemlandet anses den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus umiddelbart for at være opfyldt, hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet indenfor seks måneder efter hovedpersonen, medmindre de konkrete omstændigheder tilsiger noget andet. Hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet senere end seks måneder efter hovedpersonen, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan opnå konsekvensstatus, efter en konkret vurdering.

Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på et senere tidspunkt end hovedpersonen, er det en betingelse for at opnå konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen blev meddelt opholdstilladelse, fortsat er til stede. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem hovedpersonens og ansøgerens indrejser, og baggrunden for, at de ikke indrejste samtidig. Endvidere indgår i vurderingen, hvor

ansøgeren har opholdt sig siden hovedpersonens udrejse af hjemlandet, og under hvilke forhold, herunder om adskillelsen må anses som en midlertidig afbrydelse af familieenheden på grund af udefrakommende omstændigheder.

Som eksempel på sager, hvor hovedpersonen og ansøgeren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte sag Syri/2019/7. Nævnet fandt under henvisning til blandt andet, at der ikke var forløbet mere end seks måneder mellem klagerens og ægtefællens udrejse af Syrien, at der ikke var forløbet mere end 18 måneder mellem klagerens og ægtefællens indrejse i Danmark, og at klageren havde indgivet ansøgning om asyl samme dag, som hun indrejste i Danmark, at klageren opfyldte betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at hendes ægtefælle var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt vægt på baggrunden for, at ægtefællerne ikke var indrejst samtidig, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259, nævnte afgørelse Syri/2020/100, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til en kvindelig klager som konsekvens af klagerens ægtefælles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren var indrejst et år efter sin ægtefælle. Nævnet bemærkede blandt andet, at klageren ikke kunne følges med sin ægtefælle til Danmark, fordi hun var gravid.

Der kan videre henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 259 f., nævnte afgørelse Iran/2020/70 vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Hendes sag blev sambehandlet med ægtefællens asylsag, efter at de begge af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på asyl. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, og lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren udrejste knapt tre år efter ægtefællen, uden at der forelå oplysninger om begrundelsen herfor.

Endelig kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 262, nævnte afgørelse Land/2020/2, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, til en kvindelig ansøger og et mindreårigt fællesbarn som konsekvens af ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse. I afgørelsen lagde Flygtningenævnets flertal vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark omtrent halvanden måned efter sin ægtefælle og et andet fællesbarn, og at ansøgerens beslutning om at udrejse var begrundet i, at hun på det tidspunkt fandt ud af, at hendes ægtefælle stod på en liste over personer, der skulle anholdes, ligesom at ansøgerens ægtefælle havde forklaret, at ansøgeren og datterens senere udrejse også havde baggrund i, at de skulle skaffe penge hertil.

5.8.3 Udelukkelse

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 188, at:

> "Hvis et familiemedlem er omfattet af bestemmelserne i en af udelukkelsesbestemmelserne, bør han nægtes flygtningestatus."

En hovedperson, der er omfattet af en af udelukkelsesbestemmelserne, vil på tilsvarende måde blive meddelt afslag på asyl, selvom han isoleret set opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7.

I en situation, hvor hovedpersonen således som følge af udelukkelsesgrundene ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark og meddeles afslag på asyl, vil der ikke være et opholdsgrundlag at meddele konsekvensstatus efter. Det vil derfor i denne situation påhvile såvel hovedpersonen som dennes familiemedlemmer at udrejse af Danmark indenfor den fastsatte udrejsefrist, medmindre familiemedlemmerne opnår opholdstilladelse på baggrund af deres egne forhold.

Af UNHCR's Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003 fremgår det:

> "29. Where the main applicant is excluded from refugee status, the dependants will need to establish their own grounds for refugee status. If the latter are recognised as refugees, the excluded individual is not able to rely on the right to family unity in order to secure protection or assistance as a refugee."

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til den situation, at hovedpersonen er udelukket, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 263 f., nævnte afgørelse Iran/2020/32. I denne sag fandt nævnet, at en mindreårig ansøger, hvis far var udelukket fra at få asyl i Danmark i medfør af flygtningekonventionens art. 1 F (b), ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af, at hans far isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.8.4 Procedurer i sager om konsekvensstatus

I sager, hvor det kan blive relevant, vil Flygtningenævnet af sig selv som en del af asylvurderingen eller vurderingen om statusændring tage stilling til, om betingelserne for konsekvensstatus er opfyldt.

I mange tilfælde vil hovedpersonen og de familiemedlemmer, som kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, få behandlet de-

res asylsager samtidig og samlet ved de danske udlændingemyndigheder. I disse sager vil Flygtningenævnet samtidig med vurderingen af, om de enkelte familiemedlemmer selv opfylder betingelserne for at få asyl, også tage stilling til, om familiemedlemmerne skal meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonspersonens opholdstilladelse. Der kan henvises til den i afsnit 5.8.1.3.1 nævnte afgørelse Syri/2021/170.

Der forekommer imidlertid eksempler på, at asylsagerne vedrørende hovedpersonen og familiemedlemmet ikke behandles samtidig. Der kan være tilfældet, hvor:

1. Hovedpersonen er meddelt opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag verserer i Flygtningenævnet.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til den i afsnit 5.8.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2021/263. I sagen havde Udlændingestyrelsen meddelt hovedpersonen opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og nægtet at forlænge hovedpersonens fars opholdstilladelse, hvorfor farens sag blev behandlet i nævnet. Flygtningenævnet vurderede, at betingelserne for at meddele faren opholdstilladelse som konsekvens af sin søns opholdstilladelse var opfyldt, og meddelte ham på den baggrund opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

2. Hovedpersonens asylsag verserer i Udlændingestyrelsen, og familiemedlemmets asylsag eller sag om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse verserer i Flygtningenævnet.

   I disse sager hjemviser Flygtningenævnet familiemedlemmets sag til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet og samtidig behandling med asylsagen vedrørende hovedpersonen, i hvilken forbindelse styrelsen vurderer, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt. Flygtningenævnet hjemviser dog ikke familiemedlemmets sag, hvis nævnet finder, at den pågældende på baggrund af sine egne forhold skal meddeles asyl eller skal have forlænget sin opholdstilladelse. Såfremt hovedpersonen efterfølgende meddeles opholdstilladelse med en bedre status end familiemedlemmet, kan familiemedlemmet søge sin sag genoptaget i Flygtningenævnet med henblik på statusændring, jf. punkt 3.

3. Familiemedlemmet er meddelt opholdstilladelse, og hovedpersonen meddeles efterfølgende opholdstilladelse med en bedre status end familiemedlemmet, hvorpå familiemedlemmet klager over statusvalget til Flygtningenævnet eller søger sin sag genoptaget i Flygtningenævnet med henblik på statusændring.

   I disse sager vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt, og familiemedlemmet derved kan opnå opholdstilladelse med en bedre status.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til den i afsnit 5.8.1.3.1 nævnte afgørelse Soma/2021/69.

4. Familiemedlemmet er meddelt afslag på asyl, og hovedpersonen meddeles efterfølgende asyl, hvorpå familiemedlemmet søger sagen genoptaget ved Flygtningenævnet.

   Såfremt sagen genoptages, vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne for, at familiemedlemmet kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, er opfyldt.

   Der kan som eksempel på sådanne sager henvises til afgørelsen Afgh/2021/13, hvor Flygtningenævnet oprindelig meddelte hovedpersonen og familiemedlemmerne afslag på asyl. Herefter anmodede hovedpersonen om genoptagelse af sin sag med henvisning til, at han var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet genoptog sagen og meddelte hovedpersonen opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Familiemedlemmerne anmodede efterfølgende om genoptagelse af deres asylsager. Flygtningenævnet genoptog sagerne og meddelte familiemedlemmerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Kapitel 6

Ophør af opholdstilladelse

6.1 Mundtlige nævnssager i 2021

I dette kapitel gives en række eksempler på, hvilke sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse nævnet har behandlet i 2021.

Flygtningenævnet modtog i 2021 390 sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. I 2021 traf Flygtningenævnet endvidere afgørelse i 287 sager, og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var i 2021 167 dage for sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Et stort antal af de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt statsborgere fra Somalia (6.1.1) og Syrien (6.1.2). Derudover har Flygtningenævnet behandlet en del sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på baggrund af svig vedrørende statsborgere fra forskellige lande, hvortil henvises til afsnit 6.3 nedenfor.

Der henvises til afsnit 6.2 for en nærmere beskrivelse af sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser generelt, mens inddragelse på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og nr. 4, er nærmere uddybet i afsnit 6.3 og 6.4, og nægtelse af forlængelse på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, er nærmere uddybet i afsnit 6.2. Nedenfor beskrives således først nogle typiske sager vedrørende inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som nævnet har behandlet i løbet af 2021, for hermed at give et indtryk af nævnets daglige arbejde. Afsnit 6.5 indeholder en nærmere beskrivelse af sager vedrørende bortfald.

6.1.1 Somalia

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, eller § 11, stk. 2, 2. pkt. Der er

tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, eller § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11449/07). Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85.

I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne tilladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til det oprindeligt påberåbte asylmotiv:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (**B-status**). Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører hovedklanen [A] og subklanen [B] og er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel, som følge af, at han havde arbejdet for den vestlige organisation [C]. Klageren anførte til støtte herfor, at han i 2009 modtog et opkald fra en ukendt person, som truede med at slå klageren ihjel, hvis ikke klageren stoppede med at arbejde for [C]. Herefter modtog klageren endnu et trusselsopkald. Klageren modtog i alt otte trusselsopkald. I 2010 opsøgte to mænd klagerens bopæl. De to mænd spurgte klagerens bror, hvor klageren befandt sig, idet klageren ikke var hjemme. Klagerens bror svarede, at klageren ikke var hjemme, hvorefter mændene forlod bopælen. [I efteråret] 2013 blev en af klagerens venner slået ihjel. Dagen efter modtog klageren et opkald fra en person, der sagde, at det nu var klagerens tur til at blive slået ihjel, og at det også var vedkommende, der havde slået klagerens far ihjel i 2009. Udlændingestyrelsen har [i vinteren 20/21] truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse har ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til Somalia. Klageren har som asylmotiv i

forbindelse med den tidligere sag om inddragelse og den verserende sag om nægtelse af forlængelse henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab som følge af sit tidligere ansættelsesforhold hos [C]. Klageren har til støtte herfor desuden anført, at vedkommende, der foretog trusselsopkaldet [i efteråret] 2013 identificerede sig som medlem af al-Shabaab, og at vedkommende var bekendt med, hvor klageren arbejdede, hvad klageren lavede samt den rute, som klageren kørte, når han kørte med forsyninger. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter, at hans døtre vil blive udsat for tvangsomskæring. Klageren har til støtte herfor anført, at det er en tradition, at pigebørn omskæres, og at klageren og klagerens ægtefælle vil blive presset af ægtefællens familie til at lade deres børn omskære. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udlændingestyrelsens "Tilladelsesresolution" af [sommeren] 2014, at "… Selvom ansøger har forklaret divergerende og utroværdigt omkring centrale dele af sit asylmotiv, finder Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i et modsætningsforhold til al-Shabaab og dermed være i risiko for forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Vi har ved vores afgørelse lagt vægt på, at det af høringssvaret fra [C] af [sommeren] 2014 fremgår, at ansøger har arbejdet for organisationen i den angivne periode, og at han således efter baggrundsoplysningerne om personer tilknyttet myndighederne og organisationer er i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. …" Flygtningenævnet bemærker videre, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, når grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere til stede. Ved en afgørelse herom er det myndighederne, der har bevisbyrden for, at dette er tilfældet. Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, som denne påberåber sig. Selv om Udlændingestyrelsen i tilladelsesresolutionen i 2014 umiddelbart har anvendt en anden bevisbedømmelse, jf. formuleringen hvorefter Udlændingestyrelsen ikke kunne afvise, at klageren "ved en tilbagevenden til Somalia vil være i et modsætningsforhold til al-Shabaab og dermed være i risiko for forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2", må afgørelsen forstås sådan, at Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at klageren havde et individuelt asylgrundlag i forhold til al-Shabaab, og at klageren ikke blev meddelt opholdstilladelse på grund af de generelle forhold i Somalia. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om sit individuelle modsætningsforhold til al-Shabaab på grund af sit arbejde for [C] til grund. Forklaringen støttes af det omtalte høringssvar fra [C] af [sommeren] 2014. Uanset at al-Shaabab i 2013 mistede kontrollen over Mogadishu til AMISOM, og at Mogadishu fortsat er under kontrol af AMISOM, finder Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia fortsat er således profileret i forhold til al-Shabaab, at han som følge af sit arbejde for [C] vil være i risiko for overgreb fra al-Shabaab ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at klageren har forklaret, at hans farbror var en del af al-Shaabab, og at det

må antages, at farbroren stadig vil kunne genkende klageren. Betingelserne for at nægte at forlænge opholdstilladelsen er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er grundlag for at anse klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens asylmotiv ikke er omfattet af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [vinteren 20/21], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2021/23

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt en somalisk statsborger, der i forbindelse med inddragelses- eller forlængelsessagen har søgt om asyl på vegne af sit mindreårige barn. Flygtningenævnet har således i en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse sambehandlet klagerens sag med en eller flere spontansager vedrørende pågældendes familiemedlemmer.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet under henvisning til, at klageren var en enlig kvinde uden mandligt netværk i Somalia, omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse og nægtelse af forlængelse, der er sambehandlet med klagerens mindreårige børns spontane asylsager, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse til en kvindelig statsborger fra Somalia, således at hun blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har oplyst, at hun er muslim fra [byen A] i Galgaduud-regionen, Somalia, og tilhører klanen […]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. den daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede sin farbror, som er medlem af al-Shabaab, enten ville slå klageren ihjel eller foranstalte, at andre medlemmer af al-Shabaab slog hende ihjel, som følge af flugten fra et tvangsægteskab, som hendes farbror havde arrangeret for hende. Udlændingestyrelsen tilsidesatte under den oprindelige behandling af sagen klagerens forklaring om hendes asylmotiv og lagde herved vægt på, at klagerens forklaring om hendes konflikt med hendes farbror på centrale punkter fremstod divergerende og utroværdig. Udlændingestyrelsen indledte i [efteråret] 2017 en sag om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Klageren henviste i den forbindelse til det samme asylmotiv og til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia

frygter, at hendes datter, vil blive omskåret, tvangsfjernet og tvangsgift, idet klagerens ægteskab med børnenes far ikke er accepteret af farbroren, som er al-Shabaab-medlem, og at hendes søn, vil blive hjernevasket og tvangsrekrutteret til al-Shabaab og tvangsfjernet fra klageren. Udlændingestyrelsen traf [i foråret] 2018 afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, idet Udlændingestyrelsen fandt, at opholdstilladelsen var opnået ved svig. Flygtningenævnet finder, at det fortsat ikke kan lægges til grund, at klageren har en asylbegrundende konflikt med sin farbror, idet klagerens forklaring herom på flere centrale punkter har fremstået uoverensstemmende, ligesom forklaringen vedrørende navnlig farbrorens fængsling af hende desuden forekommer usandsynlig. Nævnet kan vedrørende denne vurdering i øvrigt henvise til Udlændingestyrelsens begrundelse i afgørelsen [fra foråret] 2018. Spørgsmålet for nævnet er herefter, om klagerens datter på [4-7] år risikerer tvangsomskæring, såfremt familien udsendes til Somalia. Nævnet bemærker, at tvangsmæssig kvindelig omskæring udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Foreligger der således en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til f.eks. Somalia, vil det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har behandlet flere sager vedrørende inddragelse af eller nægtelse af at forlænge opholdstilladelse blandt andet for statsborgere fra Somalia, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af tvangsomskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. Denne praksis følger de kriterier, der kan udledes af domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Det følger af Børnekonventionens artikel 3 og 19, at barnets tarv skal komme i første række, når der foretages foranstaltninger vedrørende børn, ligesom staterne skal sikre alle passende lovgivningsmæssige mv. forholdsregler til beskyttelse af barnet mod alle former for fysisk eller psykisk vold mv. Ved vurderingen af om et barn er i risiko for tvangsmæssig kvindelig omskæring ved en "tilbagevenden" til Somalia, kan der derfor være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en rimelig tvivl om forholdene og forældrenes evne til at beskytte barnet mod omskæring komme en ansøger til gode. Ifølge baggrundsoplysningerne om situationen i Somalia ses der tegn på, at

risikoen for tvangsomskæring er blevet mindre som følge af blandt andet en lovændring i 2012, der forbyder kvindelig omskæring. Flere baggrundsrapporter peger dog på, at kvindelig omskæring fortsat er meget udbredt og udgør en indgroet del af somalisk kultur. Som anført i Flygtningenævnets afgørelse [fra foråret] 2019 har klageren givet urigtige oplysninger om sin ægtefælles forhold under udlændingemyndighedernes behandling af hendes asylsag, hvilket – sammen med blandt andet hendes usikre forklaringer om sin konflikt med farbroren – bevirker, at de oplysninger, hun i øvrigt har givet om sine forhold og baggrund, er forbundet med usikkerhed. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der ikke helt kan bortses fra, at moderen ifølge sin forklaring ikke ses at have noget reelt netværk i Somalia, idet faderen – efter de oplysninger som nu foreligger for nævnet – har fået opholdstilladelse i USA og ikke kan forventes at rejse tilbage til [byen A] i Somalia med familien. Der foreligger således nu oplysning om, at moderen reelt vil vende tilbage til [byen A] i Somalia som enlig mor. Moderen har efter det oplyste meget begrænset skolegang og ses ikke at have nogen særlige ressourcer, der vil gøre hende i stand til på egen hånd at kunne modstå et eventuelt pres fra omgivelserne. Da klagerne for så vidt angår risikoen for kvindelig tvangsomskæring må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A, meddeles klagerne herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2021/32

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en genoptaget sag om nægtelse af forlængelse, hvor klagerens mindreårige barn blev født i Danmark, og hvor barnet under morens sagsbehandling i nævnet var omfattet af denne. Under sagens behandling henviste moren som asylmotiv til, at hun frygtede, at hendes datter vil blive udsat for kvindelig omskæring ved en tilbagevenden til Somalia.

Nævnet **omgjorde** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia og hendes medfølgende barn, og meddelte dem opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali, muslim og tilhører klanen […]. Klageren er født og opvokset i landsbyen […], der ligger tæt på [bynavn] i Lower Shabelle, Somalia. Klagerens barn er født i Danmark. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har under de tidligere sager om nægtelse af forlængelse som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse af al-Shabaab, fordi hendes ægtefælle er eftersøgt og anklaget for at have smuglet cigaretter. Klageren har videre henvist til, at hun frygter, at hendes døtre vil blive udsat for tvangsomskæring, fordi hun ikke vil være i stand til at modstå presset fra sin mor og lokalsamfundet. Hun har endvidere henvist til, at hendes søn risikerer at blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Endelig har hun som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Somalia. Klage-

rens advokat har for nævnet nedlagt principal påstand om, at klageren og klagerens datter meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2, under henvisning til henholdsvis risikoen for omskæring af datteren, […], ved en tilbagevenden til Somalia og til, at en nægtelse af at forlænge af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende under hensyn til [datteren]s tilknytning til Danmark. Klageren har for Flygtningenævnet forklaret, at hendes ældste døtre [A] og [B] begge er blevet omskåret (sunna-omskæring), mens familien opholdt sig i Somalia, og at grunden til, at hun ikke har forklaret herom, er at de ikke har anset en sunna-omskæring for en omskæring. Nævnet finder, at forklaringen er troværdig, og nævnet lægger forklaringen til grund. Efter klagerens og ægtefællens forklaringer lægger nævnet videre til grund, at sunna-omskæringerne skete imod deres vilje, idet de var udslag af et ønske om, at skåne døtrene for en mere vidtgående omskæring. Klageren og ægtefællen har således ikke været i stand til at beskytte deres ældste døtre imod omskæring. Klageren og ægtefællen kommer fra en landsby og har ikke nogen særlig social status, og det kan ikke forventes, at klageren og ægtefællen vil have støtte i familien eller lokalsamfundet i øvrigt til at modsætte sig, at [datteren], der er [4-7] år, bliver omskåret. Tværtimod har klageren og ægtefællen begge konsistent forklaret, at det er klagerens mor, der forestår omskæringerne i landsbyen, og at hun ønsker, at klagerens døtre bliver omskåret. På denne baggrund og under hensyn til oplysningerne i Udlændingestyrelsens rapport "Somalia Female Genital Mutilation (FGM)" fra februar 2021 lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren og ægtefællen ved en tilbagevenden til Somalia, uanset at de er imod omskæring, ikke vil have tilstrækkelige ressourcer til vedvarende at beskytte [datteren] imod omskæring. Som følge heraf finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at det er sandsynliggjort, at [datteren] vil være i risiko for at blive udsat for kvindelig omskæring, hvis hun skal tage ophold sammen med klageren og sin familie i Somalia. Klageren og [datteren] opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herefter ikke fundet anledning til på ny at vurdere, om klageren kan meddeles opholdstilladelse som følge af ægtefællens asylmotiv. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren og hendes medfølgende barn, […], opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2021/18

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og hvor nævnet derfor har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, så-

ledes at han fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2 (**B-status**). Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører […]-klanen og er sunnimuslim. Han blev født i Mogadishu og boede som barn i Afgooye, Nedre Shabelle-regionen, Somalia, indtil han udrejste som [12-15-årig]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv under sagen om genbosætning henvist til, at han frygter de generelle forhold og al-Shabaab. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2012. [I foråret] 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2, kunne nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, under henvisning til, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse havde ændret sit på en sådan måde, at han ikke længere risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Somalia. Klageren havde under sagen henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede personer med tilknytning til klanen Haber Gidir og klanen Abgal. Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, men fandt ikke, at de påberåbte konflikter havde tilstrækkelig intensitet og karakter til at begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. [I vinteren 17/18] traf Flygtningenævnet afgørelse om, at klageren fortsat havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde påberåbt sig forhold, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom nævnet fandt, at en udsendelse til Afgooye, Somalia, ikke længere udgjorde en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet fandt dog, at en udsendelse af klageren måtte antages at virke særlig belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. [I efteråret] 2020 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2, kan nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse fortsat henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af klanen Haber Gidir eller andre større klaner, idet klageren tilhører en minoritetsklan. Han har til støtte herfor oplyst, at personer fra klanen stjal hans mors ejendom, hvorefter hun klagede til Abgal-klanen, som havde magten i området, uden at de gjorde

noget. Han ved ikke, hvor oplysningen om, at han skulle frygte chikane fra Abgal-klanen kommer fra, men at det kan skyldes, at både Abgal-klanen og Haber Gidir-klanen er underklaner af Hawiye. Han kan ikke leve i Somalia, og alle hans familiemedlemmer er flygtet ud af landet. Når en families jord i Somalia er blevet stjålet, er der ikke levemuligheder. Han tilhører en minoritetsklan, og han kan ikke få hjælp hos dem. De store klaner har magten og ressourcerne. Han har set på Facebook, at en mand i Somalia blev brændt levende, fordi han giftede sig med en person fra en anden klan. Han har derudover som asylmotiv henvist til de generelle forhold. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund, herunder om at han tilhører en minoritetsklan og hans mor og søskende er flygtet fra Somalia efter en konflikt, hvor en magtfuld klan satte sig i besiddelse af klagerens families hus og landbrugsjord. Klageren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse fra den magtfulde klans side. Det beror således alene på ansøgerens formodning, at medlemmer af den magtfulde klan vil forvente, at klageren kræver familiens ejendom tilbage, og at de derfor vil opfatte ham som en fjende. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Somalia risikerer at blive udsat for konkret og individuel asylbegrundende forfølgelse eller behandling. Klageren har endvidere henvist til de generelle forhold i Somalia, herunder at han frygter al-Shabaab. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at klagerens hjemby, Afgooye, er under AMISOM's kontrol. Forholdene i området er fortsat skrøbelige og uforudsigelige, men dog forbedrede, således at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3. Ændringerne findes endvidere ikke at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder derfor, at en udsendelse af klageren til Somalia, ikke vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. At klageren ikke længere har familie eller andet netværk i Somalia, og at han tilhører en minoritetsklan, er ikke i sig selv asylbegrundende. Grundlaget for klagerens opholdstilladelse er således ikke længere til stede. Klagerens opholdstilladelse skal derfor nægtes forlænget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr., 1, jf. § 19 a, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt nægtelsen af forlængelsen af klagerens opholdstilladelse må antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Ifølge EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Klageren har opholdt sig i Danmark siden [sommeren] 2012 og har etableret personlige, økonomiske og sociale forbindelser her i landet. Nægtelsen af forlængelsen af hans opholdstilladelse er derfor

et indgreb i klagernes udøvelse af sin ret efter EMRK's artikel 8, stk. 1. Dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at lovgrundlaget varetager en legitim offentlige interesse i at sikre, at udlændingeloven generelt overholdes, og at opretholde en effektiv immigrationskontrol, hvilket efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis er interesser, der kan varetages i medfør af EMRK's artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagernes ret til privat- og familieliv. Af bemærkningerne til lovforslaget til udlændingelovens § 19 a fremgår, at "Det følger af EMD's praksis, at indgreb i udlændingens privat og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (inddragelsen) skal varetage. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse e.l. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen herudover opfyldte betingelserne. Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst dér, f.eks. under de formative år, bopælstid dér før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse dér, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet." Endvidere fremgår det, at "Ved vurderingen af, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse for en udlænding som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, vil være i overensstemmelse med EMRK artikel 8, skal der tages højde for, at udlændingen ikke har begået kriminalitet eller alvorlige forseelser…" Flygtningenævnet bemærker for så vidt angår retten til familieliv, at klageren ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark. For så vidt angår retten til privatliv bemærker Flygtningenævnet, at klageren har reel tilknytning til Somalia, hvor han er født og opvokset og har boet en del af sine formative år, idet han udrejste af Somalia som [12-15-årig]. Han taler somali, men har ikke gået i skole i Somalia. Han har på internettet lært sig at læse somali. Han er således ikke uden forudsætninger for at kunne klare sig i Somalia, selvom han ikke har familie eller andet netværk i landet. Han har netværk i Danmark i form af både danske og somaliske venner. Han har ikke været i Somalia siden udrejsen. Klageren indrejste lovligt i Danmark som [18-21-årig] [i sommeren] 2012, og han har således haft ophold i Danmark i mere end 8 år. Han er

ustraffet. Klageren var analfabet, da han kom til Danmark, men har bestået Prøve i Dansk 2 og gennemført et kursus i dansk samfundsforståelse. Han har gennemført mødet i Flygtningenævnet på dansk næsten uden at have behov for tolkning. Klageren har i Danmark bestået fag svarende til 9. og 10. klasse, og han har bestået grundforløbet til uddannelsen indenfor [A]. Han har været tilknyttet arbejdsmarkedet på deltid fra [sommeren] 2015 og indtil hans opholdstilladelse blev nægtet forlænget i [foråret] 2017. Han har efter Flygtningenævnets afgørelse [fra vinteren] 2017 på ny fået arbejde hos den samme arbejdsgiver, hvor han fortsat er ansat, nu på fuld tid eller mere. Efter en samlet vurdering af især længden af klagerens ophold i Danmark, at han har haft tilknytning til arbejdsmarkedet i en væsentlig del af sit ophold, hans danske sprogkundskaber, at han ikke har begået kriminalitet og hans begrænsede tilknytning til Somalia, finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse ikke er opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra efteråret] 2020, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2." Soma/2021/16

Som endnu et eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., eller § 19, stk. 1, nr. 1, var opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ville være særligt belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, kan der henvises til Soma/2021/27, som er nævnt ovenfor.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., eller § 19, stk. 1, nr. 1, var opfyldt, og at inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være særligt belastende for den pågældende, jf. § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts** 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører hovedklanen […], subklanen […] og subsubklanen […] og familieklanen […]. Videre er klageren sunnimuslim fra [landsby], Lower Shabelle-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af den oprindelige asylsag, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet gruppen havde forsøgt at tvangsrekruttere ham. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren, at han sammen med en gruppe på 13 drenge fra sin landsby blev opfordret af al-Shabaab til at tilslutte sig dem. Klageren og to af hans venner, [A] og [B], nægtede af lade sig rekruttere, hvorefter de blev opsøgt og tilbageholdt af al-Shabaab i tre dage. Heref-

ter overtalte klagerens mor al-Shabaab til at løslade klageren, idet hun lovede, at han efterfølgende ville lade sig tilslutte gruppen frivilligt. Samme dag som klageren blev løsladt, udrejste han af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I efteråret] 2019 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, idet grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har under sagen om nægtelse af forlængelse som asylmotiv fortsat henvist til, at han frygter straf eller fornyede forsøg på tvangsrekruttering af al-Shabaab. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om forfølgelsen fra al-Shabaab til grund og finder, at klageren har sandsynliggjort, at han er i et asylbegrundende modsætningsforhold til al-Shabaab i sin hjemby […]. Der er herefter ikke anledning til at udsætte sagen på en torturundersøgelse af klageren. Nævnet finder imidlertid, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende overgreb, hvis han tager ophold uden for sin hjemby. Nævnet har lagt vægt på, at klageren ikke kan anses for at være profileret i forhold til al-Shabaab, hvorfor det ikke kan antages, at al-Shabaab vil efterstræbe ham uden for lokalområdet. Henset til at klageren er en arbejdsduelig mand i hvert fald i alt væsentligt uden helbredsmæssige problemer, finder nævnet, at ansøgeren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted end på sin hjemegn, herunder Mogadishu. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Lower Shabelle-regionen, Somalia – bortset fra [hjemby] – vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af sine individuelle forhold. Flygtningenævnet har siden andet halvår 2016 i flere sager tiltrådt, at den generelle situation i blandt andet Lower Shabelle-regionen, Somalia, ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Forholdene i denne region er, selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige forbedret, findes ændringerne ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet fortsat, at dette er tilfældet, således at en udsendelse af klageren til Lower Shabelle-regionen, Somalia, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og opvokset i Somalia og har boet Lower

Shabelle-regionen, Somalia, indtil sin udrejse i 2014. Han har efter det oplyste ingen nære familiemedlemmer i Somalia. Han har haft lovligt ophold i Danmark siden 2014 og har bestået Prøve i Dansk 2. Han har siden [sommeren] 2018 været ansat som teamleder i [virksomhed]. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2021/17

Nævnet **stadfæstede** i **november** 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte "Klageren er muslim fra [by], Lower Juba regionen, Somalia. Klageren tilhører klanen […], subklanen […], og underklanen […]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af familiemedlemmerne til en mand fra en modstående klan, som klagerens [familiemedlem] slog ihjel [i efteråret] 2013. Klageren har videre henvist til, at han frygter tvangsrekruttering til al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er blevet opsøgt på sin bopæl af nogle personer, herunder den dræbtes [familiemedlem], og at han blev overfaldet, udsat for overgreb og slået bevidstløs. Klageren er også blevet opsøgt af al-Shabaab. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold på daværende tidspunkt i det sydlige og centrale Somalia. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2021 truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør udlændingelovens 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er tilstede. Flygtningenævnet bemærker, at den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19 er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke

særlig belastende. Udlændingestyrelsen indledte af egen drift den foreliggende sag om nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse [i foråret] 2019, og sagen skal herefter behandles efter den dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klageren har afgivet divergerende forklaringer. Klageren har om klankonflikten oprindeligt forklaret i oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2014, at hans [familiemedlem] efter et skænderi havde slået en mand fra en anden klan ihjel, hvorefter klageren blev overfaldet af medlemmer af den dræbtes klan. Under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2021 har han forklaret, at han selv havde været oppe at skændes med personer fra en magtfuld klan, hvorefter han blev angrebet af ukendte personer. Klageren har om sin frygt for al-Shabaab ikke henvist til, at han har en konkret og individuel konflikt med al-Shabaab, men til generelle forhold. Af udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1, nr. 1, fremgår, at myndighederne kan nægte at forlænge en opholdstilladelse efter udlændingeloven, når de generelle forhold i en udlændings hjemland er ændret på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse i hjemlandet, uanset forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, idet ændringen dog ikke antages at være af helt midlertidig karakter. På baggrund af de seneste baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Somalia herunder i klagerens hjemområde i Lower Juba-regionen er disse fortsat alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Imidlertid er der indtrådt en sådan forbedring af de generelle forhold og som ikke antages at være af helt midlertidig karakter. Dette bekræftes senest i EASO's rapport, Security Situation in Somalia, udgivet i september 2021, side 60. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen i Somalia har ændret sig således, at enhver ikke længere ved sin blotte tilstedeværelse i landet risikerer at blive udsat for overgreb som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det følger videre også af EASO Country of Origin Information Report – Somalia Security Situation, december 2012, at al-Shabaab generelt ikke angriber civile, men hovedsageligt angriber profilerede mål. Herefter og idet klageren ikke kan anses for profileret i forhold til al-Shabaab, er grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt inddragelsen af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det bemærkes herved, at det af det Centrale Personregister (CPR) fremgår, at klageren [i sommeren] 2014 indrejste til Danmark. Klageren har således opholdt sig i Danmark i omkring 7 år. Han har haft forskellige ansættelsesforhold, men har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og har ikke afsluttet en uddannelse her. Han har færdiggjort Prøve i Dansk 2, modul 5. Han har gået på højskole og er medlem af en [sportsklub] og en [forening] i Danmark. Han har ikke familiemæssig tilknytning til Danmark. Han er gift med [A], som ligesom klagerens forældre og søskende formodes at opholde sig i Somalia. Klageren har ikke

kontakt med sin familie. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ovenstående, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. herved dagældende udlændingelov (lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017) § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2021/60

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, vil udgøre et indgreb i klagerens ret til respekt for hans privatliv, og at en nægtelse af forlængelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan der henvises til Soma/2021/72 i afsnit 6.2.3.

6.1.2 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende syriske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Damaskus og i Rif-Damaskus har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid har meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, under henvisning til de generelle forhold i Syrien.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at pågældende ved en tilbagevenden til Syrien forsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim, der oprindeligt stammer fra [by A]. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede at blive anholdt eller henrettet af de syriske myndigheder, fordi han havde hjulpet sin søn, [B], med at desertere fra militæret og flygte ud af Syrien. Klageren henviste videre til, at han frygtede borgerkrigen i Syrien, herunder vilkårlige drab af kurdere. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist

til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt, udsat for overgreb eller slået ihjel af de syriske myndighed, idet han har hjulet sin søn [B] med at desertere fra militæret. Klageren er oprindeligt meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, således som § 7 da var formuleret, idet bestemmelsens stk. 3 først er indsat i loven efterfølgende. Det fremgår ikke af opholdstilladelsen, om den er meddelt på grund af klagerens individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold i Syrien. Af Udlændingestyrelsens resolution [fra vinteren] 2014 fremgår, at opholdstilladelsen er meddelt på grund af de generelle forhold som følge af væbnede kampe og angreb på civile. Det fremgår videre af resolutionen, at klagerens forklaring om, at han havde hjulpet klagerens søn med at desertere, ikke kunne føre til, at der kunne meddeles opholdstilladelse i medfør udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at klageren oprindeligt er meddelt opholdstilladelse på grund af de generelle forhold i Syrien. Flygtningenævnet lægger på baggrund af oplysningerne i klagerens søn, [B], asylsag til grund, at [B] deserterede fra det syriske militær i 2013, og det fremgår endvidere af sagen, at to af klagerens øvrige sønner, [C] og [D], begge har unddraget sig militærtjenesten i Syrien og nu har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan i øvrigt ikke lægge klagerens forklaring om hans asylmotiv, herunder forklaringen om at han hjalp sin søn [B] med at desertere, til grund. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at klagerens forklaring om tidspunkterne for sønnen, [Bs], militærtjeneste og desertering ikke stemmer overens med [Bs] forklaring. [B] har således forklaret, at han udrejste af Syrien [i efteråret] 2013, mens klageren har forklaret, at familien tog til Damaskus efter [helligdag ([helligdag] [foråret]) 2014 for at være tæt på og hjælpe [B]. Klageren har endvidere afgivet skiftende forklaringer om, hvorvidt han var på arbejde dagen efter, at han hjalp sin søn med at desertere. Endvidere har klageren, klagerens ægtefælle og de to af parrets voksne døtre, [E] og [F], i deres asylsager, som Flygtningenævnet samtidig har truffet afgørelse i, afgivet divergerende og meget usikre forklaringer, herunder om hvorvidt klageren så familien, efter at de var rejst tilbage til landsbyen, om hvorvidt der boede nogen i deres hus i landsbyen, mens de var i Damaskus, om antallet af ransagninger, om hvorvidt klagerens ægtefælle brækkede et eller begge ben under en ransagning, om klagerens ægtefælle brækkede benene i Damaskus eller i landsbyen, og navnlig om hvor de enkelte familiemedlemmer opholdt sig hvornår, og om baggrunden for, at familien opholdt sig i Damaskus. Forklaringerne har i det hele været præget af en påfaldende manglende hukommelse, også om helt centrale forhold af betydning for deres asylmotiv. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at flere af familiens medlemmer er analfabeter, hvilket imidlertid ikke kan føre til en anden vurdering. Efter forklaringerne er der derfor stor usikkerhed om, hvor længe klageren og dennes familie har opholdt sig i Damaskus. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder EASOs seneste rapport fra november 2021, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, herunder at klageren er etnisk kurder, er udrejst illegalt, har en søn, der er deserteret, og

har to andre sønner, der har unddraget sig militærtjenesten i Syrien, at det er sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på det forsigtighedsprincip, der er gældende for asylansøgere/klagere fra Syrien. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2021, således at klageren har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/258

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at nægte at forlænge en persons opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., var opfyldt, men hvor udlændingen som asylmotiv henviste til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, som fik betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2021** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har dog deltaget i seks demonstrationer i Danmark i perioden 2018-2021 mod den syriske regering. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at blive slået ihjel som følge af den generelle situation, herunder de væbnede kampe, der foregår mellem de syriske myndigheder og oprørsgrupperne. Videre har han henvist til, at han frygtede at blive tvangsrekrutteret til at deltage i væbnede kampe enten for de syriske myndigheder eller for forskellige oprørsgrupper i Syrien. Endelig frygtede han at blive fængslet eller slået ihjel af de syriske myndigheder, idet han er udrejst illegalt af landet, og at han derfor bliver betragtet som forræder af styret. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse fortsat henvist til sit oprindelige asylmotiv, og har endvidere henvist til, at han frygter at blive genindkaldt til militærtjeneste, idet han forud for sin udrejse blev opsøgt to gange for at blive genindkaldt. Videre har han henvist til, at han er eftersøgt på grund af sin nevø, som havde udtrykt sig kritisk om styret og var blevet tilbageholdt som følge af dette. Endelig har han henvist til, at han er eftersøgt på grund af sin datters [As] aktiviteter. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine, datteren [A] og klagerens ene nevøs aktiviteter og forhold i Syrien til grund. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens begrundelse herfor og bemærker, at klageren under nævnsmødet yderligere

har forklaret udbyggende, at demonstrationer i Syrien tog udgangspunkt i hans forretning, og at han skaffede stof og andre ting til demonstranterne, ligesom klageren udbyggende har forklaret, at han som følge af nevøens forhold blev opsøgt to gange af personer fra det syriske militær. Klagerens ene datter [A] er af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af datterens deltagelse i regimekritiske demonstrationer i Danmark og efterfølgende deling af billeder herfra i [grupper på sociale medier] med titusinder af medlemmer. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring sammenholdt med billederne i klagerens datters asylsag endvidere til grund, at klageren har deltaget i tre af disse demonstrationer, hvor han er med på billeder fra demonstrationerne sammen med sin datter. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring og oplysningerne i sagen i øvrigt endelig til grund, at klagerens datters kæreste, [B], er medstifter og ledende medlem af [forening] i Danmark, der blandt andet har en [socialmedieplatform] med flere tusinde følgere. Flygtningenævnet finder på den baggrund, under henvisning til baggrundsoplysningerne om de syriske myndigheders monitorering af syriske statsborgere i udlandet og under henvisning til forsigtighedsprincippet ved vurderingen af asylansøgere fra Syrien, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/255

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at nægte at forlænge en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., var opfyldt, og at nægtelse af forlængelsen ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim født i [landsby], Al-Hasakah, Syrien, men boede de seneste 25 år frem til sin udrejse i [bydel], Dummar, Damaskus. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede at blive straffet af de syriske myndigheder, fordi han udrejste af Syrien efter, at de syriske myndigheder forsøgte at rekruttere ham til at stå ved deres kontrolposter. Klageren havde til støtte herfor oplyst, at han to gange var blevet opsøgt på sin bopæl af mænd fra de syriske myndigheder, som prøvede at overtale ham til at tilslutte sig dem. Han blev ligeledes opsøgt et par gange på gaden. Klageren havde som asylmotiv videre henvist til, at han frygtede oppositionen,

fordi de også ville være imod ham, hvis han tilsluttede sig myndighederne. Klageren havde som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygtede, at hans søn skulle i militæret i Syrien. Han havde til støtte herfor oplyst, at hans søn kort efter deres udrejse ville være blevet 18 år, og at han derfor ville være i den militærpligtige alder. Klageren havde som asylmotiv endelig henvist til, at han frygtede de generelle forhold i Syrien som følge af krigen. Udlændingestyrelsen ændrede [i efteråret] 2019 klagerens opholdsgrundlag således, at klageren blev meddelt opholdstilladelse efterudlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har vurderet, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, fordi han ikke længere er i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien fortsat frygter repressalier fra de syriske myndigheder, fordi han udrejste af Syrien efter, at de syriske myndigheder forsøgte at rekruttere ham til at stå ved deres kontrolposter. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at han fortsat frygter de syriske myndigheder, fordi hans voksne søn [A] har unddraget sig militærtjeneste. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter de syriske myndigheder, fordi han interesserer sig for kristendommen. Klageren har som asylmotiv endelig henvist til, at han frygter de syriske myndigheder, fordi han er statsløs kurder. Han har til støtte herfor oplyst, at statsløse kurdere ingen rettigheder har. Flygtningenævnet lægger indledningsvist til grund, at klageren skal vurderes i forhold til Damaskus. Der er herved henset til, at klageren de seneste ca. 25 år frem til sin udrejse af Syrien [i sommeren] 2015 har boet i bydelen [bydel] (Dummar) i Damaskus, hvor hans børn har gået i skole og en datter på universitetet. Klageren har på nævnsmødet forklaret, at han var bopælsregistreret i Damaskus. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 med henvisning til, at klageren var udrejst med sin søn, [B], da han var [16-18] år gammel og "at det ikke kan afvises, at de syriske myndigheder vil anse dig for at have hjulpet din søn med at unddrage sig militærtjeneste. Det kan derfor ikke afvises, at du vil komme i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder." Flygtningenævnet kan af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræde, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af klagerens individuelle forhold. Klageren er således ikke længere i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, som følge af klagerens voksne søn, [B] har unddraget sig militærtjeneste. Der er herved lagt vægt på de af Udlændingestyrelsen anførte baggrundsoplysninger, herunder senest rapport fra EASO "Syria, Military Service" fra april 2021, hvorefter familiemedlemmer til uprofilerede militærunddragere ikke er i risiko for forfølgelse alene som følge af unddragelsen og at klageren ikke har oplyst, at [B] skulle være i et særligt modsætningsfor-

hold til de syriske myndigheder og at klageren, som følge heraf som far skulle være i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Det forhold, at klageren har oplyst, at han forud for sin udrejse blev opfordret til at stå vagt ved myndighedskontrollerede kontrolposter, har ikke bragt ham i et modsætningsforhold til myndighederne, idet det efter klagerens egen forklaring alene var en opfordring, som han ikke ønskede at følge. Klagerens frygt for selv at blive tvangsrekrutteret til PKK eller Den Frie Syriske Hær beror alene på klagerens egen formodning. Klageren har efter sine egne forklaringer ikke i øvrigt haft konkrete individuelle konflikter med de syriske myndigheder og er således også uden problemer udrejst af Syrien legalt ved brug af eget pas. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren er etnisk kurder med syrisk statsborgerskab, der blev meddelt ham i 2011. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at klageren på denne baggrund er i risiko for forfølgelse som følge af sin kurdiske oprindelse. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at det ikke har konsekvenser for tilbagevendende syrere, at de forlod landet under krigen. Det skal herefter vurderes, hvorvidt der med henvisning til de generelle forhold i Syrien er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår således, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over Damaskus og Rif Damaskus og at situationen i Damaskus og Rif Damaskus over en længere periode siden maj 2018 er forbedret, og denne forbedring kan ikke antages at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følger af den blotte tilstedeværelse på området. Flygtningenævnet er opmærksom på rapporten fra Amnesty International fra september 2021, "You´re going to your death", og at der i sager af denne karakter ved sagens afgørelse skal anvendes et forsigtighedsprincip. Flygtningenævnet har ved sagens afgørelse lagt vægt på andre baggrundsoplysninger, herunder EASO´s rapport: Country Guidance: Syria fra september 2020, samt Udlændingestyrelsens rapport: Syria, Security and socio-economic situation in the governates of Damascus an Rural Damascus, fra oktober 2020 og senest EASO, "Syria Security Situation – Country og Origin Information Report", fra juli 2021. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 14. september 2021 i sagen M.D. And Others v. Russia kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved henset til, at der ikke er grundlag for at antage, at der med dommen er taget stilling til, at enhver tvangsmæssig udsendelse til alle dele af Syrien vil udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK, men at der er foretaget en vurdering af

ansøgernes konkrete forhold, herunder at der var tale om mænd i den militærpligtige alder, med den deraf følgende risiko for indkaldelse til militærtjeneste, som de havde modsat sig. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke anledning til at ændre sin praksis. Herefter tiltræder Flygtningenævnet således, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3, som følge af de generelle forhold i Damaskus. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder endvidere, at lovgrundlaget er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker desuden, at en håndhævelse af udlændingelovens § 7, stk. 2 og § 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet for en effektiv immigrationskontrol, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne Konstantinov v. The Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime mål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagernes ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i et rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Klageren har ingen familiemæssig tilknytning til Danmark. Det bemærkes herved, at forholdet mellem voksne børn og forældre som udgangspunkt ikke er omfattet af beskyttelsen af familieliv i EMRK artikel 8, medmindre der foreligger et særligt afhængighedsforhold mellem forældre og barn. Der er ikke for Flygtningenævnet oplyst om et sådant særligt

afhængighedsforhold mellem klageren og klagerens voksne søn. Klageren har desuden sin ægtefælle og 3 voksne børn i Tyskland. Flygtningenævnet har i forhold til klagerens ret til privatliv henset til, at klageren er født og opvokset i Syrien, hvor han de sidste cirka 25 år har boet i Damaskus indtil sin udrejse [hvor klageren var i 40'erne]. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark i 6 år og 1 måned. Han læser dansk. Han har ikke haft arbejde i Danmark, men har været i 6 ugers praktik. Han lider af smerter i venstre skulder, som han modtager smertestillende medicin for. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har opnået en særlig tilknytning til Danmark. En nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er på ovennævnte baggrund ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportionel og hverken i strid med EMRK artikel 8 eller Danmarks øvrige internationale forpligtelser. Flygtningenævnet tiltræder på denne baggrund, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller meddele opholdstilladelse § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/245

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at nægte at forlænge en persons opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., var opfyldt, men at en nægtelse af forlængelse eller inddragelse må antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, og hvor nævnet har omgjort Udlændingestyrelsen afgørelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [område A], Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til de generelle forhold i Syrien. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt, jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen har i den forbindelse lagt vægt på, at der er indtrådt en forbedring af de gennerelle forhold i Damaskus. Forbedringen må antages ikke at være af helt midlertidig karakter, hvorfor klagerne ved en tilbagevenden til Damaskus ikke vil befinde sig i en reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun fortsat frygter de generelle forhold i Syrien. Endvidere har klageren henvist til, at hun frygter, at de syriske myndigheder vil tilbageholde klageren, da kla-

gerens herboende søn, [B], er udeblevet fra genindkaldelse til militærtjeneste, og ikke befandt sig i Syrien, da han blev genindkaldt. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun i en periode på to år forud for sin udrejse blev opsøgt fem gange af de syriske myndigheder, hvor de ledte efter klagerens søn. Klageren har endvidere oplyst, at hendes søn, [C], afgik ved døden omkring 2017, da han blev tilbageholdt af myndighederne. Klageren formoder, at han blev dræbt, enten fordi han boede i området [A] eller fordi myndighederne antog, at han var medlem af den Frie Syriske Hær, eller grundet klagerens anden søn, [B]. Endelig har klageren oplyst, at hun ikke ved, hvor hun skal bo i Syrien, og at hun har brug for sin herboendes søn hjælp for at kunne klare dagligdagen. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden juni 2019 har haft kontrollen over Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Dette støttes af baggrundsoplysningerne, herunder EASOs rapport: Country Guidance: Syria, fra september 2020 og Udlændingestyrelsens rapport: Syria, Security and socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damascus fra oktober 2020 og Dansk Flygtningehjælps Landeprofil om Syrien juni 2021. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som følge af de generelle forhold i Damaskus området. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om klageren opfylder betingelserne for at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og 2, på baggrund af individuelle forhold. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet forklaringen på flere punkter forekommer divergerende og udbyggende. Der beror på klagerens egen formodning, at hun skulle være i fare for overgreb fra de syriske myndigheder som følge af, at sønnen [B], der er helt uprofileret, er udeblevet fra militærtjeneste efter at være genindkaldt. Det er således oplyst af sønnen, at han under sin militærtjeneste var menig og reparerede [køretøj]. Dette asylmotiv har klageren ikke nævnt under sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2014, og det er således først anført under en samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2020. Endvidere har klageren under denne samtale oplyst, at hun over en periode på 2 år blev opsøgt af de syriske myndigheder 50 gange, idet myndighederne spurgte efter [B], og at myndighederne ikke gjorde eller sagde andet, end at de ikke troede på hende. Under en samtale med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2021 har klageren oplyst, at hun blev opsøgt af de syriske myndigheder 5 gange om dagen, hvor de spurgte efter [B]. For nævnet har klageren forklaret, hun er blevet slået flere gange i forbindelse med at myndighederne opsøgte hende for at spørge efter [B], og at myndighederne også truede med at tage hendes datter, hvis ikke [B] meldte sig til militærtjeneste igen. Klageren har [i sommeren] 2020

tillige som asylmotiv anført, at hendes søn, [C] er afgået ved døden for 4 år siden efter at have været tilbageholdt af de syriske myndigheder, og klageren formoder, at sønnen er blev dræbt, enten fordi han forblev boede i [A] området, og at myndighederne antog, at han var medlem af Den Frie Syriske hær, eller som følge af [Bs] udeblivelse fra militærtjeneste. Klageren har afgivet divergerende oplysninger om, hvornår og hvordan hun fandt ud af, at [C] var død, og for nævnet har hun udbyggende forklaret, at [C] døde som følge af en blodprop efter at være udsat for tortur. Flygtningenævnet finder klagerens forklaring udbyggende i forhold til dette asylmotiv, og det beror på klagerens egen formodning, at hun skulle være i fare for overgreb fra de syriske myndigheder som følge af sønnen [Cs] forhold. Efter det ovenfor anførte og efter baggrundsoplysningerne vedrørende familiemedlemmer til personer, der er udeblevet fra militærtjeneste, har klageren ikke sandsynliggjort, at hun skulle være i fare for overgreb fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klager ikke er i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Den foreliggende sag om forlængelse af klagerens opholdstilladelse er påbegyndt den 14. april 2019. Den 1. marts 2019 trådte udlængelovens § 19 a i kraft, hvorefter opholdstilladelser efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – med mindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Klageren er [i 60'erne] år. Hun har haft lovligt ophold i Danmark i 7 år. Hun hverken taler, læser eller skiver dansk, og har aldrig haft arbejde i Danmark. Hun har ingen fritidsinteresser, og hun er ikke medlem af foreninger i Danmark. Hun har [antal] børn og børnebørn i Danmark, [antal] børn og børnebørn i [land D]. Desuden har hun [antal] børn og børnebørn i [by E], Syrien, som hun ikke har kontakt til. Hun er opvokset i Syrien, hvor hun boede indtil udrejsen. Hun har helbredsmæssige problemer, som hun til dels modtager medicin for. Hun har boet hos sin søn, indtil [vinteren] 2020, hvor hun kortvarigt boet alene frem til [foråret] 2021, hvor hun igen flyttede ind hos sin søn og svigerdatter. Sønnen hjælper hende fortsat med mange praktiske gøremål, ligesom hendes datter og svigerdatter hjælper hende med blandt andet rengøring og madlavning. Hun modtager også hjælp af sin familie til personlig hygiejne. Af de lægelige oplysninger, hvor klagerens omfattende helbredsmæssige problemer er beskrevet, fremgår det, at klageren i høj grad er afhængig af familien, og at det er tvivlsomt, om hun vil være i stand til at klare sig selv alene. Dette støttes tillige af funktionsevnevurderingen foretaget af kommunen og klagerens fremtræden for nævnet. Der foreligger derfor et afhængighedsforhold mellem klageren og hendes søn. Herefter og

uanset klagerens tilknytning til Syrien er stærkere end hendes tilknytning til Danmark, finder Flygtningenævnet efter en konkret og individuel vurdering, herunder klagerens tilknytning til herboende personer, at det vil være særligt belastende for hende at nægte at forlænge opholdstilladelsen. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021 ændres, således at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 forlænges." Syri/2021/267

6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 og § 19 a fremgår betingelserne for at inddrage en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer asylbegrundende forfølgelse.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen."

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

> "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.
>
> Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.
>
> Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter."

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19 administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt personen:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

(a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,
(b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,
(c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på "statutflygtninge". Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i pågældendes eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) trådte udlændingelovens § 19 a i kraft. Udlændingelovens § 19 a er affattet således:

> "**§ 19 a.** Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette til være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
>
> *Stk. 2.* Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse."

Af de generelle bemærkninger til lovforslaget, lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019, afsnit 2.3.2, side 26, fremgår blandt andet:

> ”Vurderingen af, om en inddragelse vil være særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.”

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 6, blandt andet:

> ”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale bestemmelser. Den foreslåede bestemmelse ændrer således på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge som familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.
> …
> Med dette forslag lægges der op til at indsætte en særlig regel om andet led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.
> …
> Formålet med denne del af lovforslaget er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelse meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser.”

Udlændingelovens § 19 a trådte i kraft den 1. marts 2019, men bestemmelsen finder ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden. Flygtningenævnet har således i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager, herunder sager vedrørende somaliske statsborgere, hvortil kan henvises til ovenfor afsnit 6.1.1, i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og den tidligere § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. For en nærmere gennemgang af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, og indbyrdes vægtning af hensynene i bestemmelsen, herunder i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, henvises til formandsskabets 27. beretning (2018), side 335 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets vurdering af overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser i forbindelse med inddragelse af opholdstilladelser, henvises til afsnit 6.2.3 om Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 samt notater vedrørende internationale forpligtelser, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside.

Af udlændingelovens § 19, stk. 2, fremgår endvidere en række situationer, hvorved tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelser altid kan inddrages. Der kan

således henvises til afsnit 6.3 og 6.4 for så vidt angår inddragelse af opholdstilladelser meddelt på baggrund af svig eller inddragelse som følge af ophold i hjemlandet. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, vedrørende inddragelse som følge af kriminalitet, der ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, henvises til afsnit 7.3. For så vidt angår Endeligt henvises til afsnit 7.5 vedrørende Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet. Inddragelser i medfør heraf skal foretages i overensstemmelse med udlændingelovens § 19 a, og for så vidt angår § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, i medfør af udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Opholdstilladelser meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1 og 2, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er tilstede.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, vil afgørelsen anses for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Det kan eksempelvis ske, hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at de generelle forhold i hjemlandet har ændret sig på en sådan måde, at man ikke længere har brug for beskyttelse.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 11, stk. 2, skal for disse flygtninges vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C om ophør af flygtningestatus. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde henvises til afsnit 6.2.1. Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de ovenstående ophørsgrunde.

Personer med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og personer med beskyttelsesstatus begrundet i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og skal således alene vurderes i forhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt.

Ved begge typer sager skal der foretages en vurdering af, om der på forlængelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære et overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 (forbud mod tortur mv.).

Vedrørende denne vurdering fremgår det af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blandt andet følgende:

> ”Beskyttelsen i artikel 3 gælder ikke kun mod overgreb foretaget inden for statens eget territorium. Det indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke kan udsende en person til et land, hvis der er en konkret og individuel risiko for, at vedkommende der bliver udsat for eller videresendt til behandling i strid med EMRK artikel 3.
>
> Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og nægtelse af forlængelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.
>
> Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelsen skal fortsat afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge den blotte tilstedeværelse i landet, og hvis EMRK artikel 8 ikke vil være til hinder herfor. Ved vurderingen i forhold til EMRK artikel 3 vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig.”

Nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan dog alene ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, som kræves i medfør af ophørsgrunden i FN’s Flygtningekonventions artikel 1 C (5). At der sker en forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

En afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, med henblik på midlertidigt ophold, skal afgøres

under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I praksis er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant, ligesom FN's Torturkonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) også indeholder bestemmelser med relevans for området.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse nægtes forlænget, vil der også blive indledt en inddragelsessag vedrørende dennes familiemedlemmer, som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen, - dvs. efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, om familiesammenføring – idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til stede. Dette er imidlertid ikke Flygtningenævnets kompetence, men hører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt til syriske og somaliske statsborgere, hvortil henvises til de i afsnit 6.1 nævnte afgørelser.

6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) trådte udlændingelovens § 19 a i kraft.

Bestemmelsen medførte, at afgørelsen om, hvorvidt en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, skal inddrages eller nægtes forlænget, ikke længere skal afgøres ud fra, om det må antages at virke særligt belastende for pågældende, navnlig på grund af de anførte hensyn i § 26, stk. 1, at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. Med indførelsen af udlændingelovens § 19 a skal inddragelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, således kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

For at udlændingemyndighederne fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, forudsættes det, at udlændingemyndighederne løbende følger med i praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og tilpasser sin praksis i overensstemmelse hermed. Udlændingemyndighederne vil løbende følge udviklingen i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og andre relevante internatio-

nale organer og forudsættes i den forbindelse at udarbejde et notat, der løbende holdes opdateret i overensstemmelse med ny praksis på området.

Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Flygtningenævnet har i fællesskab udarbejdet et dynamisk notat over relevant praksis til brug for behandling af sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, der løbende opdateres. Notatet *Beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner*, udarbejdet af Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed, jf. artikel 8, stk. 2.

Anvendelsesområdet for artikel 8 er defineret bredt. Af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) fremgår blandt andet følgende om familie- og privatliv:

> "Efter EMD's praksis omfatter begrebet familieliv blandt andet forhold mellem samlevende ægtefæller, ligesom de facto forhold kan være omfattet. Forhold mellem et barn, der fødes af forældre, der udgør en de facto familie, er også omfattet, selvom forældrene ikke lever sammen, hvis de har et de facto familieliv, jf. Domstolens dom af 27. oktober 1994 i sagen Kroon m.fk. mod Holland, præmis 44. Ved vurderingen af, om et forhold kan siges at udgøre et familieliv, lægges der vægt på flere momenter, herunder om der er tale om samlevende par, varigheden af forholdet, om parterne ved at have fået børn eller på anden måde har udtrykt forpligtelse over for hinanden.
>
> Det følger endvidere af Domstolens praksis, at relationer mellem voksne børn og deres forældre, hvilket ikke kan siges at være en del af kernen af en familie, ikke i almindelighed er beskyttet af retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8, medmindre der beviseligt er yderligere elementer af afhængighed, som involverer mere end de almindelige effektive bånd, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 67. Hvis der er tale om unge voksne (dvs. personer over 18), som endnu ikke har stiftet deres egen familie, kan forholdet til deres forældre og andre tætte familiemedlemmer imidlertid udgøre familieliv i konventionens forstand, jf. bl.a. Maslov mod Østrig, præmis 62.
>
> Efter EMD's praksis skal begrebet privatliv forstås bredt, og det er således ikke muligt at give en udtømmende definition heraf. Retten til privatliv beskytter et individs ret til at etablere og udvikle personlige relationer til andre mennesker og til omverdenen og kan i visse tilfælde omfatte aspekter

af et individs sociale identitet, jf. bl.a. Botta mod Italien, odm af 24. februar 1998, præmis 32, Van Kück mod Tyskland, dom af 12. juni 2003, præmis 69, og Maslov mod Østrig, præmis 63."

Udgangspunktet er, at staten ikke må foretage indgreb i individets ret til at udøve sit privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1. Artikel 8 er imidlertid ikke en absolut rettighed, og i artikel 8, stk. 2, oplistes de betingelser, der skal være opfyldt, for at staten kan foretage et indgreb i retten. Indgrebet skal således:

- være hjemlet i den nationale lovgivning (legalitetsprincippet),
- varetage et eller flere af de i stk. 2 nævnte formål (legitime formål), og
- være nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå det eller de pågældende formål (nødvendighedsprincippet, herunder proportionalitetsafvejningen).

Da undtagelsesbestemmelsen giver medlemsstaten ret til at foretage et indgreb i en konventionsrettighed, skal bestemmelsen fortolkes indskrænkende, ligesom oplistningen af de hensyn, som kan begrunde et sådant indgreb, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det fremgår af artikel 8, stk. 2, at indgrebet skal være begrundet i et legitimt formål, jf. ovenfor. Formålene angivet i artikel 8, stk. 2, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende. Dog er disse hensyn så bredt formuleret, at de i praksis dækker de fleste tilfælde, hvor der kan være behov for et indgreb i individets rettigheder efter artikel 8. For en nærmere gennemgang af formålene henvises til notatet nævnt ovenfor vedrørende udlændinges privat- og familieliv.

Herudover skal et indgreb i udlændingens privat- og familieliv stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet varetager. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse etc. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen på et tidspunkt har opfyldt betingelserne herfor.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst, f.eks. under de formative år, bopælstid før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 fremgår blandt andet følgende om proportionalitetsafvejningen, herunder særligt om længden af det lovlige ophold, børns selvstændige tilknytning og hensynet til familiens enhed:

> ”For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
>
> For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
>
> …
>
> I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en adaptable age), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med.
>
> På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunkt skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie.
>
> …
>
> Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark. [ ]
>
> Der vil som udgangspunkt skulle foreligge særlige omstændigheder, f.eks. handikap eller helbredstilstand, der gør sig gældende, før der er et hensyn til at tage til retten til respekt for familielivet mellem forældre og børn efter det tidspunkt, hvor barnet er fyldt 18 år.”

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan det have betydning for klagerens eventuelle familiemedlemmer i Danmark. Såfremt klageren har familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse under henvisning til klageren – dvs. efter udlændingelovens §§ 9 og 9 c om familiesammenføring - vil der indledes en inddragelsessag af disses opholdstilladelser.

Som eksempler på Flygtningenævnets vurderinger i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 1. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte den 3. november 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at han ville blive slået ihjel af de syriske myndigheder, fordi han er eftersøgt. Herudover henviste klageren til de generelle forhold, som følge af borgerkrigen i landet. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren, at han i december 2013 på sin bopæl blev opsøgt af en person fra den syriske sikkerhedstjeneste, der bad klageren om at henvende sig på sikkerhedstjenestens kontor den næstfølgende dag. Af frygt for at blive slået ihjel af sikkerhedstjenesten, tog klageren ophold hos sine forældre i [provins], hvor han opholdt sig indtil sin udrejse af Syrien i januar 2014. Klageren har om baggrunden for indkaldelsen fra sikkerhedstjenesten oplyst, at han stammer fra [by], i [provins], og at myndighederne var begyndt at anholde personer derfra på grund af kampe mellem Den Frie Syriske hær og det syriske regime. Udlændingestyrelsen har [i vinteren] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til sit oprindelige asylmotiv, ligesom klageren har henvist til, at hans mandlige slægtninge har været anholdt grundet deres efternavn, fordi nogle af klagerens [familiemedlemmer] med samme efternavn har været tilknyttet Den Frie Syriske Hær, og fordi klagerens familie er meget kendt i hjembyen, [by] i [provins]. Klageren har endvidere henvist til, at hans [familiemedlem] har været tilbageholdt af de syriske myndigheder i mere end en måned i 2017 med det formål at presse klageren til at vende tilbage. Det lykkedes dog [familimedlem] at blive løsladt, idet klagerens [andet familiemedlem]

henvendte sig til [myndighed]. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit individuelle asylmotiv til grund. Flygtningenævnet henviser herved til, at klageren har forklaret divergerende og udbyggende, hvorfor forklaringen fremstår som konstrueret til lejligheden. Klageren har således blandt andet forklaret udbyggende om sine konflikter i Syrien, idet han blandt andet ikke oprindeligt til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han i Syrien har været fængslet i to perioder og herunder udsat for totur. Klageren har endvidere forklaret divergerende om, hvordan han efter sin udrejse fik udstedt et nyt et nyt syrisk pas, herunder om hvad han måtte betale i bestikkelse for at få passet udstedt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren er udrejst legalt med eget pas, og har fået passet stemplet af de syriske myndigheder ved sin udrejse. Det forhold, at klageren har forklaret, at han ikke fik oversat og oplæst samtalereferatet, kan ikke føre til en anden vurdering, henset til at det fremgår af samtalereferatet, at referatet blev oversat, og at klageren har underskrevet alle sider i referatet. Det bemærkes i den forbindelse, at det af referatet fremgår, at oversættelse sluttede ca. 45 minutter efter, at samtalen var slut. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at klageren har forklaret, at han har været udsat for tortur. Flygtningenævnet er opmærksom på, at FN's Komité mod Tortur i sine "General Comments" punkt 40-41 anbefaler, at sådanne undersøgelser iværksættes, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej. Det er imidlertid Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard. Det fremgår af udlændingelovens § 54, stk. 1, at FLN drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Da Flygtningenævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring til grund, er der ikke behov for at udsætte sagen på en torturundersøgelse. Det forhold, at to af klagerens [familiemedlemmer] har unddraget sig militærtjeneste kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke føre til, at klageren af den grund kan meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, og at klagerens [familiemedlem] var udrejst af Syrien, inden klageren, og at klagerens udrejse ikke havde sammenhæng med, at [familiemedlem] havde unddraget sig militærtjeneste. Der foreligger endvidere ikke oplysninger om, at de pågældende [familiemedlemmer] skulle være særligt profileret. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at han på grund af sine individuelle forhold ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet henviser herved til de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen. Endvidere støttes dette af blandt andet EASOs rapport: Country Guidance: Syria, fra september 2020, side 122, hvor bl.a.

fremgår, at "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD." Det forhold, at klagerne er udrejst illegal af Syrien kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet henviser herved til Udlændingestyrelsens landerapport "Syria, Security Situation i Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria". Spørgsmålet er herefter, om det i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtigelser at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet er af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, enig i, at hverken klageren eller hans mindreårige børn har opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtigelser af nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. For så vidt angår klagerens voksne datter [A] bemærker Flygtningenævnet, at voksne børn som udgangspunkt ikke er omfattet af familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8´s forstand, medmindre der foreligger et særligt afhængighedsforhold mellem forældre og børn. [A], der nu er [antal] år, har efter det oplyste et kognitivt niveau svarende til [et barn]. Hun har boet hjemme, indtil hun som ca. [alder] flyttede til [sted], og hun har siden bevaret en tæt tilknytning til sin familie, […] Der foreligger således efter en samlet vurdering et særligt afhængighedsforhold mellem [A] og klageren, og [A] vil ikke kunne opretholde en kontakt med klageren, såfremt klageren udrejser til Syrien […]. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at det af hensyn til [As] ret til et privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. […] Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 23. februar 2021, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2021/178

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Colombia, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 8, stk. 2. Sagen er sambehandlet med Colo/2021/15 og Colo/2021/16. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne er etniske mestiz, kristne og boede forud for deres udrejse i Huila, Colombia. Klagerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klagerne som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Colombia frygtede medlemmer fra en gruppe, der havde kontrollen i klagernes hjemområde, formodentligt FARC, idet den mandlige klager havde givet mad til soldater fra regeringen. De oplyste til støtte herfor, at den mandlige klager i [starten af] 2005 blev opsøgt af medlemmer fra en gruppe, som gav den mandlige klager besked på at forlade området inden for 24 timer. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2021 truffet afgø-

relse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagernes opholdstilladelser ikke længere er til stede. Klagerne har som asylmotiv fortsat henvist til, at de frygter medlemmer fra gruppen, som opsøgte den mandlige klager i 2005. Den mandlige klager har til støtte herfor oplyst, at FARC fortsat er alle steder og har kontrollen, og at det er blevet værre, siden familiens udrejse fra Colombia. Den kvindelige klager har til støtte herfor oplyst, at guerillaen nu går civilklædt og har infiltreret hele landet. Af Udlændingestyrelsens rapport fra 22. februar 2019: "Sikkerhedssituationen i Colombia: Fredsaftale, væbnede parter, udsatte grupper og retsvæsen", fremgår det blandt andet, at der i 2016 blev underskrevet en national fredsaftale mellem regeringen og landets største oprørsgruppe, FARC. Fredsaftalen var en historisk milepæl. FARC blev under fredsaftalen fjernet fra EU's terrorliste, og som et led i fredsaftalen skulle FARC demobilisere. Afvæbningen blev monitoreret af FN's mission i Colombia, der i sommeren 2017 bekræftede, at demobiliseringen var afsluttet. Ved aftalen trak FARC sig tilbage fra 98 % af de områder, de tidligere kontrollerede. Fredsaftalen indebærer blandt andet gennemgribende jord- og landbrugsreformer og et nyt retssystem, som skal sikre retfærdighed og forsoning for konfliktens ofre og demokratisk deltagelse. Derudover dannede FARC et politisk parti og stillede op til valget i 2018. Af rapporten fremgår det, at omtrent 800-1.500 FARC-dissidenter ikke har tilsluttet sig fredsprocessen. Disse opererer primært i områder, hvor FARC tidligere var aktive, navnlig i de sydlige provinser, i grænseområdet til Venezuela samt kystregionerne langs Stillehavet i provinserne Nariño, Cauca, Caquetá, Guaviare, Vaupés, Guainía og Meta. Da konflikten mellem FARC og den mandlige klager havde sin baggrund i FARC´s daværende kamp mod regeringen, da FARC og regeringen har indgået en fredsaftale, der indebar en demobilisering af FARC, der blev afsluttet i 2017, da den mandlige klagers konflikt opstod i [starten af] 2005 – for over 16 år siden - og da klagerne ikke er særligt profilerede, findes den omhandlede konflikt med FARC at være afsluttet. Flygtningenævnet finder på ovennævnte baggrund, at klagerne ved en tilbagevenden til Colombia ikke vil være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Endelig bemærkes, at de generelle forhold i Colombia ikke kan begrunde asyl. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. I henhold til EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt af de i artikel 8, stk. 2, nævnte grunde. Ved vurderingen af om indgrebet af de grunde, der er anført i artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en vurdering af statens interesse i ikke at forlænge klagernes opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb en nægtelse af forlæn-

gelse af klagernes opholdstilladelse vil indebære i deres ret til familie- og privatliv. Hvad angår respekt for familieliv skal Flygtningenævnet bemærke, at forholdet mellem voksne familierelationer som udgangspunkt ikke udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand, medmindre der foreligger elementer af afhængighed mellem de pågældende, der går videre end de normale følelsesmæssige bånd. Efter EMD's praksis stilles der dog ikke krav om sådanne yderligere elementer af afhængighed, når der er tale om unge voksne, som stadig bor sammen med deres forældre og ikke har stiftet selvstændig familie. Der kan herved henvises til blandt andet EMD's dom af 20. juni 2020 i sagen Azerkane mod Nederlandene (3138/16), præmis 64. Henset til de foreliggende omstændigheder, herunder at klagernes to myndige børn fortsat er hjemmeboende og ikke har stiftet selvstændig familie, finder Flygtningenævnet, at der af disse grunde findes at foreligge et familieliv som omfattet af EMRK artikel 8. For så vidt angår retten til privatliv er den mandlige klager født i [1960'erne] i Colombia, hvor han har boet frem til 2005 og derefter i [et land i Sydamerika] frem til sin udrejse i 2013. Han indrejste [i sommeren] 2013 i Danmark [i sine 40'ere] og har nu haft lovligt ophold i Danmark i knap otte et halvt år. Han har bestået Prøve i Dansk 1. Han har arbejdet i et [firma] i en periode i 2017, i et [firma] i en periode fra 2018 til 2019 samt som vikar i et [firma] i 10-11 måneder indtil [vinteren 2020/21]. Han har siden [foråret] 2021 været ansat på [en fabrik] på fuld tid, hvor han er fastansat. Klageren har i den forbindelse dannet flere bekendtskaber. Den kvindelige klager er født i [1960'erne] i Colombia, hvor hun har boet frem til 2006, og derefter i [et land i Sydamerika] frem til sin udrejse i 2013. Hun indrejste [i sommeren] 2013 i Danmark [i sine 40'ere] og har ligeledes haft lovligt ophold i Danmark i knap otte og et halvt år. Hun har gennemført Prøve i Dansk 2. Hun har ikke haft fast arbejde, men har været i praktik forskellige steder, herunder to år på et plejehjem. Klagerne er gift og har to voksne børn [i starten af 20'erne] år, der ligeledes er colombianske statsborgere, i Danmark. I klagernes hjemland har den kvindelige klager [familiemedlemmer], og den mandlige klager har sin [familiemedlemmer]. Klagerne har i [et land i Sydamerika] deres myndige datter. Klageren har siden få måneder efter deres ankomst til Danmark været en del af [en kirke], [by og kirkens navn], hvor de tager del i gudstjenester og i menighedsarbejdet, herunder blandt andet praktisk arbejde for kirken. De har herudover blandt andet deltaget i flere [arrangementer i kirken]. Flygtningenævnet finder henset til klagernes tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af deres opholdstilladelser vil udgøre et indgreb i deres ret til privat- og familieliv efter artikel 8, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol, hvilket henhører under varetagelsen af landets økonomiske velfærd. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet udgør et anerkendelsesværdigt formål, som kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes,

hvorvidt indgrebet i klagernes rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime mål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge deres opholdstilladelser over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser vil indebære i deres ret til privat- og familieliv. Allerede med henvisning til, at klagerne har et familieliv med deres to myndige børn, der begge bor hjemme, som ved samtidige afgørelser af i dag, har fået forlænget deres opholdstilladelser, finder Flygtningenævnet, at det vil udgøre et uproportionalt indgreb i klagernes ret til respekt for deres familieliv i medfør af EMRK artikel 8, stk. 1, at nægte at forlænge deres opholdstilladelser. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke anledning til at foretage en nærmere vurdering af, hvorvidt indgrebet i klagernes privatliv kan anses for proportionalt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2021, således at klagerne fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2." Colo/2021/14.

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [A], Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har oplyst, at han har skrevet regimekritiske opslag om myndighederne [på et socialt medie], og at han senere har slettet opslagene, da han frygtede for sin families sikkerhed. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede både regimet og oprørerne men mest regimet, og at han ikke ved, hvad der vil kunne ske ham. Klageren har til støtte for sit asylmotiv under oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2015 oplyst, at han [i vinteren] 2014 blev opsøgt af Den Frie Syriske Hær der bad ham slutte sig til dem, hvilket han nægtede og fik at vide, at hans liv ikke var i sikkerhed. Klageren blev opsøgt igen i [foråret] af Den Frie Syriske Hær. Klageren har endvidere oplyst, at han [i sommeren] 2014 blev opsøgt af myndighederne herunder af en person som hedder [B] og blev bedt om at hjælpe myndighederne, og hvis han ikke hjalp, var han imod dem, og så ville de ikke love, at han kunne leve. Klageren har desuden oplyst, at han blev opsøgt omkring [i efteråret] 2014 til [i efteråret] 2014, at han blev taget med til en person ved navn [C] som sagde, at hvis han ikke hjalp dem, ville hans liv være i fare. Dansk Flygtningehjælp har – i forbindelse med sagen om statusændring [i efteråret] 2015 – til støtte for klagerens asylmotiv oplyst, at klageren over for Dansk Flygtningehjælp har oplyst, at FSA [Den Frie Syriske Hær] opsøgte klagerens [familiemedlem] skole og gav alle pigerne tørklæde på, og truede med at slå dem ihjel, hvis ikke de rettede sig efter det. Klageren har endvidere tilføjet, at han, da han blev tilbageholdt [i vinteren 2014], blev ført med bind for øjnene til et sted to kilometer væk til en bygning,

som ikke var beboelig, hvor en leder [D] bad ham tilslutte sig FSA. Til stede var også [E] som var fætter til lederen, og som klageren kender, da han, inden krigen brød ud, boede cirka 500 meter fra klagerens hjem. Klageren har endvidere oplyst, at myndighederne var klar over, at han var blevet opsøgt af [D], og klageren blev oplyst om at han skulle deltage i kampe, og bære våben og kæmpe med styret, hvilket han nægtede, hvorefter de truede ham på livet. Klageren har uddybet, at han [i sommeren] blev ført til [B] der arbejder for styret, og truet på livet, og fik at vide, at han skulle arbejde med styret. Klageren har endvidere oplyst, at den syriske efterretningstjeneste har opsøgt ansøgers ægtefælle [ÆF] og [familiemedlemmer] på bopælen og afhørt [ÆF] og klagerens [familiemedlemmer] om, hvor klageren opholder sig, og meddelt [ÆF], at de ville halshugge klageren foran familien, og at hun under en anden afhøring er blevet truet med at få klageren til at melde sig. Klageren har til støtte for sit asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse [i foråret] 2021 henvist til, at hans ægtefælle [ÆF], efter sagen i Flygtningenævnet, er blevet afhørt af myndighederne [i foråret] 2016 om, hvorfor klageren var udrejst, og om han havde tilsluttet sig Den Frie Syriske Hær. Klageren har desuden oplyst, at [ÆF] blev beskyldt for at have tilbageholdt oplysninger for myndighederne, og der blev via [ÆF] fremsat dødstrusler mod klageren, ligesom [ÆF] og klagerens [familiemedlem], er blevet bedt om at skrive under på, at de gav afkald på alle klagerens ejendele. Klageren har endvidere oplyst, at to mænd i militærtøj har skudt mod klagerens hus [i sommeren 2015], og at der kun blev skudt mod klagerens families hus. Klageren har endvidere oplyst, at [familiemedlem]blev stoppet ved en kontrolpost, hvor han fik lussinger og fik at vide, at han var forræderens [familiemedlem]. Klageren har endvidere oplyst, at hans to nevøer har været tilbageholdt, og at hans ene nevø - der bærer med samme navn som klageren - blev tortureret af myndighederne. Klageren har endvidere oplyst, at Den Frie Syriske Hær ikke længere er til stede i hans hjemområde, hvorfor han ikke længere frygter dem. Han frygter kun Assad-regimet. Klageren har oplyst, at han er eftersøgt i Syrien. Klageren har endvidere - i forbindelse med om han ved en tilbagevenden til Syrien, frygter noget på [familiemedlems] vegne - oplyst, at det kan være, at myndighederne også vil slå [familiemedlem] ihjel som følge af klagerens konflikt. Klageren har afslutningsvis anført, at han har deltaget i 7 demonstrationer i perioden mellem [i sommeren] 2011 og [foråret] af 2012, at han deltog i fredelige demonstrationer mod regimet, at han stoppede med at deltage i demonstrationer, da myndighederne begyndte at skyde efter demonstranterne, at han frygter at skulle blive genindkaldt til militærtjeneste, da myndighederne har oplyst ham om, at han burde samarbejde med dem, og at han forstår det som om, at han skal aftjene militærpligt, samt at han formoder, at han enten skulle være informant eller blive sendt i krig. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. 2. under henvisning til de generelle forhold i Syrien. Ved afgørelse af om klageren bør meddeles forsat opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, lægger Flygtnin-

genævnet til grund, at klageren kommer fra Rif Damaskus. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over Damaskus by og Rif Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Dette støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport fra oktober 2020 ”Syria, Security and Socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damaskus”, og EASO-rapporten ”Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note”, udgivet i september 2020 samt EASO-rapporten “Syria Security situation - Country of Origin Information Report” udgivet i juli 2021. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at de nyere baggrundsoplysninger om Syrien - herunder Amnesty Internationals rapport ”You’re going to your death” af 7. september 2021 - ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet vurderer, at rapporten i alt væsentligt bekræfter de oplysninger, der fremgår af de øvrige baggrundsoplysninger om Syrien - herunder oplysningerne om de syriske myndigheders alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne. Flygtningenævnet finder, at rapporten og de øvrige baggrundsoplysninger medfører, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, og at en eventuel rimeligt begrundet tvivl skal komme asylansøgere til gode. Flygtningenævnet finder imidlertid, at hverken Amnesty Internationals rapport eller de øvrige nyere baggrundsoplysninger giver anledning til at ændre Flygtningenævnets praksis. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at dom af 14. september 2021 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen M.D. and Others v. Russia, ikke kan føre til en anden vurdering. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ses ikke ved dommen at have taget stilling til, om det generelt vil være i strid med artikel 3 at gennemføre tvangsmæssige udsendelser til Syrien. Domstolene foretager i sagen derimod en konkret vurdering, som kun vil være relevant, hvis Domstolen ikke generelt udelukker, at der kan ske tvangsmæssige udsendelser til Syrien. Hertil kommer, at Domstolen i afgørelsen tillige henviser til Domstolens vurdering af den generelle sikkerhedssituation i Syrien, således som denne er kommet til udtryk i dommen O.D. v Bulgaria (34016/18) (præmis 111). I denne dom gav Domstolen således ikke udtryk for, at de generelle forhold i Syrien indebar, at en tvangsmæssig udsendelse til Syrien ville være i strid med artikel 3. Flygtningenævnet bemærker, at dommen understreger betydningen af det forsigtighedsprincip, som i forvejen indgår i Flygtningenævnets vurdering. Flygtningenævnet finder herefter, at de generelle forhold i Rif Damaskus ikke kan føre til en forlængelse af klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens opholdstilladelse skal derfor nægtes forlænget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlæn-

dingelovens § 19, stk. 1, nr., 1, jf. § 19 a, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt nægtelsen af forlængelsen af klagerens opholdstilladelse må antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. En konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse vil i almindelighed kunne udgøre et indgreb i udlændingens privat- eller familieliv, hvorfor staten skal påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2. Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at indgreb i retten til privat- eller familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet (f.eks. inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse) skal varetage (proportionalitetsafvejning). I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse eller lignende. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen herudover opfyldte betingelserne. Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst dér, f.eks. under de formative år, bopælstid dér før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse dér, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet. Flygtningenævnet tiltræder som anført af Udlændingestyrelsen, at nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i hans ret efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og at indgrebet har lovhjemmel og varetager en legitim interesse. Flygtningenævnet har ved sin proportionalitetsvurdering lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Damaskusområdet i Syrien, hvor han har haft sin skolegang og uddannelse, og hvor han har arbejdet forud for sin udrejse. Klageren, der er indrejst i Danmark i 2014 som [alder]-årig, har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 6½ år. Han taler og skriver dansk i et vist omfang. Han har ikke gennemført en uddannelse under sit ophold i Danmark, men har i de seneste ca. 5 år arbejdet på fuld tid, og han har derfor en tilknytning til arbejdsmarkedet. Hans ægtefælle og [familiemedlemmer] blev familiesammenført med ham i [i vinteren] 2018. Flygtningenævnet er, af de grunde som Udlændingestyrelsen har anført, enig i, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menne-

skerettighedskonventions artikel 8 vedrørende klagerens samlever. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 vedrørende klagerens [familiemedlem], og [familiemedlem], og har som Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at [familiemedlemmer] ankom til Danmark som henholdsvis [alder]- og [alder]-årige og har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 3 år. De går dansk skole, og taler dansk og arabisk. Flygtningenævnet finder, at [familiemedlem] og [familiemedlem] ikke har levet en så væsentlig del af deres liv og formative år i Danmark, at de selvstændigt har opnået tilknytning til Danmark, og at de sprogligt og kulturelt vil kunne tilpasse sig en tilværelse i Syrien. Herefter og efter en samlet vurdering af klagerens forhold finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om klageren har sandsynliggjort, at han på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om hans oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende herom, som nærmere anført i Flygtningenævnets afgørelse af [i foråret] 2016, hvor han blandt andet har forklaret udbyggende og forskelligt om, hvorvidt han blevet taget med af myndighederne. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren efterfølgende yderligere har udbygget sin forklaring. Klageren har således til samtalen [i foråret] 2021 og under mødet i nævnet forklaret, at han betalte bestikkelse for at kunne udrejse af Syrien, da han var efterlyst, mens han tidligere har forklaret, at han udrejste legalt og uden at opleve problemer. Under mødet i nævnet har klageren forklaret, at han [i sommeren] [år] fik sit pas fornyet uden problemer efter, at han var blevet tilbageholdt af myndighederne. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han ikke længere frygter Den Frie Syriske Hær, da den ikke længere er i klagerens hjemområde. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at klageren blandt andet har forklaret, at hans families hus blev beskudt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har udbygget sin forklaring, herunder at han ikke forklarede om dette ved sin første samtale [vinteren] 2015, og at han under mødet i nævnet har forklaret, at der blev skudt direkte mod klagerens hus i både 2015 og 2016. Klagerens øvrige forklaringer om, hvad der er sket med hans forskellige familiemedlemmer kan heller ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge klagerens forklaring om, at han i 2011-2012 har deltaget i demonstrationer mod regimet, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forklaringen er udbyggende og først er fremkommet til samtalen [i foråret] 2021 som bemærkning ved gennemgangen af referatet, selv om klageren tidligere har bekræftet, at han kun ved en tilbagevenden kun frygter det, der er påberåbt som oprindeligt asylmotiv. Hertil kommer, at klageren har boet i Rif Damaskus i flere år efter demonstrationerne, og at klageren har forklaret, at

han ikke har oplevet problemer som følge heraf. Flygtningenævnet er af de samme grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, enig i, at det ikke kan føre til en anden vurdering, at klageren tidligere har skrevet regimekritiske opslag på sin [profil på et socialt medie], da opslagene er slettet, og da klageren ikke er blevet kontaktet eller har oplevet problemer som følge heraf. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at klageren risikerer asylbegrundende overgreb, fordi han er udrejst illegalt, eller fordi [familiemedlem]ikke har aftjent militærtjeneste. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, og at hverken klageren eller [familiemedlem] er særligt profilerede i forhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet er opmærksom på, at baggrundsoplysningerne om, hvorvidt familiemedlemmer til personer, som har unddraget sig militærtjeneste, ikke er entydige, og at det senest fremgår af EASO Country Guidance: Syria - Common analysis and guidance note, november 2021, at "There are also reports of family members of those evading military service and deserters facing retaliation by GoS. Concerning family members of draft evaders, reports range from pressure and harassment to house searches, interrogations and arrests, with sources noting that family members of draft evaders from former opposition-held areas have been more severely harassed". Flygtningenævnet finder, at rapporten og de øvrige baggrundsoplysninger medfører, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, og at en eventuel rimeligt begrundet tvivl skal komme asylansøgere til gode. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at rapporten eller de øvrige nyere baggrundsoplysninger giver anledning til at ændre Flygtningenævnets praksis. Flygtningenævnet finder herefter, at klagerens [familiemedlem]unddragelse fra militærtjeneste ikke i sig selv eller sammen med Flygtningenævnets forsigtighedsprincip er tilstrækkeligt til, at klageren har sandsynliggjort, at han alene af denne grund risikerer asylbegrundende forfølgelse. Da klageren herefter ikke har sandsynliggjort, at han i hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Syri/2021/267.

Nævnet **omgjorde** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 2 (**B-status)**. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somalier og sunnimuslim af trosretning fra Bulo Barde, Hiran-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klagerens mor på vegne af klageren som asylmotiv til, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia risikerede at blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab, fordi hans fars onkel var medlem af al-Shabaab. Udlændingestyrelsen kunne ikke lægge dette til grund, men

vurderede derimod, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemområde, Bulo Barde, Somalia, ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af den generelle sikkerhedssituation i det sydlige og centrale Somalia. I forbindelse med afgørelsen om forlængelse af klagerens opholdstilladelse [i sommeren] 2019 vurderede Udlændingestyrelsen, at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse var til stede, men at det måtte antages at være særligt belastende for ham under henvisning til den dagældende udlændingelovs § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede, og at det ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at han ved tilbagevenden til sit hjemland frygter sin onkel, som vil tvangsrekruttere ham til al-Shabaab. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Klageren har ikke redegjort uddybende og konsistent for sit asylmotiv, som han alene har kendskab til via sin mor. Klagerens mor har ikke detaljeret og uddybende kunnet forklare om baggrunden for flugten med de to ældste børn angiveligt efter at være opsøgt af al-Shabaab. Det fremgår af klagerens mors sag, at hun er meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af de generelle forhold i Somalia. Nævnet har lagt vægt på, at klageren aldrig har modtaget trusler eller er kontaktet af folk fra Somalia, og han kunne ikke redegøre for, om hans mor – mens hun har været i Danmark - har modtaget trusler fra personer med relation til al-Shabaab. Nævnet finder herefter ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Bulo Barde, Hiran-regionen i Somalia, hvor klageren kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder på grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger, at situationen i Hiran-regionen i Somalia er ændret således, at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at AMISOM efter baggrundsoplysningerne har haft kontrollen i området siden 2014. Forholdene i området er fortsat skrøbelige og uforudsigelige, men dog forbedrede. Ændringerne findes endvidere ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Somalia ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser, herunder

EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlige myndigheder må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Hvad angår respekt for familieliv skal Flygtningenævnet bemærke, at forholdet mellem voksne familierelationer som udgangspunkt ikke udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand, medmindre der foreligger elementer af afhængighed mellem de pågældende, der går videre end de normale følelsesmæssige bånd. Klageren har oplyst, at han ikke længere bor hjemme, og at han i ca. 7 måneder har boet i [dansk by A], mens resten af familien bor i [dansk by B]. Klagerens har oplyst, at han tidligere har hjulpet sin mor med praktiske ting blandt andet i relation til de yngre søskende, men at det klagerens mor, der har ansvaret for dem, og at klagerens søster nu hjælper moderen. Der foreligger ikke andre oplysninger som gør, at der mellem klageren og hans mor og søskende skulle være etableret et afhængighedsforhold. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at klagerens forhold til sin mor og mindreårige søskende ikke udgør "familieliv" i EMRK artikel 8's forstand. Klageren var [under 15 år] ved indrejsen i Danmark og er nu [under 25 år] gammel. Han har gået i skole i Danmark og har taget 10. klasse afgangseksamen og gennemført et FGU-forløb. Han er nu i gang med uddannelsen [navn på uddannelsen] i [dansk by A], som han forventer at afslutte i sommeren 2022. Han har haft arbejde på deltid i en tøjbutik i 3-4 måneder og har været i praktik i [et supermarked] i 5 uger. Klageren taler, læser og skriver dansk. Klageren er sund og rask. Henset til varigheden af klagerens ophold i Danmark og hans forhold i denne periode, findes en afgørelse om at nægte at forlænge hans opholdstilladelse at udgøre et indgreb i hans ret til respekt for privatliv efter EMRK artikel 8. Det skal herefter vurderes, om indgrebet opfylder betingelserne i EMRK artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol, hvilket henhører under varetagelsen af landets økonomiske velfærd. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens § 11, stk. 1, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen mod behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privatliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privatliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er

nødvendigt, skal der således foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privatliv. Klageren indrejste i Danmark [i sommeren 2013] som [under-15-årig] og fik asyl som medfølgende barn til sin mor [i vinteren 2013/2014]. Klageren har gået i skole i Danmark og har gennemført 10. klasse og et FGU-forløb. Han er nu i gang med uddannelsen [navn på uddannelsen] i [dansk by A], som han forventer at afslutte i sommeren 2022. Han har haft arbejde på deltid i en tøjbutik i 3-4 måneder og har været i praktik i [virksomhed] i 5 uger. Klageren har gået i skole i Somalia indtil udrejsen. Han har ikke familie eller andre kontakter i Somalia, og han har ikke været i Somalia efter udrejsen. Han har sin mor, mormor og [en antal] yngre søskende i Danmark og en far, der bor i [EU-land]. Klageren spiller fodbold og computerspil. Han har venner i Danmark, som han taler både dansk og engelsk med. Klageren bor på et værelse i [dansk by A], mens han er under uddannelse. Klageren taler, skriver og læser såvel dansk som somali, og klageren har kendskab til både dansk og somalisk kultur. Klageren har opholdt sig i Danmark i omkring 8 år. Klageren har haft sine formative år primært i Somalia og har haft sine ungdomsår i Danmark. Klageren har således tilknytning til både Danmark og Somalia, og nævnet finder på denne baggrund, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et indgreb af nogen intensitet i hans ret til privatliv. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren efter oplysningerne i sagen er integreret i det danske samfund. Efter en samlet vurdering af omstændighederne, herunder navnlig længden af klagerens lovlige ophold i Danmark, hans danskkundskaber, skole og uddannelsesaktiviteter og det forhold, at han har haft en del af sine formative år i Danmark, finder nævnet, at det vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i Danmark, jf. herved EMRK artikel 8. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2021, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2021/72

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [bydelen A] i Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de syriske myndigheder, idet hendes ægtefælle havde en konflikt med myndighederne, fordi han var flygtet fra militæret. Til støtte herfor oplyste klageren, at hendes ægtefælle aftjente værnepligt som 18-årig, og at han senere ignorerede en genindkaldelse. Myndighederne kom derefter hjem til klageren og hendes ægtefælle og tog ægtefællen med væk fra bopælen og med til en militær kaserne i Damaskus, hvor han var i tre måneder og stod vagt, indtil han flygtede derfra. De syriske myndigheder opsøgte klageren tre gange, fordi de ledte efter klagerens ægtefælle,

og de truede klageren, hendes søn og hendes far. De opsøgte klageren på hendes forældres bopæl, hvor hun opholdt sig indtil udrejsen. I forbindelse med opsøgningerne blev klageren skubbet og slået, hun blev truet med at blive taget med, og hun blev truet med, at de ville slå hendes søn ihjel. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen vurderede ved afgørelsen, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i risiko for at blive udsat for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig behandling eller straf. Styrelsen fandt ikke, at risikoen var begrundet i individuelle forhold, men derimod at risikoen havde baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet, som følge af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile i Syrien. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om forlængelse fortsat henvist til sin ægtefælles konflikt med myndighederne. Klageren frygter at blive tilbageholdt af de syriske myndigheder, da de kan bruge hende til at lægge pres på ægtefællen. Klagerens svigermor har endvidere telefonisk oplyst, at de syriske myndigheder har spurgt efter "ham". Myndighederne opsøgte svigermorens bopæl kort tid efter klagerens udrejse. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2021 truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, nægtes forlænget, da grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Om opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i Syrien (udlændingelovens § 7, stk. 3): Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2015 meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. I den nævnte afgørelse anførte Udlændingestyrelsen herom, at styrelsen havde lagt vægt på, at "personer, som kommer fra områder i Syrien, hvor der foregår væbnede kampe, hvor der sker angreb mod civile eller hvor der for nyligt har fundet sådanne handlinger sted, ved en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt må anses for at være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3". Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at en opholdstilladelse af den nævnte karakter ikke skal forlænges, når de forhold, der førte til tildeling af beskyttelse, ikke længere er til stede. Spørgsmålet er herefter i første række, om der med henvisning til de generelle forhold i Syrien er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har boet i Damaskus, indtil sin udrejse fra Syrien. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i den påklagede afgørelse, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i Damaskus. Foruden det baggrundsmateriale, som Udlændingestyrelsen har henvist til i den påklagede afgørelse, kan der til støtte for den nævnte vurdering af forholdene i Damaskus også henvises til side 157 i European Asylum Support Offices rapport fra november 2021 (Country Guidence: Syria), hvor det anføres, at "Looking at the indicators it can be concluded that in the governorate of Damascus, there is, in ge-

neral, no real risk for a civilian to be personally affected within the meaning of Article 15(c) QD." Herudover kan der henvises til Udlændingestyrelsens rapport fra oktober 2020, Syria, Security and Socio-economic situation in the governates of Damascus and Rural Damascus, hvor det på side 11 anføres, at "Since 2018, when the GoS retook control of all areas in Damascus and Rural Damascus from opposition groups, there have been no major security incidents (e.g. battles, military operations etc.) in the two governorates, …". Denne vurdering er gengivet i European Asylum Support Offices rapport fra juli 2021 (Syria, Security Situation), side 226 f. Flygtningenævnet bemærker, at Amnesty Internationals rapport "You're going to your death" af 7. september 2021 ikke kan føre til en anden vurdering i forhold til EMRK artikel 3, idet rapporten i alt væsentligt bekræfter de oplysninger, der fremgår af de øvrige baggrundsoplysninger om Syrien, herunder oplysningerne om de syriske myndigheders alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne. Endvidere skal Flygtningenævnet bemærke, at heller ikke Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. september 2021 i sag 71321/17 (M.D. and Others v. Russia) kan føre til en anden vurdering i forhold til EMRK artikel 3. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at der med dommen er taget stilling til, at enhver tvangsmæssig udsendelse til alle dele af Syrien vil udgøre en krænkelse af EMRK artikel 3, men at der er foretaget en vurdering af de konkrete forhold, herunder at ansøgerne var mænd i den militærpligtige alder med den deraf følgende risiko for indkaldelse til militærtjeneste, som de havde modsat sig, jf. bl.a. dommens præmis 46 og 110. Flygtningenævnet skal samtidig bemærke, at baggrundsoplysningerne om Syrien og den nævnte dom medfører, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, og at en eventuel rimelig tvivl skal komme asylansøgerne til gode (forsigtighedsprincippet). På den anførte baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som følge af de generelle forhold i Damaskus. Om opholdstilladelse pga. Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8: Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i den påklagede afgørelse, at en nægtelse af at forlænge klagernes opholdstilladelse vil udgøre et indgreb i klagernes ret til privat- og familieliv efter EMRK artikel 8, at indgrebet har hjemmel i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., og at indgrebet varetager et legitimt formål som anført i EMRK artikel 8, stk. 2. Spørgsmålet er herefter navnlig, om en nægtelse af klagernes opholdstilladelse vil udgøre et uproportionalt indgreb i klagernes ret til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagernes opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, som en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse vil indebære i klagernes ret til respekt for deres privat- og familieliv. Ved proportionalitetsafvejningen efter EMRK artikel 8, stk. 2, der således indebærer, at indgrebet i privat- og familielivet skal stå i

rimeligt forhold til de formål, som indgrebet varetager, skal der foretages en samlet og konkret vurdering. Spørgsmålet er nærmere bestemt, om opholdstilladelsen ikke kan nægtes forlænget med henvisning til, at klageren (selv) har opnået en særlig tilknytning til Danmark, og/eller at klageren har en særlig familiemæssig tilknytning til Danmark, herunder navnlig i kraft af sine børns tilknytning til Danmark. Med hensyn til proportionalitetsafvejningen af en voksen udlændings (selvstændige) tilknytning til Danmark fremgår blandt andet følgende af forarbejderne til lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019: "2.3.2.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention … 2.3.2.1.1.1. Længden af det lovlige ophold … For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse. For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse" For så vidt børns selvstændige tilknytning til Danmark fremgår af de nævnte forarbejder blandt andet følgende om EMRK: "2.3.2.1.1.5. Børns selvstændige tilknytning For flygtningebørnefamilier vil et ophold her i landet af en vis varighed alt andet lige betyde, at barnet i kraft af et børneliv i Danmark med alt, hvad dertil hører, herunder skolegang, god og grundig læring af det danske sprog, deltagelse i fritidsaktiviteter, knytning af kammeratskaber etc., opnår en vis tilknytning her til landet. … I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en "adaptable age"), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med. På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunktet skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie […]. Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark." Det skal i forlængelse af de citerede forarbejder bemærkes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sin dom af 28. juli 2020 i sag 25402/14 (Pormes

v. Netherlands) i præmis 62 synes at have lagt til grund, at et barns formative år begynder på et tidligere tidspunkt end forudsat i de citerede forarbejder. For så vidt angår spørgsmålet om klagerens egen tilknytning til Danmark, kan Flygtningenævnet tiltræde, at hendes ophold i Danmark ikke har en sådan varighed, og at hendes aktiviteter i Danmark, herunder tilknytning til arbejdsmarkedet, har et sådant omfang, at hun derved har opnået en særlig tilknytning til Danmark, der medfører, at en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse vil udgøre et uproportionalt indgreb i hendes ret til privat- og familieliv. I den forbindelse har Flygtningenævnet på den ene side lagt vægt på blandt andet, at klageren aktuelt har haft et lovligt ophold i Danmark i [omkring seks år], at klageren kan læse og tale dansk, at hun har bestået prøve i Dansk 2, og at hun har været i praktik i forskellige [institutioner] i tre måneder ad gangen. På den anden side har Flygtningenævnet lagt vægt på blandt andet, at klageren ikke er i gang med en uddannelse i Danmark, at klageren ikke aktuelt har en arbejdsmæssig tilknytning til Danmark, og at klagerens ophold i Danmark er under otte år. Hertil kommer, at klageren indrejste til Danmark som [mellem 20 og 25-årig], hvorfor klageren har levet det meste af sit liv i Syrien, og at klageren fortsat har sine onkler, morbrødre, fastre og mostre bosat i Syrien. I relation til klagerens familiemæssige tilknytning til Danmark finder Flygtningenævnet også, at familieenheden i Danmark aktuelt består af klageren og hendes to sønner [B og C]. Spørgsmålet er herefter, om [B] og [C] har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at opholdstilladelsen af den grund ikke kan nægtes forlænget. Henset til, at [B] er [4-7 år] og C er [4-7 år], vil de let kunne tilpasse sig blandt andet sproget og kulturen i Syrien, hvorved bemærkes, at børnene også indbyrdes taler arabisk, og at de på grund af deres alder kun i begrænset omfang (for [C's] vedkommende muligvis slet ikke) har haft sine formative år her i landet. [B] og [C] kan herefter, uanset længden af deres ophold i Danmark og det forhold, at de har gået i vuggestue og børnehave og for [B's] vedkommende skole i Danmark, ikke anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Efter en samlet afvejning af hensynene overfor hinanden finder Flygtningenævnet herefter, at det ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig EMRK artikel 8, at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at klageren […], og at hun er bange for, at klagerens ægtefælle vil bortføre børnene, kan ikke føre til et anden vurdering. Om opholdstilladelse som følge af klagerens individuelle forhold (udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2): Henset til, at klageren har påberåbt sig individuelle forhold, skal Flygtningenævnet herefter tage stilling til, om klageren som følge heraf kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Spørgsmålet er navnlig, om klageren kan meddeles opholdstilladelse med henvisning til, at klageren risikerer at blive tilbageholdt af de syriske myndigheder med henblik på at bruge klageren til at lægge pres på hendes ægtefælle, der har en konflikt med de syriske myndigheder, fordi han flygtede fra reserven (en militær kaserne, hvor han som genindkaldt efter det oplyste nødtvungen afviklede militærtjeneste). Flygtningenævnet finder efter

klagerens forklaring for nævnet, at det ikke kan lægges til grund, at klagerens ægtefælle tilbage i 2015 deserterede fra reserven. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på navnlig, at klageren under oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2015 oplyste, at hun var "blevet opsøgt 3 gange af de syriske myndigheder, og formålet med alle 3 besøg var, at myndighederne ville finde ansøgers ægtefælle, fordi han var flygtet fra militærbasen", hvilket står i modsætning til klagerens forklaring for nævnet, hvor hun har forklaret, at hun flygtede ud af Syrien inden ægtefællens desertering. Dette forhold er ganske centralt, som klageren også nu, selvom der er forløbet mere end seks år siden oplysnings- og motivsamtalen blev afholdt, skulle kunne forklare ens om. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at hun til nævnet har forklaret, at hun ikke på noget tidspunkt er blevet truet eller udsat for vold af de syriske myndigheder, mens hun til oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at myndighederne havde været voldelige over for hende, idet de en gang skubbede hende og de en gang slog hende med et maskingevær, ligesom de truede hende med, at de ville slå hendes søn ihjel, "hvis ikke ansøger fortalte, hvor ansøgers ægtefælle befandt sig". Hertil kommer, at hun under oplysnings- og motivsamtalen – som citeret – oplyste, at hun var blevet opsøgt tre gange på forældrenes bopæl (i øvrigt fordi de syriske myndigheder ville finde hendes ægtefælle, der var flygtet fra reserven), hvorimod hun til nævnet har forklaret, at hun kun blev opsøgt én gang på sin egen bopæl, hvilket var i forbindelse med, at de syriske myndigheder afhentede ægtefællen, der ikke havde reageret på en genindkaldelse til militæret. Selvom Flygtningenævnet ikke kan lægge forklaringen om klagerens ægtefælles desertering til grund, skal nævnet bemærke, at det i lyset af klagerens ægtefælles alder i 2015 – hvor han var 26 år, da han er født [i] 1989 – må lægges til grund, at han rent faktisk må have unddraget sig at blive genindkaldt til reserven. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på baggrundsoplysningerne om omfanget af genindkaldelser i 2015. Spørgsmålet er herefter, om klageren af denne grund risikerer at blive tilbageholdt af de syriske myndigheder ved sin tilbagevenden til Syrien. For så vidt angår risikoen for, at såkaldte Draft evaders familiemedlemmer bliver udsat for overgreb mv. fremgår følgende af European Asylum Support Offices rapport fra april 2021 (Syria, Military service), side 33 f.: "4.1 Draft evaders … 4.1.2. Potential consequences for family members Regarding the treatment of family members, sources differ in their assessment. While several sources stated that family members of draft evaders would not face any consequences, other sources indicated that they would face house searches, pressure and harassment from military police or intelligence services to reveal the whereabouts of male relatives wanted for military service. In some cases, family members have been arrested or required to report to an intelligence service branch for questioning. In a February 2021 interview with EASO, an international humanitarian organization working in Syria mentioned a case in which the authorities conditioned the granting of security clearance required for renewing a lease agreement by requiring the applicant to provide information on the whereabouts of male relatives wanted for mili-

tary service. Suhail Al-Ghazi assessed that family members of draft evaders from areas loyal to the GoS won't face the same kind of harassment as those originating in former opposition-held areas." Det bemærkes, at det, der er anført i European Asylum Support Offices rapport fra november 2021 (Country Guidence: Syria), side 80 f., vedrørende risikoen for, at såkaldte militærunddrageres familiemedlemmer bliver udsat for overgreb mv., ikke ændrer ved det, at der anført i den citerede rapport fra april 2021. På denne baggrund må det ved vurderingen af, om klageren ved en tilbagevenden til Syrien risikerer overgreb mv. fra de syriske myndigheders side som følge af klagerens ægtefælles militærunddragelse, tages i betragtning, at klagerens svigermor og ægtefællens bror er bosat i Damaskus, og at klagerens svigermor alene er blevet opsøgt én enkelt gang af de syriske myndigheder, hvor de spurgte efter klagerens ægtefælle, hvilket klageren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2020 oplyste havde fundet sted for fire år siden. Når det anførte sammenholdes med, at klageren og ægtefællen ikke var bosat i et oprørskontrolleret område, men i Damaskus, og at der i øvrigt ikke foreligger andre belastende oplysninger om ægtefællen f.eks. om hans tilknytning til oprørsgrupper mv., tiltræder Flygtningenævnet – under behørig hensyntagen til forsigtighedsprincippet – at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for individuel forfølgelse eller i risiko for overgreb af de syriske myndigheders omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Der er herefter ikke grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse efter disse bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/262

Nævnet **omgjorde** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 1. Sagen er sambehandlet med Syri/2021/252. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra [en by], Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte i [vinteren 14/15] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at blive slået ihjel af de forskellige grupperinger, der er i landet. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at komme i militæret. Klageren henviste endvidere til, at han ikke vil i militæret, idet han vil blive tvunget til at slå uskyldige mennesker ihjel. Udlændingestyrelsen har i [sommeren] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle forhold. Klageren

har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til militærtjeneste i det syriske militær. Klageren har til støtte herfor endvidere oplyst, at hans kollegaer og andre bekendte i Danmark har oplyst ham, at mænd i den militærpligtige alder bliver tvunget til at aftjene militærtjeneste, også selv de er den eneste søn i familien. Klageren har også henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter ikke at have et sted at bo, idet han ikke har flere kontakter i Syrien, og at han ikke kan søge hjælp hos de syriske myndigheder. Klageren har som asylmotiv under nævnsmødet endelig henvist til, at omkring fem af hans [familiemedlemmer] i slutningen af 2014 blev medlemmer af Den Frie Syriske Hær. Klagerens søster blev i 2018 af en veninde oplyst, at nogle af deres [familiemedlemmer] var taget til [en by], og at en af dem var blevet slået ihjel. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er født og opvokset i [en by], Rif Damaskus, Syrien. Klageren skal således vurderes i forhold til Rif Damaskus. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over Damaskus by og Rif Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Dette støttes af baggrundsoplysningerne, herunder EASO´s rapport "Country Guidance: Syria" fra september 2020, side 122, hvoraf det bl.a. fremgår: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD." Tilsvarende fremgår det af Udlændingestyrelsens rapport: "Syria, Security and socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damascus", fra oktober 2020, side 11, bl.a. at "Since 2018, when the GoS retook control of all areas in Damascus and Rural Damascus from opposition groups, there have been no major security incidents (e.g. battles, military operations etc.) in the two governorates, …". Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at de nyere baggrundsoplysninger om Syrien – herunder Amnesty Internationals rapport "You're going to your death" af 7. september 2021 – ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet vurderer, at rapporten i alt væsentligt bekræfter de oplysninger, der fremgår af de øvrige baggrundsoplysninger om Syrien – herunder oplysningerne om de syriske myndigheders alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne. Flygtningenævnet finder, at rapporten og de øvrige baggrundsoplysninger medfører, at der fortsat skal udvises forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager vedrørende Syrien, og at en eventuel rimeligt begrundet tvivl skal komme asylansøgere til gode. Flygtningenævnet finder imidlertid, at hverken Amnesty Internationals rapport eller de øvrige nyere baggrundsoplysninger giver anledning til at ændre Flygtningenævnets praksis. Flygt-

ningenævnet tiltræder herefter, at der ikke er grundlag for at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af de generelle forhold i Rif-Damaskus. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i klagerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Klageren har sin storesøster på [X] år i Danmark, der har egen bopæl. For så vidt angår retten til familieliv bemærkes, at søskende som udgangspunkt ikke er omfattet af familieliv i EMRK's artikel 8´s forstand, medmindre der foreligger et særligt afhængighedsforhold. Efter de foreliggende oplysninger er der ikke oplyst om forhold, der må antages at udgøre et særligt afhængighedsforhold mellem klageren og hans søster i Danmark. Klageren har [X] søstre, der bor i [europæisk land]. Han har ingen familie i Syrien. Flygtningenævnet vurderer således, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke må antages at udgøre en krænkelse af klagerens ret til familieliv. Klageren er [X] år og er født og opvokset i Damaskus i Syrien. Han har boet i Syrien, indtil han var [12-15] år gammel og har gået 8 år i syrisk skole. Han taler arabisk. Han har haft lovligt ophold i Danmark i [X] år. Siden 2018 har han haft egen bopæl, og han er 2021 flyttet til [dansk by] og har fortsat egen bopæl. Han har blandt andet afsluttet 9. og 10. klasse på VUC, har læst på

HF enkeltfag og har arbejdet som [beskæftigelse]. Herudover har han en række måneder i 2020 gået på [uddannelse]. I en række måneder i 2020 har han arbejdet 25 – 35 timer ugentligt som [jobbetegnelse] for [virksomhed]. I første halvår af 2021 har han taget grundforløbet på [erhvervsuddannelse], hvorefter han i nogle måneder har været i praktik i [virksomhed] i en [by]. Siden [foråret] 2021 har han arbejdet fuldtid hos [virksomheden] på ny. Han har siden i perioden […] været medlem af en [idrætsforening] […]. Efter en samlet vurdering, herunder med særlig vægt på længden af klagerens ophold i Danmark, og klagerens øvrige forhold og tilknytning til Danmark i forhold til Syrien, finder Flygtningenævnet derfor, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. EMRK´s artikel 8. Det forhold, at klageren ikke kender nogen i Syrien, og at han ikke ved, hvor han skal bo eller arbejde ved en tilbagevenden til Syrien, er socio-økonomiske forhold, der heller ikke kan anses for at være forhold, der anses for nedværdigende behandling eller på anden vis være forhold, der vil medføre en krænkelse af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Klageren har oplyst, at han ikke har været politisk aktiv og ikke har konflikter med kriminelle eller religiøse grupper, familiemedlemmer, privatpersoner eller de syriske myndigheder. Det forhold, at klagerens søster af en veninde i 2014 har fået oplyst, at omkring fem af klagerens [familiemedlemmer] er medlemmer af Den Frie Syriske Hær, hvor af en af dem skulle være blevet dræbt, kan efter en samlet vurdering ikke anses for at bringe klageren i konflikt med de syriske myndigheder. [Familiemedlemmerne] må, dels anses for at være fjerne slægtninge, dels ikke anses for at være særligt profilerede, ligesom klageren ikke har eller havde kontakt til dem, før han udrejste af Syrien. Med hensyn spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan meddeles opholdstilladelse med henvisning til, at klageren risikerer at blive indkaldt til militærtjeneste, bemærkes først og fremmest, at klageren er [X] år og således er i den militærpligtige alder. Det er ubestridt, at klageren er sin mors eneste søn, og gældende regler vedrørende militærtjeneste i Syrien medfører, at klageren er berettiget til at blive fritaget for militærtjeneste, hvis klageren ansøger herom og opfylder en række betingelser i øvrigt er opfyldt. Flygtningenævnet finder imidlertid på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der foreligger en betydelig usikkerhed med hensyn til, om reglen om fritagelse for eneste sønner respekteres og efterleves i praksis af de syriske myndigheder. Det er Flygtningenævnets opfattelse, at der på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger er en betydelig usikkerhed med hensyn til, om klageren vil være undtaget fra militærtjeneste. Flygtningenævnet lægger i den konkrete sag endvidere vægt på, at klagerens mor er død i 2008 – ligesom klagerens far sandsynligvis også er død – hvilket Flygtningenævnet finder, øger usikkerheden om, hvorvidt de syriske myndigheder med sikkerhed vil fritage klageren som følge af, at han er "eneste søn". På denne baggrund – og når henses til, at der fortsat er grund til at anvende det såkaldte forsigtighedsprincip ved vurderingen af asyl-

ansøgere fra Syrien – finder Flygtningenævnet, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for indkaldelse til militærtjeneste i Syrien. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/253

6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I sager, hvor udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, kan der endvidere træffes afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som følge af at udlændingen har opnået tilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Ved afgørelse af, om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af svig, skal det først vurderes, om udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig. Det er udlændingemyndighederne, som har bevisbyrden herfor.

Såfremt det vurderes, at en opholdstilladelse er opnået ved svig, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 dernæst foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a. Forud for indførelsen af udlændingelovens § 19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1 nævnte tilknytningsmomenter.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen før ikrafttræden af lov nr. 174 af 27. februar 2019, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene. For sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen efter ikrafttræden af loven foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, som følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2018), side 335 ff.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 43 personsager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Nævnet **omgjorde** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk perser fra Teheran, Iran og har oplyst at være kristen. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har oplyst, at han har deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade i Danmark i 2017. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede de iranske myndigheder som følge af sin fars politiske aktiviteter i Iran, sin konversion til kristendommen og sin flugt fra militærtjeneste. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2019 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1 pkt., jf. § 26, stk. 1, idet Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen blandt andet henvist til, at klageren har forklaret divergerende om centrale dele af sit asylmotiv, og at der i sagen er indleveret en kopi af et iransk retsdokument, der er vurderet som værende uægte. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han frygter repressalier fra de iranske myndigheder som følge af sin fars politiske aktiviteter i Iran og som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor han klageren oplyst, at hans far blev tilbageholdt af de iranske myndigheder omkring et år inden, familien søgte om asyl i Danmark første gang, og at dette var første gang, at familien oplevede problemer som følge af hans fars aktiviteter. Videre har klageren oplyst, at familiens bopæl flere gange er blevet ransaget som følge af hans fars aktiviteter, og at hans far en dag ikke vendte hjem til bopælen, idet han var blevet tilbageholdt. Efter seks til syv måneder blev klagerens far løsladt fra fængslet, hvorefter klagerens far besluttede, at familien skulle udrejse af Iran. Klageren, klagerens far og klagerens lillebror forsøgte at udrejse af Imam Khomeini lufthavnen i Teheran, men klagerens far blev i den forbindelse tilbageholdt og løsladt omkring en måned senere. Under 24 timer efter løsladelsen udrejste klageren, klagerens far og klagerens lillebror af Iran via grænsen til Tyrkiet. Endelig har klageren oplyst, at han konverterede til

kristendommen i begyndelsen af 2013, at han har deltaget i kristne aktiviteter og tolket for kristne præster, og at han har formidlet kontakt mellem herboende iranere og danske præster med henblik på, at iranere kan konvertere til kristendommen. Flygtningenævnet finder på en række punkter, at klagerens forklaring må anses som mindre sandsynlig. Det gælder særligt hans forklaring om hans forbindelse og manglende forbindelse til sin far, og hvordan forbindelsen blev genetableret ved farens pludselige opdukken i Danmark, i en forretning drevet af klageren. Dette skal ses i sammenhæng med, at klageren ikke på overbevisende måde har kunnet forklare, hvordan han i en meget ung alder var i stand til at etablere selvstændig erhvervsvirksomhed af en karakter, der må forudsætte afholdelse af ikke ubetydelige omkostninger. Der må i den forbindelse lægges vægt på, at faren trods det påberåbte modsætningsforhold efter det oplyste har finansieret i hvert fald den ene af virksomhederne. Flygtningenævnet finder det heller ikke sandsynligt, at klageren reelt er konverteret til kristendommen, eller at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse, heller ikke på grund af "imputed religious beliefs". Flygtningenævnet finder imidlertid, at Udlændingestyrelsen ikke har godtgjort, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. De af Udlændingestyrelsen i afgørelsen [fra foråret] 2019 påberåbte divergenser er efter Flygtningenævnets opfattelse af mindre betydning. Dette gælder særligt, når der tages hensyn dels til klagerens alder ved afgivelsen af den første forklaring [i sommeren] 2015, og dels til det tidsrum, der er forløbet frem til den anden forklaring [i begyndelsen af] 2018. Det fremgår af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution [fra sommeren] 2016, at klageren har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, primært med henvisning til farens politiske aktiviteter i Iran. Uanset at Udlændingestyrelsen har påberåbt sig, at faren har fremlagt et falskt dokument for de danske myndigheder er grundlaget for farens opholdstilladelse i [et andet EU-land] ikke nærmere undersøgt. Da det herefter ikke er godtgjort, at der foreligger svig fra klagerens side, og da Flygtningenævnet, som sagen foreligger oplyst, må lægge til grund, at klagerens far er meddelt politisk asyl i et andet EU-land, er der herefter ikke grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2021/17

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Udlændingestyrelsen havde nægtet at forlænge hans opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, med henvisning til, at klageren havde opnået opholdstilladelse på urigtigt grundlag. Udlændingestyrelsen havde videre vurderet, at klageren kunne udsendes til Tyrkiet, hvor vedkommende måtte antages at kunne opnå beskyttelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Sagen er sambehandlet med Syri/2021/165. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af po-

litiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede at blive slået ihjel af de syriske myndigheder, da han var blevet genindkaldt til militærtjeneste, men unddrog sig dette. Udlændingestyrelsen har [i vinteren 19/20] truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse på urigtigt grundlag. Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, at klagerens ægtefælles forældre af Flygtningenævnet er vurderet som tyrkiske statsborgere. Udlændingestyrelsen har efterfølgende vurderet, at klagerens ægtefælle er tyrkisk statsborger, og har på baggrund heraf vurderet, at klageren under sin oprindelige asylsag ikke har oplyst, at han har haft en nær tilknytning til et andet land, hvor han antages at kunne opnå beskyttelse. Udlændingestyrelsen har således vurderet, at klageren kan udsendes til Tyrkiet. Klageren har som asylmotiv under sagen om nægtelse af forlængelse vedrørende Syrien fortsat henvist til, at han frygter de syriske myndigheder, idet han er udeblevet fra militærtjeneste, efter han var blevet genindkaldt. Klageren har i forhold til Tyrkiet anført, at hans ægtefælle ikke er tyrkisk statsborger, og at han i givet fald vil blive refouleret fra Tyrkiet til Syrien. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er syrisk statsborger, og at han er gift med [A], som Flygtningenævnet finder er tyrkisk statsborger. Flygtningenævnet finder, at klagerens opholdstilladelse er givet på grundlag af urigtige oplysninger navnlig afgivet af klagerens ægtefælle, men også mere begrænset af ham selv. Flygtningenævnets flertal finder, at klageren gennem sin ægtefælle og hendes familie har en så nær tilknytning til Tyrkiet, hvor klageren må antages at kunne opnå beskyttelse, at opholdstilladelse kan nægtes efter udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at klageren må antages at have mulighed for at få opholdstilladelse eller eventuelt statsborgerskab i Tyrkiet på baggrund af ægteskabet. Flertallet finder videre, at klageren under disse omstændigheder er sikret mod refoulement, og at hans personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i Tyrkiet. Flygtningenævnet tiltræder, at § 26-vurderingen skal foretages efter de tidligere regler. Flygtningenævnet bemærker, at klageren med sin ægtefælle og [et antal børn] har boet her i landet i knap seks år. Børnene går endnu ikke i skole, men […] går i børnehave. Klageren driver [en virksomhed], og han har visse helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnet finder efter en samlet afvejning af klagerens, hans ægtefælles og hans børns forhold, at det ikke vil være særligt belastende for ham og familien at tage ophold i Tyrkiet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/166

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Irak. Indrejst i

2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige klager er etnisk araber og sunnimuslim fra [by], Mosul, Irak. Klageren har oplyst at have været inaktiv medlem af Baathpartiet fra 1973 til Saddam Husseins fald i 2003. Han var kun medlem, fordi han blev tvunget til det. Den kvindelige klager er etnisk araber og sunnimuslim fra [by], Mosul, Irak. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste den mandlige klager som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygtede Islamisk Stat, fordi de ikke ville acceptere en tilbagevenden efter udrejse, og at Islamisk Stat ville gøre alvor af deres trusler om at bortføre ham, hvis han spurgte ind til sine sønners bortførsel igen. Den mandlige klager har til støtte herfor oplyst, at Islamisk Stat kom til Mosul den 10. juni 2014, og at hans sønner blev bortført fra familiens bopæl [i efteråret] 2014, mens han var på arbejde. Under den oprindelige asylsag henviste den kvindelige klager som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygtede Islamisk Stat, fordi de ikke ville acceptere en tilbagevenden efter udrejse, og at Islamisk Stat ville gøre alvor af deres trusler om at bortføre hendes ægtefælle, hvis han spurgte ind til deres sønners bortførsel igen. Klageren oplyste til støtte for sit asylmotiver, at Islamisk Stat kom til Mosul den 10. juni 2014, og at hendes sønner blev bortført fra familiens bopæl [i efteråret] 2014, mens hun var hjemme. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klagerne har opnået deres opholdstilladelser ved svig, og at grundlaget for opholdstilladelserne ikke længere er til stede. Den mandlige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han frygter at vende tilbage, fordi al-Hashd al-Shaabi, de folkelige mobiliseringsenheder, har kontrollen over Mosul, og han frygter, at de vil begå overgreb på ham, fordi han tidligere har boet i et område, [by], som var kontrolleret af Islamisk Stat. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at han stadig frygter Islamisk Stat, da de har sovende celler, som kunne udsætte ham for overgreb. Den kvindelige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun frygter at vende tilbage, fordi der i Irak hersker lovløshed, og fordi det er usikkert at bo i Irak. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at hun frygter den shiitske milits ved navn al-Hashd al-Shaabi. Klageren har som asylmotiv endelig henvist til, at hun stadig frygter Islamisk Stat, idet de har sovende celler i området. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagernes oprindelige asylmotiv til grund, idet det er Flygtningenævnets vurdering, at klagernes forklaring om deres sønners tilbageholdelse hos Islamisk Stat ikke er sandfærdig. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at den mandlige klager under mødet i Flygtningenævnet har bekræftet, at han [i foråret] 2016 på sin søn [A's] [sociale medieprofil] kommenterede et foto af [A] i et europæisk villakvarter. Flygtningenævnet lægger på baggrund af billedet til grund, at [A] senest [i foråret] 2016 befandt sig i Europa. Den

mandlige klager har imidlertid under asylsamtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 forklaret, at han har haft kontakt med sine sønners ægtefælle, med sine brødre, og med sine døtre i Mosul, og at ingen af dem har kunnet fortælle noget om klagernes sønner. Under forlængelsessamtalen [i vinteren] 2020 har den mandlige ansøger først forklaret, at hans sønner var fængslet til [sommeren] 2015, det vil sige i omkring 6 måneder. Da han blev foreholdt, at han hverken har oplyst om løsladelsen under oplysnings- og motivsamtalen i [efteråret] 2015 eller asylsamtalen i [foråret] 2016, ændrede han forklaring til, at sønnerne var tilbageholdt indtil 2016, og at han fik at vide, at de var løsladt 5 dage inden, klagerne fik opholdstilladelse [i sommeren] 2016. Disse divergenser svækker klagernes generelle troværdighed. Det fremgår endvidere af sagen, at Udlændingestyrelsen har konstateret, at klagernes søn [A] har lagt et billede på sin [sociale medieprofil] [i vinteren] 2014. Flygtningenævnet bemærker, at denne dato dels er i den periode, hvor klagerens sønner angiveligt var tilbageholdt af IS, og dels forud for [vinteren] 2015, hvor den mandlige klager efter sin forklaring var til møde hos Islamisk Stat og spurgte efter sine sønner. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at Udlændingestyrelsen har konstateret, at klagernes søn [B] har lagt et foto på sin [sociale medieprofil] [i efteråret] 2015, at han [i vinteren] 2016 har lagt et foto op, som er taget foran [en bygning] i Tyskland, og at klagernes søn [C] [i foråret] 2015 har lagt et foto op på sin [sociale medieprofil]. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at klagerne har afgivet urigtige oplysninger om, hvorvidt deres sønner var tilbageholdt, og at de har opnået opholdstilladelse ved svig. Klagernes forklaring under mødet i Flygtningenævnet om, at det var sønnernes ægtefæller, der lagde billederne op på sønnernes [sociale medieprofiler], tilsidesættes som usandsynlig. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i Danmark er opfyldt under henvisning til, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Udlændingestyrelsen har indledt sagen om nægtelse af forlængelse [i foråret] 2019, og der skal derfor ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til klageren selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke kan tillægges samme vægt, som i andre sager, hvor der overvejes nægtelse af forlængelse af andre grunde end svig. Klagerne er [i sommeren] 2015 indrejst i Danmark i en alder af [nogle og 60 år]. De har deres ene søn og to af den mandlige ansøgers [familiemedlemmer] i Danmark. De har fortsat familie i Irak i form af fire døtre, to af den mandlige ansøgers brødre og to af den kvindelige ansøgers søstre. På grund af klagerens alder, har de ikke været tilknyttet arbejdsmarkedet i Danmark. Begge klagerne har en række helbredsmæssige problemer, hvilket de også havde da de udrejste af Irak. De helbredsmæssige

problemer er ikke af en sådan karakter, at de i sig selv kan tillægges stor vægt i afvejningen. Efter en samlet vurdering af klagernes forhold og det forhold at opholdstilladelsen er opnået ved svig, finder Flygtningenævnet ikke, at nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser vil være særlig belastende for klagerne, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og dagældende § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1." Irak/2021/33

Nævnet **omgjorde** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 8, stk. 1. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og har tidligere været katolik, men blev protestant i 2013. Klageren er fra Goma, Den Demokratiske Republik Congo. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2007 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1, idet hun som medfølgende barn var omfattet af sin mors opholdstilladelse. På baggrund af henvendelser til Udlændingestyrelsen i 2015, 2017 og 2018 fra klagerens [familiemedlemmer], som oplyste, at de havde talt usandt om de asylbegrundende hændelser i Den Demokratiske Republik Congo, indkaldte Udlændingestyrelsen klagerens mor til samtale. Under samtalen oplyste klagerens mor, at det asylmotiv, som hun havde oplyst til UNHCR, var usandt. Klagerens mor oplyste videre, at klageren ikke var bekendt med, hvad klagerens mor og øvrige familiemedlemmer havde oplyst til UNHCR under den oprindelige asylsag. Ved afgørelse af [vinter] 2018 forlængede Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse i Danmark. I afgørelsen er det lagt til grund, at klagerens opholdstilladelse er urigtig som følge af klagerens mors svig. Endvidere er det lagt til grund, at klageren ikke var bekendt med, hvad hendes familiemedlemmer oplyste til UNHCR. Klagerens opholdstilladelse blev forlænget, da Udlændingestyrelsen efter en konkret og samlet vurdering fandt, at det ville virke særligt belastende for klageren at nægte at forlænge den, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. [I foråret] 2021 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1, nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., idet Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til hendes mors politiske aktiviteter i Den Demokratiske Republik Congo. Til støtte herfor har klageren oplyst, at familiens bopæl i Den Demokratiske Republik Congo blev opsøgt én gang, mens klageren og dennes bror var alene på bopælen. Det var soldater, der havde opsøgt dem. Klageren husker ikke meget om episoden. Videre har klageren i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun ikke har nogen tilknytning til Den Demokratiske Republik Congo. Til støtte herfor har klageren oplyst,

at hun ikke har været i Den Demokratiske Republik Congo, siden hun var [12-15] år, og at hun ikke kender noget til landet. Klageren har ingen familie eller noget netværk i landet. Klagerens mor opholder sig ikke i Den Demokratiske Republik Congo, til trods for inddragelsen af morens opholdstilladelse i Danmark. Klageren er ikke god til fransk, og hun ved ikke, om hendes uddannelse er brugbar i landet. Klageren har intet at vende tilbage til. Klageren har endvidere oplyst, at hendes nærmeste familiemedlemmer er bosiddende i Danmark. Klageren har desuden mange venner i Danmark, da hun både har gået i folkeskole, på efterskole og på universitetet i Danmark. Klageren har levet størstedelen af sit liv i Danmark. Klageren var frivillig i frikirken [kirke] i [by A] i syv år, hvor hun var korsanger, tilbød lektiehjælp og fungerede som tolk. Klageren har ligeledes arbejdet frivilligt i en ungdomsforening […], hvor hun har vejledt og hjulpet udenlandske unge med at få praktikarbejde i Danmark. Derudover har klageren tidligere været en del af en [idrætsgruppe]. På nuværende tidspunkt er klageren medlem af en ungdomsgruppe i sin nye kirke. Det er under sagen ubestridt, at klagerens mor havde opnået sin opholdstilladelse i Danmark på grundlag af svig, og Udlændingestyrelsen traf [i vinteren] 2018 afgørelse om at inddrage klagerens mors opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet stadfæstede afgørelsen [i vinteren] 2019. Det kan lægges til grund, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ligeledes er urigtigt, idet klageren fik sin opholdstilladelse som konsekvens af sin mor. Flygtningenævnet tiltræder, at der ikke er fremkommet nye oplysninger, som kan føre til, at klageren har behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvori de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo er beskrevet som alvorlige og uforudsigelige, men dog ikke af en sådan karakter, at de i sig selv er asylbegrundende. Det kan i den forbindelse yderligere fremhæves, at klagerens mor under en samtale med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018 har oplyst, at klagerens forklaring om, at familien i hjemlandet har været opsøgt af soldater, ikke er korrekt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser i EMRK artikel 8 at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, at klageren har etableret et privatliv i Danmark, og at det vil udgøre et indgreb i klagerens ret til privatliv efter EMRK artikel 8, stk. 1, at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. Det tiltrædes endvidere, at indgrebet har hjemmel i udlændingeloven, og at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde dette, jf. artikel 8, stk. 2. For så vidt angår den proportionalitetsafvejning, som Flygtningenævnet herefter skal foretage, må der ved vurderingen af klagerens tilknytning til Danmark lægges vægt på, at klageren indrejste i Danmark i [vinteren] 2007, hvor klageren var [12-15] år gammel, og klageren har således haft lovligt ophold i Danmark i 14 år. Det kan lægges til grund, at klageren har gået i dansk folkeskole og på efterskole i 2 år, hvorefter klageren har taget en STX-uddannelse og enkeltfag på HF. Klageren har læst en bachelor

på [universitet], og hun har netop påbegyndt en kandidat på [universitet]. Sideløbende med studiet har hun fritidsjob hos [arbejdsplads]. Hun har gennem flere år haft fritidsjob som blandt andet avisbud, opvasker, tolk og afløser i hjemmeplejen, og hun har under sit sabbatår arbejdet mellem 30-45 timer pr. uge som fast afløser i hjemmeplejen i [by B]. Klageren taler og skriver dansk. Hun har arbejdet frivilligt i en kirke og i en ungdomsforening, der vejleder udenlandske unge og hjælper dem med at få praktikplads. Klagerens [familiemedlemmer] bor fortsat i Danmark. Klageren har ikke været i Den Demokratiske Republik Congo, siden hun forlod landet i 2005 og senere fik opholdstilladelse i Danmark, og hun har oplyst, at hun ikke længere har nær familie eller andet netværk i hjemlandet. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet og konkret vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder navnlig om varigheden af klagerens ophold i Danmark, samt hendes tilknytning til det danske samfund, at det – uagtet klagerens mors opholdstilladelse blev opnået ved svig – vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage hendes opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [forår] 2021 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1." Demo/2021/6

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager, hvor nævnet har taget stilling til hvorvidt og i hvilken grad den af forældrene udviste svig har en afsmittende virkning på vurderingen af børnenes tilknytning til Danmark, herunder hvorvidt børns forventninger om ophold i Danmark i en vis udstrækning kan identificeres med deres forældres eventuelle forventninger.

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra [sit hjemland] samt og hendes to mindreårige børn, således at de fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2014. Nævnet tog indledende stilling til, hvilket retsgrundlag der skal anvendes i bedømmelsen af sagen. Hertil bemærkede nævnet, at Udlændingestyrelsen havde indledt klagerens sag om forlængelse af hendes opholdstilladelse forud for indførelsen af § 19 a, jf. om disse regler i lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017. Vurderingen af, om der er grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse, blev således foretaget efter de tidligere gældende bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter den dagældende § 26, stk. 1. Nævnet tog dernæst stilling til, hvorvidt det kunne lægges til grund, at klageren havde udvist svig ved opnåelsen af opholdstilladelserne. Nævnet fandt i den forbindelse, at klageren bevidst havde afgivet urigtige oplysninger i forbindelse med ansøgningen om asyl, og at klageren i lyset af karakteren af de urigtige oplysninger havde opnået opholdstilladelse i Danmark ved svig. Nævnet tog herefter stilling til, om klageren alligevel havde en asylbegrundende konflikt, hvilket nævnet fandt ikke var gældende. Herefter vurderede nævnet, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse måtte virke særligt

belastende, navnlig på grund af de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Nævnet fandt efter en samlet og isoleret afvejning af klagerens forhold, at det ikke ville være særligt belastende for klageren, hvis klagerens opholdstilladelse blev nægtet forlænget. Nævnet tog dernæst stilling til, hvorvidt og i hvilken grad den af forældrene udviste svig har en afsmittende virkning på vurderingen af børnenes tilknytning til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "Spørgsmålet er herefter, om klagerens børn [A], der i dag er [mellem 12-14 år], og [B], der i dag er [mellem 10-12 år], har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af at forlænge deres opholdstilladelser vil være særligt belastende for dem (og dermed også klageren). I den forbindelse bemærkes, at det følger af Flygtningenævnets faste praksis vedrørende udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., at den af klageren udviste svig ikke har afsmittende betydning på børnene. Dette står i modsætning til den praksis, der gælder, når vurderingen skal foretages efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, jf. blandt andet Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols dom af 14. december 2020 i sagsnr. 25402/14 (Pormes mod Nederlandene), hvor det i præmis 57 anføres, at "the Court has accepted that weighty immigration policy considerations militate in favour of identifying children with the conduct of their parents, failing which there would be a great risk that the parents exploit the situation of their children in order to secure a residence permit for themselves and for the children […]". Af de almindelige bemærkninger til det lovforslag, der lå til grund for lov nr. 174 af 27. februar 2019, hvorved blandt andet udlændingelovens § 19 a blev indført, fremgår blandt andet følgende vedrørende udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019: "2.1.6. Udlændingestyrelsens nuværende praksis… 2.1.6.1. Tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1… Hvis et mindreårigt barn har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, bliver den pågældendes opholdstilladelse ikke inddraget eller nægtet forlænget, uanset at barnets forældre ikke længere har et beskyttelsesbehov. Ved denne vurdering lægges der bl.a. vægt på barnets alder, varigheden af barnets lovlige og sammenhængende ophold i Danmark og barnets integration i det danske samfund… Der lægges ved vurderingen betydelig vægt på, om barnet har haft en del af sine formative år – fra ca. 6-7 årsalderen til ca. 15 årsalderen – her i landet. I de formative år tager barnets sociale færdigheder, sproglige kompetencer og faglige kundskaber i særlig grad form, og barnet etablerer i stadig højere grad selv personlige kontakter og et socialt netværk… Små børn under 6 år har som udgangspunkt ikke opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund… Børn over 6-7 år har som udgangspunkt opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund, hvis de har opholdt sig lovligt i Danmark i sammenhængende 6-7 år og har gået i vuggestue og/eller børnehave her i landet. Derudover indgår det i vurderingen, om børnene er begyndt i skole her i landet… For større børn over 7 år – herunder eksempelvis børn som først er indrejst nogle år efter fødslen – er udgangspunktet fortsat, at børnene har opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund, hvis de har opholdt sig lovligt i

Danmark i sammenhængende 6-7 år og i denne periode har gået i institution og skole. Dog lægges der i praksis særlig vægt på, om børnene har haft en væsentlig del af deres formative år med skolegang her i landet. Det betyder, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse i praksis undlades under henvisning til større børns selvstændige tilknytning til Danmark, allerede hvis børnene har haft ca. 5-5½ års ophold med skolegang her i landet.". På den anførte baggrund må det ved vurderingen af børnenes selvstændige tilknytning til Danmark lægges vægt på, at de begge har boet i Danmark i [mellem 6-8 år], at de indrejste i Danmark [i efteråret] 2014 sammen med klageren, da [A] var [mellem 5-7 år] og [B] var [mellem 2-4 år], at især [A] har haft seks-syv af sine formative år i Danmark, og at de begge taler, læser og skriver dansk, som det må lægges til grund, at de taler indbyrdes. Hertil kommer, at det følger af en børnefaglig undersøgelse af [efteråret] 2021 vedrørende [A], at han går i skole, hvor han er vellidt, og at han var startet i en [idrætsklub]. Om [B] er det i en børnefaglig undersøgelse af [efteråret] 2021 anført, at hun går i skole, hvor hun har to særligt gode veninder, at hun er sød og pligtopfyldende, og at hun også er startet i en [idrætsklub]. Hun har i øvrigt gået i børnehave i Danmark. Klageren har i det væsentlige forklaret det samme. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder navnlig oplysningerne om varigheden af børnenes ophold i Danmark, hvor de i vidt omfang har opholdt sig under deres formative år, samt børnenes øvrige tilknytning til det danske samfund, at det – uagtet klagerens opholdstilladelse blev opnået ved svig – må antages at virke særligt belastende for klageren at inddrage hendes opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2020, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." […]

Nævnet **omgjorde** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra [to forskellige lande] samt deres fire mindreårige børn, således at de fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2012. Nævnet tog indledende stilling til, hvorvidt klagerne havde udvist svig ved opnåelsen af opholdstilladelserne. Nævnet fandt i den forbindelse, at klagerne bevidst havde afgivet urigtige oplysninger i forbindelse med ansøgningen om asyl, og klagerne i lyset af karakteren af de urigtige oplysninger havde opnået opholdstilladelse i Danmark ved svig. Nævnet tog herefter stilling til, om klagerne alligevel havde en asylbegrundende konflikt i begge deres hjemlande, hvilket nævnet fandt ikke var gældende. Herefter tog nævnet stilling til, hvorvidt Danmarks internationale forpligtelser var til hinder for at nægte at forlænge opholdstilladelserne. For så vidt angår forældrene fandt nævnet, at deres ophold i Danmark ikke havde en sådan varighed, og at deres aktiviteter i Danmark, herunder blandt andet tilknytning til arbejdsmarkedet, havde et sådant omfang, at de derved havde opnået en særlig tilknytning til Danmark, der medførte, at en nægtelse af at forlænge deres opholdstilladelse ville ud-

gøre et uproportionalt indgreb i deres ret til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8. Nævnet tog dernæst stilling til, hvorvidt og i hvilken grad den af forældrene udviste svig har en afsmittende virkning på vurderingen af børnenes tilknytning til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "For så vidt angår børns selvstændige tilknytning til Danmark fremgår af de ovenfor citerede forarbejder, at såfremt vurderingen skulle foretages efter udlændingelovens § 26 – hvorefter det afgørende i en sag som den foreliggende sag ville være, om en nægtelse af at forlænge børnenes opholdstilladelser måtte antages at virke særligt belastende – lægges der for så vidt angår større børn over 7 år i praksis vægt på, "om børnene har haft en væsentlig del af deres formative år med skolegang her i landet. Det betyder, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse i praksis undlades under henvisning til større børns selvstændige tilknytning til Danmark, allerede hvis børnene har haft ca. 5-5½ års ophold med skolegang i landet", jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.6.1 til lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019. Endvidere fremgår det af de nævnte forarbejder, at såfremt vurderingen – som i det foreliggende tilfælde – skal foretages efter EMRK artikel 8, vil flygtningebørns selvstændige tilknytning til Danmark skulle vurderes anderledes, end i forhold til udlændingelovens § 26. Det betyder, at lovgivningsmagten har forstået EMRK artikel 8 således, at der i forhold til større børn over 7 år skal mere til, end ca. 5-5½ års ophold med skolegang i landet for, at det kan lægges til grund, at de har en selvstændig tilknytning til Danmark. Om EMRK anføres blandt andet følgende i de nævnte forarbejder: "2.3.2.1.1.5. Børns selvstændige tilknytning… For flygtningebørnefamilier vil et ophold her i landet af en vis varighed alt andet lige betyde, at barnet i kraft af et børneliv i Danmark med alt, hvad dertil hører, herunder skolegang, god og grundig læring af det danske sprog, deltagelse i fritidsaktiviteter, knytning af kammeratskaber etc., opnår en vis tilknytning her til landet… I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en "adaptable age"), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med… På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunktet skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie […]. Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark." Det skal i forlængelse af de citerede forarbejder bemærkes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

(herefter EMD) i sin dom af 28. juli 2020 i sag 25402/14 (Pormes v. Netherlands) i præmis 62 synes at have lagt til grund, at et barns formative år begynder på et tidligere tidspunkt end forudsat i de citerede forarbejder. Ved proportionalitetsafvejningen må der efter Flygtningenævnets opfattelse – uanset at de mindreårige fællesbørn ikke har været klar over det – lægges en vis vægt på, at deres forældre (klagerne) har udvist svig ved opnåelsen af opholdstilladelserne. Der kan herved også henvises til præmis 57 i den ovennævnte EMD dom, hvor det anføres, at "the Court has accepted that weighty immigration policy considerations militate in favour of identifying children with the conduct of their parents, failing which there would be a great risk that the parents exploit the situation of their children in order to secure a residence permit for themselves and for the children […]". Der er ikke grundlag for at fravige det nævnte afsmitningssynspunkt i den foreliggende sag. Flygtningenævnet finder endvidere, at der på baggrund af EMD's praksis ved proportionalitetsafvejningen må lægges vægt på, i hvilket omfang et barn vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur. Om den konkrete vurdering i forhold til de mindreårige fællesbørn bemærkes herefter følgende: [A] var på tidspunktet for indrejse i Danmark i [sommeren] 2012 [mellem 5-7 år], mens [B] var [mellem 4-6 år]. [A], der i dag er [mellem 15-17 år] år, og [B], der er [mellem 14-16 år], har således tilbragt mere end 9 år i Danmark, herunder mere eller mindre alle deres formative år med skolegang her i landet. [C], der er [10-12 år], og som kom til Danmark som [2-4]-årig, har tilbragt alle sine hidtidige formative år med skolegang her i landet. Alle tre børn taler, læser og skriver dansk ([B] i mindre omfang), ligesom alle børnene indbyrdes taler dansk. [A] har gået i skole fra 1.-10. klasse i Danmark og går aktuelt [på ungdomsuddannelse] og arbejder i [virksomhed] 15-20 timer om ugen, ligesom han tidligere har omdelt aviser og har gået til [sport]. Han har danske venner. [B] har [en diagnose]. Hun går i en specialklasse, hvilket har medført, at hun er i bedre trivsel, idet hun profiterer af strukturen, forudsigeligheden og de faste rammer, som specialklassen tilbyder. [B] har behov for støtte, således at hun udvikles fysisk, følelsesmæssigt og kognitivt. [C] går i [mellemtrin], hvor han klarer sig godt, og han har danske venner og har tidligere gået til [sport]. [D], der er født i Danmark og i dag er [mellem 7-9 år], går i [mellemtrin]. Børnene er således samlet set velintegrerede i det danske samfund. Ved proportionalitetsafvejningen må der også lægges vægt på, at især de to ældste mindreårige fællesbørn i lyset af deres nuværende alder, og da de ikke taler [hjemlandets sprog] og ikke har en kulturel tilknytning til [hjemlandet], vil have særdeles vanskeligt ved at kunne tilpasse sig sproget og kulturen i [hjemlandet], hvorved der også er henset til [B's] udfordringer. Børnenes eksisterende tilknytning til [hjemland] består således af det formelle statsborgerskab. På denne baggrund – og uanset, at [A], [B] og [C] har opholdt sig nogle år i [hjemlandet], hvor [A] og [B] har gået i børnehave i omtrent 6 måneder, hvor [A] har gået lidt i skole, og at de i 2018 og 2019 har været henholdsvis 14 dage og en uge i [hjemlandet] – finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at en nægtelse af at forlænge klagernes opholdstilladelser i hvert fald i forhold til de to

ældste mindreårige fællesbørn ([A] og [B]) vil udgøre et uproportionalt indgreb, jf. EMRK artikel 8, stk. 2. Det forhold, at klagerne ved opnåelsen af opholdstilladelserne har udvist svig, hvilket må tillægges en vis vægt ved proportionalitetsafvejningen, kan under de nævnte konkrete omstændigheder ikke føre til et andet resultat. Det anførte indebærer, at det vil være i strid med såvel klagernes som de to øvrige mindreårige fællesbørn ([C] og [D]) ret til familieliv (hensynet til familiens enhed) at nægte at forlænge deres opholdstilladelser. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelser af [vinteren] 2021, således at klagerne og deres fire mindreårige medfølgende fællesbørn fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." […]

6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til § 1, nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

> ”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.
>
> Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.
>
> Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning“ har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.
>
> Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.
>
> Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.
>
> Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.
>
> Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, finder bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, anvendelse, se afsnit 6.2, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved

tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde, henvises til afsnit 6.2.1.

Ved afgørelsen af, om en opholdstilladelse kan inddrages på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a.

Forud for indførelsen af udlændingelovens §19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1, nævnte tilknytningsmomenter. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i to sager vedrørende to personer vedrørende inddragelse af opholdstilladelse på grund af rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse.

Som et eksempel herpå henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), s. 328 f., nævnte afgørelse Rusl/2020/20.

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen en opholdstilladelse, der er givet med henblik på varigt ophold, og har udlændingen boet lovligt her i landet i mere end to år, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019, som trådte i kraft den 1. marts 2019, bestemtes, at alle tidsbegrænsede opholdstilladelser efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, med virkning fra 1. juli 2019 udstedes med henblik på midlertidigt ophold, hvilket indebærer, at disse personer ikke vil være omfattet af § 17, stk. 1, 3. pkt., og at de pågældende udlændinge derfor kun må være udrejst i seks på hinanden følgende måneder. Af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 140, afsnit 2.3.1, fremgår, at det ved fastlæggelsen af, om man må være udrejst i 6 eller 12 måneder, for personer, der allerede før lovens ikrafttræden har fået udstedt en opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, med mulighed for varigt ophold, således er afgørende, om udrejsen er sket før eller efter den 1. juli 2019.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Den almindelige fortrydelsesfrist på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, er kombineret med en regel om, at udlændingen kan ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet efter yderligere 12 måneder efter den i stk. 1, nævnte fortrydelsesfrist, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2, således at den almindelige fortrydelsesfrist efter stk. 1, udvides til yderligere 12 måneder. Ansøgning herom skal indgives inden udløbet af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder efter § 17 a, stk. 1, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, jf. § 17 a, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af lovforarbejderne, jf. lovforslag nr. 174 af 29. marts 2017, afsnit 2.8.2, at der ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort

fra en fristoverskridelse, blandt andet kan lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den almindelige fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende. Fortrydelsesretten efter § 17 a, stk. 1 og 2, kan kun benyttes én gang, jf. § 17 a, stk. 6.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været *frivilligt*, og om der er grundlag for *dispensation*, jf. §§ 17, stk. 3 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Som eksempel herpå henvises til afgørelse Irak/2021/24, som fremgår nedenfor.

Flygtningenævnets afgørelser om bortfald skal desuden indeholde en afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser skal i øvrigt være i overensstemmelse med EMRK artikel 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er behandlet, henvises til følgende:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1998. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim. Han er født og opvokset i [by A], men flyttede til Bagdad, Irak i 1991, hvor han boede frem til sin udrejse. Det fremgår af sagen, at klageren har oplyst, at han indrejste i Danmark [i efteråret] 1998 uden gyldig rejselegitimation, og at han [i vinteren] 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I starten af] 2021 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og stk. 4, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget ophold i sit hjemland. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren må anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., og at han frivilligt har taget bopæl i sit hjemland, Irak, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i perioden fra [foråret] 2018 til [sommeren] 2020 har opholdt sig i Irak i 742 ud af 868 dage, og at klageren dermed har haft sit hovedophold udenfor Danmark. Nævnet har desuden lagt vægt på, at klageren er registreret på en adresse i CPR ved sin tidligere ægtefælle, hvor han også opholder sig, når han er i Danmark, men at klageren har oplyst, at han ikke betaler husleje i Danmark, og at han ikke har en nøgle

til boligen. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at klageren senest har haft indkomst i Danmark [i sommeren] 2011. Flygtningenævnet bemærker, at da klageren må anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., er det uden betydning, at han ikke på noget tidspunkt har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. Ved vurderingen af, at klageren frivilligt har taget bopæl i sit hjemland, har Flygtningenævnet lagt vægt på, at han i ovennævnte periode har opholdt sig i Irak i 742 ud af 868 dage, og at han af flere omgange valgte at udrejse af Danmark for frivilligt at tage ophold i Irak. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke er sådanne særlige forhold efter udlændingelovens § 17, stk. 3, der kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Derudover tiltræder nævnet af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at bortfaldet af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, idet klageren har haft sit primære ophold i Irak og dermed selv har valgt at begrænse sine personlige, sociale og økonomiske bånd til Danmark og selv har valgt at udøve sit familieliv på denne måde. Klageren har som nævnt ikke på noget tidspunkt har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og spørgsmålet er herefter, om udlændingelovens § 17 a medfører, at klagerens opholdstilladelse alligevel ikke kan anses for bortfaldet. Hertil bemærker Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 17 a, der blev indsat i forbindelse med vedtagelsen af repatrieringsloven (lov nr. 353 af 2. juni 1999) – sammenholdt med § 17 – indeholder bestemmelser om, hvornår en opholdstilladelse i Danmark bortfalder som følge af repatriering. Bestemmelsen i § 17 a omfatter efter dens ordlyd og forarbejder personer, der vender frivilligt tilbage til deres hjemland med henblik på at tage varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2. Af forarbejderne til lov nr. 353 af 2. juni 1999 fremgår endvidere, at det ikke kan anses for repatriering, hvis en person alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland i en periode for derefter at vende tilbage til Danmark. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at klageren ikke er omfattet af bestemmelsen, idet klageren – selvom han frivilligt har taget bopæl i hjemlandet – under de foreliggende omstændigheder ikke kan anses for at være vendt tilbage til hjemlandet med henblik på at tage varigt ophold der. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i hverken ord eller handling på noget tidspunkt har tilkendegivet, at han havde til hensigt at tage varigt ophold i Irak. Da klageren opholder sig i Irak, finder Flygtningenævnet ikke anledning til at tage stilling til udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2021/24

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Soma/2020/15 og Afgh/2020/45, som fremgår af afsnit 6.5 i formandskabets 29. beretning (2020).

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 27 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 20 personsager og hjemviste to sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold uden for Danmark.

6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en mindreårig, der havde opholdstilladelse som familiesammenført til en herboende udlænding, at de danske myndigheders afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse som følge af ophold udenfor Danmark i forbindelse med en genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har haft sine formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i to konkrete sager vedrørende klage over bortfald af opholdstilladelse for mindreårige. Den ene af sagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, mens den anden sag er nævnt i afsnit 6.5.5.

Som eksempel på klage over bortfald af opholdstilladelse for mindreårig kan henvises til formandskabets 28. beretning (2019), side 443, nævnte afgørelse Irak/2019/116.

6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som anført i 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen *frivilligt har taget bopæl i hjemlandet* eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien. Indrejst i 1993. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk bosnier og muslim af trosretning fra Bosnien-Hercegovina. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 1993, og at han [i efteråret] 1993 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af § 15 a i lov nr. 933 af 18. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, og [i efteråret] blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i vinteren] 2009 udrejste til Bosnien-Hercegovina. Klageren udrejste endvidere til Bosnien-Hercegovina [i efteråret] 2019, idet han havde modtaget et brev fra [by A] Kommune om, at hans adresse var blevet tvangsflyttet til Bosnien-Hercegovina med virkning fra den [vinteren] 2009. [I sommeren] 2020 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget ophold i dit hjemland. Flygtningenævnet finder, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Der er herved lagt vægt på de samme omstændigheder, som er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelse [fra sommeren] 2020, herunder klagerens lave el- og vandforbrug, samt indholdet af kontoudtog fra klagerens bank. Det af advokat [A] anførte, herunder vedrørende klagerens el- og vandforbrug, lægebesøg og kontoudtog/forbrug, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker herved, at klageren i perioden fra 2009 til 2019 alene har været ved læge fire gange, herunder to gange i 2009, en gang i 2015 og senest [i efteråret] 2017. Udlændingestyrelsen har [i vinteren] 2020 anmodet klageren om at fremsende dokumentation for, at klageren har været i Danmark indtil for nylig. Han er vejledt om, at denne dokumentation kan fremsendes via Ny i Danmark. Samtalen er foregået på bosnisk og med tolk. Flygtningenævnet finder mønstret for kontanthævninger på klagerens konto påfaldende. Der er herved henset til, at det af de af klageren fremlagte kontoudtog fremgår, at der alene er udgifter til [en forening] og kontanthævninger i spredte perioder. Der er ikke i sagens materiale i øvrigt dokumentation for, at klageren har haft bopæl i Danmark siden [vinteren] 2009. Flygtningenævnet finder desuden, at klageren frivilligt har taget bopæl i sit hjemland Bosnien-Hercegovina, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Klageren har således til sagen oplyst, at han opholder sig i Bosnien-Hercegovina, hvor han har en kæreste. Der er ikke oplysninger om, at klageren har været forhindret i at vende tilbage til Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet er endelig enig i Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til pri-

vat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Der er herved henset til, at klageren har haft ophold i Danmark siden 1993 og siden alene har modtaget overførselsindkomst. Han har ingen familiemæssig tilknytning til personer i Danmark, men har i Bosnien-Hercegovina en kæreste, datter og søskende. Endelig finder Flygtningenævnet ikke, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Der er herved henset til den af Udlændingestyrelsen anførte begrundelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Da klagerens opholdstilladelse er bortfaldet, har klageren ikke ret til at opholde sig her i landet." Bosn/2020/3

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] fra Teheran, Iran. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [vinteren] 2013, og at han [i efteråret] 2013 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i starten af] 2020 udrejste til Iran. Klageren udrejste for at tage ophold hos sin familie i Iran, idet han netop var blevet [opereret], og af sin læge blev rådet til ikke at være alene. [I vinteren] 2020 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, samt § 17 a, stk. 1, idet klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end seks på hinanden følgende måneder og har opgivet sin bopæl i Danmark. Flygtningenævnet kan ikke tiltræde, at klageren kan anses for frivilligt at have opgivet sin bopæl i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af betænkning 1982 nr. 968, side 153, at "en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark. En opgivelse foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde, framelding til folkeregister, fagforening m.v., flytning af bohave eller på anden måde." Klageren har efter det oplyste ikke foretaget sådanne handlinger og kan derfor ikke anses for at have opgivet sin bopæl i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at klageren har oplyst, at han rejste til Iran for at modtage pleje af sin familie i forbindelse med sin [sygdom], at han omkring 10 dage efter sin udrejse blev udsat af sin lejlighed på grund af manglende betaling af husleje, og at hans ting er hos kommunen. Flygtningenævnet kan tiltræde, at klagerens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet som følge af, at klageren har opholdt sig uden for landets grænser i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 14, stk. 7, i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (paradigmeskiftet), at " Udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, har virkning fra den 1. juli 2019 for udlændinge, der allerede er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden". Det indebærer, at klagerens opholdstilladelse

med henblik på varigt ophold, som senest blev forlænget [før den 1. juli] 2019, efter den 1. juli 2019 anses for at være meddelt med henblik på midlertidigt ophold. Klageren er derfor ikke omfattet af fristen på 12 måneder i udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. punktum. Det fremgår af stempler i klagerens pas, at han udrejste af Danmark til Tyrkiet [i vinteren] 2019. Den danske ambassade i Iran har oplyst, at klageren første gang kontaktede ambassaden med henblik på at vende tilbage til Danmark [i sommeren] 2020. Klageren havde således på det tidspunkt opholdt sig uden for Danmark i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren fra [vinteren] 2019 frivilligt har taget bopæl hos sin [familiemedlem] i Iran, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Det kan ikke lægges til grund, at klageren havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af fristen på 6 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplysninger i sagen, der tyder på, at klageren foretog aktive handlinger med henblik på at rejse til Danmark inden for denne periode. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klagerens pas, at han i [vinteren] 2020 rejste fra Iran til Tyrkiet og retur til Iran. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren efter det oplyste ikke har forsøgt at kontakte danske myndigheder med henblik på at få hjælp til at vende tilbage til Danmark inden 6-måneders fristens udløb. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at han havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden 6 måneder efter sin udrejse. Det kan på denne baggrund ikke føre til et andet resultat, at klageren [i foråret] 2020 blev opereret for sin [sygdom] i Iran, eller at der i 6 måneders perioden kan have været rejserestriktioner som følge af COVID-19. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at der ikke foreligger sådanne særlige forhold, som efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet finder ikke, at bortfaldet af opholdstilladelsen udgør et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet har i den forbindelse foretaget en samlet proportionalitetsafvejning. I afvejningen har nævnet blandt andet lagt vægt på, at klageren har opholdt sig i Danmark i ca. 7 år, og at han ikke har familie, herunder børn, i Danmark. Han har haft kortvarige ansættelser, men har ikke opnået tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har afsluttet 9. klasse på [uddannelsesinstitution], men har ikke i øvrigt været under uddannelse i Danmark. Klageren er født og opvokset i Iran, hvor han har boet indtil sin udrejse som [nogle og 30]-årig i 2012, og hvor hans [nære familie] bor. Klageren har [sygdom] og har i Danmark fået [type af behandling]. Han har mulighed for at modtage behandling herfor i Iran som sket i forbindelse med en operation [i foråret] 2020. Bortfald af opholdstilladelsen kan derfor ikke anses som et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- eller familieliv som beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Klageren har ikke opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og spørgsmålet er herefter, om udlændingelovens § 17 a medfører, at klagerens opholdstilladelse alligevel

ikke kan anses for bortfaldet. Hertil bemærker Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 17 a, der blev indsat i forbindelse med vedtagelsen af repatrieringsloven (lov nr. 353 af 2. juni 1999) – sammenholdt med § 17 – indeholder bestemmelser om, hvornår en opholdstilladelse i Danmark bortfalder som følge af repatriering. Bestemmelsen i § 17 a omfatter efter dens ordlyd og forarbejder personer, der vender frivilligt tilbage til deres hjemland med henblik på at tage varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2. Af forarbejderne til lov nr. 353 af 2. juni 1999 fremgår det endvidere, at det ikke kan anses for repatriering, hvis en person alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland i en periode for derefter at vende tilbage til Danmark. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at klageren ikke er omfattet af bestemmelsen, idet klageren under de foreliggende omstændigheder ikke kan anses for at være vendt tilbage til hjemlandet med henblik på at tage varigt ophold der. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren hverken i forbindelse med sin udrejse i ord eller handling har tilkendegivet, at han havde til hensigt at tage varigt ophold i Iran. Da klageren opholder sig i Iran, finder Flygtningenævnet ikke anledning til at tage stilling til udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/60

6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som anført i 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har *opnået beskyttelse i et tredjeland*, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have "opnået beskyttelse."

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

> "Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte "første asyllandsprincip", som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. […]"

Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredjeland, må herefter vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland. Hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 først bortfalder, når der er "opnået beskyttelse" i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Som eksempel på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet har vurderet, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk afghaner og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 1999, og at han [i sommeren] 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i vinteren] 2017 udrejste til Tyskland. [I vinteren] 2021 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, idet klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark og opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende oplysninger til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende oplysninger endvidere til grund, at klageren har været udrejst af Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren siden [efteråret] 2014 har haft permanent opholdstilladelse i Tyskland. Flygtningenævnet finder, at det forhold, at klageren har opnået permanent opholdstilladelse i Tyskland er udtryk for, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det følger af oplysningerne fra de tyske myndigheder, at klageren siden [efteråret] 2014 har haft permanent opholdstilladelse i Tyskland. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af ambassadens bemærkninger, at den type opholdstilladelse, som klageren har i Tyskland, blandt andet forudsætter fem års legalt ophold, økonomisk sikring af egen tilværelse samt uplettet straffeattest og indebærer fuld beskæftigelsestilladelse. Flygtningenævnet lægger herefter på denne baggrund til grund, at klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, idet det bemærkes, at klageren ikke har dokumenteret, at hans permanente opholds-

tilladelse i Tyskland er bortfaldet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren er registreret udrejst af Danmark [i vinteren] 2017 og først [i sommeren] 2020 søgte om genindrejse i Danmark. Den af klageren fremlagte udtalelse fra [A] kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger dokumentation for rigtigheden af disse udtalelser. Den fremlagte dokumentation fra en læge om, at klageren var ledsager til en konsultation [i foråret] 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren [i foråret] 2019 havde været udrejst i 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet vurderer således, at betingelserne for bortfald af opholdstilladelsen i udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, er opfyldt. Flygtningenævnet finder, at der ikke er sådanne særlige forhold efter udlændingelovens § 17, stk. 3, der kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke kan anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke er oplysninger om, at klageren har været forhindret i at vende tilbage til Danmark. Derudover vurderer Flygtningenævnet, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. EMRK art. 8. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren i [i vinteren] 2017 valgte at udrejse til Tyskland, hvor hans ægtefælle bor, og at han valgte at ophæve sine personlige, sociale og økonomiske bånd til Danmark. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens børn på henholdsvis [alder] år og [alder] år bor i Danmark. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klagerens voksne børn som udgangspunkt ikke udgør familieliv, jf. EMRK art 8. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke kan lægges til grund, at der er et sådant afhængighedsforhold mellem klageren og hans voksne børn, at det vil udgøre en krænkelse af klagerens rets til familieliv, at hans opholdstilladelse bortfalder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2021/26

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien**. Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Latakia, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i vinteren] 2015 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i efteråret] 2017 udrejste til Tyrkiet. Klageren udrejste for at være sammen med sin familie, efter at familien havde modtaget afslag på familiesammenføring til Danmark. [I efteråret] 2020 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, samt § 17 a, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark, samt at klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren efter det oplyste har været udrejst af

Danmark og boet i Tyrkiet i perioden fra [foråret] 2016 til [vinteren] 2019, og at klageren har søgt og opnået statsborgerskab i Tyrkiet. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland, Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i 2018 opnåede statsborgerskab i Tyrkiet, og at det af klagerens tyrkiske nationalitetspas og tyrkiske ID-kort fremgår, at klagerens nationalitet er tyrkisk. Klagerens forklaring om, at hans tyrkiske statsborgerskab ikke var ønsket af ham, kan ikke føre til en ændret vurdering. Klageren findes ikke at have oplyst omstændigheder, der med vægt taler for, at han er i risiko for at miste sit opnåede tyrkiske statsborgerskab. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger forhold, der i henhold til udlændingelovens § 17, stk. 3, kan føre til, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke skal anses for bortfaldet. Klageren har således for Flygtningenævnet blandt andet forklaret, at han ikke var i Danmark i perioden fra [foråret] 2016 til [vinteren] 2019, og at det eneste, der forhindrede ham i at rejse til Danmark i perioden var, at han skulle forsørge sin familie i Tyrkiet. Flygtningenævnet tiltræder endvidere af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ligesom rejsen til Tyrkiet ikke kan anses som omfattet af udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og stk. 2, om repatriering. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren udsendes til Tyrkiet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/24

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en opholdstilladelse meddelt i medfør udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. En klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1., kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas. Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under sit udlandsophold, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af hjemrejselovens § 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser

udlændingen ikke frivilligt, bistår politiet, efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen, ved udsendelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Hvis en opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5. Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 9, medmindre et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 3. Indrejseforbuddet regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Såfremt udlændingen opholder sig i udlandet regnes datoen fra konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 6.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen kan godtgøre, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.5.5 Dispensation fra bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansøgningen kan indgives såvel før som efter, at udlændingen er udrejst af landet. Terminologien "forhåndsdispensation" anvendes i de situationer, hvor en ansøgning om dispensation er indgivet forud for udrejsen af landet eller efter udlændingen er udrejst, men på et tidspunkt hvor bortfaldsgrundene endnu ikke er indtrådt.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende momenter, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal gives dispensation fra bortfald:

> "I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, […] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen **har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder,** men er blevet **forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer.** Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen **før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen,** uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en **udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden** til hjemlandet eller bosættelse i et andet land."

Er *ansøgning om dispensation indgivet før udrejsen* gives der som hovedregel dispensation fra bortfald, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som eksempelvis uddannelse, arbejde, au-pair ophold, udstationering for eller ansættelse ved en dansk myndighed, en herværende virksomhed, en forskningsinstitution eller en international, humanitær eller religiøs organisation eller pasning af nære familiemedlemmer, der er syge.

Er *ansøgning om dispensation indgivet efter udrejsen*, *når bortfaldsvirkningen er indtrådt*, vil der kunne gives dispensation, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af fristen på 6 henholdsvis 12 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Endvidere vil der kunne gives dispensation under udlændingens ophold i udlandet, såfremt udlandsopholdet er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse i Danmark.

I sager, hvor der først søges om dispensation efter udrejsen, vil der i sagens natur stilles øgede bevismæssige krav til udlændingen, idet det vil skulle dokumenteres, at et allerede eksisterende udlandsophold er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og at dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse og tage fast ophold i Danmark. Der vil i givet fald kunne være behov for at fremlægge kontrakter, lønsedler, dokumentation for udenlandsk studieaktivitet m.v.

Som eksempel på en sag om dispensation fra bortfald, hvor det illustreres, hvordan de ovenfor beskrevne momenter indgår i Flygtningenævnets vurdering, kan nævnes følgende afgørelse:

”Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1985. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk [etnicitet] og født shiamuslim fra [A], Iran. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 1985, og at han [i efteråret] 1985 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2. [I sommeren] 1990 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren udrejste af Danmark til Iran [i efteråret] 2010. Klageren udrejste til Iran grundet sygdom hos klagerens forældre. Klageren genindrejste i Danmark [i vinteren] 2019. [I vinteren] 2019 indgav klageren en ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Den [i vinteren] 2020 udrejste klageren på ny af Danmark til Iran. Den [i efteråret] 2020 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4 samt § 17 a, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i 2010 sammen med [sin nære familie] rejste til Iran for at hjælpe klagerens forældre, der var syge. Efter at klagerens far døde i 2012, og hans mor døde i 2014, blev klageren med sin familie i sit hjemland Iran. Klageren genindrejste uden familien i Danmark [i vinteren] 2019 og indgav [i vinteren] 2019 ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. [I starten af] 2020 udrejste klageren på ny til Iran. Flygtningenæv-

net lægger herefter til grund, at klageren har været udrejst af Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at han siden 2010 har taget bopæl i Iran, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet. Flygtningenævnet finder, at der ikke er sådanne særlige forhold efter udlændingelovens § 17, stk. 3, der kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Nævnet har lagt vægt på, at der ikke er oplysninger om, at klageren har været forhindret i at vende tilbage til Danmark. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at klageren rejste til Iran på grund af sine forældres sygdom. Nævnet har lagt vægt på, at klagerens forældre afgik ved døden i henholdsvis 2012 og 2014, og at klageren i perioden herefter yderligere opholdt sig i Iran i cirka 5 år, hvor han blandt andet åbnede [en forretning]. I denne periode genindrejste klageren ikke i Danmark, og det ses ikke dokumenteret, at han rettede henvendelse til de danske myndigheder. Det forhold at klageren har oplyst, at han som følge af COVID-19-situationen ikke har kunnet finde nogle flyafgange til Danmark, efter at han [i starten af] 2020 igen udrejste af Danmark til Iran kan ikke føre til en ændret vurdering. Derudover vurderer nævnet, at bortfaldet af klagerens opholdstilladelse ikke er et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Nævnet finder, at bortfaldet af opholdstilladelsen ikke udgør en krænkelse af klagerens ret til privatliv. Det har indgået i nævnets vurdering, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [i efteråret] 1985, og at han har gået i sprogskole i Danmark. Det er også indgået i vurderingen, at klageren har erhvervet sig et [uddannelsescertifikat] og har arbejdet for virksomheden [B] i Danmark. Nævnet har lagt vægt på, at klageren i 2010 valgte at udrejse til Iran sammen med sin [nære familie], hvor klageren blandt andet har fået endnu et barn, og at klageren valgte at ophæve sine personlige, sociale og økonomisk bånd til Danmark. Nævnet finder desuden, at bortfaldet af klagerens opholdstilladelse ikke er en krænkelse af klagerens ret til familieliv. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klagerens [nære familie] opholder sig i Iran sammen med klageren, og at klageren efter det oplyste ikke har nær familie i Danmark. Flygtningenævnet finder på ovennævnte baggrund ikke, at udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2 kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke er bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2022/20

Meddeler udlændingemyndighederne dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, gives denne for den ansøgte periode, dog for en periode på højst fire år regnet fra udrejsedatoen og efter en konkret vurdering. Afgørelsen af, for hvilken periode der skal meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, beror således på en konkret og skønsmæssigt præget vurdering, hvori blandt indgår længden og karakteren af dispensationsårsagen samt udlændingens samlede ophold her i landet og udlændingens familiemæssige og anden tilknytning til Danmark.

I tilfælde, hvor der efter ansøgning gives dispensation for bortfaldsreglerne, bortfalder udlændingens opholdstilladelse ex lege, såfremt den pågældende ikke inden dispensationens udløb på ny indrejser og tager fast ophold i Danmark, medmindre der inden udløbet søges og opnås yderligere dispensation for bortfald.

Som eksempel på en sag, hvor klageren blev meddelt dispensation fra bortfald, men ikke når at indrejse inden dispensationsfristens udløb, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra [land A]. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk [etnicitet] og kristen fra [B], [land A]. Det fremgår af sagen, at klageren og hendes familie [i vinteren] 2011 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2. Klageren og hendes familie indrejste herefter til Danmark. Klageren var på daværende tidspunkt mindreårig. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren sammen med sin familie [i foråret] 2019 repatrierede til [land A]. Klageren var på tidspunktet for udrejsen mindreårig. [I efteråret] 2020 henvendte klageren sig skriftligt til Udlændingestyrelsen og oplyste, at hun havde brug for hjælp, og at hun ønskede at vende tilbage til Danmark. Klageren indgav også ansøgning om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. [I starten af] 2021 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet. Udlændingestyrelsen bemyndigede samtidig den danske ambassade i [B], til at udstede rejsedokumenter med en gyldighed på 60 dage til klageren. [I starten af] 2021 anmodede klageren Udlændingestyrelsen om at forlænge fristen for indrejse til Danmark. I brev af [vinteren] 2021 forlængede Udlændingestyrelsen klagerens frist for indrejse til Danmark frem til [foråret] 2021. Klageren blev samtidig vejledt om konsekvenserne ved ikke at indrejse til Danmark før fristens udløb [i foråret] 2021. [I foråret] 2021 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, samt § 17 a, stk. 1 og 6, idet klageren frivilligt havde taget ophold i sit hjemland, at klageren havde opholdt sig i hjemlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at klageren havde gjort brug af muligheden for at fortryde repatriering. Flygtningenævnet finder på baggrund af de helt særlige omstændigheder i sagen, herunder den verdensomspændende COVID-19-pandemi, hvor der var rejserestriktioner blandt andet med hensyn til indrejse i blandt andet Danmark på tidspunktet for den forlængede indrejsefrists udløb [i foråret] 2021, at klagerens opholdstilladelse efter en samlet vurdering ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på det oplyste om Udlændingestyrelsens praksis i Folketingsbesvarelse af 18. marts 2021 fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvor der til brug fra besvarelsen har været indhentet oplysninger fra blandt andet Udlændingestyrelsen om, i hvilket omfang der ved sagsbehandlingen tages hensyn til restriktioner som følge af COVID-19. Det fremgår således heraf blandt andet, at Udlændingestyrel-

sen ved sagsbehandlingen tager hensyn til restriktioner som følge af COVID-19-pandemien, og at Udlændingestyrelsen herunder i forbindelse med sager om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse har anlagt den praksis, hvorefter fristen for genindrejse kan forlænges, hvis det kan dokumenteres, at udlændingen reelt har været indrejsehindret som følge af COVID-19-pandemien. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2." Demo/2021/5

Flygtningenævnets afgørelser i bortfaldssager skal i øvrigt være i overensstemmelse med EMRK art. 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Som eksempel på en sag, hvor klageren har indgivet ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald forud for udrejsen henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 445, nævnte afgørelse Iran/2019/174.

Kapitel 7

Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Ud-

lændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Der henvises for så vidt angår Dublinsager og sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, til kapitel 3 og afsnit 5.2 og 5.3.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til den i afsnit 4.6 nævnte afgørelse Maure/2021/1.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag

i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempler på Flygtningenævnets vurdering de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);

- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 562 f., nævnte afgørelse Iran/2019/63, hvor ansøgeren blev anholdt, idet han ifølge en international efterlysning var efterlyst for drab, røveri og ulovlig våbenbesiddelse i sit hjemland, og den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land. I

begge tilfælde gav oplysningerne anledning til en vurdering af, om de pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301 f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414 f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99 samt den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379 ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 ”Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)”. Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 “Alvorlig”, fremgår det af UNHCR’s Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951

Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempler på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 352, nævnte afgørelse Erit/2020/6, og de

i formandskabets 28. beretning (2019), side 562 ff., nævnte afgørelser Iran/2019/63 og Erit/2019/5.

UNHCR har gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers (i det følgende FN) mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet "handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger" i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514 ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger

vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 5.4.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30 samt til formandskabets 20. beretning (2011), side 282 ff., og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilla-

delse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med SØIKs arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet, og at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven eller hjemrejseloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIKs efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIKs efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445 f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118 ff.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, fremgår:

> ”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.
>
> Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.
>
> For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.
>
> Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse. Det skal herudover indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, samt om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 512 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/148, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 422 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/105, den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525 f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64 f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13 samt den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518 f., nævnte afgørelse Iran/2015/27.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282 ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310 f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på en sag vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsen afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1992. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er fra [by], Iran, og han har oplyst, at han er konverteret til kristendommen. Det fremgår af den oprindelige asylsag, at klageren som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede styret i Iran på grund af sit medlemskab af og aktiviteter for [politisk parti]. […]. Klageren fik en dom på 20 år for at være medlem af partiet. […]. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren 1994/95] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I sommeren] 2015 blev klageren af [tysk domstol] idømt 3 år og 3 måneders fængsel for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer i ikke ubetydelig mængde samt medvirken til ulovlig handel med euforiserende stoffer i ikke ubetydelig mængde. [I efteråret] 2020 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 2. Udlændingestyrelsen har samtidig vurderet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han derfor ikke kan udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 31. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at han frygter myndighederne i Iran på grund af sin tidligere dom og politiske aktiviteter. Derudover har klageren i forbindelse med sagen om inddragelse henvist til, at han frygter at vende tilbage til Iran, idet han er konverteret til kristendommen. [I foråret] 2020 blev klageren af [byretten] idømt 10 måneders fængsel, jf. straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., samt lov om euforiserende stoffer. Klageren blev endvidere tildelt en advarsel om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24 b, stk. 1. Flygtningenævnet finder, som Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set fortsat opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren er [i sommeren] 2015 i Tyskland idømt ubetinget fængsel i 3 år og 3 måneder for besiddelse af 3.992,1 gram opium samt medvirken til handel med euforiserende stoffer i ikke ubetydelig mængde. Spørgsmålet er herefter, om denne dom medfører, at klagerens opholdstilladelse skal inddrages. Efter Rigsadvokatens udtalelse [fra efteråret] 2019 vurderes, at en tilsvarende forbrydelse i Danmark ville medføre en domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer, og en straf på mellem 3 år og 3,5 års fængsel. Efter udlændingelovens § 22, nr. 4, kan en udlænding, der har opholdstilladelse og har opholdt sig i Danmark i mere end 9 år, udvises, hvis han idømmes en ubetinget frihedsstraf for blandt andet overtrædelse af straffelovens § 191. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter § 22, såfremt pådømmelse var sket her i landet, med mindre der foreligger særlige omstændigheder. Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter endelig dom for en særlig farlig

forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Henset til, at klageren er dømt for besiddelse af en betydelig mængde euforiserende stoffer og til den konkret idømte straf, finder Flygtningenævnet, at der er tale om en særlig farlig forbrydelse, og at klageren udgør en fare for samfundet. Flygtningenævnet har herved tillige lagt vægt på, at klageren efterfølgende ved [byretten] [i foråret] 2020 er idømt 10 måneders fængsel for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Isoleret set er betingelserne for at udelukke klageren fra beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, stk. 4 opfyldt, hvorfor klagerens opholdstilladelse kan inddrages jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Det skal herefter vurderes, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 3, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter forarbejderne til lovændringen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 2. Klagerens sag skal således afgøres efter de hidtidige regler. Flygtningenævnet har ved denne afvejning lagt vægt på den straf, en tilsvarende forbrydelse ville have medført ved pådømmelse i Danmark, sammenholdt med at klageren er dømt for ligeartet kriminalitet i 2020 i Danmark. Det er også tillagt vægt, at klageren fik asyl i Danmark i [vinteren] 1994 sammenholdt med oplysningerne om hans tilknytning til henholdsvis Danmark og Iran. Endelig er det tillagt vægt, at klageren de seneste år ingen tilknytning har haft til arbejdsmarkedet, på hans personlige forhold, og at han er separeret og har kontakt til sine to børn i Danmark, som er voksne. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke med sikkerhed vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/47

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 394 ff., nævnte afgørelse Irak/2013/17.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 26 c, se nedenfor afsnit 7.7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 360 f., nævnte afgørelse Stat/2020/60.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2020/34 og Syri/2020/79, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 1988. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Jerusalem, Vestbredden. Ansøgeren er etnisk araber og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oprindeligt som asylmotiv henvist til, at han ikke kan få opholdstilladelse nogen steder, og at han ikke vil forlade sin danske ægtefælle, der lider af flere sygdomme. Ansøgeren har endvidere henvist til, at de danske myndigheder siden 1998 har forsøgt at udsende ansøgeren til hans hjemland, hvorunder han har medvirket, men at Vestbredden, Jordan og Israel har nægtet at tage imod ham. Flygtningenævnet finder, som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set anses omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. og således isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren skal udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter fore-

tages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, taler for at give ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgeren blev ved [landsrettens] dom [fra sommeren] 1992 fundet skyldig i blandt andet overtrædelse af straffelovens § 237 og dømt til anbringelse i Sikringsanstalten i [dansk by] medfør af straffelovens § 68, jf. § 16, stk. 1, idet ansøgeren blev vurderet sindssyg på gerningstidspunktet. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse. Ansøgerens foranstaltningsdom blev først ændret og senest ophævet [i sommeren] 1998. Ansøgeren har ikke modtaget medicinsk behandling siden 1996 og er ikke siden dommen af [fra sommeren] 1992 dømt for kriminelle forhold. Derudover har ansøgeren igennem alle årene overholdt sin opholds- og meldepligt. Henset hertil finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke længere må betragtes som en fare for samfundet. Ansøgeren er siden 1998 forsøgt udsendt til Israel, Vestbredden og Jordan. Ansøgeren har medvirket til udsendelsesbestræbelserne, og Rigspolitiet har senest i 2012 oplyst, at udsendelsesbestræbelserne må anses for udtømte. Ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden 1988, siden 2004 været gift med sin nuværende hustru og taler og skriver flydende dansk. Der er nu forløbet cirka 30 år, siden ansøgeren begik drab i en tilstand, omfattet af straffelovens § 68, jf. § 16, stk. 1. Flygtningenævnet finder efter en samlet afvejning, at der foreligger sådanne særlige grunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Stat/2021/26

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 522 ff., nævnte afgørelser Iran/2015/21 og Ugan/2015/4.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. dagældende § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525 f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for Hjemrejsestyrelsens udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler Hjemrejsestyrelsen af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse

af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351 ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429 f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532 ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser fra 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen. Se de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352 ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327 f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462 f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af

spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 55 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 18 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan der henvises til afgørelserne Irak/2021/25, Irak/2021/34, Iran/2021/41, Iran/2021/13 og Bosn/2021/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 27 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive indkaldt til militærtjeneste. […]. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren som mandlig syrisk statsborger i den militærpligtige alder risikerer at blive indkaldt til at aftjene militærtjeneste i Syrien, hvilket han ikke ønsker, og at han allerede derfor isoleret set er omfattet af udlændin-

gelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31 er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at en udlænding ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klageren blev ved [byrettens] dom [fra efteråret] 2019 udvist efter udlændingelovens § 24, nr. 2. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og dermed af flygtningekonventionen, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, hvorefter en flygtning, kan udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Klageren blev ved [byrettens] dom [fra efteråret] 2019 straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 3, jf. stk. 1, brandstiftelse under særligt skærpende omstændigheder, samt besiddelse af en kniv. Han blev dømt for i forening med en anden at have forvoldt ildebrand, idet de om natten brød ind i [en butik] ved at smadre en rude og satte ild på flere steder og skar i en gasflaskeslange. Af dommen fremgår, at der ovenover [butikken] var beboelseslejligheder. Ved straffens fastsættelse lagde retten bl.a. vægt på brandstiftelsens farlighed, herunder at der blev anvendt brandbare væsker i et lokale, der lå i umiddelbar forbindelse til beboelseslejligheder, og hvori der befandt sig gasflasker. Flygtningenævnet finder efter karakteren af den pådømte kriminalitet, at klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse i flygtningekonventionens forstand. Klageren indrejste i Danmark som [15-18 årig] [i sommeren] 2015. Han taler dansk og har ikke haft behov for tolkning under mødet i Flygtningenævnet. Klageren har fra [foråret] 2020 levet i et samlivsforhold med sin kæreste. Forholdet består fortsat, selvom klageren fra [foråret] 2021 har opholdt sig på [et udrejsecenter]. Klagerens mor bor i [udlandet]. Han har endvidere [nogle familiemedlemmer] i Danmark. Han har ikke nære slægtninge i Syrien. Han har været i praktik i [en butik] og i 7 måneder haft ansættelse i et [firma]. Han har påbegyndt nogle fag på [uddannelsessted]. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af den alvorlige og farlige karakter af den kriminalitet, klageren er dømt for, og klagerens personlige forhold, at klageren må anses for at udgøre en fare for samfundet, jf. flygtningekonventio-

nens artikel 33, stk. 2. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at kriminalitetens farlige karakter og længden af den fastsatte straf skaber en formodning for, at klageren udgør en fare for samfundet. Denne formodning er ikke afkræftet ved oplysningerne om ansøgerens personlige forhold, herunder at han hverken før eller siden gerningstidspunktet i [foråret] 2019 har begået strafbare forhold, eller at han siden [foråret] 2020 har haft en kæreste, som sammen med sine ressourcestærke forældre støtter klageren. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/126

Afgørelsen belyser endvidere, at den vurdering, der skal foretages efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, er to-leddet, idet der både skal foretages en vurdering af, om den pågældende udlænding har begået en særlig farlig forbrydelse, og om den pågældende er en fare for samfundet. Det forhold, at en person har begået en særlig farlig forbrydelse, indebærer således ikke automatisk, at vedkommende udgør en fare for samfundet. Der skal således altid foretages en konkret vurdering af begge kriterier. Selvom den pågældende udlænding er blevet udvist ved straffedommen, skal udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, foretage en selvstændig asylretlig vurdering af den begåede kriminalitet.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Syri/2021/34, Syri/2021/231 og Erit/2021/7, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 10 sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af § 7, og at klageren, under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, ikke var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2021** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men er ved [landsrettens] ankedom [fra efteråret] 2020 udvist med indrejseforbud i seks år, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er etnisk araber og muslim fra [landsby], [by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af poli-

tiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men har oplyst, at han i Syrien nogle få gange har deltaget i demonstrationer for sunnimuslimers rettigheder. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive tvunget til at aftjene militærtjeneste. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er blevet genindkaldt til militærtjeneste. Ved en tilbagevenden vil han blive en del af reservetjenesten og skal bære våben og slå andre personer ihjel, hvilket han ikke ønsker at gøre. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive slået ihjel af de syriske myndigheder, idet han er en del af [B]-slægten. […]. Klageren har endelig som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Nusra-fronten, idet han nægtede at tilslutte sig dem, hvorfor de betragter klageren som værende en forræder. […]. *Om klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1* Af de grund, som Udlændingestyrelsen har anført i den påklagede afgørelse, tiltræder Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, dels at klageren forud for sin udrejse har været genindkaldt til militæret, dels at klageren forud for sin udrejse har haft en konflikt med salafister fra al-Nusra-fronten, hvor klageren skulle have været tilbageholdt i to måneder. Flygtningenævnet tiltræder endvidere, at klageren er i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste, da klageren er i den militærpligtige alder […]. På den baggrund finder Flygtningenævnet også, at klageren har sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra de syriske myndigheder omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren er derfor isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. *Om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, og om udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., udelukker opholdstilladelse* Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Da klageren som nævnt isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, jf. stk. 1, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter bl.a. §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af forarbejderne til § 10, stk. 3, jf. lov nr. L 32 af 13. december 2001, at afvejningen mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at der meddeles opholdstilladelse, for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygt-

ning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke kan anses som en fare for Danmarks sikkerhed. Flygtningenævnet finder, at sidste led i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, må forstås således, at den pågældende ved endelig dom er dømt for en særlig farlig forbrydelse, og at den pågældende må betragtes som en fare for samfundet. Ved fastlæggelsen af det nærmere anvendelsesområde for flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, herunder bl.a. begrebet "en særlig farlig forbrydelse", må det tages i betragtning, at artikel 33, stk. 2, har karakter af en undtagelse fra det generelle princip i artikel 33, stk. 1. Spørgsmålet er herefter i første række, om klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse i artikel 33, stk. 2's, forstand. Det fremgår af sagen, at klageren ved [landsrettens] ankedom [fra efteråret] 2020 blev idømt en fællesstraf på fængsel i fem måneder for tyveri af [genstand] fra en […] til en værdi af ca. 8.000 kr. og forsøg på at stjæle yderligere [genstand] (forhold 1) samt forsøg på at stjæle [genstand] fra samme […] ved en anden lejlighed (forhold 2), jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, jf. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. til dels § 21. Fællestraffen vedrørte en reststraf på 52 dage, der angik en dom afsagt [i foråret] 2016 af [byretten]. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Efter en samlet vurdering af karakteren af de forhold i den nævnte dom, der begrundede udvisningen af klageren – samt når også henses til bl.a., at der ikke som anført af Udlændingestyrelsen var tale om indbrudstyveri – finder Flygtningenævnet, at klageren ikke ved denne dom er dømt for en særlig farlig forbrydelse i artikel 33, stk. 2's, forstand. Flygtningenævnet bemærker, at selv hvis der lægges vægt på klagerens tidligere domme finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre den nævnte vurdering, idet de tidligere domme også angår tyveri eller forsøg på tyveri af blandt andet [genstand], [genstand], [genstand] og [genstand] fra pladser tilhørende erhvervsdrivende virksomheder. Allerede på den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., er grundlag for at udelukke klageren for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor fortsat klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. " Syri/2021/192

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Syri/2021/61, Syri/2021/174, Iran/2021/38, Afgh/2021/19 og Syri/2021/133, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 5. pkt.

Som eksempler på sager, der af Flygtningenævnet er behandlet i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, og hvor nævnet efter en samlet vurdering fandt, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 588 ff., nævnte afgørelse Iran/2019/18, den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 533 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/169, og den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139.

For eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, idet udlændingelovens § 31, stk. 1, fortsat fandtes at være til hinder for udsendelse af klageren, kan der henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 590 ff., nævnte afgørelse Alge/2019/4 og den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539 ff, nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i én sag taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 5:

Nævnet meddelte i **juli 2021** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra […], Tyrkiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel eller fængslet af de tyrkiske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter de grå ulve i Tyrkiet, fordi han er kurder, ligesom han frygter at få problemer, fordi han ikke har

aftjent militærtjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har været medlem af [A], der er et legalt parti, og at han har sympatiseret med PKK, men at han ikke har været medlem af PKK eller deltaget politisk for PKK. Ansøgeren uddelte som medlem af [A] flyvesedler og blade, ligesom han har stået for indkaldelser til møder. Ansøgeren har endvidere uddelt illegalt PKK-materiale. I 2009 deltog ansøgeren i en demonstration i forbindelse med begravelsen for [B], der var på terrorlisten for PKK-medlemmer fra Syrien. Ansøgeren kastede med sten imod politiet ved demonstrationen, og flere personer blev anholdt. Ansøgeren nåede at stikke af, men en af ansøgerens venner, der blev anholdt ved demonstrationen, fandt ud af, at der var billeder af ansøgeren på politistationen. Ansøgeren blev herefter bange og udrejste af Tyrkiet til Syrien, hvor han opholdt sig frem til 2011. I 2011 opholdt ansøgeren sig i Irak i to eller tre måneder, hvorefter han igen opholdt sig i Syrien frem til [foråret] 2017. I Syrien hjalp ansøgeren YPG eksempelvis i forhold til mad og kørsel. Ansøgeren arbejdede endvidere for Røde Måne, og han arbejdede blandt andet som ambulancefører. I 2016 blev ansøgeren skudt af ISIL i Syrien, og han opholdt sig herefter i [land] fra [foråret] 2017 til [foråret] 2018, hvorefter han udrejste til Danmark. […] Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og nævnet tiltræder styrelsens vurdering, hvorefter ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for myndighedernes forfølgelse på grund af sine aktiviteter for PKK i Tyrkiet og for YPG i Syrien. Flygtningenævnet lægger således ansøgerens forklaring om aktiviteterne til grund og henviser til, at forklaringen fremstår konsistent, sammenhængende og overbevisende. Det kan herefter lægges til grund, at ansøgeren i en periode fra 2006-2009, da han var [under 18 år], har omdelt og solgt blade for PKK, herunder partiets officielle blad, [C]. Bladene er uddelt omkring en gang om ugen i to år. Ansøgeren har også indkaldt til nogle møder, hvoraf de større møder blev afholdt omkring to gange om året, mens de almindelige møder blev afholdt flere gange om året. Ansøgeren har aldrig været medlem af PKK eller deltaget i andre aktiviteter for partiet. Han har i 2009 deltaget i en demonstration, der blev afholdt i forbindelse med begravelsen af et PKK-medlem, [B]. Efter udrejsen fra Tyrkiet har ansøgeren under sit ophold i Syrien i tilknytning til YPG arbejdet som ambulancefører og bragt sårede til hospitalet, for at de kunne komme under behandling. Han har også uddelt mad til YPG-medlemmer og andre borgere. Han har ikke deltaget i krigshandlinger. Ansøgerens aktiviteter for PKK er udøvet for flere år siden i en meget begrænset periode, da ansøgeren var [under 18 år]. Aktiviteterne har haft en meget underordnet karakter, og ansøgeren har ikke haft nogen ledende eller særlig vigtig rolle i PKK. Ansøgeren har aldrig været medlem af PKK, og der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren har haft andre opgaver for PKK eller foretaget handlinger, der har haft en videre politisk karakter. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren som følge af sine aktiviteter for PKK ikke kan anses for at være udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionens artikel 1 F. Det kan

heller ikke antages, at ansøgeren er udelukket i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, idet der henvises til forarbejderne til bestemmelsen, hvorefter vurderingen om udelukkelse skal ske i overensstemmelse med Flygtningekonventionen for så vidt angår personer, der i øvrigt er omfattet heraf. […]. For så vidt angår spørgsmålet om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 5, med henvisning til at PKK er optaget på EU's sanktionsliste, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke skal udelukkes efter denne bestemmelse. Der ses efter en konkret vurdering af ansøgerens angivne aktiviteter ikke at foreligge et sådant individuelt ansvar for ansøgeren, der for flere år siden har haft en helt underordnet betydning i PKK, at handlingerne kan anses for at være omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 F. Ansøgerens aktiviteter i Syrien som ambulancefører og uddeler af mad i tilknytning til YPG ses ikke selvstændigt at kunne danne grundlag for udelukkelse af ansøgeren fra konventionsbeskyttelse efter Flygtningekonventionen. Ansøgeren er herefter ikke udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2019. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Tyrk/2021/10

Som eksempler på andre sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 538, nævnte afgørelse Syri/2018/30 samt de i formandskabets 26. beretning (2017), side 442 ff., nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59 og Syri/2017/39.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Kapitel 8

Statsløse palæstinensere

8.1 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser

Når Flygtningenævnet træffer afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere, skal der altid foretages en vurdering af, om den pågældende er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Ved anvendelse af flygtningekonventionen inddrager Flygtningenævnet fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom baggrundsoplysninger om de faktiske forhold indgår i grundlaget for afgørelsen.

8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D

Flygtningekonventionens artikel 1 D har følgende ordlyd:

> ”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.
>
> Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.”

For at artikel 1 D kan finde anvendelse, skal den statsløse palæstinenser nyde eller tidligere have nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, jf. artikel 1 D, 1. pkt. EU-Domstolen har i Bolbol-dommen udtalt, at dette indebærer, at den pågældende rent faktisk har haft adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA, herunder at vedkommende enten er registeret i UNRWA eller har modtaget hjælp fra UNRWA (sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, præmisserne 51-53).

For at udelukkelsen ophører efter artikel 1 D, 2. pkt., skal beskyttelsen eller bistanden fra UNRWA være bortfaldet. Dette er tilfældet, såfremt mindst et af nedenstående forhold gør sig gældende, jf. herved UNHCR’s Guidelines on International Protection no. 13, Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, pkt. 22 (i) – (iv):

- UNRWAs mandat ophører
- UNRWA er ude af stand til yde beskyttelse eller bistand i det pågældende operationsområde
- Den pågældendes liv, fysiske integritet, sikkerhed eller frihed er truet, eller andre seriøse beskyttelsesrelaterede grunde gør sig gældende for den statsløse palæstinenser
- Praktiske, juridiske og/eller sikkerhedsbarrierer afskærer den statsløse palæstinenser fra at (gen)indrejse i UNRWAs mandatområde og på ny modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand

Fælles for ovenstående ophørsgrunde er, at de ud fra en objektiv vurdering skal være udtryk for omstændigheder, der ligger uden for den pågældendes kontrol, se herved EU-Domstolens afgørelser i El Kott-dommen præmis 58 og Alheto-dommen præmis 86 (sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, og sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018).

Flygtningenævnet foretager en vurdering af, om ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Hvis den statsløse palæstinenser er omfattet af bestemmelsens 1. pkt., er den pågældende udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udelukkelse fra beskyttelse efter artikel 1 D ophører, hvis vedkommende opfylder betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt. I tilfælde af, at betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., er opfyldt, anses den pågældende automatisk for omfattet af flygtningekonventionen, og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre den pågældende af andre grunde er udelukket m.v.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 143, at:

> "Med hensyn til flygtninge fra Palæstina bemærkes, at UNRWA kun opererer i bestemte områder i Mellemøsten, og at det kun er dér, UNRWAs beskyttelse eller bistand ydes. Følgelig modtager en flygtning fra Palæstina, som befinder sig uden for dette område, ikke den nævnte bistand, og spørgsmålet om hans flygtningestatus bør vurderes i henhold til kriterierne i 1951-konventionen. Det vil normalt være tilstrækkeligt at fastslå, at de omstændigheder, som oprindeligt kvalificerede ham til at modtage UNRWAs beskyttelse og bistand, fortsat er gældende, og at han hverken er ophørt med at være flygtning i henhold til en af ophørsbestemmelserne eller udelukket fra konventionens anvendelse som følge af en af udelukkelsesbestemmelserne."

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde har Flygtningenævnet i sin praksis foretaget en egentlig asylretlig vurdering i forhold til det land/de lande, hvori de pågældende har haft bopæl, se nærmere afsnit 8.3 nedenfor.

Efter Flygtningenævnets praksis vil en statsløs palæstinenser, der primært har opholdt sig uden for UNRWAs mandatområde, og som aldrig har nydt eller søgt UNRWAs beskyttelse eller bistand, som udgangspunkt ikke blive anset for omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D, uagtet at den pågældende måtte være registeret i UNRWA. Der henvises herved til de i afsnit 8.3 nævnte afgørelser.

I tilfælde af, at en statsløs palæstinenser ikke er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., foretages der en almindelig asylretlig vurdering, hvor den pågældende skal vurderes i forhold til det land, hvori vedkommende har haft fast bopæl, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, pkt. 10, samt EU-Domstolens afgørelse i Bolbol-sagen (præmis 54).

8.1.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D

I grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser indgår blandt andet UNHCR's guidelines on international protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees samt praksis fra EU-Domstolen om fortolkning af artikel 12, stk. 1, litra a, i kvalifikationsdirektivet 2011/95/EU, som implementerer flygtningekonventionens artikel 1 D.

EU-Domstolens praksis på asylområdet er på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke retligt bindende for Flygtningenævnet. Nævnet betragter imidlertid praksis fra EU-Domstolen på områder, der er omfattet af det danske forbehold, men som vedrører fortolkningen af flygtningekonventionen, som et væsentligt fortolkningsbidrag til nævnets praksis.

EU-Domstolen har i fem præjudicielle forelæggelsessager afsagt dom om fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a. De tidligere domme er nærmere gennemgået i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 482 ff., og Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 374 ff. Det drejer sig om sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012, sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018, og sag C-507/19, Bundesrepublik Deutschland mod XT, dom af 13. januar 2021.

EU-Domstolen har senest den 3. marts 2022 i en sag, C-349/20, NB og AB mod Secretary of State for the Home Department, afsagt dom om fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a, på baggrund af en præjudiciel forelæggelse fra Det Forenede Kongerige (UK):

Hovedsagen omhandlede en statsløs palæstinensisk familie bestående af NB, dennes ægtefælle og deres fem mindreårige børn, herunder AB, der var svært handicappet. Familien var registreret hos UNRWA og var forud for deres udrejse bosat i Al-Bass flygtningelejren i Libanon. Familien udrejste til UK, hvor de indgav ansøgning om asyl.

De pågældende gjorde i deres asylsag gældende, at de var omfattet af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., idet UNRWAs beskyttelse eller bistand var bortfaldet af grunde, der lå ude for deres kontrol, og som ikke var udtryk for deres vilje. De anførte, at UNRWA var ude af stand til at yde bistand til svært handicappede i overensstemmelse med den opgave, der påhviler dette organ. Til støtte herfor blev det af de pågældende anført, at AB i Al-Bass lejren hverken havde adgang til uddannelse eller lægehjælp, der var tilpasset hans behov, og at AB og hans familie som følge af AB's handicap blev udsat for forskelsbehandling og mishandling ("abuse"). De pågældende gjorde endvidere gældende, at UNRWAs manglende evne til at yde AB beskyttelse og bistand samt forskelsbehandlingen og mishandlingen ville blive forværret ved en tilbagevenden til Libanon. Ansøgerne gjorde gældende, at dette skyldtes de seneste års forværring af den socioøkonomiske situation i Libanon, de usikre levevilkår i lejren og den forskelsbehandling, som handicappede statsløse palæstinensere bosat i Libanon generelt udsættes for.

UK forelagde i forbindelse med behandlingen af de pågældendes asylsag en række præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., vedrørende ophør af udelukkelse. Det var i sagen ubestridt, at de pågældende opfyldte betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a, 1. pkt., idet de var registeret hos UNRWA.

EU-Domstolen udtalte indledningsvis, at der ved vurderingen af, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet, således at en person uden videre kan gøre krav på "flygtningestatus", skal tages hensyn til de relevante omstændigheder, som de foreligger ikke blot på udrejsetidspunktet, men tillige på det tidspunkt, hvor myndighederne behandler en ansøgning om tildeling af flygtningestatus (præmisserne 43-58).

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det er medlemsstaten eller ansøgeren, der har bevisbyrden for at godtgøre, at UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet, fastslog Domstolen, at det påhviler ansøgerne at bevise, "that they have actually had recourse to UNRWA's protection or assistance", og at denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet. Hvis ansøgerne kan bevise, at de på tidspunktet for deres udrejse af UNRWAs mandatområde var tvunget til at gøre det af grunde, der lå uden for deres kontrol, og som ikke var udtryk for deres vilje, påhviler det derefter medlemsstaten, såfremt den

finder, at de pågældende nu er i stand til at vende tilbage til dette område og opnå denne beskyttelse eller bistand dér, at godtgøre, at dette er tilfældet (præmisserne 59-66).

EU-Domstolen forholdt sig dernæst til, om det med henblik på at afgøre, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet som omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., er nødvendigt at godtgøre, at UNRWA eller staten i det pågældende operationsområde bevidst har påført ansøgeren overlast eller frataget den pågældende bistand ved handling eller undladelse. Domstolen fastslog, at dette ikke er tilfældet. Såvel direktivbestemmelsen som flygtningekonventionens artikel 1 D kræver en objektiv vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt UNRWAs bistand eller beskyttelse af en eller anden grund faktisk er bortfaldet. Det er derfor tilstrækkeligt at godtgøre, at UNRWAs bistand eller beskyttelse af en eller anden grund faktisk er bortfaldet, således at UNRWA af objektive grunde eller af grunde, som er knyttet til ansøgerens individuelle situation, ikke længere er i stand til at sikre den pågældende levevilkår i overensstemmelse med organets opgave (præmisserne 67-72).

Endelig forholdt EU-Domstolen sig til, om der skal tages hensyn til bistand ydet af aktører i civilsamfundet såsom NGO'er i vurderingen af, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet. Domstolen fastslog, at både artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., og flygtningekonventionens artikel 1 D kun henviser til beskyttelse eller bistand "fra andre FN-organer eller –agenturer end De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge", og ikke nævner en eventuel støtte eller bistand fra andre enheder, der ikke har tilknytning til FN, såsom NGO'er. Henset til den status, som UNRWA er blevet tildelt, og den opgave, som det er blevet betroet, kan der ikke være tale om at sidestille dette organ med aktører i civilsamfundet såsom NGO'er. Domstolen anerkendte dog, at i lyset af UNRWAs voksende vanskeligheder i det mindste i visse operationsområder kan samarbejdet mellem aktører i civilsamfundet såsom NGO'er være væsentligt for, at UNRWA kan udføre sine opgaver. EU-domstolen fastslog på denne baggrund, at der skal tages hensyn til bistand, som ydes af eksempelvis NGO'er, ved vurderingen af, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet, på betingelse af, at UNRWA indgår i et stabilt formelt samarbejdsforhold med disse, indenfor rammerne af hvilket NGO'erne bistår UNRWA i forbindelse med opfyldelsen af dets mandat. Domstolen påpegede, at dette blandt andet vil være tilfældet, når den specifikke ydelse lovligt er blevet overdraget til NGO'er af staten i det pågældende operationsområde, og de palæstinensiske flygtninge faktisk har ret til at få adgang til beskyttelse eller bistand, som de omhandlede NGO'er yder på et stabilt grundlag og ikke ad hoc. I denne sammenhæng kan også rollen for og ydelser ydet af staten i det pågældende operationsområde vise sig at være afgørende for UNRWAs mulighed for at opfylde sit mandat (præmisserne 73-84).

8.1.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold

I forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af konkrete sager vedrørende statsløse palæstinensere er der løbende opstået en række spørgsmål om faktuelle forhold, som søges afklaret gennem Udlændingestyrelsens fact finding-missioner til de omhandlede operationsområder. Fact finding-missionerne supplerer tilgængelige baggrundsoplysninger udgivet af en flerhed af kilder.

Udlændingestyrelsens rapporter udgivet i 2019 og 2020 er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 547 og Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 379.

I oktober 2021 udgav Udlændingestyrelsen rapporten "Syria – Palestinians in Damascus and Rural Damascus governorates", som indeholder oplysninger om forholdene for statsløse palæstinensere i UNRWAs flygtningelejre i Damaskus og Rif Damaskus, samt om proceduren for statsløse palæstinenseres tilbagevenden til Syrien.

8.2 Praksis fra UNRWAs mandatområde

UNRWAs mandatområde består af fem operationsområder (Gaza, Jordan, Libanon, Syrien og Vestbredden).

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 46 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende de fem operationsområder:

8.2.1 Gaza

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i tre sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen fra beskyttelse efter flygtningekonventionen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim og statsløs palæstinenser fra Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter, at han vil blive udsat for repressalier af Hamas, idet han har ytret sig negativt om dem. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet er udeladt

her, red.] Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet bemærker, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandatområdet, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, ”at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWA´s operationsområde.” Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandatområdet, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Gaza og registreret hos UNRWA. Han er således som udgangspunkt udelukket fra asyl efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med Hamas, der har gjort det nødvendigt for ham at forlade området, eller at han som følge af en konflikt med Hamas er afskåret fra at vende tilbage. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende troværdighedsvurderingen er udeladt her, red.] Ansøgeren er i besiddelse af et pas udstedt af de palæstinensiske myndigheder samt et ID-kort. Ifølge baggrundsoplysningerne, og da det lægges til grund, at ansøgeren ikke har en konflikt med Hamas, finder nævnet, at ansøgeren kan rejse tilbage til Gaza. Selvom forholdene i Gaza er vanskelige og på trods af oplysningerne om færre midler til UNRWA, finder nævnet ikke grundlag for at lægge til grund, at UNRWA ikke kan opfylde deres forpligtelser. Flygtningenævnet tiltræder efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens forhold, at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens art. 1D, 2. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2021/12

8.2.2 Jordan

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i en sag vedrørende en statsløs palæstinensere fra Jordan, hvor nævnet fandt, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Jordan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser og sunnimuslim fra Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive slået ihjel af sin far. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive slået ihjel af sin forlovede, [A], idet han har betalt medgift. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet er udeladt her, red.] Det fremgår af høringssvaret fra UNRWA i Amman, Jordan, af […] 2020, at ansøgeren er registreret hos UNRWA som flygtning i Jordan. Dette bestyrkes af resultatet af sproganalysen, der er blevet udarbejdet på baggrund af den lydfil, som ansøgeren indtalte i forbindelse med asylsamtalen i […] 2020, hvoraf fremgår, at ansøgers dialekt stemmer overens med den dialekt, som tales af palæstinensere i Jordan. Heraf fremgår videre, at det er usandsynligt, at ansøgeren er palæstinenser fra Damaskus i Syrien. Dette bestyrkes yderligere af, at den af ansøgeren fremlagte syriske fødselsattest og civilregistreringsattest af Nationalt ID-center er vurderet med en vis sandsynlighed falske. Ansøger har først i forbindelse med advokatindlægget af […] 2021 samt på mødet i Flygtningenævnet indrømmet, at hendes forklaring om, at hun er statsløs palæstinenser fra Syrien, er usandfærdig, og at hun rettelig er statsløs palæstinenser fra Amman, Jordan. Ansøgeren skal derfor vurderes som statsløs palæstinenser i forhold til Jordan. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet bemærker, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandatområdet, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, "at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis

beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operationsområde." Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandatområdet, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lægger efter sagens oplysninger til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Jordan og registreret hos UNRWA. Ansøgeren har blandt andet forklaret, at hun har modtaget hjælp fra UNRWA i form af madrationer og skolegang. Hun er således som udgangspunkt udelukket fra asyl efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun har en konflikt med sin far, sine halvbrødre, [A] og deres klaner til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på en lang række punkter har forklaret stærkt divergerende og udbyggende om sit asylmotiv – udover hvilket land, hun kommer fra. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende troværdighedsvurderingen er udeladt her, red.] Ifølge baggrundsoplysningerne, og da det lægges til grund, at ansøgeren ikke har en konflikt med nogen i Jordan, finder nævnet, at ansøgeren kan rejse tilbage til Jordan. Selvom forholdene i Jordan er vanskelige og på trods af oplysningerne om færre midler til UNRWA, finder nævnet ikke grundlag for at lægge til grund, at UNRWA ikke kan opfylde deres forpligtelser. Det kan ikke lægges til grund, at ansøgeren har været tvunget til at forlade området eller er afskåret fra at vende tilbage til Jordan. Flygtningenævnet tiltræder derfor efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens forhold, at hun ikke er omfattet af flygtningekonventionens art. 1D, 2. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af […] 2021." Stat/2021/43

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgeren var jordansk statsborger og derfor ikke var omfattet af artikel 1 D, kan der henvises til Jord/2021/2 på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

8.2.3 Libanon

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 35 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon.

Se som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser samt to medfølgende børn fra Libanon. Indrejst i 2014.

Ansøgerne har efter endeligt afslag på asyl i 2015 opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse, indtil deres sag blev genoptaget i forbindelse med praksisændringen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren er fra Saida, Libanon, men han har fra 1998 frem til 2014 boet i [i et andet land]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af terrorgruppen [A]. Ansøgeren frygter videre at blive anholdt af de libanesiske myndigheder. [Ansøgerens forklaring om asylmotiverne er udeladt her, red.] Flygtningenævnet tiltræder efter oplysningerne om ansøgerens registrering hos UNRWA og den ham ydede bistand, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., og at han derfor som udgangspunkt er udelukket fra at få beskyttelse. Nævnet finder, at ansøgeren ikke tillige er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har været tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde eller tilsvarende afskåret fra at vende tilbage, fordi ansøgeren skulle have befundet sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand. I overensstemmelse med, hvad der er anført i Flygtningenævnets afgørelse af [2015], kan det ikke lægges grund, at ansøgeren har en konflikt med de libanesiske myndigheder og organisationen, der tidligere blev kaldet [A]. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende den asylretlige vurdering er udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon er svære såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk, men at dette ikke kan begrunde en anden vurdering. Den fremlagte pressemeddelelse af 1. april 2021 fra UNRWA, "UNRWA raises alarm on the situation of Palestine refugees in Lebanon", kan ikke føre til en anden vurdering. Selvom det fremstår vanskeligt at arrangere en udrejse til Libanon, fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport marts 2020, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, blandt andet, at et europæisk land er lykkedes med at returnere 18 afviste asylansøgere til Libanon, og at disse alle var frivillige tilbagevendte. Af samme rapport fremgår endvidere: "in cases of voluntary return of PRLs (Palestinian Refugees from Lebanon), in which no foreign authorities were involved in the process of return, the MFA (Ministry of Foreign Affairs and Emigrants) would approve the returns to Lebanon." Der er heller ikke konkrete oplysninger i sagen, der i øvrigt skulle indebære, at ansøgeren og dennes mindreårige børn som statsløse palæstinensere fra Libanon er afskåret fra at indrejse legalt og tage lovligt ophold i Libanon, hvor han og de mindreårige børn har adgang til beskyttelse og bistand fra UNRWA. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med, hvad der er anført i "Palestinian Refugees. Access to registration and UNRWA services, documents, and entry to Jordan" (Udlændingestyrelsen, 2020), særligt pkt. 1.1, til grund, at også de mindreårige børn vil kunne opnå beskyttelse fra UNRWA, da denne

beskyttelse også dækker fremtidige generationer. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/22

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Saida, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men ansøger har deltaget i demonstrationer mod islamistiske grupper. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter [B-familien], idet ansøgeren er blevet beskyldt for at have slået [A] ihjel. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet er udeladt her, red.] Flygtningenævnet bemærker, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA-mandatområdet, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, "at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operationsområde." Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandatområdet, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren har forklaret konsistent om sine asylmotiver i samtalerne [i] 2020 og [i] 2021, og Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet vurderer imidlertid ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens konflikter ikke har et omfang og en intensitet, at de kan begrunde, at ansøgeren meddeles asyl. Nævnet vurderer således, at konflikterne ikke har gjort det nødvendigt for ansøgeren at forlade området, eller at han som følge af en konflikt er afskåret fra at vende tilbage. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende den asylretlige vurdering er udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon kan være svære, såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk, men at disse forhold ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. Uanset det fremstår vanskeligt at arrangere en udrejse til Libanon, fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport af marts 2020, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, blandt andet, at et europæisk land er lykkedes med at returnere 18 afviste asylansøgere til Libanon, og at disse alle var frivillige tilbagevendende. Endvidere fremgår: "in cases of voluntary return of PRLs (Pale-

stinian Refugees from Lebanon) in which no foreign authorities were involved in the process of return, the MFA (Ministry of Foreign Affairs and Emigrants) would approve the returns to Lebanon." Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren havde et libanesisk id-kort ved indrejsen i Danmark. Det, som ansøgeren har anført for Flygtningenævnet, herunder om de vanskelige økonomiske forhold for UNRWA og to afgørelser af henholdsvis 24. august 2020 og 4. juni 2021 fra henholdsvis Tribunal in The Hague og The Court of The Hague, kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil befinde sig i en sådan personlig usikkerhedstilstand, at det er umuligt for UNRWA at sikre ansøgeren levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave. På ovennævnte baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., men at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet han ikke er afskåret fra at vende tilbage til Libanon, hvor han har adgang til UNRWAs beskyttelse og bistand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/40

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.7.3.1 nævnte afgørelse Stat/2021/33.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt.:

Nævnet **hjemviste** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1992 som mindreårig og oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren er i perioden fra 2005 til 2019 dømt adskillige gange for overtrædelse af straffeloven, våbenloven, færdselsloven og lov om euforiserende stoffer samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men er senest ved [byrets] dom [i] 2019 udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk palæstinenser og sunnimuslim fra Libanon. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive efterstræbt som følge af sin fars politiske aktiviteter i Libanon, idet klagerens far var medlem af en organisation i Libanon og efterlyst. Så vidt klageren har forstået, kom der nogle gange personer hjem til klagerens mor for at spørge efter klagerens far. Klageren har yderligere anført, at han deler efternavn med sin far, og at dette muligvis vil medføre problemer for ham ved en tilbagevenden Libanon. Endelig har klageren oplyst, at han ikke har

nogen tilknytning til Libanon, og at han er usikker på, om han overhovedet vil kunne indrejse i landet. Flygtningenævnet skal som nævnt tage stilling til, om udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Libanon. Ved denne bedømmelse skal der i første række tages stilling til, om klageren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Hvis klageren er omfattet af denne bestemmelse, er han udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, medmindre betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., er opfyldt. Er betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., opfyldt, anses klageren automatisk for omfattet af flygtningekonventionen og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre klageren af andre grunde er udelukket mv. Flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. – der som anført medfører, at klageren er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen – finder anvendelse, hvis klageren nyder eller tidligere har nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., må i lyset af EU-Domstolens dom i Bolbol-sagen, jf. C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Allampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, præmis 49-53, forstås således, at bestemmelsen alene finder anvendelse, hvis den pågældende (statsløse palæstinenser) enten er registreret i UNRWA eller rent faktisk har modtaget hjælp fra UNRWA. Den blotte berettigelse til beskyttelse eller bistand fra UNRWA er således ikke tilstrækkeligt til, at den pågældende er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt. Det bemærkes herved, at EU-Domstolen i præmis 51 anfører, at "Det følger af den klare ordlyd af Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, at kun personer, som rent faktisk har adgang til hjælp ydet af UNRWA, er omfattet af bestemmelsen om udelukkelse af flygtningestatus indeholdt heri, der som sådan skal fortolkes strengt og således ikke også kan omfatte personer, der er eller har været berettiget til beskyttelse eller bistand fra dette agentur". Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, at styrelsen – med henvisning til, at klagerens fars familieregistreringskort fra UNRWA var fremlagt, og at UNRWA ved en høring havde bekræftet, at klageren var registreret hos UNRWA – fandt, at klageren var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Det er Flygtningenævnets opfattelse, at UNRWAs høringssvar [fra] 2021 ikke med den fornødne sikkerhed kan forstås således, at UNRWA har bekræftet, at klageren som sådan er registreret i UNRWA. Det skyldes, at Udlændingestyrelsen i sin høring [af UNRWA fra] 2021 har vedlagt og henvist til bl.a. "An UNRWA Registration Card from the applicant", hvilket imidlertid ikke er klagerens registreringskort, men derimod et familieregistreringskort [fra] 1990, som er udstedt til "[et bestemt navn bestående af tre navne]", der er klagerens far. Hertil kommer, at UNRWA i sit høringssvar anfører, at "[et fornavn stavet med fire bogstaver efterfulgt af det samme bestemte navn bestående af tre navne]" er registreret hos UNRWA, mens klageren hedder [klagerens navn bestående af tre navne, der for fornavnets vedkommende indeholder de samme fire bogstaver som nævnt i UNRWAs høringssvar, mens de to andre navne minder om/er udtalemæssigt sammenfaldende med nogle af de ovenfor nævnte navne] (og faderen i dokumenterne i sin spontansag hedder [samme be-

stemte navn som på familieregistreringskortet, men hvor det mellemste navn er stavet anderledes]). Det forhold, at UNRWA i høringssvaret om den pågældendes "Marital Status" har anført "Single", og at UNRWA i høringssvaret har anført "[navnet stavet med fire bogstaver]", der står for [klagerens fulde fornavn], hvilket fornavn faderen ikke bærer, kan under de angivne omstændigheder ikke føre til et andet resultat i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt UNRWA kan ses for at have bekræftet, at klageren som sådan er registreret i UNRWA. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet grundlag for på ny at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling og sagsoplysning i første instans med henblik på, at styrelsen kan foretage en fornyet høring af UNRWA vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt klageren er registreret i UNRWA." Stat/2021/37

8.2.4 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i to sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Syrien. Sagerne vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt et andet europæisk land kunne tjene som klagernes første asylland.

8.2.5 Vestbredden

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i tre sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by 1], Vestbredden. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af brødrene til en ung kvinde ved navn [A], fordi han har haft et forhold til hende og gjort hende gravid. Ansøgeren har endvidere gjort gældende, at det forhold, at ansøgeren er registreret hos UNRWA og engang har modtaget uddannelse og støtte herfra, ikke er tilstrækkeligt til, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet er udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder, at ansøgeren skal vurderes i forhold til Vestbredden, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvorfra han udrejste i […] 2011. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til

UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet bemærker, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA-mandatområdet, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, "at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operationsområde." Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandatområdet, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren er født i flygtningelejren i [by 1], Vestbredden, og han har modtaget hjælp fra UNRWA i form af madrationer, sundhedshjælp og skolegang. Han er således som udgangspunkt udelukket fra asyl efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Flygtningenævnet tiltræder efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens forhold, at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med [A's] familie, der har gjort det nødvendigt for ham at forlade området, således at han er afskåret fra at vende tilbage. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om flere helt centrale dele af sit asylmotiv. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende troværdighedsvurderingen er udeladt her, red.] Som følge af baggrundsoplysningerne, og da det lægges til grund, at ansøgeren ikke har en konflikt med nogen på Vestbredden, finder nævnet, at ansøgeren kan rejse tilbage til Vestbredden. Selvom forholdene på Vestbredden er vanskelige og på trods af oplysningerne om færre midler til UNRWA, finder nævnet ikke grundlag for at lægge til grund, at UNRWA ikke kan opfylde deres forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/38

8.3 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde

Statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde omfattes som udgangspunkt ikke af artikel 1 D, idet UNRWAs beskyttelse og bistand ikke ydes uden for mandatområdet. Der skal derfor for så vidt angår ansøgere herfra foretages en

egentlig asylretlig vurdering vurderes i forhold til det land/de lande, hvori de har haft bopæl. Dette gælder også, selvom de pågældende måtte have besøgt mandatområdet, og at de i den forbindelse ikke har søgt eller nydt UNRWAs beskyttelse og bistand.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i to sager vedrørende statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde. I begge sager var ansøgerne registeret i UNRWA, og i den ene af sagerne havde ansøgeren opholdt sig kortvarigt i mandatområdet. I ingen af sagerne fandt Flygtningenævnet, at de pågældende var omfattet af artikel 1 D, og nævnet foretog derfor en almindelig asylretlig vurdering:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra et nordafrikansk land uden for UNRWAs mandatområde. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere, etniske arabere og sunnimuslimer fra [et nordafrikansk land uden for UNRWAs mandatområde]. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv vedrørende [det nordafrikanske land] oprindeligt henvist til, at de frygter at blive forfulgt af [militære grupper]. [Ansøgernes forklaring om asylmotivet er udeladt her, red.] Ansøgerne har som asylmotiv vedrørende [det pågældende land] endvidere henvist til de generelle forhold for palæstinensere i [landet]. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv vedrørende [landet] oplyst, at de som palæstinensere ingen rettigheder har i [landet]. De kan ikke genindrejse i [landet], idet der er et indrejseforbud for palæstinensere, som trådte i kraft [i 2010’erne]. Videre skal man for at kunne genindrejse sikkerhedsgodkendes, hvilket for en palæstinenser er umuligt. [Ansøgernes forklaring om et yderligere asylmotiv er udeladt her, red]. Ansøgerne har som asylmotiv vedrørende Libanon henvist til, at de ikke har nogen tilknytning til landet, herunder ingen familie i landet. [Ansøgernes forklaring om asylmotivet er udeladt her, red.]. Flygtningenævnet lægger – som Udlændingestyrelsen – til grund, at ansøgerne er efterkommere af palæstinensere, der flygtede fra Palæstina i 1948, og at ansøgerne er registreret hos UNRWA i Libanon, selv om hverken de eller deres forældre nogen sinde har opholdt sig i Libanon, og at ansøgernes forældre indrejste fra Syrien til [det nordafrikanske land], inden ansøgerne blev født. Flygtningenævnet lægger således sammenfattende til grund, at ansøgerne er født og opvokset i [det nordafrikanske land], og at de ingen tilknytning har til Libanon, hvor de aldrig har været, ligesom de heller ikke har været i andre dele af UNRWA-mandatområdet. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, hvor ansøgerene aldrig har været i mandatområdet, at ansøgerne, selvom de formelt er registreret under UNRWA, aldrig har nydt eller søgt UNRWAs beskyttelse eller bistand. Ansøgerne er således ikke omfattet af flygtningekonventionens art. 1 D. Ansøgerne må derfor, i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis, som statsløse palæstinen-

sere asylretligt vurderes i forhold til det land, hvor de havde fast bopæl – i det foreliggende tilfælde [det nordafrikanske land]. Flygtningenævnet finder således fortsat ikke, at betingelserne for, at ansøgerne kan opnå asyl efter udlændingelovens § 7 er opfyldt. [Flygtningenævnets begrundelse vedrørende den asylretlige vurdering er udeladt her, red.] De foreliggende baggrundsoplysninger om indrejsevanskeligheder og tidligere konkrete bestræbelser på at udsende ansøgerne til [det nordafrikanske land] kan heller ikke føre til en anden vurdering, idet bemærkes, at Ambassaden [i det pågældende land] i 2018 alene har oplyst, at det var "currently difficult" for ansøgerne at returnere til [landet], når deres opholdstilladelser var udløbet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/29

Nævnet **stadfæstede** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra et mellemøstligt land uden for UNRWAs mandatområde. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren er statsløs palæstinenser, født og opvokset i [et mellemøstligt land uden for UNRWAs mandatområde]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun er statsløs palæstinenser, og at hun ikke kan indrejse og opholde sig lovligt i [det mellemøstlige land]. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun ikke er statsborger i [landet], og at hun for at opholde sig lovligt i landet skal have et arbejde. Ansøgeren havde ved sin indrejse i Danmark i […] 2020 arbejde og lovligt ophold i [det pågældende land], men er under sit ophold i Danmark blevet fyret og har ikke længere opholdstilladelse i [landet]. Ansøgeren er født og opvokset i [landet], og hun har frem til [midt 2010'erne] haft lovligt ophold i [landet] på baggrund af sin fars opholdstilladelse. Ansøgerens far udrejste af [landet] i [midt 2010'erne]. I perioden [en 4-årig periode i 2010'erne] opholdt ansøgeren sig i [det pågældende] på baggrund af forskellige arbejdstilladelser. Ansøgeren har to gange været arbejdsløs og opholdt sig illegalt i [landet]. Første gang var i [et år i 2010'erne], hvor ansøgeren i en periode på tre måneder var arbejdsløs. Herefter fik ansøgeren et nyt job, betalte en bøde for illegalt ophold og fik en ny arbejdstilladelse. Ansøgerens seneste illegale opholdsperiode i [landet] var [en halvårlig periode i slut 2010'erne]. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser, der er født i [1980'erne] i [det mellemøstlige land uden for UNRWAs mandatområde], hvor hun – bortset fra enkelte perioder i [2010'erne] – har haft lovligt ophold frem til sin udrejse i […] 2020. Endvidere lægger nævnet til grund, at ansøgerens mor, der for tiden opholder sig i Danmark, er syrisk statsborger, som er født i Damaskus, og at ansøgerens afdøde far var statsløs palæstinenser, der i 1945 blev født i [by] i Palæstina (nu tæt på Tel Aviv i Israel). Herudover lægger Flygtningenævnet til grund, at farens familie flygtede fra Palæstina til Syrien i 1948, hvor de tog ophold i Damaskus, og at faren i [1970'erne] udrejste fra Syrien til først blandt andet [A] og fra [1980'erne] og frem opholdt sig [i

det omhandlede mellemøstlige land uden for UNRWAs mandatområde], indtil faderen i [midt 2010'erne] indrejste i Danmark og i første omgang blev meddelt opholdstilladelse efter den daværende udlændingelovs § 7, stk. 2 (nu § 7, stk. 3). [I] 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at ændre grundlaget for faderens opholdstilladelse i Danmark, således at han blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. På baggrund af blandt andet ansøgerens forklaring og den fremlagte kopi af faderens registreringskort fra UNRWA lægger Flygtningenævnet således til grund, at ansøgeren er efterkommer af palæstinensere, der flygtede fra Palæstina i 1948, og at ansøgeren er registreret hos UNRWA i Syrien, idet hun fremgår af sin fars registreringsbevis. Ansøgerens seneste rejsedokument fra […] 2019, der blev anvendt i forbindelse med hendes indrejse til Danmark, er udstedt af de syriske myndigheder i medfør af flygtningekonventionen. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens (opholdsmæssige) tilknytning til Syrien består i, at hun har besøgt familie i Syrien i sommerferierne, mens hun gik i skole, og at hun senest var på besøg i Syrien i [start 2010'erne], hvor hun var der i 2-4 uger for at besøge sin mormor og morfar, der begge nu er afgået ved døden. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, hvor ansøgeren er født og opvokset i [det mellemøstlige land uden for UNRWAs mandatområde], og hvor hun kun har været på familiebesøg som ung i Syrien, at ansøgeren, selvom hun formelt er registreret under UNRWA i Syrien, aldrig har nydt eller søgt UNRWA's beskyttelse eller bistand. Ansøgeren er således ikke omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på ordlyden af artikel 1 D, 1. pkt., denne bestemmelses sammenhæng med artikel 1 D, 2. pkt., om bortfald af beskyttelsen eller bistanden, samt baggrunden for og formålet med indsættelsen af artikel 1 D i flygtningekonventionen, jf. herved også de principper, der kommer til udtryk i pkt. 142 og 143 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Det forhold, at ansøgerens far i […] 2019 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., kan ikke føre til et andet resultat, når henses til, at faren havde fast bopæl i Syrien i perioden fra 1948 til sin udrejse i [1970'erne]. Ansøgeren må herefter – i overensstemmelse med Flygtningenævnets langvarige praksis – som statsløs palæstinenser asylretligt vurderes i forhold til det land, hvor hun havde fast bopæl – i det foreliggende tilfælde [det mellemøstlige land uden for UNRWAs mandatområde]. Af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i den påklagede afgørelse, tiltræder Flygtningenævnet, at betingelserne for meddelelse af asyl efter udlændingelovens § 7 ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/46

Kapitel 9

Uledsagede mindreårige asylansøgere

9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som f.eks. kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2021 afgjort fire spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere og afsluttet en sag uden afgørelse, idet ansøgeren forsvandt under sagens behandling. Tre af ansøgerne var afghanske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 11.1.2 og 5.8.

For alle børn gælder princippet om hensynet til barnets tarv. Børnekonventionens artikel 3 om barnets tarv har følgende ordlyd:

> "1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.
>
> 2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

> 3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn."

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål og – i sager, der behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 – om ansøgeren vil blive stillet i en reel nødssituation af de i bestemmelsen anførte grunde. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 eller § 9 c, stk. 3, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, om indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det nedenfor i afsnit 9.7 anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vurderingen af, om overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Aldersfastsættelsen foretages ud fra alle relevante oplysninger om ansøgerens alder, herunder en eventuel aldersundersøgelse, oplysninger afgivet af ansøgeren i Danmark, eventuelle

oplysninger afgivet af ansøgeren i andre lande, eventuelle oplysninger afgivet af familiemedlemmer m.v. I sager, hvor ansøgeren har været til aldersundersøgelse og er vurderet ældre end den oplyste alder, fastsætter Udlændingestyrelsen ansøgerens alder efter en konkret vurdering, hvorved der tages højde for usikkerheden i aldersundersøgelsen. Det betyder i praksis, at alderen som udgangspunkt fastsættes til den yngste alder i det mest sandsynlige aldersspænd, som er resultatet af aldersunderundersøgelsen. Hvis der er mindre end et års forskel på den af ansøgeren angivne alder og den laveste alder i det mest sandsynlige aldersspænd ifølge aldersundersøgelsen, fastsætter Udlændingestyrelsen alderen i overensstemmelse med ansøgerens egne oplysninger.

Udlændingestyrelsens afgørelser om aldersfastsættelse kan påklages til Flygtningenævnet. Afgørelsen om aldersfastsættelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som pågældende er tilknyttet, anses klageren som forsvundet, og vedkommendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen.

Såfremt klageren genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin klage, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 29 sager om aldersfastsættelse, hvoraf tre sager er behandlet ved et fuldt skriftligt nævn. Flygtningenævnet har i 25 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i en sag har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse og i tre sager har hjemvist sagerne til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

FN's Børnekomité har udtalt sig om processen vedrørende aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere i en række sager anlagt mod Spanien. Der henvises i det hele til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 597 ff., der indeholder en nærmere beskrivelse heraf samt en beskrivelse af Flygtningenævnets formandskabs og koordinationsudvalgs drøftelser herom. Børnekomitéen har i flere senere udtalelser gentaget sine betragtninger, og udvalgte udtalelser kan tillige findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om "FN's konvention om barnets rettigheder, herunder udtalelser fra CRC", som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, hvorefter han var registreret med en fødedato i efteråret 2003. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i begyndelsen af] 2021 mest sandsynligt må antages at have været 19-20 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 20 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Flygtningenævnet finder ikke at kunne tillægge det af Dem fremlagte dokument, som De har oplyst er et billede af Deres personregistreringsattest, hvoraf det fremgår, at Deres fødedato er [i efteråret] 2004, bevismæssig værdi. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af nævnets baggrundsoplysninger, herunder Landinfos temanotat *Syria: Identitetsdokumenter og pass* fra 3. juli 2017, at der er flere indikationer på, at det siden borgerkrigens begyndelse i øget grad har været muligt at få udstedt falske dokumenter og dokumenter med urigtige personoplysninger. Af Landinfos temanotat *Syrien: Ekteskapslovgivning og ekteskapstradisjoner* fra 22. august 2018, fremgår det videre, at omfanget af falske identitetsdokumenter er steget betragteligt under borgerkrigen, og at det samme gælder dokumenter udstedt på forkerte præmisser eller som indeholder urigtige oplysninger. Det bemærkes i øvrigt, at det fremlagte do-

kument angiveligt er udstedt [i slutningen af] 2004, altså samme år som De blev født, men at der på attesten ses et billede af en yngre mand. Ydermere har Flygtningenævnet tillagt det vægt, at Deres søskende har afgivet forskellige oplysninger om Deres fødedato til de danske udlændingemyndigheder. Af Deres først indrejste bror [A's] asylskema [fra efteråret] 2015 og af referatet af hans oplysnings- og motivsamtale [fra begyndelsen af] 2016 fremgår det, at han til Udlændingestyrelsen har oplyst, at De er født i 2002. I forbindelse med, at Deres bror [begyndelsen af] 2021 afgav samtykke til udveksling af oplysninger til brug for behandlingen af Deres asylsag, har han dog bemærket, at der er mange fejl i de fødedatoer for familiemedlemmer, han nævnte i samtalen [i begyndelsen af] 2016. Af referatet af Deres søster [B's] oplysnings- og motivsamtale [fra begyndelsen af] 2021 fremgår det, at hun har oplyst, at De er født i 2003. Endelig fremgår det af Deres bror [C's], som De indrejste sammen med, asylskema [fra slutningen af] 2020, at De er født i 2004, og af referatet fra hans oplysnings- og motivsamtale [fra begyndelsen af] 2021 fremgår det, at han har oplyst, at De er født [i efteråret] 2004. På denne baggrund, og da De ikke har nærmere sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [i efteråret] 2004, til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdatoen [i efteråret] 2001." Syri/2021/265

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, hvorefter han var registreret med en fødedato i foråret 2002. Indrejst i 2020. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Udlændingestyrelsen kan i medfør af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, skal medvirke til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. På baggrund af oplysningerne fra [myndighederne i et andet EU-land] lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren, i forbindelse med at han [i efteråret] 2020 søgte om asyl i [det andet EU-land], oplyste, at han var født [i efteråret] 2005. Klageren har i forbindelse med sin asylansøgning i Danmark oplyst, at han er født [i foråret] 2004. Klageren har ikke fremlagt skriftlig dokumentation for sin fødselsdato.

Der er således tvivl om klagerens rette alder. Udlændingestyrelsen har ikke krævet, at klageren medvirker til en lægelig undersøgelse, jf. udlændingelovens 40 c, stk. 2. Styrelsen har i stedet truffet afgørelse om klagerens alder på baggrund af en aldersundersøgelse foretaget af [myndighederne i det andet EU-land] og sagens oplysninger i øvrigt. Det fremgår af sagen, at [myndighederne i det andet EU-land] har foretaget en aldersvurdering af klageren. [Myndighederne i det andet EU-land] har oplyst, at [det andet EU-lands] aldersvurdering består af en "tre-ledet" undersøgelse af røntgenbilleder af tænder, kraveben og håndled, en samtale med udlændingen, eventuelle dokumenter og øvrige oplysninger fra fagpersoner. Lægeundersøgelsen blev foretaget på [et hospital], og undersøgelsens konklusion var, at klageren [i efteråret] 2020 var 20,6 år med en standardafvigelse på 2 år. [Myndighederne i det andet EU-land] traf herefter [i efteråret] 2020 afgørelse om, at klageren var ældre end 18 år. Efter oplysningerne om [det andet EU-lands] lægeundersøgelse og aldersvurdering finder Flygtningenævnet, at det er ubetænkeligt at træffe afgørelse om klagerens alder på baggrund af oplysningerne i [det andet EU-lands] aldersundersøgelse. Herefter, og da klageren ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af klageren oplyste alder, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren skal være registreret med fødselsdatoen [i foråret] 2002." Afgh/2021/30

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, hvorefter han var registreret med en fødedato i begyndelsen af 2002. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2021. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af klageren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i begyndelsen af] 2021 mest sandsynligt må antages at have været 19 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre

end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 20 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at Deres bror i sit asylskema har oplyst, at De er født i 2002. Det forhold, at De har fremlagt en civilregisterattest hvori det fremgår, at De er født [i foråret] 2004, kan ikke føre til en anden vurdering, da Flygtningenævnet har lagt vægt på, at Nationalt ID-Center har vurderet, at attesten med en vis sandsynlighed er falsk. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [i begyndelsen af] 2004 til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i begyndelsen af] 2002." Syri/2021/266

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, hvorefter han var registreret med en fødedato i efteråret 2002. Indrejst i 2016. Ved indrejsen blev klageren registreret med en fødedato i efteråret 2005. Udlændingestyrelsens modtog i vinteren 2017/2018 en henvendelse, der beroede på, at klagerens tandlæge i sommeren 2017 havde observeret, at klageren havde begyndende visdomstænder, på hvilken baggrund tandlægen havde givet udtryk for, at registeringen af klagerens fødedato måtte bero på en fejl. På den baggrund foranstaltede Udlændingestyrelsen foretaget en aldersundersøgelse af klageren, hvorefter styrelsen traf afgørelse om fastsættelse af klagerens fødedato i efteråret 2002. Henset til sagens særlige forløb blev den i nævnet behandlet på et skriftligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [fra slutningen af] 2020 mest sandsynligt må antages at have været 19 år på undersøgelsestidspunktet, at Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at klageren var mindst 18 år på tidspunktet for undersøgelsen og aldersændringsafgørelsen, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren ikke var alderssvarende, men fremstod ældre end den alder, klageren selv havde oplyst. Det bemærkes herved, at klageren

ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 19 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Den omstændighed, at der ikke i umiddelbar forlængelse af tandlægens henvendelse fra [sommeren] 2017 blev iværksat en aldersundersøgelse, kan ikke – heller ikke ud fra et indrettelsessynspunkt – føre til en ændring af Udlændingestyrelsens afgørelse. Heller ikke de udtalelser fra klagerens værge og en vens far samt en tidligere klasselærer, der er indhentet af klageren til brug for sagen, kan efter deres karakter føre til en anden vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens oplysninger ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at klageren er født [i efteråret] 2005, til grund. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i efteråret] 2002. Det tilføjes, at der ikke er grundlag for skønsmæssigt at fastsætte alderen til 16 år som subsidiært påstået." Afgh/2021/31

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsættes klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko, ifølge hvilken han var registreret med fødselsdato i efteråret 2002. Senest indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i sommeren] 2020 mest sandsynligt må antages at have været 17-19 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 19 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 17 år. Nævnet har videre lagt vægt på, at De har forklaret divergerende om Deres alder til de danske udlændingemyndigheder. Det fremgår af politirapport [fra efteråret] 2019 og anmeldelsesrapport [fra sommeren] 2020, at De ved Deres ansøgning om asyl af politiet blev registreret med fødedatoen [en bestemt dato i efteråret] 2004. Ved Deres oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2020 har De til Udlændingestyrelsen oplyst, at De på dette tidspunkt var 14 år gammel og er født [en anden bestemt dato i efteråret] 2005, mens De ved Deres partshøringssamtale med Udlændingestyrelsen [senere i efteråret] 2020 har oplyst, at De på dette

tidspunkt var 15 år gammel og er født [den af klageren førstnævnte dato i efteråret] 2004. Flygtningenævnet har ydermere lagt vægt på, at De i [et andet EU-land] har oplyst en anden fødedato end i Danmark og i [et tredje EU-land], idet De [i det andet EU-land] er registreret med fødedatoen [en bestemt dato i vinteren] 2003. På denne baggrund, og da De ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [den af klageren først nævnte dato i efteråret] 2004, til grund. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet afgørende vægt på aldersundersøgelsen, hvorefter Flygtningenævnet finder, at De skal være registreret med fødselsdatoen [i sommeren] 2003." Maro/2021/12

9.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Styrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105 f., nævnte afgørelse Afg/2013/45.

Flygtningenævnet har ikke i 2021 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse.

9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se nærmere herom nedenfor afsnit 9.8.1.

Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering. Der har på nuværende tidspunkt ikke været behandlet asylsager i Flygtningenævnet vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden.

Det må på nuværende tidspunkt forventes, at antallet af asylsager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som vil skulle behandles på mundtligt nævn, vil

være meget begrænset. Behandlingen af disse sager bør tilrettelægges således, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov.

Flygtningenævnet foretager i alle sager om uledsagede mindreårige asylansøgere en vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for nævnets behandling af sagen kan anses for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Dette vil også gælde i sager, hvor Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren er umoden, men hvor ansøgeren har ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag vedrørende en uledsaget mindreårig, som Udlændingestyrelsen havde vurderet umoden. Nævnsbehandlingen af sagen var derfor tilrettelagt under iagttagelse af de særlige hensyn, som gør sig gældende i sådanne sager, se nærmere afsnit 9.6. Under Flygtningenævnets behandling af sagen vurderede Flygtningenævnet, at ansøgeren var moden.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkeligt moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt barnet meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan der henvises til den i formandsskabets 28. beretning (2019), side 606 nævnte afgørelse Alge/2019/6, til den i formandskabets 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60, til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81 ff., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82 ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan DRC Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis DRC Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

Uanset om Flygtningenævnet finder barnet modent eller umodent, vil Flygtningenævnet tage hensyn til det enkelte barns modenhed, herunder ved tilrettelæggelsen af asylsagens behandling og ved bevisvurderingen i nævnet.

9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Familieretshuset få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser, jf. udlændingelovens § 56 a. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 11.10. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst

muligt. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7 nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se herom afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde i udvalget den 25. oktober 2018 at tilrettelægge en ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov, jf. herved blandt andet UNHCR's og FN's Børnekomités guidelines. Nævnet besluttede i den forbindelse at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence. Referatet af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

På baggrund af blandt andet en række forslag og videregivelse af erfaringer fra relevante danske og internationale myndigheder og organisationer fik Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen skræddersyet et kursus om interview af børn – og særligt mindre børn – i asylsager, som første gang blev afholdt i efteråret 2019.

Siden etableringen af ordningen har Flygtningenævnet oplevet en stigning i antallet af sager, hvor børn, der er her i landet med deres forældre, har afgivet forklaring for nævnet. Nævnet vurderede det på denne baggrund hensigtsmæssigt at øge antallet af personer, der indgår i ordningen og dermed også opnår de særlige børnefaglige kompetencer, hvorfor et lignende kursus blev afholdt i efteråret 2021.

Deltagerne på kurset var både personer, som deltager i Flygtningenævnets asylsagsbehandling – det vil sige nævnsmedlemmerne i det ovenfor nævnte særlige nævn (næstformænd, medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og advokatmedlemmer), mødende advokater, tolke og fuldmægtige i Udlændingestyrelsen, som til daglig har samtaler med mindreårige asylansøgere, ligesom der deltog fuldmægtige fra Hjemrejsestyrelsen, som har samtaler med børn i udrejseposition eller i forbindelse med Dublinproceduren.

Kurset var bygget op, så deltagerne først lærte om hukommelsen, herunder den menneskelige hukommelse generelt, børns hukommelse mere specifikt og de forhold, som

kan påvirke hukommelsen: betydningen af psykiske sygdomme, traumer, (manglende) skolegang, udviklingsniveau på tidspunktet for hændelsen, den tid, der forløber, inden der forklares om hændelsen m.v. Herefter lærte deltagerne om interviewsituationen, forskellige interviewteknikker og betydningen af teknikken for den forklaring, man får. Og endelig lærte deltagerne om troværdighedsvurdering – generelt og i forhold til børn. Deltagerne fik ligeledes lejlighed til at interviewe hver et barn fra en 5. klasse om barnets oplevelser i forbindelse med et løb, som børnene havde gennemført samme dag. De meget forskellige interviewforløb illustrerede betydningen af blandt andet interviewerens fremtoning, god kontaktetablering, rammesætning for interviewet, åbne spørgsmål, tålmodighed og afventen, anvendelse af barnets egne ord m.v. for børnenes forklaring, samt betydningen af de personligheds-, udviklings- og modenhedsmæssige forskelle på børnene for deltaljeringsgraden af forklaringen, evnen til at beskrive sine følelser og til at reflektere over sin egen situation. Der var på kurset også undervisning om tolkning, kulturforskelle i interviewsituationen og erfaringer fra en af politiets videoafhørere, som taler med børn i blandt andet sager om overgreb.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag under den særlige ordning. Ansøgeren var vurderet umoden af Udlændingestyrelsen, og sagen blev derfor behandlet efter anmodning fra den uledsagede mindreårige asylansøgers repræsentant. I det følgende gives en nærmere beskrivelse af de ydre rammer for nævnsmødet og tilrettelæggelsen af mødet.

Der blev til brug for behandlingen af sagen afsat tre særlige mødelokaler. Det ene mødelokale fungerede som nævnslokale og var indrettet med lænestole til ansøgeren, repræsentanten, nævnsformanden, ansøgerens advokat og tolken, ligesom der var installeret teknisk udstyr til videotransmission af ansøgerens forklaring til det andet mødelokale, hvor nævnets to øvrige medlemmer befandt sig sammen med Udlændingestyrelsens repræsentant og nævnssekretæren. Ansøgeren mødte således ikke de to øvrige nævnsmedlemmer. Det sidste mødelokale var indrettet som pauserum for ansøgeren.

Lokalerne var indrettet med et særligt fokus på ansøgerens behov og med det formål at sikre tryghed for den mindreårige ansøger.

For at skabe mest mulig ro for ansøgeren forud for nævnsmødet, var sagen berammet til at begynde kl. 11, og de involverede parter havde afsat hele dagen til sagen.

Nævnsmedlemmerne, ansøgerens advokat og repræsentant samt tolken mødtes forud for nævnsmødet for at aftale den nærmere tilrettelæggelse af forløbet, herunder at de indledende spørgsmål til ansøgeren blev stillet af advokaten, hvorefter nævnsformanden og gennem hende de øvrige nævnsmedlemmer og Udlændingestyrelsens repræsen-

tant kunne stille afklarende spørgsmål, samt at tolken i det omfang, der var behov for tolkning, oversatte præcist og med opmærksomhed på ansøgerens sprogbrug, så evt. barnlige formuleringer ikke blev ændret til voksensprog i oversættelsen.

Ved ankomsten blev ansøgeren modtaget ved indgangen af sin advokat og den personlige repræsentant samt nævnssekretæren og ledt til mødelokalerne. Her talte nævnsformanden med ansøgeren, ansøgerens advokat og partsrepræsentant og forklarede ansøgeren om nævnsmødets forløb, om mulighed for pauser, og om at ansøgeren skulle sige det til nævnsformanden, hvis han undervejs fik behov for at tale med den personlige repræsentant eller advokaten. Ansøgeren blev ligeledes givet mulighed for at tale med sin advokat inden nævnsmødet start.

Herefter afgav ansøgeren forklaring og svarede på spørgsmål. Næstformanden havde i pauserne hentet spørgsmålene fra de øvrige nævnsmedlemmer og Udlændingestyrelsen i det andet lokale. Ligesom i andre asylsager efterfulgtes ansøgerens forklaring og besvarelse af spørgsmål af først ansøgerens advokats og derefter Udlændingestyrelsens procedurer, som ansøgeren også overværede efter opfordring af sin advokat og personlige repræsentant.

Efter afslutningen af nævnsmødet havde ansøgeren i ventetiden under nævnets votering mulighed for at opholde sig enten i det lokale, hvor nævnsmødet havde fundet sted, eller i pauserummet, ligesom han kunne forlade nævnets lokaler og vende tilbage til afgørelsens forkyndelse. Udlændingestyrelsens repræsentant afventede afgørelsen i styrelsens lokale i tilknytning til de almindelige nævnslokaler.

Nævnet foretog i forbindelse med sin votering en vurdering af ansøgerens modenhed. Nævnet fandt i den konkrete sag, at ansøgeren på tidspunktet for nævnsmødet var moden.

Efter endt votering blev Flygtningenævnets afgørelse forkyndt af næstformanden. Til stede var udover ansøgeren dennes personlige repræsentant og advokat samt ansøgerens kontaktperson og naturligvis tolken.

9.7 Bevisvurdering

I afsnit 11.2 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkterne 213-219, at:

> "213. Der er ingen særlig bestemmelse i 1951-konventionen om mindreårige personers flygtningestatus. Definitionen på en flygtning gælder for alle individer, uanset alder. Når det er nødvendigt at

fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstår problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om »velbegrundet frygt« i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ledsages af en (eller begge) forældre eller et andet familiemedlem, der er ansvarlig for ham, og som anmoder om flygtningestatus, vil den mindreåriges status blive fastlagt i henhold til princippet om familiens enhed (pkt. 181-188).

214. I første omgang må spørgsmålet om, hvorvidt en mindreårig kan være berettiget til flygtningestatus, afgøres ud fra graden af hans mentale udvikling og modenhed. Når det gælder børn, vil det normalt være nødvendigt at benytte sig af eksperter med kendskab til børns mentalitet. Da børn – og, for den sags skyld, unge – savner selvstændig retsevne, bør der, hvis dette er hensigtsmæssigt, udpeges en værge, som har til opgave at fremme en beslutning i overensstemmelse med barnets tarv. I fravær af forældre eller særligt udpeget værge er det op til myndighederne at sikre, at den mindreåriges interesser tilgodeses fuldt ud i forbindelse med en ansøgning om flygtningestatus.

215. Hvis den mindreårige ikke længere er barn, men ung, vil det være enklere at fastlægge flygtningestatus, som det er tilfældet med voksne, om end dette igen vil afhænge af den aktuelle grad af den unges modenhed. I fravær af indikationer for det modsatte kan det antages, at en person på 16 år eller derover kan betragtes som tilstrækkelig moden til at nære velbegrundet frygt for forfølgelse. Det kan normalt antages, at mindreårige under 16 ikke er tilstrækkelig modne. De kan nære frygt og besidde en egen vilje, men disse faktorer kan muligvis ikke tillægges samme vægt som hos voksne.

216. Det bør imidlertid understreges, at disse kun er generelle retningslinjer, og at en mindreårigs modenhed normalt skal afgøres på baggrund af hans personlige, familiemæssige og kulturelle baggrund.

217. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. Hvis en uledsaget mindreårig befinder sig i følgeskab med en gruppe flygtninge, kan dette således – afhængig af omstændighederne tyde på, at den mindreårige ligeledes er flygtning.

218. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt.

219. Såfremt forældrenes vilje ikke kan fastslås, eller hvis deres vilje er uklar eller i konflikt med barnets vilje, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode."

Som anført i afsnit 4.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgernes bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mungulu eller munkongo og katolik af trosretning fra [by], Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tvangsrekrutteret af to soldater, der tidligere har forsøgt at hverve ham. Videre frygter ansøgeren de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har som støtte for sit asylmotiv oplyst, at der to gange er kommet militærpersoner ind på hans families bopæl. Militærpersonerne ønskede at tage ansøgeren, fordi de søgte efter drenge, der kunne være portører for soldaterne. Første gang militærpersonerne kom, var ansøgerens far hjemme, og det lykkedes ham at beskytte ansøgeren mod at blive taget med. Anden gang, det skete, var efter, at faren var udrejst til Danmark. Det lykkedes dog ansøgeren at gemme sig i huset, hvorfor militærpersonerne ikke tog ham med. Militærpersonerne kom ikke kun til ansøgerens families bopæl, men også i andre huse. Videre har ansøgeren oplyst, at hans families hus i Den Demokratiske Republik Congo er blevet solgt, og at han ikke har familie tilbage i landet. Indledningsvis tiltræder Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få sin asylsag behandlet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har formået at redegøre for sine familiemæssige forhold og de forhold, som ifølge hans kendskab hertil har begrundet hans udrejse af Den Demokratiske Republik Congo, samt baggrunden for sin ansøgning om asyl. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens forklaring taget i betragtning, at ansøgeren var meget ung, da han opholdt sig i Den Demokratiske Republik Congo, men ansøgerens forklaring om forsøget på tvangsrekruttering stemmer ikke overens med oplysningerne i ansøgerens fars, [A]'s, asylsag. Derudover indeholder ansøgerens forklaring om sine familiemæssige forhold meget store divergenser. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen forklaret, at hans far søgte familiesammenføring, fordi de generelle levevilkår i Den Demokratiske Republik Congo var dårlige. En anden vigtig årsag til, at han kom til Danmark, var, at han kunne fortsætte sin uddannelse i Danmark, som han var stoppet i Den Demokratiske Republik Congo. Endvidere har han forklaret, at han ikke kan vende tilbage til Den Demokratiske Republik Congo, fordi hans farmor, som han boede med, er flyttet til et andet sted, hvor hun bliver passet. Familiens hus er solgt, og ansøger kender ingen familiemedlem-

mer i Den Demokratiske Republik Congo. Desuden har han søgt asyl på grund af de generelle forhold, for eksempel at få mad, at tjene penge og finde arbejde. Endelig har ansøgeren forklaret til Udlændingestyrelsen, at han frygter de soldater, som to gange har forsøgt at rekruttere ham tvangsmæssigt. Flygtningenævnet kan som nævnt ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forsøgt tvangsrekrutteret, og Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at det, som ansøgeren i øvrigt har forklaret til Udlændingestyrelsen om baggrunden for sin udrejse af Den Demokratiske Republik Congo og sin ansøgning om asyl, ikke giver grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er i en konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse fra hverken myndigheder, grupperinger eller privatpersoner. Det beror alene på ansøgerens egen formodning, at han vil blive forsøgt tvangsrekrutteret af de soldater, hvis han vender tilbage til sit hjemområde. Ansøgerens advokat har for Flygtningenævnet yderligere gjort gældende, at ansøgeren vil være i risiko for at blive tvangsrekrutteret til forskellige militser og kriminelle bander, ligesom han risikerer at blive udsat for menneskehandel. Flygtningenævnet finder, at denne generelle frygt for asylbegrundende forfølgelse ikke ses begrundet i de foreliggende baggrundsoplysninger, idet Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er fra Kinshasa. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2021/1

Der kan endvidere henvises til de i formandsskabets 28. beretning (2019), side 610 ff., og i formandsskabets 29. beretning (2020), side 424 ff., nævnte afgørelser.

9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2., fremgår:

> "Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget

stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1."

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændinge-

loven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, ligeledes overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, § 1, nr. 72.

Af lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 2.17.1.1., fremgår det om vurderingen af, om en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, kan nægtes forlænget, inddrages eller anses for bortfaldet:

> ”Er betingelserne for at få forlænget en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke længere opfyldt, vil tilladelsen blive nægtet forlænget eller inddraget.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil kunne inddrages, hvis grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller hvis tilladelsen f.eks. er opnået ved svig.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan bortfalde, hvis f.eks. en uledsaget mindreårig forlader Danmark for en længere periode eller opgiver sin bopæl i Danmark.”

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

Hvis den uledsagede mindreårige asylansøger under Flygtningenævnets behandling af sagen bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, anses den pågældende som forsvundet med den virkning, at nævnet ikke kan behandle sagen. Det følger således af udlændingelovens § 40, stk. 12, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c fra en udlænding, der har søgt om asyl, ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Såfremt den pågældende genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin klage, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser udlændingen for genopdukket, når han eller hun er opdateret med en adresse i udlændingemyndighedernes indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har ikke i 2021 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens

§ 9 c, stk. 3, nr. 1, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Som eksempler på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 470 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/530 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 565 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/381. Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 27. beretning (2018), side 552 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/378, som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet til strækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen op-

sættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Kapitel 10

Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, det vil sige navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Se som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger, som angiveligt er fra Algeriet. Indrejst i 1997. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni muslim af trosretning og har oplyst at være fra Algier, Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive skudt som følge af, at han har deserteret fra militæret og har medvirket til en fangeflugt. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at [i sommeren] 1996, da ansøgeren var ansat i militæret, blev ansøgerens mor og premierløjtnantens mor taget som gidsel af Groupe Islamique Armé (GIA). [I sommeren] 1996 smuglede ansøgeren, ansøgerens onkel og premierløjtnanten tre fanger ud af et militærfængsel for at få de to gidsler frigivet. Efter udvekslingen af fanger og gidsler flygtede ansøgeren til en anden by, hvor ansøgeren opholdt sig indtil udrejsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har givet forskellige oplysninger om sin identitet, hvilket svækker hans generelle troværdighed. Det fremgår således af sagen, at ansøgeren i 2005 til politiet i Sverige har oplyst at være [A] født [i efteråret] 1970 i Algeriet. I Frankrig har ansøgeren oplyst at være [B] født [i efteråret] 1974 i Casablanca i Marokko. Ved en ransagning på ansøgerens bopæl i 2015 og ved afhøring af ansøgerens kæreste fik politiet oplysninger, der tyder på, at ansøgeren kunne være [C] født [i efteråret] 1970 i Marokko. Politiet i Frankrig har oplyst, at ansøgeren i Frankrig har benyttet navnet [C]. Ansøgeren har i Danmark udgivet sig for at være [D] født [i efteråret] 1971 i Algeriet. Ansøgerens oplysninger herom understøttes ikke af nogen form for dokumentation. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ikke har villet medvirke til at fremskaffe dokumentation for sin identitet eksempelvis ved at rette henvendelse til familiemedlemmer i hjemlandet. Det fremgår af sagen, at Algeriets ambassade har oplyst til politiet, at ansøgeren ikke kunne identificeres som værende fra Algeriet ud fra de oplysninger, ansøgeren har givet, herunder om sine familieforhold. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet, og at det ikke kan lægges til grund, at han er statsborger i Algeriet. Flygtningenævnet vurderede [i foråret] 1998, at ansøgeren ikke kunne få asyl, idet hans forklaring om asylmotivet ikke var troværdig. Ansøgeren er ikke fremkommet med nye oplysninger, der sandsynliggør, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling i Algeriet eller noget andet land. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2021/2.

Nævnet **omgjorde** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigrinya og ortodoks kristen. Ansøgeren har oplyst, at han er født i Addis Ababa, Etiopien, men at han er statsborger i Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter, at han vil blive tvunget til at aftjene nationaltjeneste, og at han vil blive fængslet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han ikke har aftjent sin nationaltjeneste, og at han er udrejst ulovligt af Eritrea. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien vil blive pågrebet af myndighederne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han er fra Eritrea, og at han har opholdt sig ulovligt i Etiopien størstedelen af sit liv, og at han vil blive afhørt om sin identitet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sin nationalitet, herunder asylgrundlag, til grund. Ansøgeren har forklaret konsistent omkring sin nationalitet både over for Udlændingestyrelsen og nævnet. Ansøgeren har forklaret detaljeret og troværdigt om baggrunden for, at han gennem agenter fik udstedt et falsk etiopisk pas, idet han ønskede at rejse til Europa og søge asyl. Ansøgeren har tillige forklaret om baggrunden for, at han rejste tilbage til Etiopien, hvor han søgte om visum til Sverige. Ansøgerens forklaring underbygges af de fremlagte midlertidige eritreiske ID-kort udstedt i 1992 og 1993 tilhørende hans forældre, og som skulle benyttes i forbindelse med afstemning om selvstændighed for Eritrea i 1993. Ansøgerens oplysninger omkring udstedelsen af midlertidige eritreiske ID-kort er støttet af baggrundsoplysningerne. Ansøgeren har også fremlagt ID-kort og en opholdstilladelse i Sverige tilhørende ansøgerens fastre, [A] og [B]. Af disse dokumenter fremgår det, at fastrene oprindeligt var eritreiske statsborgere. Efterfølgende har fastrene opnået svensk statsborgerskab. Endelig har ansøgeren fremlagt sin mors Refugee ID Card, fra 2015, hvoraf det fremgår, at hun er fra Eritrea. På den baggrund har ansøgeren sandsynliggjort, at hans nationalitet er eritreisk. Ansøgeren skal derfor asylretligt bedømmes i forhold til Eritrea. Efter baggrundsoplysningerne omkring aftjening af nationaltjeneste i Eritrea, vil ansøgeren, der er 24 år, ved en tilbagevenden til Eritrea være i reel risiko for at blive tvunget til at udføre nationaltjeneste og straffet for en unddragelse heraf. På denne baggrund og da ansøgeren er udrejst illegalt af landet, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2021/16.

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

En aldersundersøgelse foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. Ved aldersundersøgelsen foretages en røntgenundersøgelse af den undersøgtes håndrodsknogle, en odontologisk undersøgelse samt en lægelig undersøgelse. Da håndrodsknoglerne er færdigdannede omkring 19-årsalderen for mænd og omkring 18-årsalderen for kvinder, kan der ikke på baggrund af røntgenundersøgelsen af håndrodsknoglen vurderes en knoglealder, der er ud over denne alder. Tanddannelsen afsluttes omkring 21-årsalderen for begge køn, hvorfor der ikke på baggrund af en odontologisk undersøgelse kan vurderes en tandalder, der er ud over 21 år. En aldersundersøgelse vil på denne baggrund ikke kunne fastslå en alder, der er ældre end 21 år. Den mest sandsynlige alder vil således blive angivet med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund i Flygtningenævnets afgørelse.

For så vidt angår en udlænding, der har gennemgået en aldersundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, hvorefter den pågældende ifølge den yngst mulige alder vurderes at være 19-21 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet på baggrund heraf og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger må lægge til grund, at klageren er voksen, vil klageren som udgangspunkt beholde den af ham eller hende oplyste fødselsdato.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund. Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom, se herom nærmere afsnit 9.3. Hvis klageren derimod er vurderet til at være 19-21 år eller derover og ikke er bekendt med sin fødselsdato, er der ikke noget hensyn, der taler for at ændre fødselsdatoen til tidspunktet for aldersundersøgelsen, idet den fastsatte fødselsdato under alle omstændigheder vil være en teknisk fastsat dato, og idet klageren under alle omstændigheder vil være ældre end 18 år.

Som eksempel på sager, hvor klageren er vurderet til at være ældre end 18 år, henvises der til de i afsnit 9.3 nævnte afgørelser Syri/2021/265, Afgh/2021/30 og Afgh/2021/31.

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsordens § 51.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet to afgørelser i konkrete sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse. Flygtningenævnet stadfæstede begge afgørelser, idet nævnet ikke fandt anledning til at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre nationaliteten på en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Klageren anmodede i sommeren 2019 Udlændingestyrelsen om at ændre registreringen af klagerens nationalitet fra statsborger i Syrien til statsløs. Klageren oplyste i den forbindelse, at han var syrisk kurder, og at han under et besøg på den syriske ambassade havde frasagt sig sit syriske statsborgerskab. I vinteren 2020 indgav klageren en ansøgning om pas og opholdskort, hvori klageren oplyste, at han var statsborger i Syrien. I foråret 2020 fremsendte klageren supplerende bemærkninger, hvoraf det fremgik, at den syriske ambassade havde oplyst klageren om, at han var blevet tildelt et indrejseforbud, fordi han havde frasagt sig sit syriske statsborgerskab. Udlændingestyrelsen anmodede i sommeren 2020 og i efteråret 2020 klageren om at indsende dokumentation for, at han ikke længere anerkendes som statsborger i Syrien. Klageren orienterede i sommeren 2020 og i efteråret 2020 Udlændingestyrelsen om, at han fortsat afventede modtagelsen af dokumentation fra den syriske ambassade. I efteråret 2020 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på en ansøgning om ændring af klagerens statsborgerskab, hvorefter klageren påklagede Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet**. Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2020, hvorefter Deres klient er registreret som syrisk statsborger. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at Deres klient over for de danske myndigheder gentagne gange har oplyst, at han er syrisk statsborger, herunder ved hans ansøgning om asyl [i efteråret] 2014 og ved hans oplysnings-og motivsamtale [i efteråret] 2014, og at han har fremlagt dokumentation herfor i form af blandt andet sit syriske ID-kort, sin familieregistreringsattest og sin vielsesattest. Videre har nævnet tillagt det vægt, at Deres klient ved sin oplysnings- og motivsamtale [i efteråret] 2014 har oplyst, at han har aftjent militærtjeneste i det syriske civile politi, og at han efterfølgende er blevet genindkaldt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at Deres klient ikke har fremlagt dokumentation for, eller på anden måde nærmere sandsynliggjort, at han i [foråret] 2019 frasagde sig sit syriske statsborgerskab ved den syriske ambassade i Stockholm, og at han som følge deraf nu er statsløs. Deres klient vil derfor fortsat være registreret som statsborger i Syrien. " Syri/2021/41.

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre fødedato på en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1999. Klageren anmodede i efteråret 2017 Udlændingestyrelsen om at ændre registreringen af klagerens fødedato

fra [A] til [B]. Klageren oplyste, at hans ægtefælle i forbindelse med deres familiesammenføringssag havde afgivet forkerte oplysninger om hans fødeår. Klagen oplyste endvidere, at han havde arbejdet som [erhverv] i ti år, og at han i den forbindelse var nødsaget til at fratræde sin stilling på grund af alderdom, idet hans krop ikke kunne tåle mere fysisk eller psykisk. Klageren oplyste endeligt, at [arbejdsgiveren] havde vejledt ham om at få ændret sit fødselsår, da han næsten var otte år ældre end den alder, som han var registreret med, og han havde meget sygefravær. Vedlagt anmodningen var en kopi af et somalisk nationalitetspas, hvoraf det fremgik, at klagerens fødeår var [B]. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2016 klageren afslag på ansøgningen om ændring af den registrerede fødedato fra [A] til [B]. I [sommeren] 2018 anmodede klageren om genoptagelse af sagen. Klageren oplyste i den forbindelse, han ville bevise, at hans somaliske nationalitetspas var ægte, at han oprindeligt bekræftede at være født i [B] efter pres fra sin ægtefælle, idet han ikke ville modsætte sig ansøgningen om familiesammenføring, samt at han manglede vejledning og rådgivning om, hvilke konsekvenser registreringen af hans fødedato kunne få for hans dagligdag og arbejdsliv. Klageren oplyste endvidere, at han havde kontaktet Retsmedicinsk Institut, der havde oplyst, at de kunne foretage en aldersundersøgelse, såfremt udlændingemyndighederne anmodede herom. I [efteråret] 2018 afslog Udlændingestyrelsen at genoptage sagen. I [foråret] 2019 påklagede klageren Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2018. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at Deres klient først efter 18 års ophold i Danmark har oplyst, at han er registreret med en forkert fødedato. Nævnet bemærker hertil, at Deres klient under sit ophold i Danmark flere gange har skullet afgive oplysninger om sin fødedato til Udlændingestyrelsen, for eksempel i forbindelse med sin asylsag, ved udstedelse af fremmedpas og ved ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse, og at han således har haft mulighed for at gøre opmærksom på eventuelle fejlregistreringer tidligere. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at Deres klient har fremlagt en kopi af sit somaliske nationalitetspas, hvoraf det fremgår, at han er født i [B], idet nationalitetspasset ikke kan tillægges bevismæssig værdi. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at passet er udstedt [i foråret] 1991, og at det af baggrundsoplysningerne vedrørende dokumenter fra Somalia, herunder af Landinfos temanotat Dokumenter i Somalia og Sudan af 4. februar 2008, fremgår, at Somalia ikke har haft fungerende centralmyndigheder siden januar 1991, og at det derfor er de færreste lande, der har accepteret somaliske pas som gyldige rejsedokumenter. Af Udenrigsministeriets høringssvar af 11. oktober 1996 fremgår det videre, at der har været manglende kontrol med udstedelse af somaliske rejsedokumenter, og at det har været forholdsvis enkelt at erhverve falske eller forfalskede somaliske dokumenter, herunder somaliske nationalitetspas. Nævnte høringssvar skulle i 2009, ifølge Udlændingestyrelsens notat Ægthed af somaliske og irakiske dokumenter af 18. maj 2009, fortsat ligge til grund for

vurderingen af somaliske dokumenter, hvorved forbeholdet i forhold til somaliske dokumenter i fastholdtes. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke anledning til at iværksætte en aldersundersøgelse, ligesom Flygtningenævnet ikke finder anledning til at indkalde Deres klient til et mundtligt nævnsmøde. Deres klient vil derfor fremover fortsat være registreret med fødedato den [B].” Soma/2022/6.

Kapitel 11

Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet

11.1 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde.

I Dublinsager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp.

Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 11.1.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Beskikkelsen er personlig.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af én partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

11.1.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses-, nægtelse af forlængelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i vidt omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.2.4.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig, og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 11.2.2, ligesom princippet om ”benefit of the doubt” finder anvendelse, se afsnit 11.2.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til kapitel 9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 181 f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 11.1.3.

Som udgangspunkt behandles Dublinsager eller sager om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og forretningsordenens § 46, stk. 1, og § 47 stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3, og § 47, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se nærmere afsnit 4.8 og afsnit 9.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens

materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I forbindelse med nævnsmøderne varetages sikkerheden af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Det er det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Som følge af COVID-19 pandemien har Flygtningenævnets afvikling af nævnsmøder også i 2021 været afviklet under iagttagelse af sundhedsmyndighedernes retningslinjer. Den 1. februar 2022 ophørte klassificeringen af COVID 19 som en samfundskritisk sygdom. Som følge heraf blev restriktionerne i forbindelse med ophold i nævnslokalerne ophævet. I løbet af 2022 bliver Flygtningenævnets lokaler ombygget, således at det på ny vil være muligt at gennemføre fire daglige nævnsmøder. Første etape af ombygningen er afsluttet i april 2022.

Den 1. august 2020 overtog en nyoprettet styrelse, Hjemrejsestyrelsen, de opgaver på udsendelsesområdet, der ikke er forbundet med tvang og magtanvendelse, fra politiet. Flygtningenævnets sekretariat har fra den 1. august 2020 organisatorisk været en del af Hjemrejsestyrelsen.

Som led i rådgivningen af asylansøgere, der meddeles afslag på deres asylansøgning, er der etableret en ordning, hvor den første rådgivningssamtale afholdes umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, såfremt en asylansøger meddeles afslag på ansøgningen om asyl, og afgørelsen forkyndes for den pågældende. Hjemrejsestyrelsens medarbejdere har fået indrettet et kontor, der ligesom Udlændingestyrelsens repræsentanters kontor er placeret umiddelbart uden for indgangen til nævnslokalerne.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, kan Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte at to eller flere sager skal sambehandles.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

Som eksempel på sambehandling kan henvises til sagerne Vene/2021/3, Vene/2021/4 og Vene/2021/5, der er omtalt i afsnit 4.4.

Der kan også ske sambehandling af sager vedrørende fjernere slægtninge eller bekendte, der er indrejst sammen eller med kortere mellemrum og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver deres afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnsmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 278 f.

Flygtningenævnet har i de senere år sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage. Som eksempler kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mestizo og kristen katolik af trosretning fra [en by i] Colombia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af en ukendt terroristgruppe, der har truet hendes far. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet oplyst, at hendes far er blevet opsøgt og truet i sin virksomhed [i sommeren] 2018. Ansøgeren var den pågældende dag til stede i et andet lokale sammen med to medarbejdere. Ansøgeren havde høretelefoner på og hørte ikke noget. Pludselig kom ansøgerens mor, og politiet, og virksomheden blev lukket. [I sommeren] 2019 udrejste ansøgeren og hendes forældre legalt af Colombia til Danmark. Ansøgeren har ikke et selvstændigt asylmotiv men har påberåbt sig forældrenes asylmotiv. I ansøgerens forældres afgørelse er følgende anført: ”Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til

grund. Uanset Flygtningenævnet har taget hensyn til, at den mandlige ansøger under sin asylsamtale var belastet af sin sygdom, har ansøgerne, såvel enkeltvis som indbyrdes, forklaret divergerende om centrale dele af deres asylmotiv. Under oplysnings- og motivsamtalen og under nævnsmødet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en uges frist til at betale 10 millioner pesos, mens han til asylsamtalen har forklaret, at fristen blev fastsat til to uger. Den kvindelige ansøger har under begge samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen blev afkrævet to millioner pesos, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at ægtefællen først fortalte hende om kravet, da de kom hjem til deres bopæl, mens den mandlige ansøger har forklaret, at han fortalte sin ægtefælle om episoden, mens de stadig opholdt sig på virksomheden. Den mandlige ansøger har videre forklaret forskelligt om, hvem der var til stede på virksomheden, da mændene opsøgte ham. Til oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at der, foruden ham selv, var to sekretærer og datteren til stede, til asylsamtalen, at der var en sekretær, en lagermand og datteren til stede, mens han under nævnsmødet har forklaret, at to sekretærer, en lagermand og datteren var til stede. Videre har den mandlige ansøger forklaret, at han efter [sommeren] 2018 ikke personligt er blevet opsøgt, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at nogen forsøgte at opsøge hendes ægtefælle, mens han var hospitalsindlagt, ligesom nogen i samme periode havde spurgt efter ham på virksomheden. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han modtog tre telefonopkald, det sidste i [begyndelsen af] 2019, mens han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han modtog syv telefonopkald. Om det sidste telefonopkald har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret, at han igen blev afkrævet betaling, mens han i sit asylansøgningsskema har anført, at han blev truet til at flytte fra byen. Videre har den mandlige ansøger under sine samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han modtog det sidste opkald [i begyndelsen af] 2018 [eller slutningen af] 2019. Endelig har den mandlige ansøger under sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at han tror, men ikke er sikker på, at de mænd, der opsøgte ham, kom fra ELN, mens han til såvel asylsamtalen som under nævnsmødet har forklaret, at mændene sagde til ham, at de kom fra ELN. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den mandlige ansøger, hvis han indenfor en fastsat frist er blevet afkrævet penge, ikke har modtaget betalingsinstrukser, og ligeledes påfaldende at familien ikke er blevet opsøgt på bopælen, hvor de opholdt sig i længere perioder, både før og efter den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse og efter betalingsfristens udløb. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på indholdet af en SMS-korrespondance mellem den mandlige ansøger og hans mor og søster, hvorefter alene den mandlige ansøgers sygdom og behandling heraf er omtalt som årsag til familiens udrejse, sammenholdt med den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet om, at han anmeldte truslerne til politiet – cirka otte måneder senere og umiddelbart før familiens udrejse af Colombia – for at have dokumentation til brug for en ansøgning om politisk asyl. Indholdet af SMS-korrespondancen skal ligeledes ses i sammenhæng med, at den mand-

lige ansøger ligeledes har forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin mor om truslerne. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han først i Danmark fortalte sin mor om konflikten, til oplysnings- og motivsamtalen, at han i Colombia havde fortalt sin mor om telefonopkaldene, og under asylsamtalen, at han inden udrejsen havde fortalt sin mor om konflikten, og senere under samme samtale, at han fortalte sin mor om det, den dag han udrejste. De forudgående episoder, der ligger langt tilbage i tid – et hjemmerøveri i 2007, opsøgninger af familiemedlemmer i 2009 og 2012 samt drabet på en onkel i 2010/2011 – må anses for enkeltstående kriminelle handlinger, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at den mandlige ansøger måtte have gæld i Colombia, og at han ikke har en sundhedsforsikring, er ikke asylbegrundende forhold. Ej heller de generelle forhold i Colombia er af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Da Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge ansøgerens forældres forklaringer om deres asylmotiv til grund, og da det i øvrigt fremkomne ikke kan føre til et andet resultat, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/10

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og hendes medfølgende søn fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mestizo og kristen katolik af trosretning fra [en by i] Colombia. Ansøgeren har oplyst, at hun har været politisk aktiv og leder i den lokale gruppe [X]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af gruppen Ejército de Liberación Nacional (ELN), der har truet hendes bror på livet. Hun frygter også for sit liv på grund af hendes tilknytning til en politisk gruppe. Ansøgeren har oplyst, at hendes bror har modtaget trusler på livet og er blevet afpresset. Han fortalte ansøgeren om konflikten [i foråret] 2019, hvor han udrejste til Danmark. Ansøgerens mor flyttede den samme dag ind hos ansøgeren. En aften i [foråret] 2019 blev ansøgerens kæreste opsøgt i boden af to mænd, der spurgte efter ansøgeren og hendes bror og truede med at slå hele familien ihjel. Ansøgeren og hendes mor anmeldte ca. ti dage inden hendes udrejse af landet episoden til anklagemyndigheden […]. Videre har ansøgeren henvist til, at hun er bange for, at ELN vil slå hende ihjel, fordi hun har været politisk aktiv og leder i den lokale gruppe [X]. [I sommeren] 2019 udrejste ansøgeren og hendes mor legalt af Colombia til Danmark, hvor hendes søster og søsters familie er bosat. Ansøgerens påberåbte asylmotiv er afledt af hendes bror, [A's], asylmotiv. I ansøgerens bror og svigerindes afgørelse er følgende anført: "Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Uan-

set Flygtningenævnet har taget hensyn til, at den mandlige ansøger under sin asylsamtale var belastet af sin sygdom, har ansøgerne, såvel enkeltvis som indbyrdes, forklaret divergerende om centrale dele af deres asylmotiv. Under oplysnings- og motivsamtalen og under nævnsmødet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en uges frist til at betale 10 millioner pesos, mens han til asylsamtalen har forklaret, at fristen blev fastsat til to uger. Den kvindelige ansøger har under begge samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen blev afkrævet to millioner pesos, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at ægtefællen først fortalte hende om kravet, da de kom hjem til deres bopæl, mens den mandlige ansøger har forklaret, at han fortalte sin ægtefælle om episoden, mens de stadig opholdt sig på virksomheden. Den mandlige ansøger har videre forklaret forskelligt om, hvem der var til stede på virksomheden, da mændene opsøgte ham. Til oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at der, foruden ham selv, var to sekretærer og datteren til stede, til asylsamtalen, at der var en sekretær, en lagermand og datteren til stede, mens han under nævnsmødet har forklaret, at to sekretærer, en lagermand og datteren var til stede. Videre har den mandlige ansøger forklaret, at han efter [sommeren] 2018 ikke personligt er blevet opsøgt, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at nogen forsøgte at opsøge hendes ægtefælle, mens han var hospitalsindlagt, ligesom nogen i samme periode havde spurgt efter ham på virksomheden. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han modtog tre telefonopkald, det sidste i [begyndelsen af] 2019, mens han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han modtog syv telefonopkald. Om det sidste telefonopkald har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret, at han igen blev afkrævet betaling, mens han i sit asylansøgningsskema har anført, at han blev truet til at flytte fra byen. Videre har den mandlige ansøger under sine samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han modtog det sidste opkald [i slutningen af] 2018 eller [begyndelsen af] 2019. Endelig har den mandlige ansøger under sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at han tror, men ikke er sikker på, at de mænd, der opsøgte ham, kom fra ELN, mens han til såvel asylsamtalen som under nævnsmødet har forklaret, at mændene sagde til ham, at de kom fra ELN. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den mandlige ansøger, hvis han indenfor en fastsat frist er blevet afkrævet penge, ikke har modtaget betalingsinstrukser, og ligeledes påfaldende at familien ikke er blevet opsøgt på bopælen, hvor de opholdt sig i længere perioder, både før og efter den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse og efter betalingsfristens udløb. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på indholdet af en SMS-korrespondance mellem den mandlige ansøger og hans mor og søster, hvorefter alene den mandlige ansøgers sygdom og behandling heraf er omtalt som årsag til familiens udrejse sammenholdt med den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet om, at han anmeldte truslerne til politiet – cirka otte måneder senere og umiddelbart før familiens udrejse af Colombia – for at have dokumentation til brug for en ansøgning om politisk asyl. Indholdet af SMS-korrespondancen skal ligeledes ses i sammenhæng med, at den mandlige ansøger ligeledes

har forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin mor om truslerne. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han først i Danmark fortalte sin mor om konflikten, til oplysnings- og motivsamtalen at han i Colombia havde fortalt sin mor om telefonopkaldene, og under asylsamtalen at han inden udrejsen havde fortalt sin mor om konflikten, og senere under samme samtale at han fortalte sin mor om det, den dag, han udrejste. De forudgående episoder, der ligger langt tilbage i tid – et hjemmerøveri i 2007, opsøgninger af familiemedlemmer i 2009 og 2012 samt drabet på en onkel i 2010/2011 – må anses for enkeltstående kriminelle handlinger, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at den mandlige ansøger måtte have gæld i Colombia, og at han ikke har en sundhedsforsikring, er ikke asylbegrundende forhold. Ej heller de generelle forhold i Colombia er af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ansøgeren er aldrig personligt blevet opsøgt. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt som følge af broderens forhold. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen forklaret, at hendes politiske aktiviteter i Colombia aldrig har medført konflikter, hvorfor ansøgeren ikke i den anledning har en asylbegrundende konflikt. Såfremt henvendelser fra ukendte personer i ansøgerens madbod har drejet sig om betaling af "beskyttelsespenge", må ansøgeren henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det fremgår af ansøgerens mors forklaring, at ansøgeren og moderen indgav politianmeldelse 12 dage før deres udrejse af Colombia, og at formålet hermed var at sikre bevis til brug for en asylansøgning. Ansøgerens kæreste indgav politianmeldelse ca. otte dage før sin senere udrejse af Colombia, og ca. tre måneder efter den, efter hans forklaring, sidste gang, ukendte mænd opsøgte madboden med krav om betaling af penge. Da ansøgerens kæreste indgav politianmeldelse, var madboden blevet lukket, og ansøgerens kæreste havde i de godt tre måneder, der var forløbet fra ansøgerens udrejse, passet sit arbejde og opholdt sig på sin hidtidige bopæl uden at blive opsøgt. Endelig fremgår det af ansøgerens kærestes forklaring, at formålet med at indgive politianmeldelse var at sikre bevis, "hvis der skulle ske noget". De generelle forhold i Colombia er ikke af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/11

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er kristen katolik af trosretning fra [en by i] Colombia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af en guerillagruppe, der efterstræber hen-

des søn [A]. Ansøgeren har oplyst, at hendes søn [i foråret] 2019 fortalte hende, at han havde en konflikt med en guerillagruppe, som afpressede ham for penge. Ansøgerens søn udrejste [i foråret] 2019 til Danmark med sin familie på grund af konflikten. Ansøgeren har videre oplyst, at han efter [A's] udrejse opholdt sig hos sin datter [B], som havde en bod. En aften opsøgte to mænd boden, hvor ansøgerens datters kæreste, [C], var til stede. De to personer ville vide, hvor ansøgeren, [A], [A's] ægtefælle og ansøgerens datter [B] befandt sig. Efterfølgende anmeldte ansøgeren og [B] episoden til myndighederne. Ansøgeren og hendes datter [B] udrejse herefter [i sommeren] 2019 legalt af Colombia til Danmark, hvor ansøgerens anden datter og hendes familie er bosat. Ansøgerens påberåbte asylmotiv er afledt af hendes søn, [A's], asylmotiv. I ansøgerens søn og svigerdatters afgørelse er følgende anført: "Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Uanset Flygtningenævnet har taget hensyn til, at den mandlige ansøger under sin asylsamtale var belastet af sin sygdom, har ansøgerne, såvel enkeltvis som indbyrdes, forklaret divergerende om centrale dele af deres asylmotiv. Under oplysnings- og motivsamtalen og under nævnsmødet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en uges frist til at betale 10 millioner pesos, mens han til asylsamtalen har forklaret, at fristen blev fastsat til to uger. Den kvindelige ansøger har under begge samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen blev afkrævet to millioner pesos, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at ægtefællen først fortalte hende om kravet, da de kom hjem til deres bopæl, mens den mandlige ansøger har forklaret, at han fortalte sin ægtefælle om episoden, mens de stadig opholdt sig på virksomheden. Den mandlige ansøger har videre forklaret forskelligt om, hvem der var til stede på virksomheden, da mændene opsøgte ham. Til oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at der, foruden ham selv, var to sekretærer og datteren til stede, til asylsamtalen at der var en sekretær, en lagermand og datteren til stede, mens han under nævnsmødet har forklaret, at to sekretærer, en lagermand og datteren var til stede. Videre har den mandlige ansøger forklaret, at han efter [sommeren] 2018 ikke personligt er blevet opsøgt, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at nogen forsøgte at opsøge hendes ægtefælle, mens han var hospitalsindlagt, ligesom nogen i samme periode havde spurgt efter ham på virksomheden. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han modtog tre telefonopkald, det sidste i [begyndelsen af] 2019, mens han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han modtog syv telefonopkald. Om det sidste telefonopkald har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret, at han igen blev afkrævet betaling, mens han i sit asylansøgningsskema har anført, at han blev truet til at flytte fra byen. Videre har den mandlige ansøger under sine samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han modtog det sidste opkald [i slutningen af] 2018 [eller begyndelsen af] 2019. Endelig har den mandlige ansøger under sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at han tror, men ikke er sikker på, at de mænd, der opsøgte ham, kom fra ELN, mens han til såvel asylsamtalen som under nævnsmødet har forklaret, at mændene sagde til ham, at de kom fra ELN. Flygtninge-

nævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den mandlige ansøger, hvis han indenfor en fastsat frist er blevet afkrævet penge, ikke har modtaget betalingsinstrukser, og ligeledes påfaldende at familien ikke er blevet opsøgt på bopælen, hvor de opholdt sig i længere perioder, både før og efter den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse og efter betalingsfristens udløb. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på indholdet af en SMS-korrespondance mellem den mandlige ansøger og hans mor og søster, hvorefter alene den mandlige ansøgers sygdom og behandling heraf er omtalt som årsag til familiens udrejse sammenholdt med den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet om, at han anmeldte truslerne til politiet – cirka otte måneder senere og umiddelbart før familiens udrejse af Colombia – for at have dokumentation til brug for en ansøgning om politisk asyl. Indholdet af SMS-korrespondancen skal ligeledes ses i sammenhæng med, at den mandlige ansøger ligeledes har forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin mor om truslerne. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han først i Danmark fortalte sin mor om konflikten, til oplysnings- og motivsamtalen at han i Colombia havde fortalt sin mor om telefonopkaldene, og under asylsamtalen at han inden udrejsen havde fortalt sin mor om konflikten og senere under samme samtale, at han fortalte sin mor om det den dag, han udrejste. De forudgående episoder, der ligger langt tilbage i tid – et hjemmerøveri i 2007, opsøgninger af familiemedlemmer i 2009 og 2012 samt drabet på en onkel i 2010/2011 – må anses for enkeltstående kriminelle handlinger, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at den mandlige ansøger måtte have gæld i Colombia, og at han ikke har en sundhedsforsikring, er ikke asylbegrundende forhold. Ej heller de generelle forhold i Colombia er af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt som følge af sønnens forhold. Ansøgeren er ikke selv blevet opsøgt eller har modtaget trusler. Hertil kommer, at det af ansøgerens forklaring fremgår, at formålet med den politianmeldelse, der blev indgivet 12 dage før ansøgerens udrejse af Colombia, var at sikre dokumentation til brug for en asylansøgning. De generelle forhold i Colombia er ikke af asylbegrundende karakter. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/13

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mestizo og kristen katolik af trosretning fra [en by i] Colombia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter ukendte personer, der har truet og afpresset

ham i hans bod. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er blevet opsøgt og truet i sin bod af ukendte personer tre gange. Første gang var i [foråret] 2019, hvor ukendte personer spurgte efter ansøgerens kæreste og ansøgerens kærestes bror. To dage senere blev ansøgeren igen opsøgt og truet med våben, og personerne spurgte igen efter ansøgerens kæreste og hendes bror. Personerne sagde, at det ville få konsekvenser, hvis de ikke fik dem. Ca. en uge senere blev ansøgeren igen opsøgt i boden af andre personer end ved de forrige to gange. Personerne bad om beskyttelsespenge i forbindelse med boden. Ansøgeren sagde, at ansøgeren ikke havde penge og holdt dem hen. Ansøgeren var sikker på, at de ville slå ham ihjel. Efter ca. 20 dage opdagede ansøgeren på vej til arbejde, at to personer fulgte efter ham på en motorcykel, og at den ene havde en pistol med. Ansøgeren lukkede porten, da ansøgeren kom hen til sit arbejde, og de to personer kørte videre. Ansøgeren genkendte den ene som en af personerne fra afpresningen i boden. [I efteråret] 2019 udrejste ansøgeren legalt af Colombia til Danmark, hvor ansøgerens kæreste og hendes familie havde søgt om asyl. Ansøgerens påberåbte asylmotiv er delvist afledt af hans svoger [A's] asylmotiv. I ansøgerens svoger og svigerindes afgørelse er følgende anført: "Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Uanset Flygtningenævnet har taget hensyn til, at den mandlige ansøger under sin asylsamtale var belastet af sin sygdom, har ansøgerne, såvel enkeltvis som indbyrdes, forklaret divergerende om centrale dele af deres asylmotiv. Under oplysnings- og motivsamtalen og under nævnsmødet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en uges frist til at betale 10 millioner pesos, mens han til asylsamtalen har forklaret, at fristen blev fastsat til to uger. Den kvindelige ansøger har under begge samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen blev afkrævet to millioner pesos, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at ægtefællen først fortalte hende om kravet, da de kom hjem til deres bopæl, mens den mandlige ansøger har forklaret, at han fortalte sin ægtefælle om episoden, mens de stadig opholdt sig på virksomheden. Den mandlige ansøger har videre forklaret forskelligt om, hvem der var til stede på virksomheden, da mændene opsøgte ham. Til oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at der, foruden ham selv, var to sekretærer og datteren til stede, til asylsamtalen at der var en sekretær, en lagermand og datteren til stede, mens han under nævnsmødet har forklaret, at to sekretærer, en lagermand og datteren var til stede. Videre har den mandlige ansøger forklaret, at han efter [sommeren] 2018 ikke personligt er blevet opsøgt, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at nogen forsøgte at opsøge hendes ægtefælle, mens han var hospitalsindlagt, ligesom nogen i samme periode havde spurgt efter ham på virksomheden. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han modtog tre telefonopkald, det sidste i [begyndelsen af] 2019, mens han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han modtog syv telefonopkald. Om det sidste telefonopkald har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret, at han igen blev afkrævet betaling, mens han i sit asylansøgningsskema har anført, at han blev truet til at flytte fra byen. Videre har den mandlige ansøger under

sine samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han modtog det sidste opkald [i slutningen af] 2018 eller [begyndelsen af] 2019. Endelig har den mandlige ansøger under sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at han tror, men ikke er sikker på, at de mænd, der opsøgte ham, kom fra ELN, mens han til såvel asylsamtalen som under nævnsmødet har forklaret, at mændene sagde til ham, at de kom fra ELN. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den mandlige ansøger, hvis han indenfor en fastsat frist er blevet afkrævet penge, ikke har modtaget betalingsinstrukser, og ligeledes påfaldende at familien ikke er blevet opsøgt på bopælen, hvor de opholdt sig i længere perioder, både før og efter den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse og efter betalingsfristens udløb. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på indholdet af en SMS-korrespondance mellem den mandlige ansøger og hans mor og søster, hvorefter alene den mandlige ansøgers sygdom og behandling heraf er omtalt som årsag til familiens udrejse, sammenholdt med den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet om, at han anmeldte truslerne til politiet – cirka otte måneder senere og umiddelbart før familiens udrejse af Colombia – for at have dokumentation til brug for en ansøgning om politisk asyl. Indholdet af SMS-korrespondancen skal ligeledes ses i sammenhæng med, at den mandlige ansøger ligeledes har forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin mor om truslerne. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han først i Danmark fortalte sin mor om konflikten, til oplysnings- og motivsamtalen at han i Colombia havde fortalt sin mor om telefonopkaldene, og under asylsamtalen at han inden udrejsen havde fortalt sin mor om konflikten, og senere under samme samtale, at han fortalte sin mor om det den dag, han udrejste. De forudgående episoder, der ligger langt tilbage i tid – et hjemmerøveri i 2007, opsøgninger af familiemedlemmer i 2009 og 2012 samt drabet på en onkel i 2010/2011 – må anses for enkeltstående kriminelle handlinger, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at den mandlige ansøger måtte have gæld i Colombia, og at han ikke har en sundhedsforsikring, er ikke asylbegrundende forhold. Ej heller de generelle forhold i Colombia er af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt som følge af svogerens forhold. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret, at han ikke havde kendskab til svogerens konflikt, før ansøgeren kom til Danmark. Såfremt henvendelser fra ukendte personer i ansøgerens madbod har drejet sig om betaling af "beskyttelsespenge", må ansøgeren henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Ansøgeren har efter sin egen forklaring anmeldt forholdet til politiet. Anmeldelsen er sket ca. tre måneder efter den oplyste sidste opsøgning og ca. otte dage før ansøgerens udrejse af Colombia på et tidspunkt, hvor han havde lukket sin madbod. Ansøgeren blev efter anmeldelsen ikke opsøgt, ligesom han aldrig er blevet opsøgt på sin bopæl. Hertil kom-

mer, at ansøgeren først udrejste godt tre måneder efter sin kærestes og svigermors udrejse og i den mellemliggende periode passede sit arbejde og opholdt sig på sin hidtidige bopæl, ligesom udrejsen fandt sted flere måneder efter den sidste gang, ansøgeren angiveligt blev opsøgt med krav om betaling af penge. De generelle forhold i Colombia er ikke af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/12

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske mestizo og kristen katolik af trosretning fra [en by i] Colombia. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af guerillabevægelsen Ejército de Liberación Nacional (ELN), samt at han ikke kan betale gælden til sine firmaer, og at han dør af sin […] sygdom, fordi han ikke har nogen sundhedsforsikring. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter ELN og politiet, fordi han har indgivet en politianmeldelse vedrørende truslerne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er udrejst af Colombia, fordi personer fra guerillabevægelsen ELN opsøgte ham i hans firma [i sommeren] 2018 og truede ham på livet med en pistol. Ansøgeren skulle betale 10 millioner pesos til finansiering af blandt andet våben, ellers ville guerillabevægelsen slå ansøgeren og hans familie ihjel. Ansøgeren skjulte sig herefter på sin bopæl [hen mod udgangen af sommeren] 2018. Ansøgeren blev herefter diagnosticeret med […] og indlagt på hospitalet. Ansøgeren modtog telefoniske trusler på livet, imens han var indlagt. I [vinteren] 2018 blev ansøgeren udskrevet fra hospitalet. Ansøgerne fik at vide, at nogle personer havde spurgt efter ham hos hans naboer. I [begyndelsen af] 2019 modtog ansøgeren den seneste telefoniske trussel. Ansøgeren har videre oplyst, at politiet i Colombia er korrupt, hvorfor han er i endnu større risiko, idet han har indgivet en politianmeldelse vedrørende truslerne. [I foråret] 2019 udrejste ansøgeren, hans ægtefælle og datter, legalt af Colombia til Danmark. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel, og at hendes datter vil blive kidnappet af ELN eller Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (FARC) på grund af hendes ægtefælles konflikt og den generelle kriminalitet i landet. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter ELN og politiet, fordi hendes ægtefælle har indgivet en politianmeldelse vedrørende truslerne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle [i sommeren] 2018 blev opsøgt af bevæbnede personer i sin virksomhed og udsat for afpresning. Ansøgeren og hendes ægtefælle gemte sig herefter på deres bopæl. [I sommeren] 2018 blev ansøgerens ægtefælle indlagt på hospitalet, hvor han modtog truende opkald fra ukendte personer. I [slutningen af] 2018 blev ansøgerens ægtefælle udskrevet fra hospitalet og tog ophold på deres bopæl. [I foråret]

2019 udrejste ansøgeren, hendes ægtefælle og datter, legalt af Colombia til Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Uanset Flygtningenævnet har taget hensyn til, at den mandlige ansøger under sin asylsamtale var belastet af sin sygdom, har ansøgerne, såvel enkeltvis som indbyrdes, forklaret divergerende om centrale dele af deres asylmotiv. Under oplysnings- og motivsamtalen og under nævnsmødet har den mandlige ansøger forklaret, at han fik en uges frist til at betale 10 millioner pesos, mens han til asylsamtalen har forklaret, at fristen blev fastsat til to uger. Den kvindelige ansøger har under begge samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen blev afkrævet to millioner pesos, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at ægtefællen først fortalte hende om kravet, da de kom hjem til deres bopæl, mens den mandlige ansøger har forklaret, at han fortalte sin ægtefælle om episoden, mens de stadig opholdt sig på virksomheden. Den mandlige ansøger har videre forklaret forskelligt om, hvem der var til stede på virksomheden, da mændene opsøgte ham. Til oplysnings- og motivsamtalen har han forklaret, at der, foruden ham selv, var to sekretærer og datteren til stede, til asylsamtalen at der var en sekretær, en lagermand og datteren til stede, mens han under nævnsmødet har forklaret, at to sekretærer, en lagermand og datteren var til stede. Videre har den mandlige ansøger forklaret, at han efter [sommeren] 2018 ikke personligt er blevet opsøgt, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at nogen forsøgte at opsøge hendes ægtefælle, mens han var hospitalsindlagt, ligesom nogen i samme periode havde spurgt efter ham på virksomheden. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han modtog tre telefonopkald, det sidste i [begyndelsen af] 2019, mens han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han modtog syv telefonopkald. Om det sidste telefonopkald har den mandlige ansøger under nævnsmødet forklaret, at han igen blev afkrævet betaling, mens han i sit asylansøgningsskema har anført, at han blev truet til at flytte fra byen. Videre har den mandlige ansøger under sine samtaler med Udlændingestyrelsen forklaret, at han modtog det sidste opkald [i slutningen af] 2018 eller [begyndelsen af] 2019. Endelig har den mandlige ansøger under sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at han tror, men ikke er sikker på, at de mænd, der opsøgte ham, kom fra ELN, mens han til såvel asylsamtalen som under nævnsmødet har forklaret, at mændene sagde til ham, at de kom fra ELN. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den mandlige ansøger, hvis han inden for en fastsat frist er blevet afkrævet penge, ikke har modtaget betalingsinstrukser, og ligeledes påfaldende at familien ikke er blevet opsøgt på bopælen, hvor de opholdt sig i længere perioder, både før og efter den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse og efter betalingsfristens udløb. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på indholdet af en SMS-korrespondance mellem den mandlige ansøger og hans mor og søster, hvorefter alene den mandlige ansøgers sygdom og behandling heraf er omtalt som årsag til familiens udrejse, sammenholdt med den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet om, at han anmeldte truslerne til politiet – cirka otte måneder senere og umiddelbart før familiens udrejse af

Colombia – for at have dokumentation til brug for en ansøgning om politisk asyl. Indholdet af SMS-korrespondancen skal ligeledes ses i sammenhæng med, at den mandlige ansøger ligeledes har forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin mor om truslerne. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at han først i Danmark fortalte sin mor om konflikten, til oplysnings- og motivsamtalen, at han i Colombia havde fortalt sin mor om telefonopkaldene, og under asylsamtalen at han inden udrejsen havde fortalt sin mor om konflikten, og senere under samme samtale, at han fortalte sin mor om det, den dag han udrejste. De forudgående episoder, der ligger langt tilbage i tid – et hjemmerøveri i 2007, opsøgninger af familiemedlemmer i 2009 og 2012 samt drabet på en onkel i 2010/2011 – må anses for enkeltstående kriminelle handlinger, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Det forhold, at den mandlige ansøger måtte have gæld i Colombia, og at han ikke har en sundhedsforsikring, er ikke asylbegrundende forhold. Ej heller de generelle forhold i Colombia er af asylbegrundende karakter. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/9

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har sambehandlet mindreårige børns spontanasylsager med sagerne vedrørende nægtelse af forlængelse af forældrenes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 kan henvises til afgørelserne Soma/2020/97, Soma 2020/98 og Soma/2020/99, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 453 ff.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 105 f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn er indrejst sammen med sine forældre eller har forældre i Danmark, vil barnets deltagelse i det mundtlige nævnsmøde i nogle tilfælde kunne bidrage til sagens oplysning, ligesom barnet i nogle tilfælde vil have afgivet forklaring for Udlændingestyrelsen eller have et ønske om at afgive forklaring for nævnet. Såfremt børn med forældre i Danmark får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil der alene være tale om et tilbud, som primært skal sikre, at barnet gives mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med Børnekonventionens artikel 12.

Sagerne vil primært være oplyst af den mindreåriges forældre, og det vil være yderst begrænset, hvad særligt yngre børn kan tilføre sagen af yderligere relevante oplysninger.

Såfremt et yngre barn (som udgangspunkt under 15 år, men afhænger også af barnets modenhed) får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil det derfor i vidt omfang være barnet, der bestemmer, hvad samtalen på nævnsmødet skal dreje sig om, ligesom det som udgangspunkt kun er advokaten og ikke nævnet, der stiller spørgsmål til barnet.

Nævnet er i forbindelse med barnets forklaring opmærksom på, om barnet har et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, ligesom der kan være situationer, hvor det er barnet, og eventuelt kun barnet, der har oplevet den hændelse eller en af de hændelser, der førte til familiens flugt. Også i disse sager vil nævnet hele tiden overveje, hvad der er nødvendigt for sagens oplysning, og om der tilføres noget afgørende og nyt ved at stille uddybende eller nærgående spørgsmål eller ved at korrigere barnet i forhold til noget, det har sagt tidligere under forklaringen for nævnet eller i Udlændingestyrelsen. Nævnet vil derfor som udgangspunkt ikke fordre stor præcision i forhold til detaljer i faktum, som allerede er oplyst i sagen, f.eks. om begivenheders rækkefølge eller antal personer på bopælen. Nævnet vil således sikre, at barnet ikke bringes i en situation, hvor det kan kompromittere forældrenes forklaring. Barnets funktion i forbindelse med afgivelse af forklaring for nævnet vil således være at tale om sig selv og egne oplevelser, mens barnets forklaring ikke må benyttes til at påvise usandheder i forældrenes forklaringer.

Nævnet er ved medfølgende børns forklaring opmærksom på barnets alder og evne til at svare på spørgsmål, idet der ikke benyttes samme spørgeteknik som ved voksne asylansøgere. Nævnet er derfor opmærksom på indledningsvis at etablere en god kontakt til barnet, ligesom nævnet vil undgå at spørge ind til forhold, som er pinlige eller pinagtige. Der foreligger således ikke en situation som ved uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor der ikke er andre personer end den mindreårige, som kan oplyse sagen, og sagerne med medfølgende børn vil primært være oplyst af forældrene.

Endeligt vil barnet alene deltage i nævnsmødet i nødvendigt omfang, og barnet vil derfor eksempelvis ikke overvære sine forældres forklaring for nævnet.

Som eksempel på sager, hvor den mindreårige for nævnet har afgivet selvstændig forklaring for nævnet vedrørende sin tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Syrien, således at pågældende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 2. Nævnet udtalte vedrørende den mindreårige klagers selvstændige tilknytning: […] ”Flygtningenævnet lægger afgørende vægt på, at klagernes datter, [A], er kommet til Danmark

som syv årig og i dag er 14 år. Hun har gået i skole i disse år, har gået til håndbold og har to fritidsjobs. Hun har således haft en væsentlig del af sine formative år i Danmark og har opnået en særlig tilknytning til landet. Hun forlod Syrien, da hun var fem år og husker intet fra og har ingen tilknytning til Syrien. Hun har herudover på dansk uden tolk forklaret om sin skolegang, fritidsjob med videre for nævnet. Hun fremstår på alle måder velintegreret i det danske samfund. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det vil være særligt indgribende for klagerens mindreårige datter, [A] – og dermed for klagerne – såfremt hendes opholdstilladelse nægtes forlænget. Af denne grund finder Flygtningenævnet, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, såfremt klagernes opholdstilladelse nægtes forlænget. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [nærmere angiven dato i foråret] 2021, således at klagerne og deres medfølgende barn fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2021/160

Som eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring for nævnet, hvor ansøgerne henviste til at være konverteret til kristendommen kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 459 f., nævnte afgørelser Iran/2020/63 og Iran/2020/95.

Som eksempler på sager fra tidligere års praksis, kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

Som eksempel på en sag, hvori nævnet fandt, at mindreårige medfølgende ansøgere burde have mulighed for at afgive forklaring, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 248 f., nævnte sag Syri/2019/48, hvor Flygtningenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henvisning til, at Udlændingestyrelsen burde have forsøgt at gennemføre en samtale med klagerens 16-årige barn, og muligvis med klagerens 12-årige barn.

11.1.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.10, Dublinsager, jf. kapitel 3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublinland, jf. udlændingelovens § 29 b, jf. nærmere afsnit 5.3, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens

§ 9 c, stk. 3, jf. nærmere i afsnit 9.8, sager om identitetsfastsættelse, jf. nærmere kapitel 10, sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, eller stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i vidt omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.2.3.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 11.11.1.

I sager, som behandles på skriftligt grundlag, vil der blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Dette gælder dog ikke i statusændringssager, Dublinsager, 29 b sager, eller sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, sager om identitetsfastsættelse eller sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, der behandles på formandskompetencen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

11.2 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

11.2.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.10.2.6. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering, om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges

vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap eller sygdom kan henvises til afgørelsen Rusl/2020/9, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 464 f.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 196 f. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Liby/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175 f., nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 11.2.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til kapitel 10.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 4.7 og 4.8 og i kapitel 9.

Som anført nedenfor i afsnit 5.4 kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til konversion fra islam til kristendommen, selv om ansøgerne ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/150, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 214 f.

I sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vil der typisk være gået nogle år mellem de forklaringer, som klagerne afgav i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling, og de forklaringer, som klagerne afgiver i forbindelse med behandlingen af sagerne om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelserne. Som eksempler på, at nævnet har taget hensyn hertil, kan henvises til afgørelsen Iran/2021/17, der er omtalt i afsnit 6.3. Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 465 f.

For så vidt angår bevisbyrden i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen Soma 2020/103, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 468 f.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, kan henvises til afgørelsen Hjem/2021/12, der er omtalt i afsnit 11.5.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra […], Azerbaijan Gharbi, Iran. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI, siden han var 20 år gammel. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han har været politisk aktiv. Subsidiært har han gjort gældende, at han er eksponeret over for de iranske myndigheder i kraft af sine politiske aktiviteter i Danmark. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han, siden han var omkring 20 år gammel, har talt positivt om KDPI. I 2008 undersøgte ansøgeren muligheden for at få sin fars lig udleveret. Ansøgeren fik at vide af myndighederne, at der ville ske ham noget slemt, såfremt han søgte efter sin fars lig. Ansøgeren har ligeledes henvist til, at

han i 2009 deltog i en demonstration i Teheran imod valgsvindel. Ansøgeren forlod demonstrationen, fordi myndighederne begyndte at skyde folk. Ansøgeren har endelig henvist til, at hans bopæl blev opsøgt af fire repræsentanter fra efterretningstjenesten [i slutningen af] 2014. Ansøgeren flygtede ud af huset og ud på gaden, hvor han blev skudt i venstre ben. Ansøgeren blev anholdt og var tilbageholdt i to måneder. Under sin tilbageholdelse blev han udsat for trusler og fysiske overgreb. Ansøgeren blev derefter overført til fængslet i byen […], hvor han var fængslet frem til [efteråret] 2015. Ansøgeren flygtede fra fængslet, mens han var på uledsaget udgang. Ansøgeren udrejste herefter af Iran. Efter den nu foreliggende lægeundersøgelse må det lægges til grund, at Amnesty Internationals lægegruppe har konstateret impressioner i ansøgerens venstre læg, som er forenelige med skudsår, og at dette understøtter ansøgerens forklaring om at være skudt i benet i forbindelse med sin angivelige pågribelse [i slutningen af] 2014. Uanset dette kan Flygtningenævnet fortsat ikke lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet forklaringen herom overordnet fremstår utroværdig. Som følge heraf finder nævnet ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af yderligere undersøgelser af ansøgeren. Nævnet har ved troværdighedsvurderingen lagt vægt på, at ansøgeren ikke har afgivet en blot nogenlunde sandsynlig forklaring på, hvorfor han først i 2014 er blevet pågrebet af de iranske myndigheder med den begrundelse, at han i 2008 har søgt efter sin fars lig, at han i 2009 har deltaget i en demonstration, og at han er trådt i sin fars fodspor. I årene fra 2009 til 2014 har ansøgeren ifølge sin egen forklaring således hverken deltaget i demonstrationer, været medlem af et politisk parti eller på anden måde deltaget i politiske aktiviteter, men alene talt kurdernes sag i sin forretning til kunder, der selv var kurdere, og som overvejende var enige med ham. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har givet en sandsynlig forklaring på, hvorfor han først til Dansk Flygtningehjælp har oplyst, at han i et tilfælde forud for sin angivelige pågribelse er blevet opsøgt og truet af de iranske myndigheder i sin forretning, hvorimod han ikke har oplyst dette under sine samtaler med de danske udlændingemyndigheder. Nævnet finder således, at ansøgerens forklaring under nævnsmødet om, at han ikke ønskede at oplyse dette for ikke at belaste sig yderligere i forbindelse med en eventuel tilbagevenden til Iran, ikke er troværdig. Ansøgeren er således i forbindelse med sine samtaler med de danske udlændingemyndigheder blevet oplyst om, at hans forklaring ikke vil komme til de iranske myndigheders kundskab. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke er eksponeret over for de iranske myndigheder i kraft af de aktiviteter, han har deltaget i i Danmark. Det må således lægges til grund, at ansøgeren siden 2018 har været medlem af KDPI i Danmark og har deltaget i en del aktiviteter, og at ansøgeren optræder på flere billeder, der blandt andet findes på partiets hjemmeside. Ansøgerens navn fremgår imidlertid ikke i forbindelse med de anførte billeder, og ansøgeren indtager efter det oplyste ikke en særlig rolle i partiet eller i de anførte aktiviteter. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han

ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/3

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Georgien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etnisk tjetjenere og muslimer af trosretning fra Pankisi, Georgien. Den mandlige ansøger har oplyst, at han er fra landsbyen […] i Pankisi, Georgien, og at han fra 2016 til 2018 boede i Tbilisi. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun er fra […], og at hun fra 2016 til 2018 boede i Tbilisi. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Georgien, idet han frygter at blive slået ihjel af personer, som formentligt er fra myndighederne, og som har truet ham på livet. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles konflikter og frygten for, at han vil blive slået ihjel. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at nogle ukendte personer trængte ind i ansøgernes hus [i starten af] 2018, og at hans bror, der befandt sig på deres bopæl, blev ført væk. Omkring [to uger senere i] 2018 blev ansøgeren ligeledes hentet af maskerede mennesker i sorte uniformer, der bandt hans hænder, tildækkede hans hoved og førte ham til et ukendt sted. De ville have ansøgeren til at vidne i sagen mod [A]. De oplyste, at sagen vedrørende [A] ikke havde noget med ansøgeren eller hans bror at gøre, men at [A's] ægtefælle var fjern slægtning til den mandlige ansøger. De ville også have ansøgeren til at afgive falsk vidneudsagn i en anden sag vedrørende afdøde [B], som ansøgeren ikke havde noget at gøre med. De ville have ansøgeren til at vidne om, at manden, der var blevet slået ihjel, havde haft en håndgranat i hænderne. De truede med at slå ansøgeren ihjel og sige, at han var terrorist ligesom de personer, som han skulle vidne imod. Ansøgeren blev under tilfangetagelsen slået. Omkring [et nærmere tidspunkt i starten af] 2018 blev ansøgeren igen mødt af samme bil, og han blev sat ind i bilen og spurgt til sin beslutning. Han sagde fortsat nej til at vidne, hvorefter de sagde, at de ville give ham længere tid til at tænke, og de lod ham gå. Omkring [to uger senere i] 2018 blev ansøgeren hentet af samme bil, hans hoved blev tildækket, og han blev ført til samme sted som tidligere. De truede ansøgeren og ville fortsat have ham til at vidne. Ansøgeren nægtede, og de slog og sparkede ham, ligesom de tvang hans hoved ned i en balje med vand. Ansøgeren indvilligede til sidst i at gøre, som de ønskede, og de oplyste, at de ville kontakte ham senere, hvorefter han blev kørt tilbage. Herefter udrejste ansøgerne sammen [omkring to uger senere i] 2018. Til støtte for asylmotivet har den kvindelige ansøger ligeledes blandt andet henvist til, at hendes ægtefælle er blevet truet på livet til at afgive falske vidneudsagn, og at han har været taget med og afhørt, ligesom han er kommet hjem med blodige sår. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer om den mandlige ansøgeres konflikt med de georgiske myndigheder – det være sig

politiet, specialstyrker eller andre – til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgernes forklaringer på nævnsmødet om deres asylmotiv og forløbet forud for udrejsen af hjemlandet er forekommet tillærte og ikke selvoplevede og dermed utroværdige. Nævnet bemærker i den forbindelse, at den mandlige ansøger under nævnsmødet var i stand til at redegøre eksakt for tidsforløbet og datoer, mens han til asylsamtalen, der fandt sted omkring et halvt år efter indrejsen i Danmark, forklarede påfaldende usikkert om tidspunkterne for de angivelige opsøgninger, og at han ikke var i stand til at konkretisere, om det var myndigheder eller privatpersoner, han frygtede. Hertil kommer, at begge ansøgere har forklaret udbyggende om udrejsen fra lufthavnen i Tbilisi. Flygtningenævnet finder endvidere, at det beskrevne hændelsesforløb ikke fremstår sandsynligt henset til ansøgernes baggrund og de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende situationen i ansøgernes hjemområde. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger efter egne oplysninger ikke har været politisk aktiv, aldrig har haft konflikter med og fremstår helt uprofileret i forhold til de georgiske myndigheder, og at han efter sin forklaring ikke havde noget med sagen vedrørende [A] at gøre. Det fremstår således usandsynligt, at den mandlige ansøger af myndighedspersoner skulle være blevet tvunget til at afgive falsk vidneudsagn i denne sag og i en sag mod [B] og af denne grund skulle være efterstræbt af myndighederne. Nævnet finder ikke, at den mandlige ansøgers forklaring om, at det måske skyldtes, at de boede i Tbilisi, hvor begivenhederne fandt sted, at [A's] kone var den mandlige ansøgers mors kusines datter, eller at hans bror tidligere havde hjulpet [A's] kone, forekommer overbevisende. Den omstændighed, at ansøgerne er udrejst legalt gennem lufthavnen i Tbilisi, understøtter heller ikke, at den mandlige ansøger på tidspunktet for udrejsen har været eftersøgt. Nævnet finder i denne forbindelse, at ansøgernes forklaring under nævnsmødet om, at den mandlige ansøgeres pas blev taget og undersøgt i lufthavnen, må afvises som udbyggende. Den mandlige ansøgeres forklaring om, at det må skyldes tolkeproblemer, at dette ikke fremgår af referatet af samtalen med Udlændingestyrelsen, og den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun havde sagt det under samtalen med Udlændingestyrelsen, forekommer ikke troværdigt. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at den mandlige ansøgers forklaring om konflikten med de georgiske myndigheder ikke harmonerer med de generelle baggrundsoplysninger, herunder for tjetjenere, som nævnet er i besiddelse af. Om de generelle baggrundsoplysninger henviser nævnet navnlig til følgende materiale: Human Rights Watch: "World Report 2020 Georgia", 14. januar 2020, Amnesty International, "Human Rights in Eastern Europe and Central Asia – Review of 2019 – Georgia", 16. april 2020, US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2019 – Georgia", 11. marts 2020, Migrationsverket: "Rätts- och säkerhetssektorn", 16. september 2019, Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, "Georgia. The Situation of the Kist Community and the Chechens Georgia", 7. november 2018, samt Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps rapport, "Georgia, ComplaintMechanisms for the Kist Community" fra december 2020, Utri-

kesdepartementet, ”Mänskligarättigheter, demokrati och rättsstatensprinciper i Georgien – situationen per den 31. december 2017”, 28. juni 2018, og Landinfo, ”Georgien: Korrupsjon i politi og rettsvesen”, 9. marts 2017. Flygtningenævnet lægger efter oplysningerne i det anførte materiale til grund, at de retshåndhævende institutioner i Georgien – uanset at der også nævnes eksempler på uforholdsmæssig magtudøvelse – overordnet set fungerer, og at de grundlæggende frihedsrettigheder generelt respekteres i Georgien, ligesom der ikke findes grund til at antage, at de georgiske myndigheder udsætter etniske tjetjenere for tortur. I det omfang ansøgerne mener, at den mandlige ansøger har været udsat for overgreb eller anden uforholdsmæssig magtanvendelse fra de georgiske myndigheder, må ansøgerne henvises til at søge de overordnede georgiske myndigheders bistand i forbindelse med en klage over de myndighedspersoner, der angiveligt skulle have opsøgt den mandlige ansøger og udsat ham for vold og trusler. De generelle forhold for tjetjenere i Georgien kan ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgernes advokat har under sagens behandling i Flygtningenævnet i sit indlæg yderligere henvist til, at ansøgerne endvidere frygter de russiske specialtjenester som følge af beretninger om drab på tjetjenere i udlandet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgernes frygt for de russiske specialtjenester kan føre til, at de meddeles opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en generel frygt, og at det udelukkende beror på deres egen formodning, at de ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for overgreb fra russiske specialtjenester. Sammenfattende har ansøgerne således ikke sandsynliggjort, at de har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Geor/2021/2

Nævnet **stadfæstede i april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Colombia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er colombianske statsborgere og kristne af trosretning fra Palmira, Colombia. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Colombia frygter, at de vil blive dræbt af en person ved navn [A] fra banden Los Rastrojos på grund af en uafsluttet konflikt mellem [A] og den mandlige ansøgers søster [B], som nu befinder sig i Danmark. Den mandlige ansøger har til støtte for asylmotivet oplyst, at hans søster [B] blev voldtaget af [A] [i begyndelsen af] 2010, hvorefter hun flygtede til Ecuador og anmeldte voldtægten til myndighederne. Ansøgerne blev boende i Colombia, og oplevede ikke problemer før [foråret] 2014, hvor [A] og en anden mand på en motorcykel opsøgte dem på deres bopæl om natten. De skød, smadrede ruder og spurgte efter [B]. [I foråret] 2014 indgav den mandlige ansøgers bror en anmeldelse om episoden til myndighederne i Colombia. Ansøgerne flygtede herefter til Ecuador. I [sommeren] 2014 flyttede ansøgerne tilbage til Colombia, hvor de ikke oplevede problemer frem til [efteråret] 2019, hvor den mandlige ansøgers an-

den søster [C]s ægtefælle blev overfaldet af [A], og han havde samtidig truet ham med, de ville blive slået ihjel, hvis de ikke oplyste, hvor [B] befandt sig. Den mandlige ansøger har videre oplyst, at han efter sin ankomst til Danmark har fået fortalt af den kvindelige ansøger, at hun en dag i 2018 eller 2019 mødte [A] på gaden, hvor han havde truet hende. Den kvindelige ansøger har til støtte for asylmotivet oplyst, at den mandlige ansøgers søster [B] blev voldtaget af [A] i 2010. Den kvindelige ansøger har videre oplyst, at ansøgerne [i foråret] 2014 blev opsøgt af [A] samt et ukendt antal andre personer på motorcykler på deres bopæl, og at der blev kastet sten og affyret skud. Episoden blev [i foråret] 2014 anmeldt af den mandlige ansøgers bror til myndighederne i Colombia, hvorefter ansøgerne flygtede til Ecuador. Ansøgerne boede i Ecuador i ni måneder, hvorefter de rejste tilbage til Colombia. Ansøgerne oplevede ikke problemer i Colombia før [efteråret] 2019, hvor [A] opsøgte hende på en motorcykel på gaden, og med en pistol truede hende til at oplyse, hvor den mandlige ansøgers søster [B] befandt sig. Endelig har den kvindelige ansøger oplyst, at den mandlige ansøgers søster [C]s ægtefælle [i efteråret] 2019 blev overfaldet af [A], og at han samtidig havde truet ham med, at han skulle fortælle, hvor [B] befandt sig. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer til grund, idet ansøgerne har forklaret divergerende og afglidende på en række spørgsmål, der er centrale for deres asylmotiv. Forklaringerne fremstår derfor som konstruerede til lejligheden. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klagerne i Colombia har en konflikt med den mandlige ansøgeres søster, [B]s, ekskæreste, [A], eller med den gruppering, han angiveligt er en del af. Den mandlige ansøger har således blandt andet forklaret divergerende og afglidende om i hvilket land, [B] indgav anmeldelsen om voldtægt, ligesom han og hans søster [C] har afgivet skiftende forklaringer om, hvem der var til stede, da deres bolig i Colombia blev opsøgt. Endvidere har ansøgerne forklaret divergerende om, hvornår den mandlige ansøger fik oplyst, at den kvindelige ansøger i [efteråret] 2019 var blevet opsøgt af [A] i en park. Flygtningenævnet har endvidere navnlig lagt vægt på, at ansøgerne og [C] har forklaret divergerende og usammenhængende om, hvornår de og deres øvrige familiemedlemmer har befundet sig i Ecuador. Den mandlige ansøger har således for Flygtningenævnet forklaret, at hans mors udrejse til Ecuador ikke havde noget med [B]s problemer med ekskæresten at gøre, mens [C] har forklaret, at moderen udrejste sammen med deres to søstre [B] og [D] for at søge asyl på grund af forfølgelse fra [B]s ekskæreste og hans gruppe. Det bemærkes, at den kvindelige ansøger for Flygtningenævnet har forklaret, at den mandlige ansøgers far også opholdt sig i Ecuador, hvilket hverken den mandlige ansøger eller [C] har forklaret om, ligesom den kvindelige ansøger for Flygtningenævnet har oplyst, at [E] ikke er den mandlige ansøgers bror, men [B]s ekskæreste. Flygtningenævnet har yderligere lagt vægt på, at [C]s ekskæreste, der angiveligt var blevet truet og udsat for vold af den gruppering, som [B]s ekskæreste var medlem af, og som ansøgerne frygter, ikke søgte asyl i Tyskland, men rejste tilbage til Colombia, da han ikke kunne indrejse i Danmark, ligesom der er lagt vægt på, at ansøgerne,

selv om de havde penge nok, ventede to måneder med at forlade Colombia, da der på det tidspunkt var billigere flybilletter. Sammenfattende finder Flygtningenævnet således, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colo/2021/8

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [A], Ankara-provinsen, Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive anholdt af de tyrkiske myndigheder, idet han sympatiserer med Gülen-bevægelsen og har udført arbejde for firmaer, der støtter Gülen-bevægelsen. Han har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles brødre, idet han er blevet muslimsk viet med en anden kvinde. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden 2009 har været interesseret i Gülen-bevægelsen, og at han i 2016 eller 2017 fandt ud af, at hans firma udførte arbejde for firmaer, der var tilknyttet Gülen-bevægelsen. Ansøgeren fik at vide, at en person fra et af firmaerne var blevet fængslet, idet han havde samarbejdet med bevægelsen, og at ansøgeren ville blive anholdt grundet sit samarbejde med denne person. [Primo] 2018 udrejste ansøgeren af Tyrkiet til Tyskland på et visum, og han har oplyst, at hans ægtefælle efter hans udrejse er blevet opsøgt flere gange grundet ham, og at hans søn har fået oplyst, at politiet kræver ansøgeren idømt en fængselsstraf på mellem otte måneder og tre år. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i Tyskland blev islamisk viet med en georgisk kvinde, og at hans første ægtefælles brødre fandt ud af det og truede med at slå ansøgeren ihjel. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket som følge af, at han [ultimo] 2020 over for de danske udlændingemyndigheder har fremlagt et falsk litauisk ID-kort og et falsk litauisk kørekort med henblik på at opnå et EU-opholdskort. Flygtningenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin sympatisering med Gülen-bevægelsen, og hvilke firmaer med tilknytning til Gülen-bevægelsen hans firma har udført arbejde for. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvem der først fortalte ham, at myndighederne var interesseret i ham, og om hvor mange gange myndighederne har været på hans ægtefælles bopæl i Tyrkiet. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren først udrejste af Tyrkiet flere måneder efter, at

hans angiveligt blev bekendt med risikoen for anholdelse, og at han i denne periode ikke oplevede problemer med myndighederne. Flygtningenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren udrejste legalt og problemfrit af Tyrkiet via lufthavnen i Istanbul. Flygtningenævnet finder, at dette tyder på, at ansøgeren ikke har en alvorlig konflikt med myndighederne. Flygtningenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren hverken søgte asyl, da han kom til Tyskland [primo] 2018, eller da han kom til Danmark i [sommeren] 2020, men først i forbindelse med, at han blev anholdt [ultimo] 2020. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at han havde yderligere et asylmotiv hidrørende fra en konflikt med ansøgerens tyrkiske ægtefælles brødre som følge af, at ansøgeren i Tyskland er blevet muslimsk viet til en georgisk kvinde. Flygtningenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvem der fortalte hans tyrkiske ægtefælle om, at han havde fået en ny ægtefælle i Tyskland, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt det var ham, der ringede til ægtefællens brødre, eller omvendt, og hvilke trusler brødrene fremsatte over for ansøgeren. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har svaret afglidende på spørgsmålene. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2021/11

Som eksempler på sager, hvori ansøgerne har påberåbt sig konversion til kristendommen som asylmotiv, og hvori Flygtningenævnet har fundet, at ansøgernes generelle troværdighed har været svækket af, at nævnet har tilsidesat ansøgernes forklaringer om konflikter i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og kristen konvertit fra [By], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller forfulgt af de iranske myndigheder, idet hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun fik interesse for kristendommen i Iran i efteråret 2018, hvor en veninde, [navn på veninde], gav hende noget kristent materiale på et usb-stik. Ansøgeren har videre oplyst, at hun herefter sammen med [navn på veninde] besøgte flere huskirkefællesskaber. Ansøger har endvidere oplyst, at hun konverterede [i foråret] 2019 under et møde i huskirken. Ansøgeren har afslutningsvist oplyst, at hun [i sommeren] 2019 så, at [navn på veninde] og en anden deltager i huskirken blev anholdt foran huskirken. Ansøger hastede derfra og udrejste samme dag af Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring

om sin konversion til kristendommen, der skulle være sket i Iran, til grund. Ansøgerens generelle troværdighed er svækket, da hun har givet bevidst urigtige oplysninger overfor de græske myndigheder om, at hun var gift med en navngivet person, hun var sammen med, i Grækenland. Dertil kommer, at hun overfor dansk politi [i vinteren] 2019 fastholdt, at hun var identisk med en navngiven statsborger i [land], hvis [lands] nationalitetspas, hun forsøgte at anvende ved sin udrejse af Danmark, hvilket hun har modtaget en dom for personelfalsk vedrørende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har givet divergerende oplysninger om, hvad veninden [navn på veninde] udleverede til hende på et USB-stik, idet hun til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2020 forklarede, at hun fik biblen på et usb-stik, mens hun til asylsamtalen [i efteråret] 2020 oplyste, at hun fik nogle filer med vers på usb-stikket – ikke biblen. Nævnet finder det heller ikke troværdigt, at ansøgeren [i sommeren] 2019 så [navn på veninde] og en anden deltager i huskirken blive anholdt foran huskirken kl. ca. 12, at hun bestilte flybillet kl. ca. 14, og at hun samme dag kl. ca. 18 udrejste af Iran via Tehran lufthavn. Henset til, at hun var bange for henrettelse eller anholdelse i Iran og frygtede at være eftersøgt, fremstår dette ikke troværdigt, henset til, at hun udrejste legalt og problemfrit fra Tehran lufthavn med ægte pas, der blev kontrolleret af blandt andet revolutionsgarden. Den manglende troværdighed med hensyn til ansøgers forklaring om sin konversion til kristendommen, anholdelsen af veninden [navn på veninde] og en anden person fra huskirken, og at hun er eftersøgt af de iranske myndigheder understreges endvidere af, at ansøgeren under politiafhøringen [i vinteren] 2019, som hun har fået oplæst, translateret af tolk og underskrevet, har oplyst om evt. uoverensstemmelser med myndigheder eller andre personer i hjemlandet, at hun ikke var politisk forfulgt og ville ikke lide overlast i hjemlandet. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgerens viden om kristendommen under samtalerne med Udlændingestyrelsen fremstod begrænset. Hun kunne blandt andet ikke redegøre nærmere for, hvad der vakte hendes interesse for at komme i huskirken. Endvidere kunne hun ikke forklare nærmere om, hvad der foregik i huskirken, og hvad hun havde lært under sine besøg i huskirken. Ansøgers forklaring under nævnsmødet om kristendommens betydning for hende og hendes bevæggrunde for at konvertere, herunder hendes indre overbevisning, fremstår indstuderet og konstrueret. Det forhold, at ansøgeren under nævnsmødet demonstrerede et udmærket kendskab til kristendommen kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøger på baggrund af en indre overbevisning reelt er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet lægger i øvrigt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at iranere som har søgt asyl uden for Iran, sandsynligvis ikke vil blive forfulgt af myndighederne ved en tilbagevenden til Iran på baggrund af aktiviteter foretaget uden for Iran, også selvom aktiviteterne relaterer sig til en asylansøgning, herunder konvertering til kristendommen. Der henvises til DFAT Country Information Report, udgivet den 7. juni 2018. Der henvises endvidere til Dansk Flygtningehjælps rapport "House Churches and Converts" udgivet i februar 2018, hvoraf det

fremgår, at de iranske myndigheder er klar over, at iranske asylansøgere, der har søgt asyl på baggrund af konvertering, ikke vil blive retsforfulgt herfor ved en tilbagevenden til Iran. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2021/51

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Mahabad, Iran. Ansøgeren er født sunnimuslim, men har oplyst, at han er konverteret til armensk ortodoks kristendom. Ansøgeren har været aktiv for KDPI siden 2008. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet, udsat for tortur og slået ihjel af de iranske myndigheder, da han er konverteret til kristendommen, og fordi han har været aktiv for PDKI. Ansøgeren frygter endvidere de iranske myndigheder, på baggrund af en verserende retssag, hvor han verbalt har forulempet en mullah. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han rejste tilbage til Iran i 2008, hvor han startede en virksomhed. En aften var ansøgeren fuld sammen med en kollega, og ansøgeren betroede kollegaen, at ansøgeren ønskede at arbejde for PDKI. Kollegaen begyndte herefter at smugle varer til ansøgerens virksomhed, som blev videredistribueret til iransk Kurdistan. Ansøgeren uddelte politisk materiale tre til fire gange. Ansøgeren og ansøgerens fætter blev opdaget en aften. Ansøgerens fætter blev skudt i benet, men det lykkedes ansøgeren at flygte og udrejste derefter til England i 2014. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren videre henvist til, at han konverterede til kristendommen, da han opholdt sig i [by i England] og ønskede at tage afstand til Daesh. Ansøgeren rejste tilbage til Iran i 2015/2016, da ansøgerens fætter var blevet fængslet, og ansøgeren blev oplyst, at fætteren vil blive løsladt, hvis ansøgeren rejste tilbage og betalte en bøde. Omkring en måned efter ansøgerens indrejse, blev ansøgeren anholdt og idømt en fængselsstraf på 18 måneders fængsel, 100 piskeslag samt en bøde på 80 millioner tomaner for at havde uddelt politisk materiale. 6-7 måneder efter at han havde afsonet, mødte ansøgeren en pige på universitetet i Mahabad, som han blev forlovet med. Pigen var armensk ortodoks, og på hendes families befaling konverterede ansøgeren til armensk ortodoks kristendom. Omkring tre uger efter ansøgerens forlovelsesfest, blev ansøgeren igen anholdt og afsonede sammenlagt omkring otte måneders fængsel, hvor ansøgeren blev udsat for tortur. Det var pga. ansøgers forlovedes fætter, som havde kontaktet politiet og havde fortalt dem, at ansøger var konverteret. Ansøgeren blev løsladt, da ansøgerens farbror betalte 500 millioner tomaner i kaution. Cirka en uge efter at ansøger var ude af fængslet kontaktede ansøgers forlovede ham og fortalte, at hendes fætter havde kontaktet hendes familie for at få fat på filmoptagelse, hvor han konverterede, men fætteren havde ikke fået filmen. Ansøgeren udrejste heref-

ter fra Iran i december 2019. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens angivelige konvertering til kristendommen til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgerens angivelige konversion er udtryk for en reel indre overbevisning om konvertering til kristendommen. Der er herved henset til, at ansøgeren ikke har været i stand til på en overbevisende måde at redegøre for sin indre afklaringsproces og baggrund for at konvertere. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring om årsagen til sin konversation har fremstået ureflekteret og usammenhængende. Det fremgår bl.a. af samtalereferat af [sommeren] 2021, at ansøger har forklaret, at han ikke er blevet døbt. Det var meningen, at han skulle døbes på asylcenteret i [by i Danmark], men det var for koldt. Han har en meget begrænset viden om kristendommen, og han har f.eks. forklaret, at der står i de ti bud, at man ikke må spise med venstre hånd. Han har endvidere forklaret, at han ikke har fejret de kristne højtider. Han synes ikke, at man skal reklamere for sin religion. Han har ikke redegjort nærmere for konversionen for Flygtningenævnet. Herefter og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af en indre overbevisning er konverteret til kristendommen med et heraf følgende behov for at praktisere kristendommen. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens angivelige konversion ikke er reel, men er et udtryk for at skabe et opholdsgrundlag i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at dette generelt svækker ansøgerens troværdighed. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens asylmotiv vedrørende hans politiske aktiviteter for PDKI alene beror på hans egen forklaring. Efter hans egen forklaring har hans politiske aktiviteter været begrænsede – Han uddelte politisk materiale 3-4 gange. Han har desuden hertil selv forklaret, at han allerede har afsonet sin straf på 18 måneders fængsel for sine angivelige politiske aktiviteter. Ansøgerens forklaring om hans angivelige verbale forulempelse af en mullah skete, mens han afsonede i fængslet for anden gang og angiveligt på grund af konversionen. Han har forklaret uddybende for Flygtningenævnet om, hvornår og hvor mange episoder der var med mullahen. Han blev efterfølgende løsladt, og ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at dette forhold har en sådan karakter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil befinde sig i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren har i forbindelse med mødet i Flygtningenævnet yderligere henvist til, at han frygter at vende tilbage til Iran grundet faderens politiske aktiviteter fra perioden, hvor faderen boede i Iran. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ansøgeren selv som voksen vendte tilbage til Iran efterfølgende og boede der i en årrække, uden at det havde konsekvenser for ham, at hans far havde været politisk aktiv. Samlet set har ansøgeren herefter ikke anført omstændigheder, som kan begrunde, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse."
Iran/2021/73

Som eksempel på sager, hvor nævnet har lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet forskellige forklaringer til udenlandske og danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk jutt og sunnimuslim af trosretning fra Sialkot, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter sin fætters familie samt de personer, som har slået ansøgerens fætter ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fætter blev ramt af skud på ansøgerens bopæl, og at fætterens familie efterfølgende anklagede ansøgerens familie for at have slået fætteren ihjel. Ansøgeren har videre forklaret, at ansøgerens fætters familie blev opsøgt af de personer, som havde affyret skuddene mod ansøgerens fætter, og truet med, at de ville blive slået ihjel, hvis de fortalte til politiet, hvem der stod bag mordet på fætteren. Ansøgeren har endvidere forklaret, at sagen blev indbragt for retten, hvor ansøgerens bror i første instans blev dømt for mordet på fætteren, mens ansøgeren blev frifundet. I anden instans blev både ansøgerens bror og ansøgeren frifundet. Endelig har ansøgeren forklaret, at ansøgeren og ansøgerens bror efter retssagen blev opsøgt og truet af de personer, som havde affyret skuddene mod fætteren, ligesom fætterens familie fortsat tror, at det var ansøgeren og ansøgerens bror, som slog fætteren ihjel. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at det generelt svækker klagerens troværdighed, at han har forklaret udbyggende og forskelligt om sine asylmotiver, og herunder ved asylsamtalen har erkendt, at hans tidligere påberåbte asylmotiv om konversion til kristendommen var opdigtet, og at hans forklaring til [myndighederne i to andre europæiske lande] om, at han var forfulgt at Taliban, der ville bruge ham i forbindelse med selvmordsbomber, heller ikke var sand. Hertil kommer, at klageren har forklaret forskelligt på en række centrale punkter. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren til de danske [og de to øvrige europæiske landes] myndigheder har forklaret forskelligt om, hvem der slog klagerens fætter ihjel, herunder at han til [myndighederne i de to andre europæiske lande] har forklaret, at Taleban slog fætteren ihjel, mens han til de danske myndigheder har forklaret, at hans fætter blev slået ihjel af fire navngivne personer, som ikke tilhørte nogen gruppe, men som var kendt for kriminalitet. Han har endvidere forklaret forskelligt om baggrunden for, at fætteren blev slået ihjel og om tidspunktet for episoden. Klageren har også forklaret forskelligt og udbyggende om, hvorvidt han blev straffet med 25 års fængsel for drabet på fætteren, idet klageren til oplysnings- og motivsamtalen angav som asylmotiv, at han var idømt 25 års fængsel og derfor frygtede bl.a. politiet, mens han til asylsamtalen forklarede, at han blev frikendt, mens hans bror blev dømt for drabet, men senere blev frikendt i ankesagen. Under mødet i nævnet har han forklaret, at han blev løsladt mod kaution, og at hans bror fortsat er i fængsel. Endvidere

har klageren, som det nærmere fremgår af Udlændingestyrelsen afgørelse, forklaret forskelligt om, hvorvidt klagerens familie også var blevet slået ihjel. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at det forekommer utroværdigt, at klagerens fætters familie skulle mistænke klageren for at stå bag drabet på klagerens fætter, når klageren samtidig ved asylsamtalen forklarede, at fætterens familie var blevet truet til ikke at angive de fire navngivne gerningsmænd. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger vurderer Flygtningenævnet, at den generelle situation i Pakistan ikke i sig selv er asylbegrundende. Da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at han i hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2021/8

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgernes forklaringer helt eller delvist til grund og meddelt opholdstilladelse, kan henvises til de afgørelser, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 489 ff. Fra praksis i beretningsåret kan henvises til afgørelserne Iran/2021/32 og Iran/2021/56, der er omtalt i afsnit 4.2.1.1. og Irak/2021/20, der er omtalt i afsnit 4.2.2.1.

Som eksempel på en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, hvor Flygtningenævnet har lagt klagernes forklaring til grund, men ikke fundet, at de pågældende som følge af selvstændige asylmotiver ved en tilbagevenden til hjemlandet på tidspunktet for nævnets afgørelse opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §7 kan henvises til:

Nævnet **omgjorde** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Syrien, således at vedkommende fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne er etniske kurdere og sunnimuslimer fra Syrien. I 2004 flyttede klagerne fra Al-Hasakah til Damaskus, og de har således boet i Damaskus 11 år inden udrejsen af Syrien i 2014. Klagerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, under henvisning til de generelle forhold i Syrien, og opholdstilladelsen blev meddelt med henblik på midlertidigt ophold. Under den oprindelige asylsag henviste klagerne som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold i landet, herunder krigen, urolighederne og bombardementerne samt ISIL. Klagerne henviste yderligere til, at de frygtede at blive anholdt, idet de har hjulpet deres sønner, der er i den militærpligtige alder, med at flygte ud af landet. Udlændingestyrelsen har [i slutningen af] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 11, stk.

2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelserne ikke længere er til stede. Styrelsen har i den forbindelse lagt vægt på, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus. Forbedringen må antages ikke at være af helt midlertidig karakter, hvorfor klagerne ved en tilbagevenden til Damaskus ikke vil befinde sig i en reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. I forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse har klagerne gjort gældende, at de ikke skal vurderes i forhold til Damaskus, da de oprindeligt er fra al-Hasakah og alene har boet i Damaskus i en kortere årrække. Klagerne har alene familiemæssig tilknytning til al-Hasakah, og det vil være vanskelig for dem at genetablere sig i Damaskus, da han oprindeligt ikke er fra byen. Herudover taler familien primært kurmanji, og de taler arabisk begrænset. Klageren har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder henset til, at [E] og [F] har unddraget sig værnepligt, ligesom [G] nu er i den militærpligtige alder. Herudover har [E], der opholder sig i Tyrkiet, unddraget sig en genindkaldelse til militæret. Endvidere har klagerne henvist til, at de er udrejst illegalt af Syrien, hvilket vil medføre problemer for dem. Klagerne har yderligere henvist til, at den mandlige klager som etnisk kurder vil være i risiko for overgreb som følge af sin etnicitet, ligesom det faktum at de kommer fra al-Hasakah vil medføre, at de betragtes som værende fra et oprørskontrolleret område med forbindelser til YPG. Efter en samlet bedømmelse af klagernes forklaringer finder Flygtningenævnet, at det kan lægges til grund, at klagerne havde ophold i Damaskus frem til udrejsen af Syrien i 2014. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at den mandlige klager i samtalen [foråret] 2016 med Udlændingestyrelsen forklarede, at han de seneste 11 år frem til udrejsen af Syrien boede i Damaskus i en lejlighed. Han forklarede videre, at han, inden han sammen med sin ægtefælle og deres tre yngste børn krydsede grænsen til Tyrkiet, opholdt sig en måneds tid i den kurdiske provins Al-Hakasah. Den kvindelige ansøger forklarede i samtalen [i efteråret] 2016 med Udlændingestyrelsen, at hun sammen med sin ægtefælle og børn i 2005 flyttede til Damaskus, hvor ægtefællen arbejdede som chauffør, indtil deres udrejse i [efteråret] 2014. Hun forklarede videre, at hun sammen med sin ægtefælle og tre yngste børn kørte i bus fra Damaskus til [landsby] ved grænsen til Tyrkiet, hvor den mandlige klager kontaktede en menneskesmugler, der viste dem vejen over grænsen til Tyrkiet. Den kvindelige ansøger har videre forklaret, at klagernes søn [E] blev indkaldt til militæret i [sommeren] 2011, hvorefter han skjulte sig hos familie i [landsby] og Al-Hakasah, samt at hun ikke så ham fra [sommeren] 2011 til [efteråret] 2014. Endelig forklarede hun, at sidste gang personer fra militæret opsøgte hjemmet for at finde sønnerne [E] og [F], var to dage, inden hun udrejste af Syrien. Til samtalen [i efteråret] 2019 forklarede hun på ny, at hun rejste med bus fra Damaskus til [landsby] sammen med sin ægtefælle og sine yngste børn. Heroverfor kan klagernes efterfølgende forklaringer om, at de ikke havde bopæl i Damaskus, og at den kvindelige ansøger og de yngste sønner på et tidligere

tidspunkt havde taget ophold i al-Hakasah ikke tillægges betydning. Det kan endvidere ikke lægges til grund, at klagerne opholdt sig illegalt i Damaskus. Nævnet lægger herved vægt på, at klagerne ikke har forklaret herom ved samtalerne i [foråret] 2016. Efter klagernes forklaringer kan det endvidere lægges til grund, at klagerne ikke har oplevet problemer fra myndighederne i anledning af deres ophold i Damaskus de gange myndighederne var på deres adresse for at høre til klagernes ældste sønner. Af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræder Flygtningenævnet, at klagerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Syrien er i risiko for individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet lægger således vægt på, at klagerne, hverken ved samtalerne [i foråret] 2016 eller samtalerne [i efteråret] 2019 med Udlændingestyrelsen har forklaret om medlemskab af eller aktiviteter for politiske organisationer, ligesom klagerne ikke har forklaret om konflikter med myndighederne eller religiøse eller kriminelle grupperinger i Syrien. Den omstændighed, at klagerne frygter de syriske myndigheder, fordi klagernes tre voksne sønner i Danmark og Tyrkiet har unddraget sig militærtjeneste, og klagernes søns [A] heller ikke ønsker at udføre militærtjeneste, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det fremgår af Udlændingestyrelsens rapport fra maj 2020 – "Syria – Military Service" – at familiemedlemmer til mænd, der har unddraget sig militærtjeneste, ikke er udsat for overgreb, medmindre der er tale om særligt profilerede personer. Der er ikke grundlag for at antage, at klagernes sønner er særligt profilerede i forhold til de syriske myndigheder. Klagernes forklaringer om de syriske myndigheders opsøgninger af klagernes bopæl, inden deres udrejse af Syrien kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at klagerne har forklaret forskelligt om opsøgningerne af bopælen. Den kvindelige klager forklarede til samtalen [i foråret] 2016, at myndighederne, efter sønnerne var stukket af til [landsby], kom til bopælen omkring to gange om måneden, hvor de spurgte efter sønnerne, gik rundt i huset, og gik igen uden at sige noget. Hun forklarede videre, at myndighedspersonerne hver gang spurgte om det samme og gjorde det samme. Hun kan kun huske én gang, hvor myndighederne kom, hvor hendes ægtefælle var hjemme. Endelig forklarede hun, at myndighederne aldrig udsatte hende eller familien for noget ubehageligt eller har gjort dem noget. Til samtalen [i efteråret] 2019 forklarede hun bl.a., at når myndighederne kom til bopælen var det kun hende, hendes datter og svigerdatter, der var hjemme, mændene, herunder hendes ægtefælle var ikke hjemme. Til samtalen [i foråret] 2016 forklarede den mandlige klager forespurgt, om han var blevet opsøgt eller truet af nogen art i forbindelse med, at han have hjulpet sine sønner med at flygte fra landet, at han ikke på nogen måde var blevet opsøgt af myndighederne inden sin udrejse, da han havde anmodet om udsættelse af sine sønners værnepligt. Den mandlige klager bekræftede endvidere, at det ikke havde haft nogen konsekvenser for ham, at hans sønner i den militærpligtige alder flygtede før ham. Til samtalen [i efteråret] 2019 forklarede han, at bopælen i Damaskus var opsøgt og ransaget mange gange, men det var en generel ting

og helt tilfældigt og ikke have noget med ham, familien eller han sønner at gøre. Han forklarede videre, at han selv var hjemme to gange, mens det skete. Han forklarede herefter, at myndighederne spurgte til hans id-kort, og hvad han lavede i Damaskus. De spurgte også ind til sønnerne, og han svarede dem, at han ikke vidste, hvor de var, hvilket myndigheder blev utilfredse med og gik igen. De to opsøgninger fandt sted i den sidste periode, hvor han opholdt sig i Damaskus. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den mandlige klager har ydet sønnerne [E] og [F] en sådan bistand ved deres udrejse af Syrien, at han derved er kommet i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Klagerne har i øvrigt forklaret forskelligt om deres sønners udrejse, og nævnet kan henvise til Udlændingestyrelsens afgørelse. På den baggrund og under hensyn til, at klagerne, uanset at de er kurdere, ikke oplevede alvorlige konflikter med myndighederne i den periode på omkring tre år, hvor klagerne og familien opholdt sig i Damaskus, efter sønnerne udrejste, finder Flygtningenævnet, at klagerne ikke har sandsynliggjort, at de var kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de syriske myndigheder ved udrejsen i [efteråret] 2014. Flygtningenævnet har ved vurderingen af forklaringerne været opmærksom på, at klagerne har oplyst om problemer ved tolkningen ved samtalerne med Udlændingestyrelsen, men nævnet finder ikke, at dette kan føre til en anden vurdering, idet klagerne har fået gennemgået referaterne af samtalerne med Udlændingestyrelsen uden at fremkomme med bemærkninger hertil. Nævnet har ved vurderingen af forklaringerne også været opmærksom på klagernes helbredsmæssige forhold, herunder at den kvindelige klager lider af [sygdom], og at den mandlige klager har symptomer på [sygdom]. Den omstændighed, at klagerne sammen med deres fem yngste børn er udrejst illegalt af Syrien kan af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen heller ikke begrunde, at klagerne meddeles opholdstilladelse. Nævnet skal endvidere henvise til Landinfos Temanotat "Syria Retur fra utlandet" af 10. februar 2020 og EASOs Country of Origin "Syria Situation of returnees from abroad" fra juni 2021[…] Syri/2021/170.

For så vidt angår den del af afgørelsen, Syri/2021/170, der vedrører konsekvensstatus, henvises til afsnit 5.8.

Som eksempler på spontansager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgerens forklaring helt eller delvist til grund, men ikke fundet, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Saida, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men ansøger har deltaget i demonstrationer mod islamistiske grupper. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter [B-familien], idet ansøgeren er blevet beskyldt for at have slået [A] ihjel. Til støtte for asylmotivet har ansøgeren oplyst, at [A] et år forinden havde slået ansøgerens farbror ihjel under en skududveksling mellem [B-familien] og [C]. Ansøgeren var tæt tilknyttet sin farbror, hvorfor ansøgeren udviklede opbyggede et had til [B-familien] og talte dårligt om dem til sin omgangskreds. Omkring et år senere døde [A] af en overdosis, men [B-familien] beskyldte ansøgeren for at have slået ham ihjel. Ansøgeren modtog herefter trusler fra familie via venner og bekendte, men han modtog aldrig trusler direkte fra dem. Den sidste trussel modtog ansøgeren en til to år før sin udrejse af Libanon. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han har deltaget i mange demonstrationer mod Fatah og andre militante grupper, herunder […] islamistiske gruppe. Under en demonstration blev der skudt mod demonstranterne, og ansøgeren blev skudt mellem benene uden at blive ramt. Ansøgeren har under demonstrationerne kaldt dem for terrorister. Ansøgeren har som asylmotiv ydermere henvist til, at der i 2014/2015 opstod en konflikt mellem [D's] gruppering, Ansar Allah, og Fatah, idet en person med relation til Fatah slog [D's] nevø ihjel. Ansøgerens og [D's] familier er beslægtede, og flere af ansøgerens slægtninge har deltaget i Ansar Allahs konflikt. Ansøgeren er på et tidspunkt blevet truet med en pistol af en person, der troede, at ansøgeren var relateret til [D]. Da pågældende fandt ud af, at ansøgeren ikke var en del af konflikten, trak han sin pistol. I 2018 eskalerede konflikten mellem Ansar Allah og Fatah, og Fatah begyndte at skyde efter [D's] folk. Ansøgeren valgte herefter af forlade Libanon, idet ansøgeren og hans far vurderede, at det var for farligt at blive. Flygtningenævnet bemærker, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandat-området, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, "at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operations-område." Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandat-området, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen. Ansøgeren har forklaret konsistent om sine asylmotiver i samtalerne [i begyndelsen af] 2020 og [i begyndelsen af] 2021, og Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet vurderer imidlertid ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens konflikter ikke har et omfang og en intensitet, at de kan begrunde, at ansøgeren

meddeles asyl. Nævnet vurderer således, at konflikterne ikke har gjort det nødvendigt for ansøgeren at forlade området, eller at han som følge af en konflikt er afskåret fra at vende tilbage. Ved vurderingen af ansøgerens konflikt med [B-familien] lægger Flygtningenævnet vægt på de samme omstændigheder, som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, herunder at konflikten begyndte i 2012, at ansøgeren kun har modtaget indirekte trusler fra [B-familien], som ikke har fulgt op på disse, og at ansøgeren modtog de seneste trusler 1-2 år, inden udrejsen af Libanon i [efteråret] 2018. Ved vurderingen af ansøgerens konflikt med Ansar Allah og […] islamiske gruppe lægger Flygtningenævnet også vægt på de samme omstændigheder, som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, herunder at det ved en konkret episode, hvor ansøgeren blev truet med en pistol, blev respekteret, at ansøgeren ikke var en del af konflikten. Det, som ansøgeren har forklaret for Flygtningenævnet kan ikke føre til en anden vurdering. For så vidt angår ansøgerens frygt for, at han ved en tilbagevenden ikke vil være beskyttet af Ansar Allah, fordi han udrejste i 2018 for ikke at blive involveret i Ansar Allahs konflikt med Fatah, bemærker nævnet, at det alene beror på ansøgerens formodning, at hans forhold til Ansar Allah skulle indebære en trussel mod ansøgerens sikkerhed. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon kan være svære, såvel sikkerhedsmæssigt, som socioøkonomisk, men at disse forhold ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. Uanset det fremstår vanskeligt at arrangere en udrejse til Libanon fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport marts 2020, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, blandt andet, at et europæisk land er lykkedes med at returnere 18 afviste asylansøgere til Libanon, og at disse alle var frivillige tilbagevendende. Endvidere fremgår: "in cases of voluntary return of PRLs (Palestinian Refugees from Lebanon) in which no foreign authorities were involved in the process of return, the MFA (Ministry of Foreign Affairs and Emigrants) would approve the returns to Lebanon." Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren havde et libanesisk id-kort ved indrejsen i Danmark. Det, som ansøgeren har anført for Flygtningenævnet, herunder om de vanskelige økonomiske forhold for UNRWA og to afgørelser af henholdsvis 24. august 2020 og 4. juni 2021 fra henholdsvis Tribunal in The Hague og The Court of The Hague, kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil befinde sig i en sådan personlig usikkerhedstilstand, at det er umuligt for UNRWA at sikre ansøgeren levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave. På ovennævnte baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., men at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet han ikke er afskåret fra at vende tilbage til Libanon, hvor han har adgang til UNRWAs beskyttelse og bistand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2021/40

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt fire børn fra Georgien. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk tjetjener og sunnimuslim af trosretning fra [landsby A], Georgien. Den mandlige ansøger har været medlem af partiet [partinavn], hvilket han udmeldte sig af i 2019. Den kvindelige ansøger er etnisk tjetjener og muslim af trosretning. Hun er fra [landsby B], Georgien, hvorefter hun flyttede sammen med sin ægtefælle i [landsby A], Georgien. Efter ægtefællens konflikter opstod, flyttede ansøgeren på ny til [landsby B], Georgien. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter de georgiske myndigheder. Han har yderligere henvist til, at han frygter en person ved navn [A]. Den mandlige ansøger har til støtte for sin frygt for myndighederne oplyst, at ansøgeren deltog i en demonstration mod opførelsen af et vandkraftværk i sin hjemby, hvorefter han blev indkaldt til en afhøring. Under afhøringen blev ansøgeren bedt om at samarbejde med myndighederne om at skaffe informationer om andre lokalpersoner. Ansøgeren fik besked på, at han ville blive fængslet, såfremt han ikke samarbejdede med myndighederne, hvorfor han indvilligede, men han har ikke efterfølgende hjulpet myndighederne. Den mandlige ansøger har til støtte for sin frygt for [A] oplyst, at hans bror har en konflikt med [A], fordi broren fik et barn med en kvinde, som [A] tvangsgiftede sig med. [A] ønsker derfor blodhævn over ansøgerens bror og ellers ansøgeren, hans far eller hans brødre. Ansøgeren har videre oplyst, at han af [A] er blevet overfaldet, hvor han blev stukket to gange med en kniv og truet på livet. [A] og hans familie har efter ansøgeren og hans families udrejse af Georgien opsøgt ansøgerens farbror, hvor [A] har oplyst, at han vil slå ansøgeren, hans far og brødre ihjel. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter myndighederne på baggrund af sin ægtefælles konflikt. Hun har til støtte herfor oplyst, at myndighederne har opsøgt hende og spurgt ind til hendes ægtefælle. Hun har videre som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes far vil tvinge hendes børn fra hende, fordi han ikke ønsker at forsørge dem. Den kvindelige ansøger har for Flygtningenævnet som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter overgreb mod sine drengebørn som følge af sin mands konflikt med [A]. Ansøgerne har ikke på vegne af deres medfølgende børn påberåbt sig selvstændige asylmotiver. *Den mandlige ansøger:* Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen den mandlige ansøgers forklaring om sin deltagelse i en demonstration mod et vandkraftværk i [landsby A] i [foråret] 2019 til grund. Demonstrationen er beskrevet i baggrundsoplysningerne om Georgien og ansøgerens forklaring herom stemmer med disse oplysninger. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen dog ikke lægge ansøgerens forklaring om, at der skulle være opstået den beskrevne konflikt med de georgiske myndigheder som følge af demonstrationen, til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om centrale dele af dette asylmotiv, og at hans forklaring om asylmotivet derfor må tilsidesættes som utroværdig.

Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på de samme forhold, som er fremhævet af Udlændingestyrelsen, og har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle har forklaret indbyrdes divergerende om ansøgerens kontakt med de georgiske myndigheder i anledning af demonstrationen, idet ansøgerens ægtefælle i modstrid med ansøgerens forklaring bl.a. har forklaret til udlændingemyndighederne, at ansøgeren blev anholdt under demonstrationen, og at han efterfølgende blev indkaldt til flere politiafhøringer. Ansøgerens ægtefælle har i modstrid med ansøgerens forklaring ligeledes forklaret, at han har deltaget i flere demonstrationer. Flygtningenævnet finder endvidere, at det beskrevne hændelsesforløb ikke fremstår sandsynligt henset til ansøgerens baggrund og de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende situationen i ansøgerens hjemområde. Under forklaringen for nævnet har ansøgeren endvidere forklaret til dels divergerende fra forklaringerne for udlændingemyndighederne ved forklaringen om, at de pågældende myndighedspersoner ikke stillede ham nogen bestemt opgave under afhøringen. Det anførte i advokatindlægget, hvorefter ansøgeren af de georgiske myndigheder kan være under mistanke om tilknytning til Islamisk Stat, som er en ny oplysning for Flygtningenævnet, beror efter det oplyste på ansøgerens egen formodning og er ikke nærmere sandsynliggjort og kan således ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om konflikten med [A] til grund. Flygtningenævnet vurderer, at dele af ansøgerens forklaring stemmer med de generelle baggrundsoplysninger om Georgien, hvorefter blodfejder er et kendt fænomen blandt etniske tjetjenere, selv om de kun sjældent forekommer, og at disse konflikter ofte søges bilagt gennem ældreråd, selv om der både er en principiel og faktisk adgang til at gå til politiet på lige fod med andre borgere i Georgien og anmode om hjælp i sådanne tilfælde. Flygtningenævnet finder dog samtidig, at ansøgeren ved sin forklaring ikke har sandsynliggjort, at han er truet på livet af [A]. Flygtningenævnet finder i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret divergerende om dette asylmotiv, idet han for udlændingemyndighederne først har forklaret, at det alene var [A], der stak ham med en kniv, derefter at det også var [A's] fætre, der overfaldt ham, og endelig i sin forklaring for nævnet, at det rettelig var en af [A's] fætre, der stak ham med kniven, idet [A] ikke var til stede. Han har endvidere forklaret divergerende om, hvorvidt han tog på hospitalet efter overfaldet, og om han kontaktede politiet i anledning af overfaldet. Han har i sin forklaring for nævnet ikke kunnet redegøre overbevisende for disse uoverensstemmelser. Flygtningenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle har forklaret indbyrdes divergerende om ansøgerens kontakt med [A], idet ansøgerens ægtefælle i modstrid med ansøgerens forklaring bl.a. har forklaret, at [A] har truet ansøgeren flere gange, og hun har i øvrigt forklaret upræcist og divergerende fra ansøgeren om ansøgerens opholdssted efter 2017 og frem til udrejsen. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han ikke på ny er blevet opsøgt af [A]. Uanset om de beskrevne begivenhedsforløb helt eller delvist måtte kunne lægges til grund, finder Flygtningenævnet, at de beskrevne begivenhedsforløb ikke er af en sådan karakter og

intensitet, at de kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Selv om Flygtningenævnet er opmærksom på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at der kan være en kulturel tilbageholdenhed hos etniske tjetjenere med at involvere politiet i konflikter af denne art, finder nævnet, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelle overgreb fra [A], hvilket han efter sin egen forklaring også har gjort. Som anført følger det af baggrundsoplysningerne, at også etniske tjetjenere har reel adgang til at søge hjælp hos politiet. Flygtningenævnet har herved ligeledes lagt vægt på, at konflikten med [A] direkte vedrører hans bror, og at ansøgerens forbindelse til konflikten alene beror på familierelationen til broren. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sin forklaring for nævnet endvidere har forklaret upræcist og divergerende i forhold til sine forklaringer for udlændingemyndighederne vedrørende forholdene ved hans udrejse og indrejse i [et andet europæisk land]. *Den kvindelige ansøger:* Som følge af det, Flygtningenævnet har anført ovenfor om den mandlige ansøgers asylmotiver, kan den kvindelige ansøgers påberåbelse af de samme asylmotiver ikke føre til meddelelse af asyl. Flygtningenævnet finder endvidere som Udlændingestyrelsen, at den kvindelige ansøgers forklaringer om opsøgningerne på bopælen af myndighedspersoner fremstår usammenhængende og inkonsistente. Det selvstændigt påberåbte asylmotiv, hvorefter ansøgeren frygter, at hendes far vil tage børnene fra hende, vedrører socioøkonomiske forhold og kan ikke føre til asyl. *Opsamling:* De generelle forhold for tjetjenere i Georgien kan ikke i sig selv begrunde asyl. Sammenfattende har ansøgerne således ikke sandsynliggjort, at de har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." Geor/2021/3

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger, eller udeladelse af oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk palæstinenser og kristen af religiøs overbevisning fra Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at Hizbollah vil fængsle og udsætte ansøgeren for grove fysiske overgreb eller henrette ham, da Hizbollah har beskyldt ansøgeren for at placere bomber og ønsker at rekruttere ansøgeren som meddeler. Ansøgeren frygter desuden, at de libanesiske myndigheder vil fængsle ansøgeren og overgive ham til Hizbollah, fordi han er er efterlyst af Hizbollah. Ansøgeren frygter endvidere, at den almindelige befolkning vil hævne sig på ansøgeren, da ansøgeren er beskyldt for at have placeret bomber. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han har sendt videoer til universitetsstuderende på et unavngivet universitet i

Israel, som har videregivet videoerne til rektoren på universitetet. Ansøgeren har oplyst, at videoerne er politiske, kritiserer arabiske lande, peger på at magthaverne i Libanon er korrupte og beskriver, hvilke lidelser ansøgeren har gennemgået i sit liv. Grundet den kritik, som ansøgeren har fremsat i videoerne, frygter ansøgeren, at han vil blive fængslet og tortureret i Libanon. Endelig frygter ansøgeren, at befolkningen vil slå ansøgeren ihjel eller socialt udstøde ham, da han er konverteret til kristendommen. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet bemærker herefter, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandat-området, der som ansøgeren har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, "at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWAs operationsområde." Dette indebærer, at en statsløs palæstinenser fra mandat-området, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der er grunde til, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Libanon og igen få beskyttelse af UNRWA, jf. konventionens artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med Hizbollah, de libanesiske myndigheder og den almindelige befolkning til grund, idet forklaringen forekommer divergerende, udbyggende og utroværdig. Flygtningenævnet har herved taget hensyn til ansøgerens helbredsforhold, herunder at han efter det oplyste har hukommelsesproblemer. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet fremstod samlet og velfungerende og besvarede alle stillede spørgsmål. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om forløbet af den første ransagning af hans bopæl. Til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2017 forklarede ansøgeren, at den fandt sted en sen

aften, hvor to store mænd fra Hizbollah, som ansøgeren beskrev detaljeret, trængte ind i hans hus. Ansøgeren forsøgte at fortælle til mændene, at der lå kvinder og sov i rummene. Ransagningen varede et kvarter. Til asylsamtalen [i vinteren 2017-2018] forklarede ansøgeren derimod, at det var tre mænd fra Hizbollah, der trængte ind i huset. Familien var ikke gået i seng. Nogle så TV og datteren var på badeværelset. Ransagningen varede en time. Ansøgeren er ikke fremkommet med en troværdig forklaring på disse divergenser. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om forløbet af den anden ransagning. Til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2017 forklarede ansøgeren, at han ikke selv var til stede på bopælen, da hans hus blev stormet og ransaget for anden gang. Han var på vej hjem og kunne se nogle bevæbnede personer foran huset. Mændene vred armen om på skulderen på ansøger og sparkede ham i ryggen i retning af huset. Til asylsamtalen [i vinteren 2017-2018] forklarede ansøgeren derimod, at personerne, der kom, bankede kraftigt på døren, men ikke sparkede den ind, og at det godt kunne være ham, der åbnede døren. Han fik en lussing og blev slået på skulderen. På mødet i Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at der var flere personer, at den ene tog ham i nakken og skubbede ham, og at den anden slog ham med et gevær. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om forløbet af den første tilbageholdelse af ham. Til oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2017 forklarede ansøgeren, at han blev afhørt i 30 – 45 minutter, og at han ikke blev udsat for fysiske overgreb. Til asylsamtalen [i vinteren 2017-2018] forklarede ansøgeren derimod, at den mand, der var til stede, spurgte, om ansøger ville drikke te, og hældte teen ud over ansøgers hånd, som blev forbrændt. Selve afhøringen varede en til to timer. På nævnsmødet forklarede ansøgeren, at han blev afhørt og truet med at blive skudt, hvis han ikke svarede på spørgsmålene, og at mændene var voldelige, men at det først var i forbindelse med den anden tilbageholdelse 15 dage senere, at hans hånd blev forbrændt af kogende vand. Ansøgeren er heller ikke fremkommet med en troværdig forklaring på disse divergenser. Ansøgeren har videre forklaret forskelligt om, hvorvidt hans ægtefælle efter hans udrejse af Libanon har fortalt ham, at hun og børnene er blevet opsøgt af personer, der ledte efter ham. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede ansøgeren, at hans ægtefælle fortalte ham, at Hizbollah igen havde opsøgt hende og børnene og sagt, at de vidste, at han var i udlandet, og at de nok skulle finde frem til ham. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren derimod, at han og ægtefællen ikke har talt om hans situation, men kun om, hvordan de har det. Flygtningenævnet finder endvidere, at det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgeren, der var en ældre mand i slutningen af 60´erne, skulle være blevet anklaget af Hizbollah for at hjælpe palæstinensiske krigere fra Syrien med at placere bomber i Al Dahia Al Janobia. Det forekommer hertil selvmodsigende og dermed utroværdigt, at ansøgeren skulle været blevet beordret til at arbejde som meddeler for Hizbollah samtidig med, at Hizbollah anklagede ham for at hjælpe palæstinensiske krigere fra Syrien med at placere bomber i området. Nævnet bemærker i øvrigt, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der ikke

er fundet informationer om, at Hizbollah forsøger at tvinge nogen til at samarbejde og ikke er interesserede i sunnimuslimer. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren udrejste legalt og problemfrit af Libanon via Beirut Lufthavn med Schengenvisum henset til, at det af baggrundsoplysningerne fremgår, at Hizbollah dominerede sikkerhedskontrollen i lufthavnen, hvorfor det ikke fremstår sandsynligt, at ansøgeren skulle være efterlyst af Hizbollah. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at ansøgeren inden udrejsen opholdt sig 14 dage først hos sin søster og dernæst 14 dage hos sin bror, og at hans søster og niece i Danmark hjalp ham med indrejsen til Danmark henset til, at ansøgeren under nævnsmødet forklarede, at hans familie i Libanon slog hånden af ham, da han giftede sig med sin ægtefælle som følge af, at hun var kristen. Nævnet afviser således ansøgerens forklaring om sin konflikt med Hizbollah som utroværdig og kan dermed heller ikke lægge til grund, at de libanesiske myndigheder skulle fængsle ansøgeren og overgive ham til Hizbollah, eller at den almindelige befolkning skulle hævne sig på ansøgeren, fordi han er beskyldt for at have placeret bomber. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren inden sin udrejse fra Libanon levede som kristen, og at han ønsker at leve som kristen ved en tilbagevenden til Libanon. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han var praktiserende sunnimuslim. Han oplyste også til asylsamtalen [i foråret] 2018, at han var sunnimuslim, og til samtalen med Udlændingestyrelsen [vinteren 2018-2019] oplyste han, at han ikke havde nye væsentlige oplysninger til sit asylmotiv og ikke havde bemærkninger til sit religiøse tilhørsforhold. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2020 forklarede ansøger, at han er registreret som muslim, men at han tror på videnskab og et humanitært perspektiv og ikke følger en religion som sådan. Nævnet bemærker videre, at ansøgeren på spørgsmål om kristendommens betydning for ham har svaret vævende og afglidende. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon ønsker at leve som kristen, kan dette ikke føre til, at han meddeles opholdstilladelse. Nævnet bemærker herved, at det efter baggrundsoplysningerne, herunder US Department of State, 2019 Report on International Religious Freedom: Lebanon, 10. juni 2020 og Australian Government – Department of Foreign Affairs and Trade, DFAT Country Information Report: Lebanon, 19. marts 2019, er lovligt at konvertere i Libanon. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren på nævnsmødet forklarede, at han fulgte med sin ægtefælle til kristne begivenheder i Libanon uden, at det gav ham problemer. For så vidt angår ansøgerens forklaring om, at han har sendt videoer af politisk karakter til en studerende ved et ukendt israelsk universitet, og at disse videoer er blevet delt på universitets hjemmeside, finder nævnet heller ikke, at dette kan føre til, at han meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at sammendraget af videoerne som det fremgår i ansøgerens brev til en professor ved universitetet, er sendt til et universitet i Israel og indeholder udtalelser af generel, diffus karakter. Nævnet har videre lagt vægt på, at det beror på ansøgerens egen formodning, at videoerne er blevet delt, og at det

ligeledes beror på ansøgerens egen formodning, at videoerne skulle give ham problemer ved en tilbagevenden til Libanon. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren ikke stolede på den person, der optog videoerne, idet denne blot rådede ansøger til ikke at vende tilbage. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, hvor mange personer i Libanon, han sendte videoerne til. Han har således til samtalen med Udlændingestyrelsen den [sommer] 2020 forklaret, at han sendte videoen til en ven ved navn [A], mens han til nævnsmødet forklarede, at han sendte videoerne til fire personer for at vise, at han ikke var bange. Nævnet bemærker videre, at det tillige beror på ansøgerens egen formodning, at hans ægtefælle og børn flyttede på grund af hans udtalelser på videoen eller, at påkørslen af hans datter havde noget med ansøgeren at gøre. De generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon kan heller ikke begrunde asyl. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren har været tvunget til at forlade UNRWA's operationsområde eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, fordi ansøgeren har befundet sig i en alvorlig usikkerhedssituation. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., i Flygtningekonventionen og således er udelukket fra at opnå asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren, trods de vanskelige forhold ved ansøgning om og udstedelse af rejselegitimation samt tilladelse til indrejse i Libanon, ikke er afskåret fra igen at vende tilbage til sit hjemområde i Libanon og på ny have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Det bemærkes i den forbindelse, at de libanesiske myndigheder tidligere har udstedt ID-kort og et rejsedokument til ansøgeren. På den baggrund og efter de foreliggende baggrundsoplysninger må det antages, at ansøgeren vil kunne få udstedt ny rejselegitimation og indrejsetilladelse af de libanesiske myndigheder. Ansøgerens helbredsmæssige forhold kan ikke føre til en anden vurdering. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren har forklaret divergerende om den bistand, han har modtaget fra UNRWA, idet han til samtalen med Udlændingestyrelsen [sommeren] 2020 forklarede, at han og hans børn har gået i UNRWA skoler og har fået lægehjælp af UNRWA, mens han under nævnsmødet forklarede, at han og hans familie aldrig har modtaget hjælp fra UNRWA. På den baggrund stadfæster Flygtningenævnet US afgørelse." Stat/2021/48

Nævnet **stadfæstede** i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og shiamuslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin farbror, [A], fordi hun har indgået ægteskab med en mand, som hun selv har valgt, og som han ikke accepterer. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes farbror, der er leder af hendes klan og arbejder for myndighederne i Green Zone, vil få andre klanmedlemmer til at gøre hende ondt, hvis hun

vender tilbage. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun er opvokset hos sin far, fordi hendes forældre blev skilt, da hun var barn. Ansøgeren og hendes far boede ved farbroren, [A], og dennes familie. Ansøgeren blev i flere tilfælde udsat for vold af [A] og hans ægtefælle, når hendes far ikke var hjemme. Da ansøgerens far afgik ved døden, blev chikanen og volden intensiveret. I 2013 mødte ansøgeren sin nuværende ægtefælle, og efter et antal måneder blev de religiøst viet uden farbrorens viden. Efter brylluppet opholdt ansøgeren og ægtefællen sig i hans bedsteforældres hus. Da ægtefællen rejste tilbage til Danmark, blev ansøgeren i huset, fordi hun var bange for sin farbror. På et tidspunkt opdagede farbroren, at ansøgeren var blevet gift, hvorfor han hentede hende i huset. Herefter holdt han ansøgeren indespærret i sit hus, hvor hun blev behandlet som en tjenestepige. Ansøgeren har oplyst, at hun efter brylluppet blev gravid, men aborterede, idet farbroren slog og sparkede hende i maven. En dag fortalte farbroren, at han havde fundet en mand, som ansøgeren skulle giftes med, og at han havde inviteret en sheikh, som skulle vie dem. Dagen efter fik ansøgeren kontakt til en nabo, som satte ansøgeren i forbindelse med en menneskesmugler. Kort herefter udrejste ansøgeren af Irak. Efter indrejsen i Danmark har ansøgeren modtaget adskillige trusler fra farbroren og dennes søster om, at de vil slå hende ihjel, såfremt hun vender tilbage til Irak. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring på talrige og væsentlige punkter er divergerende, udbyggende og i det hele usandsynlig. Til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2020 forklarede ansøgeren, der er født i [år], at hun havde boet hos sin farbror [A] siden 2014. I Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at [A] ønskede at få adgang til nogle udbetalinger af en form for understøttelse, som ansøgeren havde ret til så længe hun var umyndig, hvilket vil sige under 18 år, fordi hendes far var død. Hun forklarede endvidere, at beløbet blev udbetalt fra et offentligt kontor, hvor hun selv skulle møde op. Ansøgeren flyttede imidlertid ind hos sin farbror på et tidspunkt, hvor hun ikke længere var berettiget til denne ydelse. Foreholdt dette i Flygtningenævnet forklarede hun udbyggende, at det var en ydelse der tilkom hendes lillesøster, som hun skulle medvirke til at få udbetalt. Ansøgeren har forklaret, at hendes farbror, [A], både var leder af hendes klan og at han havde en høj om end ikke nærmere oplyst stilling formentlig i efterretningstjenesten. Denne magtfulde stilling gjorde det efter forklaringen muligt for ham at sikre, at ansøgerens billede fandtes ved talrige kontrolposter, ligesom hun til asylsamtale [foråret] 2021 forklarede, at hun på grund af farbrorens magtfulde position ikke kunne søge beskyttelse hos myndighederne til trods for hans grove overgreb imod hende som forklaret. Omvendt har ansøgeren i Flygtningenævnet forklaret, at farbroren efter at hun havde aborteret ikke ville køre hende på hospitalet af frygt for, at han ville blive stillet til regnskab for sine handlinger. Ansøgeren har gentagne gange og med stor detaljeringsgrad forklaret, at hun har været udsat for langvarig indespærring og omfattende mishandling såvel fysisk som psykisk iværksat både af hendes farbror [A] og dennes ægtefælle. Som et eksempel har ansøgeren i Flygtningenævnet forklaret, at hun i perio-

der har været afskåret fra at få mad og toiletbesøg. Endvidere har hun forklaret, at hun har forsøgt at flygte omkring 20 gange, men gentagne gange er blevet stoppet ved kontrolposter. Hun havde ligeledes forbud mod at forlade farbrorens hjem undtagen for ganske kortvarigt for eksempel at gå ud med affaldet. Til trods for den overordentligt stærke kontrol som farbroren efter hendes forklaring udøvede over for hende, og til trods for de talrige flugtforsøg, som i sagens natur må have gjort farbroren opmærksom på, at hun ikke ønskede at forblive i hans hjem, har han accepteret, at hun gentagne gange forlod Irak op til fem-seks gange. Ansøgeren har forklaret, at hun i 2020 som led i hendes flugt opholdt sig i [by] i Iran, og at hun mente at være blevet genkendt på gaden af en mand, der havde relationer til hendes farbror [A]. Omvendt forklarede hun, at hun kun havde set ham én gang ved hendes fars bisættelse, hvilket var i 2012. Ved asylsamtale [i foråret] 2020 forklarede ansøgeren på udtrykkelig forespørgsel, at hun ikke kunne underbygge oplysningen om truslerne, idet hun alene havde modtaget disse via søsteren telefonisk. Imidlertid har ansøgeren i Flygtningenævnet fremlagt hvad der oplyses at være et trusselsbrev fra farbroren dateret før samtalen [foråret] 2021. Hun har også i Flygtningenævnte bekræftet, at hun var i besiddelse af dette brev tidligere. Flygtningenævnet finder ikke, at hendes forklaring på, hvorfor det ikke tidligere er fremlagt er troværdig. Endelig bemærkes, at ansøgeren har fremlagt hvad der efter det oplyste er et foto med efterlysning af hende, hvor det fremgår, at hun har været forsvundet siden [efteråret] 2020 til trods for, at hun udrejste i [vinteren] 2020. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgerens forklaring er så usandsynlig, at den må anses for at være konstrueret til lejligheden med henblik på at tilvejebringe et asylgrundlag. Flygtningenævnet tilsidesætter i det hele ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2021/29

Som eksempel på en sag, hvor ansøgerne har kunnet redegøre for divergenserne i forklaringerne, kan henvises til afgørelsen Syri/2021/180, der er omtalt i afsnit 5.5.2.3.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse. Der kan i den forbindelse henvises til afgørelsen Afgh/2019/116, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 304 f.

11.2.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel, kan henvises til afgørelsen Irak/2021/20, der er omtalt i i afsnit 4.2.2.1, hvori ansøgerens søster afgav forklaring under nævnsmødet.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014) side 436 f., nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29 f., nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201 f., nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublinsager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublinlande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 11.2.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale

myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK, præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK, præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCRs Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et

repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder DRC Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere indgår rapporter fra EASO (European Asylum Support Office) i nævnets baggrundsmaterialesamling.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

11.2.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

11.2.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnet til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende

dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet normalt i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde.”

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan henvises til afgørelsen Afgh/2020/22, der er omtalt i formandskabets 29. beretning, side 502 f.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen

af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200 f., nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415 ff., nævnte afgørelse Alba/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed kan henvises til afgørelsen Iran 2020/89, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 504 f.

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126 f., nævnte afgørelse Bangladesh/ 2014/2.

11.2.4.3 Dokumentttekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Nationalt ID-center, der er en uafhængig enhed, der organisatorisk hører under Hjemrejsestyrelsen, om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-center er indgået i vurderingen af ansøgerens troværdighed, kan henvises til afgørelsen Iran 2020/67, der er omtalt i formandskabets 29. beretning 2020, side 505 ff.

11.2.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at

have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan henvises til afgørelserne Afgh/2019/48 og Hjem/2019/20, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 217 ff.

11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, eventuelt på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandsskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

11.2.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbe-

handling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Soma/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: "Udlændingestyrelsens afgørelse fra foråret 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen i slutningen af 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2."

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210 ff.

11.3 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder -tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalereferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens

forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

11.4 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4. Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, f.eks. privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

11.5 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl, og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Ukra/2020/6, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger, som angiveligt er fra Algeriet. Indrejst i 1997. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni muslim af trosretning og har oplyst at være fra Algier, Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive skudt som følge af, at han har deserteret fra militæret og har medvirket til en fangeflugt. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at [i sommeren]1996, da ansøgeren var ansat i militæret, blev ansøgerens mor og premierløjtnantens mor blev taget som gidsel af Groupe Islamique Armé (GIA). [I sommeren] 1996 smuglede ansøgeren, ansøgerens onkel og premierløjtnanten tre fanger ud af et militærfængsel, for at få de to gidsler frigivet. Efter udvekslingen af fanger og gidsler flygtede ansøgeren til en anden by, hvor ansøgeren opholdt sig indtil udrejsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har givet forskellige oplysninger om sin identitet, hvilket svækker hans generelle troværdighed. Det fremgår således af sagen, at ansøgeren i 2005 til politiet i Sverige har oplyst at være [A] født [i efteråret] 1970 i Algeriet. I Frankrig har ansøgeren oplyst at være [B] født [i efteråret] 1974 i Casablanca i Marokko. Ved en ransagning på ansøgerens bopæl i 2015 og ved afhøring af ansøgerens kæreste fik politiet oplysninger, der tyder på, at ansøgeren kunne være [C] født [i efteråret] 1970 i Marokko. Politiet i Frankrig har oplyst, at ansøgeren i Frankrig har benyttet navnet [C]. Ansøgeren har i Danmark udgivet sig for at være [D] født [i efteråret] 1971 i Algeriet. Ansøgerens oplysninger herom understøttes ikke af nogen form for dokumentation. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ikke har villet medvirke til at fremskaffe dokumentation for sin identitet eksempelvis ved at rette henvendelse til familiemedlemmer i hjemlandet. Det fremgår af sagen, at Algeriets ambassade har oplyst til politiet, at ansøgeren ikke kunne identificeres som værende fra Algeriet ud fra de oplysninger, ansøgeren har givet, herunder om sine familieforhold. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet, og at det ikke kan lægges til grund, at han er statsborger i Algeriet. Flygtningenævnet vurderede [i foråret] 1998, at ansøgeren ikke kunne få asyl, idet hans forklaring om asylmotivet ikke var troværdig. Ansøgeren er ikke fremkommet med nye oplysninger, der sandsynliggør at han risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling i Algeriet eller no-

get andet land. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2021/2

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land kan henvises til afgørelsen Maro/2018/19, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 262.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.9.

For så vidt angår sager, hvor en asylansøger har indvendinger imod den identitet og nationalitet, som den pågældende er registreret under, henvises til kapitel 10 om identitetsfastsættelse.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis vedrørende somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene, også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK, vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412 f., nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets

praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201 ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277 f., om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for

Det er Hjemrejsestyrelsen, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Hjemrejsestyrelsen bistår ansøgeren med udrejse, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og såfremt ansøgeren modsætter sig udrejsen, varetager Hjemrejsestyrelsen også den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen hermed jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

11.5.1. Hjemrejseloven

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovlig ophold (hjemrejseloven), som trådte i kraft 1. juni 2021, blev reguleringen af udlændinges forhold fra det tidspunkt, de har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samlet i én lov.

Af hjemrejselovens § 1, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse. Hjemrejsestyrelsen foretager kontrollen med, om en udlænding er udrejst, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 2. En udlænding, der har pligt til at udrejse som følge af, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3.

Hjemrejselovens § 1 svarer til den daværende udlændingelovs § 30, som blev ophævet i forbindelse med vedtagelse af hjemrejseloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til hjemrejselovens § 1 (lovforslag nr. 203 af 26. marts 2021).

11.5.2 Udrejsefrister

En afgørelse eller beslutning som fastslår, at en udlænding ikke har ret til at opholde sig i landet skal indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, blev Flygtningenævnet blandt andet også tillagt kompetence til i visse tilfælde at meddele en udlænding et indrejseforbud samt kompetence til at forlænge en af nævnet meddelt udrejsefrist. Se herom afsnit 11.5.2.1. vedrørende indrejseforbud og afsnit 11.5.2.2. vedrørende forlængelse af udrejsefrister.

I sager behandlet af Flygtningenævnet fastsættes en udrejsefrist som udgangspunkt til enten syv dage, en måned eller straks. I særlige tilfælde kan nævnet endvidere undlade at fastsætte en udrejsefrist.

Udrejsefristen fastsættes til syv dage i de tilfælde, hvor en udlænding ikke er omfattet af andre særlige udrejsefrister, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt. Dette vil eksempelvis være tilfældet i sager, hvor Flygtningenævnet behandler en klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (spontansager).

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om, at en opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens §§ 17 eller 17 a, bortfalder opholdstilladelsen (ex lege). Nævnet har hidtil i sager om bortfald af opholdstilladelse pålagt klageren at udrejse straks med henvisning til udlændingelovens § 30, stk. 1. Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt. ændret således, at der også i sager om bortfald af en opholdstilladelse skal fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristen vil i de sager ligeledes skulle fastsættes til syv dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

I sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder dog ikke i sager, hvor opholdstilladelsen er opnået ved svig, idet der i disse sager foreligger et påtrængende tilfælde, hvorfor udrejsefristen skal fastsættes til straks, jf. § 33, stk. 2, 5. pkt.

I spontansager, hvor ansøgerens sag sambehandles med et familiemedlems sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, fraviges udgangspunktet om en udrejsefrist på

syv dage. I disse tilfælde fastsættes udrejsefristen i stedet til en måned, såfremt ansøgerens familiemedlem er blevet meddelt en udrejsefrist på en måned fra nævnets afgørelse i sin sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end to måneder fra datoen for nævnsmødet, fastsættes udrejsefristen til to måneder efter terminstidspunktet. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til to måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.5.2.2 vedrørende muligheden for forlængelse af en udrejsefrist.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Påtrængende tilfælde foreligger efter udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

> ”Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.
>
> Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.
>
> I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.
>
> Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.
>
> Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.
>
> …

> Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.
>
> Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:
> – hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
> – hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
> – hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
> – hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
> – hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
> – hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
> – hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
> – hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.
>
> Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage."

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 5. en udlænding er udvist ved dom og på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist, men henviser til, at udlændingen skal udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som fastsættes af Hjemrejsestyrelsen. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, fastsætter Flygtningenævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf el-

ler anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af hjemrejselovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, og vurderer nævnet herefter, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, fastsætter nævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., eller stk. 5.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet meddeler nævnet udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

Flygtningenævnet fastsætter ikke en udrejsefrist, hvis en ansøger har et andet opholdsgrundlag, eller hvis en ansøger har en verserende sag ved udlændingemyndighederne, og den myndighed, der behandler sagen, har meddelt ansøgeren, at denne lovligt kan opholde sig i Danmark under sagens behandling. Flygtningenævnet fastsætter heller ikke en udrejsefrist, hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 6.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en

herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.8. om konsekvensstatus anførte.

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om en udrejsefrist på 7 dage eller en måned og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes en udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at meddele processuelt ophold under sagens behandling, at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på an-

det grundlag opsættende virkning eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at der ikke skal fastsættes en udrejsefrist, idet ansøgeren har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, og ansøgeren under Udlændingestyrelsens behandling af ansøgningen har ret til at opholde sig i Danmark, forudsættes det, at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at styrelsen vil meddele ansøgeren, at denne har ret til at opholde sig i landet under sagens behandling. Såfremt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil meddele ansøgeren tilladelse til at opholde sig i landet under sagens behandling.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes en udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

11.5. 2.1 Indrejseforbud

Såfremt Flygtningenævnet pålægger en udlænding at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, fastsætter nævnet samtidig et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens 32, stk. 1, nr. 2.

En afgørelse om, at en udlænding skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, vil således medføre, at den pågældende som udgangspunkt systematisk også bliver pålagt et indrejseforbud.

En udlænding, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil ligeledes blive pålagt et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5.

En udlænding, der ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil ligeledes skulle meddeles et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 2. Såfremt Flygtningenævnet i forbindelse med klagesagsbehandlingen i en konkret sag konstaterer, at en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil nævnet dog henvise spørgsmålet om fastsættelse af indrejseforbud til Udlændingestyrelsen.

For så vidt angår udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, fastsættes der alene et indrejseforbud, såfremt udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 32, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 3, kan Flygtningenævnet endvidere i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlade at fastsætte et indrejseforbud for en udlænding omfattet af § 32, stk. 1, nr. 2.

Reguleringen af et indrejseforbuds længde fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 4. Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 1, at indrejseforbud meddeles for en periode på to år, hvis udlændingen blandt andet er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, jf. dog nr. 3.

Bestemmelsen har den betydning, at Flygtningenævnet i sager, hvor nævnet pålægger en udlænding at udrejse straks i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., jf. 5. pkt., også vil meddele et indrejseforbud gældende i to år, medmindre indrejseforbuddet kan henføres under § 32, stk. 4, nr. 3.

Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 3, at et indrejseforbud meddeles for en periode på fem år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

En udlænding kan således af Flygtningenævnet blive meddelt et indrejseforbud i en periode på fem år, hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

11.5.2.2 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven mv. blev udlændingelovens § 33, stk. 4 indført. Bestemmelsen giver mulighed for, at en udlænding, som har fået fastsat en udrejsefrist som følge af, at denne har fået afslag på asyl, eller har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, kan anmode om at få forlænget sin udrejsefrist. Ved samme lov blev udlændingelovens § 46, stk. 7, indført, hvorved Flygtningenævnet blev tillagt kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, såfremt Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler anmodninger om forlængelse af en udrejsefrist, som modtages i forbindelse med afholdelse af nævnsmødet, og anmodninger som modtages efter nævnsmødet. Anmodninger, som er modtaget efter nævnsmødet, behandles som udgangspunkt af formanden eller næstformanden alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 15. Flygtningenævnet vil også af egen drift kunne tage stilling til spørgsmålet om forlængelse af udrejsefristen allerede på det tidspunkt, hvor afgørelsen efter udlændingelovens § 33, stk. 1 træffes, såfremt nævnet efter en individuel vurdering af sagens omstændigheder finder det relevant.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 4 kan en udrejsefrist forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning.

Af bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser nr. 34 fremgår blandet andet følgende:

> ”Baggrunden for bestemmelsen er desuden, at en forlængelse af udrejsefristen vil kunne medvirke til, at en udlænding, der har haft et længerevarende lovligt ophold i Danmark, og som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, får mulighed for at afvikle sine forhold i landet. Dette vil kunne medvirke til en mere overskuelig udrejse og til, at flere udlændinge dermed vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil give disse udlændinge mulighed for eventuelt at søge repatriering under udrejsefristen.”

Endvidere fremgår det, at:

> ”Afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder. Ved vurderingen kan bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen. Det forventes, at bestemmelsen vil have et snævert anvendelsesområde for så vidt angår forlængelse af udrejsefristen af hensyn til udlændingens samlede tilknytning her til landet.”

Opregningen i bestemmelsen og bemærkningerne er ikke udtømmende, og bestemmelsen vil derfor tillige kunne finde anvendelse, hvis andre særlige grunde gør sig gældende. Afgørelsen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal således altid træffes på baggrund af en samlet, konkret og individuel vurdering i den enkelte sag, og et påberåbt forhold kan derfor være relevant i forhold til forlængelse af en udrejsefrist, også selvom det ikke direkte vedrører afvikling af forhold i Danmark.

Som eksempel på en anmodning om forlængelse af udrejsefristen afgjort på formandskompetence, hvor Flygtningenævnet fandt, at der forelå omstændigheder, som kunne begrunde en forlængelse af udrejsefristen, kan nævnes en sag vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka med lovligt ophold i Danmark siden 2012. Klageren anmodede om en forlænget udrejsefrist med henblik på at kunne søge srilankansk statsborgerskab til sit medfølgende barn født i Danmark, at kunne afslutte sit medfølgende barns skoleforhold samt at kunne klargøre sin hjemrejse til Sri Lanka. Flygtningenævnet udtalte: ”Flygtningenævnet finder på den baggrund, at Deres klients samlede forhold ikke vurderes at være af en sådan karakter, at de kan begrunde en forlængelse af Deres klients udrejsefrist med seks måneder. Nævnet bemærker hertil, at Deres klient med rimelighed kan forventes at have afviklet sine affærer i Danmark samt klargjort sin hjemrejse, herunder afvikling af skole-, familie- og statsborgerskabsforhold, senest to måneder efter udløbet af den oprindelige udrejsefrist som fastsat af nævnet ved afgørelse af [efteråret] 2020. Flygtningenævnet har således efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder varigheden af Deres klients ophold i Danmark samt det forhold, at Deres klients søn omfattes af nævnets afgørelse, besluttet at forlænge Deres klients udrejsefrist med to måneder.”

Det fremgår endvidere af lovbemærkninger til bestemmelsen, at en udrejsefrist kan forlænges, såfremt en udlænding, som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, har søgt om repatriering. Som eksempel på en afgørelse herpå kan nævnes en sag fra begyndelsen af 2021 vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia med lovligt ophold i Danmark siden 2012. Klageren anmodede om en forlænget udrejsefrist under henvisning til, at han havde søgt om økonomisk hjælp til repatriering, og at repatrieringssagen på daværende tidspunkt blev behandlet af en kommune. Flygtningenævnet udtalte: ”Kommune har telefonisk bekræftet over for Flygtningenævnet, at klageren har ansøgt om økonomisk støtte til repatriering, inden udløbet af udrejsefristen, og at kommunens sagsbehandling vil tage omkring tre måneder. Flygtningenævnet har på denne baggrund besluttet at forlænge klagerens udrejsefrist med tre måneder.

Flygtningenævnet vil som udgangspunkt ikke forlænge en udrejsefrist i det tilfælde, hvor en ansøger anmoder om at få forlænget sin udrejsefrist, som følge af, at den pågældende har en verserende sag i en anden udlændingemyndighed. Kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgeren må opholde sig i Danmark under behandlingen af denne sag, vil i disse tilfælde henhøre under den udlændingemyndighed, der behandler sagen, og ikke Flygtningenævnet.

11.5.3 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Der er her tale om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, se nærmere i afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 11.11.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/2016/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor en af ægtefællerne har flere nationaliteter, kan henvises til afgørelserne Geor/2019/7 og Rusl/2019/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formanskabs 28. beretning, side 330 ff.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, jf. det anførte i afsnit 5.7.1, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak/2017/260, der er omtalt i formandsskabets 26.beretning (2018), side 221 ff.

11.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer. Som anført i afsnit 11.1.2. har det siden maj 2020 været en forudsætning for afholdelse af nævnsmøder, at ingen af mødets deltagere har symptomer på COVID-19. I de tilfælde, hvor ansøgere forud for nævnsmødet har oplyst at have symptomer på COVID-19, har nævnet aflyst nævnsmødet uden at stille de sædvanlige krav til dokumentation for lovligt forfald.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløspal/ 2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan henvises til afgørelsen Maro/2019/3, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 334 f.

Se som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirken, fordi klageren ikke er mødt op til nævnsmødet, afgørelsen Soma/2019/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 335 ff.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, formandskabets 22. beretning (2013), side 200 f., nævnte afgørelser.

11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

11.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som ansøgeren er tilknyttet, og forespørger om kendskab til ansøgerens opholdssted. Hvis Hjemrejsestyrelsen og det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen. Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

Ved klager over nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vil Flygtningenævnets sekretariat altid foretage et tjek af pågældende i CPR-registeret.

Hvis klageren står som udrejst i registeret, men der er et aktivt CPR-nummer, vil Flygtningenævnets sekretariat herefter sende et brev til pågældendes e-boks med frist, hvor der spørges, om pågældende fastholder sin klage. Såfremt der besvares bekræftende, behandles sagen og berammes til behandling på nævnsmøde. Hvis brevet ikke besvares, lukkes sagen, og der fremsendes et lukkebrev til pågældendes e-boks, og Udlændingestyrelsen orienteres. Såfremt der er beskikket en advokat for vedkommende, sendes brevet i stedet til advokaten, hvor denne anmodes om besvarelse af, hvorvidt klagen fastholdes.

Såfremt klageren efterfølgende kontakter Flygtningenævnet, genåbnes sagen uanset klagerens opholdssted. Sagen genåbnes endvidere, såfremt nævnet på anden vis bliver bekendt med, at klageren opholder sig i Danmark eller er interesseret i at få behandlet sin sag.

Hvis pågældende senere indrejser og ønsker sin sag behandlet, henvises den pågældende til at søge om genoptagelse af sagen.

Hvis klagerens CPR-nummer ved tjekket i CPR-registeret står som inaktivt på baggrund af udrejse, afsluttes sagen uden afgørelse, henset til at det ikke er muligt at komme i kontakt med klageren. Sagen genåbnes efterfølgende, såfremt klageren retter henvendelse til Flygtningenævnet.

Klager over bortfald af opholdstilladelse bliver behandlet efter samme procedure som ved nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse, som beskrevet ovenfor.

11.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen. Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen.

11.7.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det pålægges førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til sagen Suda/2019/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 339 f.

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan henvises til afgørelsen Afgh/2018/325, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 278 f.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156 ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i de senere år hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagernes mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Soma/2020/70, der er omtalt i formandskabets 29. beretning (2020), side 528 f.

Om hjemvisning af sager, hvori det kan blive aktuelt at meddele en ansøger opholdstilladelse efter reglerne om konsekvensstatus, henvises til afsnit 5.8.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning. Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet hjemviste i **november 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [dato i efteråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren den [dato i foråret] 2018 udrejste til Syrien. Klageren har oplyst, at hun udrejste sammen med sine forældre, da hun troede, at hun skulle på ferie for at besøge sin storesøster. Den [dato i foråret] 2021 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og § 17, stk. 4, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 6 på hinanden følgende måneder og har taget frivilligt ophold i Syrien. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse (side 3, afsnit 5 og 7) lagt vægt på, at klageren ikke på et tidligere tidspunkt har ansøgt om, at hendes ansøgning ikke skulle anses for bortfaldet. Flygtningenævnet finder, at dette forhold burde have været søgt belyst yderligere ved en henvendelse til klageren, inden der blev truffet afgørelse. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet skal henlede opmærksomheden på, at klagerens lillebror har indgivet ansøgning, inden han fyldte 18 år, og at klagerens mor i den forbindelse har givet klagerens storesøster fuldmagt i lillebrorens sag. Flygtningenævnet henleder endvidere opmærksomheden på, at det fremgår af klagerens storesøsters ansøgning, at klageren og storesøsteren boede sammen på et værelse, da klagerens storesøster indgav ansøgning, og at klagerens storesøster, som det også fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, var i telefonisk kontakt med Udlændingestyrelsen" Syri/2021/226

Se i øvrigt de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

11.7.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuelt i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 11.7.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 11.11.1.

11.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

11.8.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94 f., nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 17, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

> ”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-beskikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.
>
> Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.
>
> Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.
>
> Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskikke fratrådte nævnsmedlemmer.
>
> Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvor-

ligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn."

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

11.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hocbeskikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesanmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesanmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere bestemmelse herom, ikke ske substitution.

11.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret. Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

11.9 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Med virkning fra den 1. april 2019 trådte en rammeaftale om levering af fremmedsprogstolkning mellem Rigspolitiet og EasyTranslate i kraft. Aftalen blev indgået på baggrund af et gennemført udbud vedrørende tolkeydelser og indebar blandt andet, at alle myndigheder på rets- og udlændingeområdet skulle benytte EasyTranslate i forbindelse med tolkningsopgaver. Nævnets indkaldelser af tolke til nævnsmøder og indhentelse af skriftlige oversættelser skulle således ske gennem EasyTranslate.

Efter aftalens ikrafttræden konstaterede nævnet, at der var problemer med at skaffe tolke til de berammede nævnsmøder, ligesom kvaliteten af tolkningen i en række sager ikke var af tilstrækkelig høj kvalitet. I løbet af 2019 måtte Flygtningenævnet aflyse behandlingen af 51 sager som følge af, at EasyTranslate ikke kunne levere tolke, eller at tolkningens kvalitet var utilstrækkelig. I nogle sager måtte nævnet foretage dækningskøb i tilfælde, hvor EasyTranslate meddelte, at det ikke var muligt at skaffe en tolk, der kunne tolke på det relevante sprog under nævnsmødet.

Nævnet var i løbet af 2019 løbende i dialog med EasyTranslate og Rigspolitet om kvaliteten af tolkningen og forsyningssikkerheden.

Den 11. december 2019 hævede Rigspolitiet aftalen med EasyTranslate, blandt andet med henvisning til, at der var sket grove overtrædelser af reglerne om databeskyttelse.

Flygtningenævnet benytter nu igen tolke fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet. Nævnet oplever i den forbindelse ikke længere generelle problemer med kvaliteten i tolkningen eller forsyningssikkerheden.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f. nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321 f. nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlig-

hed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020) afsnit 11.2.1 omtalte afgørelser Burm/2020/3 og Irak/2020/27.

11.10 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere kapitel 9, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, DRC Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til kapitel 7, afsnit 7.6.

11.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

11.11.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 40 stk. 12, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller udlændingelovens § 7, nægter at forlænge, inddrage eller lader en sådan opholdstilladelse bortfalde, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, se nærmere afsnit 11.5.2. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning og udsætter således heller ikke den fastsatte udrejsefrist. Der kan dog tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor jf. udlændingelovens §33 b, stk. 2, 1. pkt. jf. § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Udlændingelovens §§ 33 a (processuelt ophold) og 33 b (opsættende virkning) blev indført ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, og bestemmelserne erstattede udlændingelovens § 33, stk. 7.

Af udlændingelovens § 33 a, stk. 2, fremgår det videre, at en udlænding kan meddeles processuelt ophold under behandling af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse

efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb. Det fremgår videre at udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 1, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles processuelt ophold under behandlingen af en anmodning og genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12 og 14, og forretningsordenens § 45, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277 f., nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 304 f.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 53, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende

godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 11.8.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et femmandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11, fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

> ”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 17, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 11.8 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse,

eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte. Nævnet har videre kompetence til at meddele processuelt ophold under genoptagelsessagen, jf. udlændingelovens § 33 a, stk. 2 og stk. 3, nr. 1.

I sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser eller efter udlændingelovens § 7 og § 8 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. I de sager, som ikke er omfattet af den ved lov nr. 1711 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven. repatrieringsloven og forskellige andre love indførte § 19 a, skal nævnet vurdere, om en inddragelse eller nægtelse af en forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i kapitel 6.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter blandtandet udlændingelovens § 26, stk. 1 eller EMRK artikel 8, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 15 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

11.11.2 Domstolsprøvelse

11.11.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157H) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243H), 26. januar 2001 (UfR 2001.861H), 28. november 2001 (UfR.2002.406H), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405H), og 2. december 2003 (UfR 2004.727H).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28.

februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

> ”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.86H), hvor Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).
>
> …
>
> Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.
>
> …
>
> Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

11.11.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

11.11.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2020 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 12

Sager indbragt for internationale organer

12.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionens artikel 19, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, én fra hver signaturstat. Domstolens opbygning følger af konventionens artikel 26. Heraf fremgår, at Domstolen sidder i enkeltdommerformation, komitéer på tre dommere, kamre på syv dommere og et storkammer på 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for, at en sag antages til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest fire måneder (tidligere seks måneder) efter, at den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen skal afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder, at klagen er uforenelig med konventionens bestemmelser, er åbenbart ugrundet, eller er misbrug af den individuelle klageadgang. Domstolen skal endvidere afvise en klage, hvis den finder, at klageren ikke har haft væsentlig ulempe, medmindre respekten for menneskerettigheder gør det påkrævet at behandle klagen.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Domstolen modtog således i 2021 omkring 44.250 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer

eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Det følger af Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b, at Domstolen som udgangspunkt kun orienterer signaturstaten om en indgivet klage, hvis den beslutter at anmode staten om skriftlige bemærkninger (”observations”) til klagen, herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold, jf. konventionens artikel 29, stk. 1, og Domstolens procesreglement regel 54 A. Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe, jf. procesreglementet regel 54, stk. 2, litra a, eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger, jf. procesreglementet regel 39, se nærmere nedenfor. Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité, jf. konventionens artikel 28, bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikler 3 og 8 relevante. I henhold til konventionens artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionens artikel 8 beskytter retten til respekt for privatliv og familieliv.

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (“interim measures”), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv, jf. konventionens artikel 2, retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling, jf. konventionens artikel 3, og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv, jf. konventionens artikel 8.

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter konventionens artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv, se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108.

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark, samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so […].”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klagere af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21–22.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

12.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, hvilket Torturkomitéen har kritiseret i sin udtalelse i sagen i 2020, se nærmere Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 551 ff., om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 94 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable consequenses").

Tilsvarende følger af procedureregler for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

FN's komitéer har i 2021 i tre sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i to sager og Børnekomitéen i en sag).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til

at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige, dom af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned. […]”

Se endvidere M.E. mod Sverige, dom af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

“The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). […]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 40, stk. 12.

Der henvises til den nærmere gennemgang af sagerne, hvori Menneskerettighedskomitéen og Børnekomitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, nedenfor.

12.3 FN's Torturkomité

12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN’s konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 173 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

> "1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur.
>
> 2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 114, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for, at den pågældende vil blive udsat for overgreb, er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

Komitéens General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3.

I 2021 har FN's Torturkomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Der er indbragt to nye sager for komitéen i 2021.

Der verserede herefter pr. 31. december 2021 fem sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Komitéen er i tre af de verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I en af sagerne har komitéen tidligere udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. Klagernes advokat oplyste i 2019, at klagerne havde forladt Danmark. I en anden af sagerne har komitéen udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagen og fastholdt afgørelsen. I den tredje sag skyldes anmodningen, at Flygtningenævnet i 2021 har genoptaget klagerens sag og meddelt ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

12.3.2 FN´s Torturkomités udtalelse i 2021 i sagen H.Z. mod Danmark, communication no. 792/2016 (Uganda)

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Sagen vedrørte en ugandisk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun frygtede at blive forfulgt ved en tilbagevenden til Uganda, fordi hun er homoseksuel. Sagen har været behandlet af Flygtningenævnet tre gange. Flygtningenævnet fandt i sin seneste afgørelse på baggrund af de aktuelle baggrundsoplysninger, at om end forholdene for homoseksuelle i Uganda er vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne eller befolkningen. Nævnet fandt heller ikke, at klagerens individuelle profilering og forhold kunne føre til et andet resultat.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 26. oktober 2021.

12.4 FN's Menneskerettighedskomité

12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN’s internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konventionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN’s Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> ”Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.”

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 94, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2021 har FN’s Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i seks sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der henvises for så vidt angår disse seks sager til gennemgangen i afsnit 12.4.2.

Komitéen har i 2021 lukket en sag, da klageren var forsvundet og var skønnet udrejst.

Der er ikke indbragt nye sager for Menneskerettighedskomitéen i løbet af 2021.

Der verserede herefter pr. 31. december 2021 55 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 5.4 om sur place. Herudover vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 5.2 og 5.3 om første asylland og udlændingelovens § 29 b. Endelig vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvor klagerne som asylmotiv har henvist til konflikter med al-Shabaab i Somalia eller Taliban i Afghanistan.

I en af de 55 sager er komitéen blevet anmodet om at berostille behandlingen af klagen, idet klageren opholder sig i udlandet, og Flygtningenævnet vil genoptage behandlingen af pågældendes asylsag, hvis vedkommende genindrejser i Danmark.

Komitéen er i 24 af de 55 verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I tre af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er frafaldet, i en sag skyldes anmodningen, at nævnet har genoptaget sagen om første asylland og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning, jf. udlændingelovens § 29 b, således at klagerens asylsag behandles i Danmark, mens anmodningerne i fire sager skyldes, at klagernes sager er blevet genoptaget, og klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse under komitéens behandling af sagerne. I en sag skyldes anmodningen, at klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I fire af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er forsvundet og er skønnet udrejst. I ti af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser forud for 2019, og anmodningerne skyldes derfor, at Flygtningenævnet efterfølgende har behandlet sagerne på ny og har genoptaget og stadfæstet fem af sagerne, mens der i de resterende fem sager er meddelt afslag på genoptagelse. Endelig skyldes anmodningen i en sag, at klageren frafaldt sin ansøgning om asyl, efter komitéen havde udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse.

Endelig medregnes de to sager, hvori komitéen i 2021 har udtalt kritik, fortsat som verserende sager.

12.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2021 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i seks sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I to af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen. I to sager har komitéen ikke fundet anledning til at udtale kritik, mens komitéen har afvist to sager som uantagelige (inadmissible).

12.4.2.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik

12.4.2.1.1 A.M.F. og A.M. mod Danmark, communication no. 2651/2015 (Etiopien)

Sagen vedrørte en etiopisk statsborger og hendes barn, der var indrejst i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at hendes fader blev fængslet, da hun var meget ung, og at han i 2003 døde på grund af de overgreb, han var blevet udsat for under sin tilbageholdelse. Klageren og hendes søster udrejste kort tid herefter til Sudan, hvorefter klageren og hendes søskende blev eftersøgt af de etiopiske myndigheder. Klagerens mor blev flere gange afhørt af myndighederne vedrørende børnenes opholdssted. Fem år forud for nævnets oprindelige behandling af sagen udrejste moderen også til Sudan. Klageren henviste videre til, at hun i Sudan havde deltaget i forsamlinger arrangeret af OLF (Oromo Liberation Front). I 2006 udrejste klageren fra Sudan for at rejse mod Europa. Ved en tilbagevenden til Etiopien frygtede hun de etiopiske myndigheder på baggrund af hendes tilhørsforhold til OLF.

Flygtningenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien ville være i konkret og individuel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren havde opholdt sig i Etiopien i tre uger efter farens død uden at blive forfulgt af myndighederne, og at flere af klagerens familiemedlemmer blev i landet endnu længere, herunder klagerens mor, som først udrejste omkring 2010, dvs. omkring fire år efter, at klagerens aktiviteter også i Sudan var ophørt. Herudover vurderede Flygtningenævnet efter det foreliggende, at klagerens rolle i disse aktiviteter i Sudan var mindre fremtrædende.

Den 1. marts 2021 har DRC Dansk Flygtningehjælp anmodet Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Af komitéens udtalelse af 22. juli 2021 fremgår blandt andet:

"10.3 The Committee notes the information according to which the State party's authorities do not have the intention to remove the author and her son to Italy, as first country of asylum, but to Ethiopia as her country of origin. The Committee notes the State party's assertion that the author's claims are not sufficiently substantiated to show risk of death and torture, if the author and her son are returned to Ethiopia. The State party claims that the author was able to stay in Ethiopia for three weeks after her father's death in 2003, that several members of her family, including her mother, were able to live in Ethiopia for a long time. The State party further claims that the author's activities for the OLF must be considered as less prominent and that she herself was not involved in the OLF activities while residing in Ethiopia. Regarding the author's OLF activities in Sudan, the State party claims that she was a cleaner and working in a cafeteria, that her financial contributions were small and that her activities for the OLF were only singing, cooking and receiving tuition. While the State party acknowledges concerns about human rights violations in Ethiopia, including against actual and suspected dissidents in the Oromia region, it submits it cannot accept that the mere contact or affiliation with the Oromo people or involvement in its struggle would justify granting asylum. The State party submits that the findings of domestic authorities must be given considerable weight, and that the author benefited from due process guarantees, but did not provide any new, specific details about her situation and that the communication does not identify any irregularity in the decision-making process or any risk factors that the authorities failed to properly consider.

10.4 The Committee notes the author's claim that, if returned to Ethiopia, she and her son face risk of torture and death due to the activities of her family and herself. The author claims that her father was an outspoken leader of the OLF who was tortured and died in prison when she was young because of his activities for the OLF. She claims that it is also due to these events and subsequent threats that, not only her, but her siblings and her mother were also forced to flee the country at some point (para. 2.1). The author further claims that before her mother fled the country she was interrogated several times (para. 5.5) after her escape concerning her and her siblings' whereabouts, and that their home was searched several times (para. 4.7). The author claims that she actively participated in the OLF activities in Sudan. The author claims, as an additional element, a risk due to her son being born out of wedlock, since such children are considered cursed and can be killed (para.7.2).

10.5 The Committee reiterates that it is the organs of the State, which are best placed to make findings of facts based on the evidence and testimony before them, unless such findings are arbitrary or amount to a manifest error or denial of justice. In this connection, the Committee finds that the author provided sufficient explanations and substantiation where possible to demonstrate that she and her son would face risks of death and

torture, by providing sufficient details that she had to flee Ethiopia three weeks after the torture and death of her father, a leader of the OLF, that not only she, but her siblings and her mother faced threats and had to flee as well. These factors, taken each separately, and cumulatively, required an in-depth examination in order to determine whether the author faced a real and personal risk of treatment contrary to the Covenant.

10.6 In the absence of an assessment, which takes into consideration the consequences of the author's activities, the activities of her late father, the treatment that her siblings and mother received, the situation and the potential treatment that her son might face, if returned, the Committee considers that the State party has failed to demonstrate that the administrative and/or judicial authorities have conducted an individualized assessment of the author's case sufficient to determine whether there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm, as contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant, if the author and her son are removed to Ethiopia.

11. The Committee, acting under article 5(4) of the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, is of the view that the author's and her son's removal to Ethiopia, if implemented in the absence of a procedure which guarantees a proper assessment of the real and personal risk that she and her son might face if deported, would violate the rights of the author and her son under articles 6 and 7 of the Covenant.

12. In accordance with article 2(1) of the Covenant, which establishes that States parties undertake to respect and to ensure to all individuals within their territory and subject to their jurisdiction the rights recognized in the Covenant, the State party is under an obligation to proceed to a review of the author's case taking into account the State party's obligations under the Covenant and the Committee's present Views. The State party is also requested to refrain from expelling the author until her request for asylum is properly considered."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. december 2021.

Den 16. december 2021 har Flygtningenævnets koordinationsudvalg i lyset af sikkerhedssituationen i Etiopien besluttet at berostille behandlingen af sager vedrørende personer fra Etiopien. Dette gælder også klagerens sag. Referatet af koordinationsudvalgets møde er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside.

12.4.2.1.2 M.N. mod Danmark, communication no. 3188/2018 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2015. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede de iranske myndigheder, idet han inden sin udrejse af Iran var konverteret til kristendommen og havde haft kristne aktiviteter. Efter sin ankomst til Danmark var han blevet døbt og havde fået flere tatoveringer med kristne motiver. Klageren henviste endvidere som asylmotiv til, at han frygtede at blive slået ihjel af de iranske myndigheder eller ægtefællen til en kvinde, han havde et forhold til, og som han blev anklaget for at forsøge at omvende til kristendommen. Klageren henviste endelig til, at han frygtede at blive straffet af de iranske myndigheder som følge af sin illegale udrejse, fordi han havde deltaget i en demonstration mod det iranske regime i Danmark, hvor der blandt andet blev taget billeder af ham, samt fordi han ikke havde aftjent obligatorisk værnepligt.

Flygtningenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren havde forklaret divergerende om centrale begivenheder, der nødvendiggjorde hans udrejse. Flygtningenævnet fandt også, at klageren på flere punkter havde forklaret udbyggende. På baggrund af denne vurdering af klagerens generelle troværdighed fandt nævnet ikke, at klageren havde godtgjort, at han allerede forud for indrejsen i Danmark var kristen. Uanset at han var blevet døbt i Danmark, og at der var fremlagt udtalelser om øvrige kirkelige aktiviteter, fandt Flygtningenævnet fortsat ikke, at klagerens konversion kunne anses for at være reel. I øvrigt bemærkede Flygtningenævnet, at klageren efter sin egen forklaring ved en tilbagevenden til Iran agtede at holde en lav profil med hensyn til sin tro, og at han som sin primære frygt for myndighedsforfølgelse henviste til sit asylmotiv om et forhold til en gift kvinde. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran ville være konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysningerne om den illegale udrejse og manglende aftjening af værnepligt vurderede Flygtningenævnet ikke kunne føre til noget andet resultat.

Af komitéens udtalelse af 22. juli 2021 fremgår blandt andet:

"7.3 The Committee notes the author's claim that, if returned to Iran he faces routine detention and questioning at the airport and, having left Iran without documents or an exit visa and having evaded military service, he fears extended detention, questioning, being searched and arrested, as a result of his tattoos and therefore apparent conversion, his intelligence profile, as a result of his online and sur place activities, his connection

to his mother's house church and his extra-marital relationship with the wife of a government official. He claims he will be forced to recant his faith or face prosecution for apostasy. If his relationship with S is discovered he will also face charges of adultery and proselytizing along with charges for failure to perform military service. He asserts that these factors, taken together, place him at serious risk of ill-treatment during detention and interrogation and he will face the death penalty and/or ill/degrading treatment. He also fears that S' husband will carry out his repeated threats to the life of the author and his family.

7.4 The Committee notes the State party's assertion that the above claims are of a general nature, are not sufficiently substantiated and that the author's claims contain no evidence of procedural irregularity. It further states, that, owing to inconsistencies in the author's statements, including discrepancies in relation to the dates on which key events occurred, his account of his relationship with S and his dealings with her husband the search at his mother's home and her injuries after being hit by a car, he was not found to be credible and therefore his central claims of conversion and his extra-marital relationship were not assessed to be genuine. It also notes that the decision-making authorities proceeded in its assessment, on the basis of certain misconceptions that are not reflected in the submissions before the Committee. The first is that the author's claim of conversion was secondary to the relationship with S when it appears clearly from the file that the conversion and relationship were both raise, the conversion first in fact, from the beginning of the asylum process. It also interpreted a statement the author made regarding his feelings about outwardly demonstrating his Christianity in Denmark or before he left Iran, as meaning that in any case he would "keep a low profile" if retuned to Iran, which he clearly disputes but did not have the opportunity to expand upon. As a result of these assumptions, it was not accepted by the State Party that the author would face any serious risk upon his return. It was concluded that the author would not face a serious penalty for having left Iran illegally, having Christian tattoos, attending a protest or avoiding military service. His claim to conscientious objection was also not accepted as genuine based on the earlier credibility finding.

7.5 The Committee refers to UNHCR guidance, that, while the burden of proof rests on the author, in principle, "the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. Indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account and, although no single incident may be sufficient, all the incidents related by the applicant taken together, could make his fear 'well-founded'." Further, as quoted by the State Party in its submission, "where particular credibility concerns arise, a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the

conversion will be necessary." The guidance also states that when an asylum seeker submits that he or she has become an atheist, or converted to another faith, even when this occurred after his or her initial asylum request has been dismissed, it may be reasonable for an in-depth examination of the circumstances of the conversion to be carried out by the authorities.

7.6 With regard to rejecting the application to hear oral testimony, the Committee notes the inconsistencies in the author's version of events, which led the State party to find that the author's account of events prior to leaving Iran was not credible, and therefore found the assertion that he had converted to Christianity whilst in Iran or that he had an affair with a married woman also not to be credible. . In these circumstances, in rebutting the negative credibility finding, the burden was on the author to explain how proffered oral evidence could cure these defects. The Committee notes that the author did not explain how such oral evidence could have cured the perceived lack of credibility and refers to the State party's argument that the same witness had already provided a written statement. The Committee notes the State Party's assertion, that hearing the witness' oral testimony could have made no difference to the outcome of the claim, as it pertains only to the credibility of the author. While this is not clearly supported by the facts, as the testimony did in fact relate to the central issue in the claim, the Committee, nevertheless, finds that the State Party's reasoning for the refusal to hear the testimony was sufficient to discharge its procedural obligations under the Covenant. Therefore, the Committee does not seek to interfere with the findings of State Party authorities, in this regard.

7.7 Regardless, however, of the State Party's assessment of the credibility of the author or its consequent finding that the author's account of events in Iran had not been rendered probable, State party authorities were obliged to assess whether, in all of the circumstances, the behaviour and activities of the author prior to, or indeed after, arrival, in the State Party, individually or cumulatively, could have serious adverse consequences in the event of his return to Iran such as to put him at serious personal risk of irreparable harm.

7.8 In this connection, while it was for the author to raise facts capable of leading to a conclusion that his rights would be violated by his return, the State Party also has a duty to consider all of the separate risk factors and, where information is not readily available despite the applicant's best efforts, to seek out all reasonably ascertainable information in order to discharge its procedural obligation to comprehensively assess the risk. The Committee notes that the author provided sufficiently detailed explanations to substantiate the contention that he had converted to Christianity, left Iran illegally, evaded military service, been baptized in Denmark, publicly encouraged other Iranians to at-

tend church services, has several tattoos of Christian iconography, attended and was photographed at an anti-regime demonstration and had repeatedly posted about his Christian beliefs on his Facebook page. Therefore, these factors necessitated an in depth examination, taken alone and together to determine whether any or all of them were capable of placing the author at risk of treatment contrary to the Covenant.

7.9 The State Party provides no evidence of its analysis of the risk the author faces if his tattoos were to be discovered, despite country information it relies on, which indicates that "The authorities could interrogate a convert on return, if it has come to the attention of authorities that he has converted….as regards public conversion, the system will react, but the numbers are limited…it was emphasized that nobody has been executed in Iran due to conversion." The State Party asserts that on the basis of the above excerpt ,"the author will not be at risk".

7.10 As to the information posted on the internet, there is again no apparent assessment, despite the State Party's quote from a report stating that "a photo of [an applicant's] conversion posted on the internet would be evaluated with along with his profile and activities….if the Facebook page was closed to the public or the photos were posted for a short time and then taken down and no further activities were carried out relating to Christianity, the person would not be of interest." This seems to leave open the possibility that should posts be open to the public, or left online for a prolonged period or posted in conjunction with other public activities, then a person could be of interest. It is this possibility that the State Party was obliged to explore. Despite the author showing the interviewer his tattoos and Facebook posts during his substantive interview, there is nothing in the interview record, at either the first or second instance or indeed elsewhere in the State Party's submission, to indicate that any further questions were asked except to confirm whether it appeared from his Facebook posts that he was a Christian, which he answered in the affirmative.

7.11 The RAB noted the author's claim that he participated in a demonstration in Denmark against the Iranian regime and that photos had been taken of the applicant at the event. However, at no point did the decision-maker attempt to establish the veracity of the statement, ask to see the photos, ask where they were posted or attempt to elicit any further information from the author as to the basis for his belief that he had been photographed.

7.12 The RAB concluded that "based on an overall assessment, the applicant has failed to render it probable that he would be at specific individual risk of persecution or abuse falling within section 7 of the Alien's Act in case of his return to Iran. The information that he left the country unlawfully and that he has not performed mandatory military

service cannot lead to a different assessment." The Committee notes however, that there is no evidence that any such assessment was, in fact, carried out. The facts that the author left illegally and failed to attend for military service are mentioned after the "overall assessment" is concluded, without any consideration of the increased likelihood of prolonged detention these factors present. The assertion of the State party, without more, that the Board is "generally very attentive" to the cumulative consideration of factors, in accordance with UNHCR guidance, does not satisfy the Committee, on the basis of the information before it, that any assessment of cumulative factors was carried out in this case.

7.13 The Committee does not find the State Party's position that no one has been executed for conversion reassuring. Execution is not the only outcome, which would trigger the State Party's protection obligations under the Danish Aliens Act, the Refugee Convention or the Covenant, neither is conversion the only basis upon which a convert may be prosecuted. The fact that apostasy is not explicitly proscribed in Iranian criminal law, being punishable instead under provisions allowing hodud crimes to be punished under Sharia, and the different interpretations in Islamic law regarding apostasy, result in a lack of legal certainty for converts, and an opportunity to avoid apostacy as a charge where politically expedient. These elements were not considered by decision makers, nor addressed in the State Party's submission.

7.14 In the absence of an assessment, which takes into consideration the consequences of all of the author's sur place activities, the Committee considers that the State party has failed to demonstrate that the administrative and/or judicial authorities have conducted an individualized assessment of the author's case sufficient to determine whether there are substantial grounds for believing there is a real risk of irreparable harm, as contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant, if the author is removed to Iran.

8. The Committee, acting under article 5(4) of the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, is of the view that the authors' removal to Iran, if implemented in the absence of a procedure which guarantees a proper assessment of the real and personal risk that he might face if deported, would violate the rights of the author under articles 6 and 7 of the Covenant.

9. In accordance with article 2(1) of the Covenant, which establishes that States parties undertake to respect and to ensure to all individuals within their territory and subject to their jurisdiction the rights recognized in the Covenant, the State party is under an obligation to proceed to a review of the author's case taking into account the State party's obligations under the Covenant and the Committee's present Views. The State party is

also requested to refrain from expelling the author until his request for asylum is properly considered."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen af 22. marts 2022 stadfæstede Flygtningenævnet på ny Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet kunne lægge til grund, at klageren var udrejst illegalt af Iran, og at han ikke havde aftjent sin værnepligt, men at Flygtningenævnet i øvrigt ikke kunne lægge klagerens forklaring til grund, idet han havde forklaret udbyggende, divergerende og utroværdigt om en række forhold, der var centrale for hans asylmotiv, hvorfor forklaringen fremstod som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at klagerens konversion til kristendommen var reel, eller at han allerede i Iran deltog i kristne aktiviteter, ligesom nævnet ikke kunne lægge til grund, at klageren havde haft et forhold til en gift kvinde, og at han som følge heraf havde en konflikt med kvindens mand. Vedrørende spørgsmålet om klagerens angivelige konversion lagde nævnet navnlig vægt på, at klagerens forklaring om, hvordan hans mor i deres fælles hjem gennem flere år havde en huskirke, hvor der blev holdt gudstjenester, ikke fremstod troværdig. Flygtningenævnet henviste herved blandt andet til, at der skulle været afholdt møder hver søndag eftermiddag i en periode på ca. to år, herunder med deltagere, som klageren end ikke kendte efternavnet på, uden hans far, der var troende muslim, eller f.eks. naboer skulle have opdaget det. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at det tidsmæssigt var påfaldende, at klageren var blevet døbt i Danmark kun to måneder efter sin indrejse. Yderligere havde klageren ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for sine overvejelser og refleksioner i forbindelse med sin konversion. Flygtningenævnet tillagde det endvidere vægt, at klageren kort tid efter Udlændingestyrelsens afslag påbegyndte sine hyppige opslag på Facebook med kristne budskaber, og at oplagene intensiveredes omkring nævnsmøderne. Det forhold, at klageren ifølge de fremlagte udtalelser havde deltaget aktivt i gudstjenester og andre kirkelige aktiviteter, kunne ikke føre til en anden vurdering, henset til at klagerens påståede konversion til kristendommen måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse i Danmark. Vedrørende klagerens angivelige forhold til en gift kvinde lagde Flygtningenævnet vægt på, at også denne del af forklaringen var utroværdig og fremstod konstrueret til lejligheden. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at klageren under den første samtale hos Udlændingestyrelsen end ikke kendte kvindens efternavn, og at det var utroværdigt, at de skulle have kunnet mødes to til tre gange ugentligt i omkring et år i blandt andet caféer og parker og to til tre gange i hendes og ægtefællens lejlighed, uden at ægtefællen, naboer eller andre opdagede det. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at det var usandsynligt, at kvinden i så lang en periode havde holdt det hemmeligt for klageren, at hun var

gift, og at hun havde turdet optage billeder af klageren og hende sammen på sin mobiltelefon. Spørgsmålet var herefter, om de forhold, at klageren var udrejst illegalt af Iran, at klageren ikke havde aftjent sin værnepligt, at klageren i Danmark havde opslået kristne budskaber på sin Facebook, at han havde tatoveringer med kristne motiver, og at han i Danmark havde deltaget i en demonstration, hver for sig eller efter en samlet (kumulativ) vurdering gjorde, at klageren ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Under henvisning til en række baggrundsoplysninger udtalte Flygtningenævnet, at en hjemvendt asylansøger i Iran navnlig ville påkalde sig de iranske myndigheders interesse, hvis ansøgeren var profileret inden sin udrejse, hvilket ikke var tilfældet for klagerens vedkommende. Klageren havde unddraget sig militærtjeneste, men efter baggrundsoplysningerne var en eventuel straf for militærunddragelse i Iran ikke uforholdsmæssig, hvorfor militærunddragelsen i sig selv ikke var asylbegrundende. De forhold, at klageren i Danmark havde deltaget i en enkelt demonstration, havde fået kristne tatoveringer og havde lavet opslag med kristne budskaber på Facebook var heller ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet henviste herved til baggrundsoplysningerne og til, at klageren ikke var profileret ved sin udrejse. Flygtningenævnet henviste endvidere til nævnets afgørelse i sagen Iran/2018/376 og Menneskerettighedskomiteens udtalelse i sagen CCPR/C/133/D/2510/2014 vedrørende en asylansøger, der også havde gjort konversion gældende som asylmotiv og under sit ophold i Danmark havde fået tatoveringer, og som på den Iranske ambassade i Danmark havde gjort det iranske myndigheder bekendt med, at han var konverteret. Sammenfattende fandt Flygtningenævnet, at klageren herefter ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af, at han var udrejst illegalt af Iran, at han ikke havde aftjent sin værnepligt, at han i Danmark havde opslået kristne budskaber på sin Facebook-profil, at han havde tatoveringer med kristne motiver, og at han i Danmark havde deltaget i en demonstration, heller ikke efter en samlet (kumulativ) vurdering af forholdene.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. januar 2022. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 24. marts 2022.

12.4.2.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

12.4.2.2.1 J.R.R. m.fl. mod Danmark, communication no. 2787/2016 (Bulgarien, § 29 b)

Sagen vedrørte et syrisk ægtepar og deres to børn, der var blevet meddelt flygtningestatus i Bulgarien. Klagerne havde henvist til, at Bulgarien ikke kunne tjene som første asylland, idet de i Bulgarien var tvunget til at leve på gaden, da de ikke havde midler til at betale for en bolig. Flygtningenævnet afviste klagernes ansøgning om asyl, idet næv-

net fandt, at der ikke var grundlag for at antage, at forholdene i Bulgarien i sig selv medførte, at klagerne ikke kunne overføres til Bulgarien. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. januar 2022.

12.4.2.2.2 M.R. mod Danmark communication no. 2510/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran som følge af, at han havde forladt Basij og efterfølgende var udrejst af Iran, ligesom han frygtede at blive retsforfulgt for at have fremstillet og solgt alkohol. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl, idet nævnet ikke kunne lægge klagerens forklaring om sin konflikt med Basij til grund og på den baggrund fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. I en efterfølgende anmodning om genoptagelse henviste klageren til, at han havde fået tatoveret kristne symboler, og at han af den grund frygtede overgreb fra de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke, at dette kunne danne grundlag for genoptagelse. I en senere anmodning om genoptagelse henviste klageren til, at han var konverteret til kristendommen og at han var blevet døbt, samt at han var udrejst illegalt, hvorfor hans tatoveringer ville blive afsløret ved en tilbagevenden til Iran. På baggrund heraf besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet stadfæstede på ny Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hans konversion var reel, ligesom nævnet afviste, at klageren ville være i risiko for asylrelevant forfølgelse fra de iranske myndigheder som følge af sin illegale udrejse af landet. I en senere anmodning om genoptagelse henviste klageren til, at han ved en fremstilling på den iranske ambassade i Danmark havde oplyst over for de iranske myndigheder blandt andet, at han var konverteret til kristendommen og som følge af sine kristne aktiviteter og sin eksponering i danske medier risikerede forfølgelse af de iranske myndigheder. På baggrund heraf besluttede Flygtningenævnet på ny at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet stadfæstede på ny Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet fortsat ikke fandt, at klagerens konversion kunne anses for reel. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at klagerens oplysninger om sin konversion over for de iranske myndigheder på ambassaden kunne føre til, at han ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at de iranske myndigheder var bekendt med, at ansøgeren havde anvendt konversionen som asylmotiv i Danmark, og at de iranske myndigheder således også samti-

dig var bekendt med, at Danmark ikke anså konversionen for reel. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. januar 2022.

12.4.2.3 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)

Komitéen har i beretningsåret afvist en sag vedrørende en somalisk statsborger og en sag vedrørende en afghansk statsborger som inadmissible.

12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkelt-

personer, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[…] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima fade case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

I 2021 har FN's Kvindekomité ikke afgivet udtalelse i sager, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Der er ikke indbragt nye sager for komitéen i 2021.

Der verserede ved udgangen af 2021 syv sager ved FN's Kvindekomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2019 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I en anden af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at berostille behandlingen, idet Flygtningenævnet har hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen har i 2021 afsluttet sagen uden afgørelse, da klageren er udrejst af Danmark.

I en tredje af de syv sager har komitéen i 2019 udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, hvorefter Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet traf ved den fornyede behandling i marts 2020 afgørelse om at fastholde sin tidligere afgørelse. Der henvises for så vidt angår Flygtningenævnets oprindelige afgørelse fra januar 2014, Kvindekomitéens udtalelse fra 2019 og nævnets behandling af sagen på nyt mundtligt nævn i marts 2020 til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), s. 660 ff.

Endelig er komitéen i en fjerde af de syv sager blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2021 har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2.

12.6 FN's komité om barnets rettigheder

12.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

I 2021 har FN's Børnekomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen. Der henvises til gennemgangen i afsnit 12.6.3 nedenfor. Sagen anses endnu ikke for lukket ved komitéen.

Der er i løbet af 2021 indbragt to nye sager for Børnekomitéen.

Der verserede herefter ved udgangen af 2021 ni sager ved Børnekomitéen, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I to af de ni sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2020 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I en af de ni sager er komitéen blevet anmodet om at berostille sagen, idet Flygtningenævnet har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen har i beretningsperioden på ny meddelt klageren afslag på asyl.

12.6.2 Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Børnekomité i en sag mod Danmark

Sagen W.M.C. mod Danmark, communication no. 31/2017, vedrørte en kinesisk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2012, og hendes tre børn, som alle var født i Danmark. For så vidt angår klagerens asylmotiv, Børnekomitéens udtalelse fra 2020 og nævnets beslutning om at genoptage familiens sager til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde henvises til Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 561 ff.

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg drøftede på et møde den 27. oktober 2020 udtalelsen fra FN's Børnekomité. Flygtningenævnets formand bemær-

kede, at komitéen har tillagt de i konventionen omhandlede sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige rettigheder eksterritorial virkning, og at komitéen hermed tilsyneladende er gået længere end komitéernes hidtidige praksis, hvorefter der tillægges eksterritorial virkning vedrørende rettigheder, der beskytter ansøgerens liv og sikkerhed m.v.

På det efterfølgende nævnsmøde i marts 2021, hvor klageren afgav supplerende forklaring om sit asylmotiv, besluttede Flygtningenævnet i lyset af komitéens udtalelse at foretage en fornyet høring af Udenrigsministeriet med henblik på yderligere belysning af de forhold, der havde givet anledning til den af komitéen fremsatte kritik af afgørelsen fra december 2018, herunder forholdet til børnekonventionens artiklerne 3, 6 og 8.

Efter modtagelse af Udenrigsministeriets høringssvar udtalte Flygtningenævnet i sin afgørelse af august 2021 blandt andet, at de oplysninger, der fremgik af høringssvaret, ikke kunne give anledning til en anden vurdering af sagen end den, der fremgik af nævnets tidligere afgørelse fra december 2018 med den heri anførte begrundelse. Efter indholdet af høringssvaret fandt Flygtningenævnet således, at det måtte lægges til grund, at en bekræftet dansk fødselsattest ville kunne indgå i dokumentationsgrundlaget ved registrering af børnene i Hukou-registeret, ligesom det ville være muligt for såvel ansøgeren som hendes ægtefælle selv at opnå den fornødne registrering vedrørende spørgsmålet om "Overseas Chinese Status". Den omstændighed, at ansøgeren på grund af sine konkrete forhold ville kunne blive mødt af ikke nærmere angivne "additional hurdles" i registreringsprocessen som anført i Udenrigsministeriets høringssvar, kunne ikke i sig selv danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Heller ikke oplysningerne i høringssvaret om den forventede sagsbehandlingstid og fraværet af oplysninger om børnenes rettigheder under den midlertidige registreringsproces var forhold, der sås at kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet udtalte, at der ikke var grundlag for at fastslå, at manglende registrering i Hukou-registeret med de negative konsekvenser, som dette havde i forhold til adgangen til uddannelse samt sundhedsydelser og sociale ydelser, i sig selv indebar, at børnene var i risiko for forfølgelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller var i risiko for alvorlige overgreb som omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fastholdt derfor sin afgørelse fra december 2018.

Sagen verserer fortsat ved komitéen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, udtalelsen fra komitéen og nævnets afgørelse om at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. november 2020. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 13. september 2021.

12.6.3 FN's Børnekomités udtalelse i 2021 i sagen Y.A.M mod Danmark, communication no. 83/2019, udtalelse af 5. marts 2021 (Somalia)

I beretningsperioden har FN's Børnekomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen udtalte kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen.

Sagen vedrørte en mindreårig somalisk statsborger og hendes mor og bror. Moren var i 2014 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Datteren og sønnen var begge født i Danmark og blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på baggrund af morens opholdstilladelse. I 2017 søgte moren asyl på vegne af begge børn, for så vidt angår datteren under henvisning til, at hun frygtede, at datteren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive tvangsomskåret, tvangsfjernet og tvangsgift, idet hun og datterens far ikke havde indgået ægteskab. I 2018 meddelte Udlændingestyrelsen datteren og sønnen afslag på asyl, ligesom styrelsen traf afgørelse om at inddrage morens opholdstilladelse. Asylsagerne vedrørende børnene blev i nævnet sambehandlet med inddragelsessagen vedrørende moren. Flygtningenævnet stadfæstede i 2019 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt styrelsens afgørelse om inddragelse af morens opholdstilladelse. For så vidt angår datteren tilsidesatte Flygtningenævnet morens forklaring om sin baggrund og konflikt og fandt på den baggrund ikke, at det kunne lægges til grund, at datteren ville blive udsat for de forhold, som moren havde gjort gældende. Særligt for så vidt angår frygten for tvangsomskæring bemærkede nævnet, at både moren og faren var imod omskæring, og at det måtte lægges til grund, at de ville være i stand til at modsætte sig et eventuelt pres fra omgivelserne.

For FN's Børnekomité gjorde moren gældende, at det ville udgøre en krænkelse af børnekonventionens artiklerne 3 og 19 at udsende datteren på grund af risikoen for, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville blive tvangsomskåret.

Af komitéens udtalelse fra 15. marts 2021 fremgår blandt andet:

"8.5 In the present case, the Committee takes note of the author's allegations that, as a single mother, she would be unable to protect her daughter from being subjected to female genital mutilation in a country where 98 per cent of women have been subjected to that practice despite it being prohibited by law, as the law is not enforced. The author has also argued that she herself was subjected to female genital mutilation; suffered oppression as a result of her secret marriage; and would be unable to receive any support from her close family upon return to Somalia. The Committee takes note of the State party's observation that, according to several reports, a mother can protect her

daughter from being subjected to female genital mutilation in Somalia if she is able to resist family or community pressure; that the author failed to explain the specific risk that her daughter would run; that, as both parents are opposed to female genital mutilation and the author will not be returning to a rural area where she may become heavily dependent on the surrounding community, it must be assumed that the author would be able to resist social pressures and protect her daughter from being subjected to female genital mutilation; and that the author's general credibility was undermined by the fact that she was not deemed credible regarding her own grounds for asylum, namely the conflict with her al-Shabaab uncle and the four-year imprisonment, and that she knowingly provided false information to the domestic authorities regarding her husband. The Committee also notes the State party's claim that the incidents of female genital mutilation have declined in Somalia.

8.6 The Committee notes that the prevalence of female genital mutilation appears to have declined in Somalia, as a result of, inter alia, its prohibition under the 2012 Constitution and the 2014 policy against the practice. However, the Committees notes that, according to reports submitted by the parties, the practice is still deeply engrained in Somali society.

8.7 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the deportation of a child and that such decisions should ensure — within a procedure with proper safeguards — that the child will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. In the present case, the Committee notes the arguments and information submitted to it, including the assessment of the mother's assumed ability to resist social pressure based on her expressed opposition to the practice and on reports about the situation of female genital mutilation in Somalia. However, the Committee observes that:

(a) The Refugee Appeals Board's assessment was limited to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account and the fact that the author would not have any male supporting network in Somalia, considering that her husband currently does not reside with the author and her children;

(b) The State party has argued that, as the author and her husband clearly oppose female genital mutilation and the author is not returning to a rural area where she may be more dependent on the surrounding community, she would be able to resist any social pressure and thus protect her daughter from being subjected to female genital mutilation. However, the Committee notes that the father's position regarding female genital mu-

tilation alleged by the State party seems irrelevant in the present case, in light of the uncontested information provided by the author that her husband currently resides in the Unites States of America and is not returning to Somalia with the author and her children. As to the State party's reliance on the author's ability to resist social pressure, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, especially in light of the general reported context, and that State parties should take measures to protect children from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances. The Committee takes note of the State party's argument that it is relying on its interpretation of regional jurisprudence on other similar cases. However, the Committee notes that this interpretation cannot exempt the State party from complying with its obligations under the Convention as interpreted by the Committee; neither can this interpretation justify the non-compliance with the Committee's Views under the Optional Protocol;

(c) The evaluation of the risk that a child may be subjected to the irreversible harmful practice of female genital mutilation, in the country to which the child is being deported should be carried out following the principle of precaution and, where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from deporting the child.

8.8 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter being subjected to female genital mutilation if deported to Somalia and to take proper safeguards to ensure the child's well-being upon return. The Committee therefore concludes that the return of the author's daughter to Somalia would amount to a violation of articles 3 and 19 of the Convention.

8.9 The Committee, acting under article 10 (5) of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure, is of the view that the facts before it disclose a violation of articles 3 and 19 of the Convention."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage familiens sager til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I Flygtningenævnets afgørelse af juni 2021 udtalte nævnet for så vidt angår spørgsmålet om, om datteren på nu fem år risikerede tvangsomskæring, såfremt familien blev udsendt til Somalia, blandt andet, at tvangsmæssig kvindelig omskæring udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Foreligger der således en reel og konkret risiko for at blive omskåret, vil det kunne begrunde opholds-

tilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har behandlet flere sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser blandt andet vedrørende statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre. Nævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I vurderingen indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af tvangsomskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen, om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. Denne praksis følger de kriterier, der kan udledes af domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Nævnet bemærkede videre, at det følger af børnekonventionens artiklerne 3 og 19, at barnets tarv skal komme i første række, når der foretages foranstaltninger vedrørende børn, ligesom staterne skal sikre alle passende lovgivningsmæssige mv. forholdsregler til beskyttelse af barnet mod alle former for fysisk eller psykisk vold mv. Ved vurderingen af, om et barn er i risiko for tvangsmæssig kvindelig omskæring, kan der derfor være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en rimelig tvivl om forholdene og forældrenes evne til at beskytte barnet mod omskæring komme en ansøger til gode. Nævnet henviste til, at der ifølge baggrundsoplysningerne om situationen i Somalia ses tegn på, at risikoen for tvangsomskæring er blevet mindre som følge af blandt andet en lovændring i 2012, der forbyder kvindelig omskæring. Flere baggrundsrapporter peger dog på, at kvindelig omskæring fortsat er meget udbredt og udgør en indgroet del af somalisk kultur.

Vedrørende den konkrete sag henviste Flygtningenævnet til, at moren som anført i afgørelsen fra 2019 havde givet urigtige oplysninger om sin ægtefælles forhold under udlændingemyndighedernes behandling af hendes asylsag, hvilket havde været medvirkende til, at de oplysninger, hun i øvrigt havde givet om sine forhold og baggrund, var forbundet med usikkerhed. Nævnet fandt imidlertid, at der ikke helt kunne bortset fra, at moren ifølge sin forklaring ikke sås at have noget reelt netværk i Somalia, idet faren – ifølge de oplysninger, som nu forelå for nævnet – havde fået opholdstilladelse i USA og ikke kunne forventes at rejse tilbage til Somalia med familien. Der forelå således nu oplysning om, at moren reelt ville vende tilbage til Somalia som enlig mor. Moren havde efter det oplyste meget begrænset skolegang og sås ikke at have nogen særlige ressourcer, der ville gøre hende i stand til på egen hånd at kunne modstå et eventuelt pres fra omgivelserne. Da klagerne for så vidt angår risikoen for kvindelig

tvangsomskæring måtte anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A, blev de meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 16. marts 2021. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 14. juni 2021.

Kapitel 13

Syrien

13.1 Indledning

I september 2013 besluttede Flygtningenævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Beslutningen blev truffet med henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene i landet sammenholdt med principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK. Der kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 420 ff.

Asylansøgere fra de pågældende områder i Syrien, der ikke har risikeret individuel forfølgelse eller overgreb, er herefter meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 – senere § 7, stk. 3 – med henvisning til de generelle forhold, forudsat der ikke har været grundlag for at udelukke dem.

I februar 2019 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at antallet af kamphandlinger og civile tab i Syrien er begrænset geografisk, og at antallet er reduceret markant i forhold til tidligere, og at det er op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

Udlændingestyrelsen har herefter i en række sager fundet, at forholdene i Damaskus og senere i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Dette har medført, at Udlændingestyrelsen i en række spontane asylsager har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til syriske statsborgere fra Damaskus og Rif Damaskus, ligesom Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at nægte at forlænge eller inddrage opholdstilladelser til syriske statsborgere fra Damaskus og Rif Damaskus, der har haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

I juni 2019 behandlede Flygtningenævnet de første sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser til syriske statsborgere, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark efter udlændinge-

lovens § 7, stk. 3, på grund af de generelle forhold i Damaskus. Flygtningenævnet udtalte i nogle af sagerne i den forbindelse, at de generelle forhold i Damaskus ikke længere var af en sådan karakter, at enhver ville være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. I februar 2021 behandlede Flygtningenævnet de første sager, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på spontan asyl efter udlændingelovens § 7 til syriske statsborgere fra Rif Damaskus samt truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser til syriske statsborgere fra Rif Damaskus, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, på grund af de generelle forhold. Flygtningenævnet udtalte i den forbindelse, at de generelle forhold i Rif Damaskus i Syrien ikke længere var af en sådan karakter, at enhver ville være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Se nærmere om nævnets vurdering af de generelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus i afsnit 13.2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et stort antal sager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus og Rif Damaskus. Der er primært tale om sager vedrørende spontan asyl, hvor Udlændingestyrelsen har vurderet, at der hverken har været grundlag for at meddele opholdstilladelse på grund af ansøgerens individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold, og sager hvor Udlændingestyrelsen har nægtet af forlænge eller har inddraget en opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, som oprindeligt var meddelt på grund af de generelle forhold. Betingelserne for at inddrage og nægte at forlænge en opholdstilladelse fremgår af udlændingelovens § 19 og § 19 a og er nærmere gennemgået i kapitel 6.2. Flygtningenævnet har i flere sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse vurderet, at der var grundlag for at ændre klagerens opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller § 7, stk. 3, på baggrund af de generelle forhold, og i stedet meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på baggrund af klagerens individuelle forhold. Eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har ændret klagerens opholdstilladelse fremgår nedenfor i afsnit 13.4. Endelig har Flygtningenævnet behandlet et større antal sager, hvor syriske statsborgere, der af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller § 7, stk. 3, på baggrund af de generelle forhold i Syrien, har påberåbt sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, med henvisning til individuelle forhold (statusændringssager). For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets behandling af statusændringssager, kan henvises til kapitel 4.2.3.1.

13.2 Flygtningenævnets vurdering af de generelle forhold i Damaskus og Rif Damaskus-området

13.2.1 Damaskus

Flygtningenævnet behandlede i juni 2019 seks prøvesager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus i Syrien. Det var sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til syriske statsborgere, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet omgjorde i alle seks sager Udlændingestyrelsens afgørelser og vurderede, at der forelå individuelle asylgrundlag. De pågældende blev derfor meddelt opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2.

Nævnet udtalte i nogle af sagerne, at de generelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Nævnet udtalte endvidere, at de syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode. Nævnet udtalte samtidig, at myndighedernes krænkelser af menneskerettighederne er alvorlig, også i Damaskus, og vil kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, efter en konkret vurdering, men at krænkelserne ikke har et sådant niveau, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

Den alvorlige menneskeretlige situation i Syrien indgik således som et væsentligt element i grundlaget for nævnets afgørelser, som sammen med de individuelle forhold talte for, at de pågældende opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 674 ff.

Flygtningenævnet behandlede i december 2019 tre spontane asylsager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus. Nævnet fandt hverken grundlag for at meddele opholdstilladelse på baggrund af individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold. Nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afslag på asyl til de pågældende. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 685 ff., nævnte afgørelser Syri/2019/58 og Syri/2019/60.

Flygtningenævnet har siden fastholdt vurderingen af de generelle forhold i Damaskus og har således i flere afgørelser udtalt, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 569 ff., nævnte afgørelse Syri/2020/11, hvor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsen afgørelse i en sag, hvor ansøgeren som asylmotiv blandt andet henviste til de generelle forhold i Damaskus. Som eksempel på en lignende afgørelse fra beretningsåret, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren har boet i Yarmouk-lejren frem til 2013, og flyttede herefter til [by] i Rif Damaskus i et til to år, hvorefter ansøgeren flyttede til [by], Rif Damaskus, Syrien. Ansøgerens familie udrejste af Syrien i 2017, hvorefter ansøgeren tog ophold hos sin moster i [by]. Ansøgeren boede i [by] frem til sin udrejse af Syrien i 2019. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Damaskus. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at der ikke er sikkert i Damaskus. Ansøgeren har ikke længere tætte familiemedlemmer i Syrien, og hun har ikke nogen fremtid i Syrien, hvad angår uddannelse, job og bolig. Ansøgeren har ydermere oplyst, at hun i 2017 blev stoppet tre gange af myndighederne ved Nisrin-kontrolposterene i Damaskus. De syriske myndigheder tjekkede ansøgerens ID-kort og stillede hende spørgsmål vedrørende hendes brødre og deres opholdssted. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun i forbindelse med udrejsen af Syrien blev tilbageholdt i Raqqa i syv dage, idet myndighederne ville sikre sig at ansøgeren ikke skulle til Idlib. Ansøgeren fik lov at gå, da hun oplyste, at hun ikke skulle til Idlib, men igennem Tyrkiet for at blive genforenet med sin familie. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, fordi hun er udrejst illegalt. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter en syrisk officer. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun ved Nisrin-kontrolposten blev tilbageholdt af en syrisk officer. Officeren tilbageholdte ansøgeren inde på sit kontor, hvor han spurgte, om ansøgeren var jomfru, og han forulempede hende seksuelt ved at kysse og befamle hende. Ansøgeren sagde, at hun havde menstruation, men lovede at vende tilbage til officeren, når hun ikke havde menstruation. Officeren advarede ansøgeren og sagde til hende, at han havde alle hende ID-oplysninger, og at hvis hun ikke holdte, hvad hun lovede, så ville han selv finde hende. Ansøgeren er opvokset i Damaskusområdet først i Yarmouk-lejren, og siden 2013 i [by] og har boet hos sin moster og hendes familie i Dumar [by], Damaskus, fra

2017 og frem til sin udrejse. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at ansøgeren asylretligt er vurderet i forhold til Damaskus. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med de syriske myndigheder til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om sit asylmotiv. Ansøgeren har tidligere forklaret, at hun ikke har oplevet personlige konflikter med de syriske myndigheder siden 2017. Ansøgeren har endvidere tidligere forklaret, at hun på intet tidspunkt er blevet holdt tilbage eller truet med noget, og at hun på intet tidspunkt blev opsøgt på sin bopæl, men at hun i 2017 blev stoppet ved kontrolposter tre gange. Ansøgeren har under mødet i nævnet derimod forklaret, at familiens bopæl blev ransaget af myndighederne, mens de boede i [by], hvor myndighederne ledte efter våben, spurgte efter hendes brødre, som havde unddraget sig militærtjeneste, og at soldaterne truede hendes far med, at de ville voldtage ansøgeren for øjnene af ham. Hun har endvidere under mødet i nævnet udbyggende forklaret, at en officer ved den tredje kontrolpost i 2017, befamlede hende og ville have sex med hende, men at hun undskyldte sig med, at hun havde menstruation. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er profileret i forhold til de syriske myndigheder som følge af, at to af ansøgerens brødre har unddraget sig militærtjeneste. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra maj 2020: Syria – Military Service. Report based on fact-finding mission to Istanbul and Beirut (17-25 February 2020), side 36 f. og EASOs' rapport fra april 2021: Syria – Military service, side 38, hvoraf fremgår, at i øvrigt uprofilerede familiemedlemmer til uprofilerede militærunddragere ikke er i særlig risiko for overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren er særligt profileret, fordi hun frem til 2013 boede i Yarmouk-lejren. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at hun kun oplevede problemer ved kontrolposter tre gange i 2017, hvor kontrollen var kortvarig, og at hun inden sin udrejse i 2019 frivilligt besøgte Yarmouk-lejren, hvor hun viste sit ID-kort ved en kontrolpost, og at hun komme ind og ud af lejren uden problemer. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan Flygtningenævnet heller ikke lægge til grund, at der er særlig risiko for personer, der er udrejst illegalt, hvis de ikke i øvrigt har problemer eller er profilerede i forhold til myndighederne. Nævnet henviser blandt andet til Migrationsvärkets rapport RS/022/2020: Prövning af skyddsbehov för personer från Syrien, side 14. Ansøgeren har tidligere forklaret, at hun ikke har oplevet problemer med sin moster, som hun forud for sin udrejse boede hos i ca. 1½ år, men at hun bebrejder mosteren, at flugten var hård. Hun har efterfølgende forklaret, at hendes forhold til sin moster ikke er godt. Nævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren kan anses som enlig kvinde, selv om hendes øvrige nære familie opholder sig i udlandet. Herefter og da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun som følge af de nævnte forhold – hverken enkeltvis eller efter en samlet vurdering - er særligt profileret og dermed i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlæn-

dingelovens § 7, stk. 2, tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter disse bestemmelser. Flygtningenævnet har som Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at det følger af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens landerapport, Syria, Security and Socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damascus, udgivet oktober 2020, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over stort set hele Damaskus by og Rif Damaskus, samt at der ikke har været større sikkerhedshændelser i området siden maj 2018. Der er fri bevægelighed mellem Damaskus by og Rif Damaskus, og medmindre man er eftersøgt, er der ingen problemer med at rejse mellem Damaskus by og Rif Damaskus. Der er en begyndende genopbygning af infrastruktur, såsom veje, el- og vandforsyning i beboede områder i Damaskus by og Rif Damaskus, og der er adgang til vand, el og sanitære faciliteter i alle beboede områder. Sundhedstjenester og hospitaler er genopbygget i de fleste områder af Damaskus by og Rif Damaskus og leverer basale helbredsydelser. Det fremgår af bl.a. EASO, Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note fra september 2020 om de generelle forhold i Damaskus: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations." Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK's artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/79

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 24 personsager om spontan asyl vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 17 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i 7 sager. Flygtningenævnet har i samme periode behandlet 211 personsager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus (dette er inklusiv tre sager, hvor nævnet vurderede, at klagerne både var fra Damaskus og fra Rif Damaskus). Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 75 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i 105 sager samt hjemvist 31 sager til fornyet behandling i styrelsen.

13.2.2 Rif Damaskus

Flygtningenævnet behandlede i februar 2021 tre sager vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus-området i Syrien. I to af sagerne havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til de pågældende, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I en af sagerne havde Udlændingestyrelsen meddelt afslag på spontan asyl og således hverken fundet grundlag for at meddele opholdstilladelse på baggrund af individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold i Rif Damaskus. Nævnet stadfæstede i alle tre sager Udlændingestyrelsens afgørelser, og nævnet udtalte blandt andet, at de generelle forhold i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 12 personsager om spontan asyl vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 11 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i 1 sag. Flygtningenævnet har i samme periode behandlet 41 personsager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus (dette er inklusiv 3 sager, hvor nævnet vurderede, at klagerne både var fra Damaskus og fra Rif Damaskus). Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 29 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i 8 sager samt hjemvist fire sager til fornyet behandling i styrelsen.

Som eksempel på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber, sunnimuslim og syrisk statsborger. Klageren er født i [by], Irak, men flyttede i 2000 til [by], Rif Damaskus, Syrien. Klageren flyttede i 2011 til [by], Rif Damaskus, Syrien, hvor hun boede frem til sin udrejse i 2013. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren 2015/2016] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede at blive dræbt af tilfældige bombardementer som følge af den ustabile situation i landet. Klageren henviste videre til frygten for at blive udsat for seksuelle overgreb, idet hun havde fået oplyst, at et ubestemt antal af kvinder var blevet voldtaget i hjemlandet. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelo-

vens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt af de syriske myndigheder, idet hun – men også hendes eksmand – er eftersøgt i hjemlandet. Klageren har videre oplyst, at hun frygter sin families indblanding i hendes privatliv. Endelig har klageren oplyst, at hun i 2012 har været udsat for voldtægt begået af formentlig militærpersoner og/eller medlemmer af sikkerhedstjenesten, og at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter på ny at blive udsat herfor. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun tror, at hun er eftersøgt af de syriske myndigheder, fordi hun tidligere har hjulpet oppositionsfamilier med mad og tøj. Klageren har videre oplyst, at hun ikke kender til sin tidligere ægtefælles konflikter i Syrien, men såfremt han er eftersøgt til militæret, risikerer hun at få problemer. Nævnet lægger til grund, at klagerens hjemområde er Rif Damaskus. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de syriske myndigheder har genvundet kontrollen over den overvejende del af Rif Damaskus i maj 2018. Dette fremgår bl.a. af Udlændingestyrelsens landerapport fra oktober 2020 "Syria, Security and Socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damaskus", og EASO-rapporten "Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note", udgivet i september 2020 samt EASO-rapporten "Syria Security situation - Country of Origin Information Report" udgivet i juli 2021. Flygtningenævnet lægger efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne til grund, at situationen i Rif Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter, og at de aktuelle forhold i området ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Nævnet finder heller ikke, at klageren som enlig kvinde er således i risiko for at blive udsat for overgreb, at dette kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder herefter, at de generelle forhold i Rif Damaskus ikke kan føre til en forlængelse af klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. En nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i hendes ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i kla-

gerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3, og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klageren er indrejst i Danmark som [voksen]. Hun har ikke nu familie i Danmark, og hun har ikke været i arbejde. Flygtningenævnet kan derfor tiltræde det af Udlændingestyrelsen i afgørelse af [foråret] 2021 anførte om, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. De af klageren påberåbte helbredsforhold kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om der kan meddeles klageren opholdstilladelse på grund af dennes individuelle forhold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke at kunne tilsidesætte klagerens forklaring om, at hun i 2012 blev udsat for voldtægt, muligt begået af medlemmer af sikkerhedstjenesten og/eller militæret. Efter de foreliggende oplysninger må Flygtningenævnet imidlertid lægge til grund, at klageren ikke blev udsat for voldtægt, fordi hun tilhørte oppositionen. Hun må derimod betragtes som et tilfældigt offer. Der er intet i de foreliggende oplysninger, der tyder på, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en konkret, individuel risiko for at blive udsat for voldtægt. Flygtningenævnet finder derfor, at oplysningerne om den stedfundne voldtægt ikke kan føre til, at der meddeles klageren opholdstilladelse. For så vidt angår klagerens forklaring om, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse, fordi hun har tilhørt oppositionen til den syriske regering, bemærker Flygtningenævnet følgende: Klageren har i sit asylskema af [efteråret] 2015 udelukkende henvist til de generelle forhold i Syrien, herunder den risiko som krigshandlingerne medførte, og har ikke anført noget om, at hun tilhørte oppositionen eller havde udført aktiviteter som kunne opfattes som værende vendt mod den syriske regering. Ved oplysnings- og motivsamtale [i efteråret] 2015 forklarede hun, at hun aldrig havde været politisk aktiv, at hun aldrig havde været

medlem af en oprørsgruppe, og at hun ikke havde haft konflikter med hverken myndigheder, privatpersoner eller grupperinger. Også i denne samtale blev der alene henvist til de generelle forhold i Syrien, herunder den risiko som krigshandlingerne medførte, ligesom hun oplyste, at hun havde forladt Syrien for at finde et mere stabilt liv. Klagerens senere forklaring om, at hun havde hjulpet oppositionsgrupper med mad og tøj, samt at hun i sin lejlighed skulle have efterladt en taske, som indeholder kompromitterende personlige papirer, og som de syriske myndigheder ved tilfældige omstændigheder formodes at være kommet i besiddelse af, må betragtes som i høj grad udbyggende. Dette gælder også klagerens forklaring i Flygtningenævnet om, at hun har deltaget i en demonstration med sin første ægtefælle. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den manglende omtale af hendes hjælp til oppositionen dels skyldes tolkeproblemer, dels skyldes hensynet til hendes nye ægtefælle. For så vidt angår klagerens første ægtefælle bemærker Flygtningenævnet, at klageren ved oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hun var blevet skilt fra ham i 2011 og ikke havde forbindelse med ham. Da klagerens skilsmisse for nu 10 år siden efter det oplyste er registreret hos de syriske myndigheder, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at den tidligere ægtefælles unddragelse fra værnepligt kan føre til, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at såvel klageren som dennes første ægtefælle må anses for helt uprofilerede, og at skilsmissen som anført fandt sted for 10 år siden. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke at der er grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2021/151

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 575 ff., nævnte afgørelser: Syri/2021/24 og Syri/2021/30.

13.3 Forsigtighedsprincippet i Syrien-sager

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde i december 2019 de første prøvesager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus fra juni 2019 og udtalte i den forbindelse, at det forsigtighedsprincip, der kom til udtryk i afgørelserne fra nævnets praksis i prøvesagerne fra juni 2019 og siden, fortsat skal finde anvendelse ved behandlingen af sager med syriske statsborgere.

Udvalget har på flere møder siden, herunder i beretningsåret, udtalt, at der fortsat er grund til at anvende forsigtighedsprincippet, der er formuleret således:

> "De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode."

Koordinationsudvalget har endvidere udtalt, at indrejserisikoen i Syrien er en integreret del af risikovurderingen i hver enkelt sag, og at der efter omstændighederne kan være anledning til explicit at forholde sig hertil.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i forbindelse med nævnets bidrag til besvarelsen af et konkret spørgsmål fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg (spørgsmål nr. 646 af 21. juli 2021) udtalt følgende om forsigtighedsprincippet:

> ”Konkret betyder dette, at bevisvurderingen i sager vedrørende asylansøgere fra Syrien skal foretages med udgangspunkt i forsigtighedsprincippet, således at tærsklen for, hvornår en asylansøger må anses for at have sandsynliggjort et individuelt asylmotiv – typisk i forhold til de syriske myndigheder – er lavere end i andre asylsager”.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har anvendt forsigtighedsprincippet kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2021** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra [By], Rif Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er eftersøgt i Syrien, idet han har hjulpet sin ægtefælle og [antal] sønner med at flygte. Ansøgeren har videre henvist til, at hans ægtefælle er eftersøgt i Syrien, idet hun har forladt sin [offentlige] stilling uden at få tilladelse hertil, at hun er modstander af det syriske regime, samt at hun udførte nødhjælp i form af blandt andet uddeling af [nødhjælp]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans sønner har unddraget sig militærtjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at den syriske sikkerhedstjeneste i 2015 begyndte at opsøge ansøgeren og efterspørge hans daværende ægtefælle og sønnerne. Ansøgeren har videre oplyst, at han efterfølgende blev oplyst af en kilde ved navn [navn på kilden], der arbejdede for den syriske sikkerhedstjeneste, at han ville blive stillet til ansvar for ægtefællens og sønnernes handlinger. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgerens bopæl blev opsøgt af myndighederne to gange, efter ansøgerens daværende ægtefælle var udrejst af Syrien. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren efter nogen tid forlod bopælen sammen med ansøgerens [antal] børn og tog ophold i et oprørskontrolleret område, inden han og børnene tre måneder senere udrejste af Syrien. Ansøgerens [antal] sønner har alle forladt Syrien og unddraget sig militærtjeneste. Sønnerne opholder sig nu i henholdsvis Danmark og [Land]. Flygtningenævnet har ved afgørelse d.d meddelt klagerens tidligere ægtefælle opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet nævnet har fundet, at hun har sandsynliggjort,

at hun er i et asylbegrundende modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Ifølge baggrundsoplysningerne oplyser flere kilder, at de syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen i asylsager og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme asylansøgere til gode. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer at blive identificeret som modstander af det syriske regime. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders alvorlige overgreb ved f.eks. afhøringer og fængslinger, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/187

Der kan endvidere henvises til Syri/2021/184, som er gengivet i afsnit 13.4.

13.4 Praksis vedrørende syriske statsborgere som henviser til individuelle forhold

Flygtningenævnet har i en række sager vurderet, hvorvidt syriske statsborgere opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på baggrund af de pågældendes individuelle forhold.

Som eksempler på sager i beretningsåret, hvor pågældende som asylmotiv blandt andet har henvist til politiske aktiviteter, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra bydelen [navn] i [A], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2014 den syriske statsborger [klagerens navn], født [i starten af] 1955, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun var eftersøgt, da hun udrejste af Syrien, idet hun havde hjulpet til som sygeplejerske på et palæstinensisk hospital. Klageren oplyste videre, at hendes sønner havde oplyst, at hun ikke længere var efterlyst. Klageren oplyste tillige, at de var blevet opsøgt af tre personer i den flygtningelejr, som de boede i, mens klageren boede hos sin datter. Klageren henviste desuden til de generelle forhold i Syrien som følge af væbnede kampe og angreb på civile. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2020 truffet afgørelse om, at klagerens

opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 inddrages, da grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1 nr. 1. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om inddragelse henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt ved kontrolposter grundet hendes efternavn. Hun har videre oplyst, at både hendes søn og fars fætter er blevet tilbageholdt. Hun har endvidere oplyst, at hendes hjem en enkelt gang forud for hendes udrejse er blevet opsøgt af de syriske myndigheder, samt at hun tidligere har været eftersøgt. Klageren har herudover henvist til sine tidligere påberåbte asylmotiver. [I foråret] 2021 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af [dato i efteråret] 2020. [I sommeren] 2021 har Flygtningenævnet efter anmodning fra klagerens advokat [advokatens navn] besluttet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævn. I forbindelse med genoptagelsessagen har klageren som asylmotiv henvist til, at hun er enke og enlig kvinde uden netværk, at hun har boet i [A] og har ydet sygepleje i lejren, at hendes ægtefælle er forsvundet, at hun udrejste af landet, at hun oprindelige er statsløs palæstinenser, at hun er i risiko for forfølgelse og overgreb som følge af sin tidligere ægtefælle, som sammen med hende har ydet sygepleje i lejren og som efterfølgende også er udrejst, og at hun er i risiko på grund af øvrige familiemedlemmers problemer med de syriske myndigheder. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun har deltaget i en række interviews og artikel, hvor hun har udtalt sig kritisk om forholdene i Syrien. Hun har videre oplyst, at hun har udtalt, at Syrien ikke er et sikkert land, og at Danmark udsender syrere til at blive slået ihjel af det syriske regime. Klageren har i forbindelse med interviewene oplyst, at hun var sygeplejerske i [A]. Som følge af interviewene, og hendes deltagelse i sit-in protesten [i et nærmere angivet sted], som hun har været en aktiv del af siden [en dato i foråret] 2021, har flere medier talt med klageren, både før og efter Flygtningenævnets afgørelse af [en dato i foråret] 2021. Klageren har desuden været tilknyttet organisationen, [navn på organisation] siden [foråret] 2021. Flygtningenævnet finder, at klageren har dokumenteret, at hun har deltaget i en langvarig demonstration foran [i et nærmere angivet sted], og at hun i den forbindelse og i øvrigt siden foråret 2021 har været eksponeret i udenlandske – herunder særligt arabiske – medier, hvoraf flere er større tv-stationer, og på sociale medier med billede og navn. Det fremgår heraf, at hun kritiserer de danske myndigheders behandling af syriske flygtninge, men der fremkommer tillige kritik af det syriske styre. Flygtningenævnet har konstateret, at indslagene i flere af de større af tv-stationer findes på tv-stationernes sociale medieplatforme. Flygtningenævnet lægger således til grund at klageren har kritiseret det syriske regime på flere tv-stationer, der efter det oplyste ses af mange syrere. Flygtningenævnet finder ud fra forsigtighedsprincip, der er gældende ved vurderingen af asylansøgere fra Syrien, at det herefter må lægges til grund, at hun ved en tilbagevenden til Syrien har påkaldt sig en sådan interesse, at hun kan risikere at blive afhørt og i den forbindelse blive udsat for overgreb fra de syriske myndigheders side. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren har sandsynliggjort, at betingelserne i ud-

lændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/184

Nævnet **omgjorde** i **december 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1 **(K-status)**. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har dog deltaget i seks demonstrationer i Danmark i perioden 2018-2021 mod den syriske regering. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at blive slået ihjel som følge af den generelle situation, herunder de væbnede kampe, der foregår mellem de syriske myndigheder og oprørsgrupperne. Videre har han henvist til, at han frygtede at blive tvangsrekrutteret til at deltage i væbnede kampe enten for de syriske myndigheder eller for forskellige oprørsgrupper i Syrien. Endelig frygtede han at blive fængslet eller slået ihjel af de syriske myndigheder, idet han er udrejst illegalt af landet, og at han derfor bliver betragtet som forræder af styret. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2021 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere er til stede. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse fortsat henvist til sit oprindelige asylmotiv, og har endvidere henvist til, at han frygter at blive genindkaldt til militærtjeneste, idet han forud for sin udrejse blev opsøgt to gange for at blive genindkaldt. Videre har han henvist til, at han er eftersøgt på grund af sin nevø, som havde udtrykt sig kritisk om styret og var blevet tilbageholdt som følge af dette. Endelig har han henvist til, at han er eftersøgt på grund af sin datters [A's] aktiviteter. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine, datteren [A's] og klagerens ene nevøs aktiviteter og forhold i Syrien til grund. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens begrundelse herfor og bemærker, at klageren under nævnsmødet yderligere har forklaret udbyggende, at demonstrationer i Syrien tog udgangspunkt i hans forretning, og at han skaffede stof og andre ting til demonstranterne, ligesom klageren udbyggende har forklaret, at han som følge af nevøens forhold blev opsøgt to gange af personer fra det syriske militær. Klagerens ene datter [A] er af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af datterens deltagelse i regimekritiske demonstrationer i Danmark og efterfølgende deling af billeder herfra i Facebookgrupper med titusinder af medlemmer. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring sammenholdt med billederne i klagerens datters asylsag endvidere til grund, at klageren har deltaget i tre af disse demonstrationer, hvor han er

med på billeder fra demonstrationerne sammen med sin datter. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring og oplysningerne i sagen i øvrigt endelig til grund, at klagerens datters kæreste, [B], er medstifter og ledende medlem af [forening], der blandt andet har en Facebookside med flere tusinde følgere. Flygtningenævnet finder på den baggrund, under henvisning til baggrundsoplysningerne om de syriske myndigheders monitorering af syriske statsborgere i udlandet og under henvisning til forsigtighedsprincippet ved vurderingen af asylansøgere fra Syrien, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/255

Der kan endvidere henvises til Syri/2021/243, som er gengivet i kapitel 4.2.1.1.

I 2021 behandlede Flygtningenævnet endvidere en række sager vedrørende unge syriske mænd, der var eneste søn i deres familie, og nævnet tog i den forbindelse stilling til spørgsmålet om, hvorvidt eneste sønner er undtaget fra at aftjene militærtjeneste i Syrien. Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **august 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at vedkommende blev meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens 7, stk. 1 (**K-status**). Indrejst i 2015. I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt klageren som eneste søn var undtaget fra at aftjene militærtjeneste, udtalte **Flygtningenævnet**: "Med hensyn spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan meddeles opholdstilladelse med henvisning til, at klageren risikerer at blive indkaldt til militærtjeneste, bemærkes, at klageren er [alder] år og således er i den militærpligtige alder. Det er ubestridt, at klageren er sine forældres eneste søn, hvorfor de gældende regler vedrørende militærtjeneste i Syrien medfører, at klageren – hvis han i øvrigt opfylder en række yderligere betingelser – er berettiget til at blive fritaget for militærtjeneste. Flygtningenævnet kan i den forbindelse henvise til den syriske regerings hjemmeside (www.mod.gov.sy) vedrørende Forsvarsministeriet, hvorfra Flygtningenævnet den 5. august 2021 har udskrevet de gældende regler for enesønners adgang til fritagelse for militærtjeneste. Det skal bemærkes, at de pågældende regler kan forstås således, at det er en betingelse for fritagelse, at den pågældende enesøn fremlægger "En lægeerklæring på vedkommendes far eller mor, om at disse ikke er i stand til at få børn, i henhold til de fastsatte betingelser". I givet fald er det uklart, om klageren kan tilvejebringe en sådan erklæring, når klagerens forældre ikke opholder sig i Syrien. Det er Flygtningenævnets opfattelse, at det på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger må lægges til grund, at der foreligger en betydelig usikkerhed med hensyn til, i hvilket omfang reglen om fritagelse for ene-

sønner rent faktisk respekteres og efterleves i praksis af de syriske myndigheder. I den forbindelse kan Flygtningenævnet henvise til European Asylum Support Offices rapport fra september 2020 (Country Guidence: Syria), side 63 f., hvor følgende er anført: ”2. Persons who evaded or derserted military service The Law permits exemptions from military service categories of individuals described below. However, the process for obtaining an exemption was assessed to include more limitations and more variation on case-by-case basis … In practice, the exemptions are not consistently applied. There are also reports that returnees have been conscripted despite promises that they would be exempted … The following are possible exemptions and deferrals according to law. … Only sons: The only male child of his parents can be exempted from military service. The exemption is also applicable if the parents of the only son are divorced or if one or both parents are deceased … A family's only son can still benefit from the exemption regulation, but the GoS has been tightening controls on this. Instead of renewing the exemption every two years, the person concerned is obliged to renew it every single year until his mother reaches the age when she is not expected to be able to give birth to another child (approximately by the age of 50, according to the source”. 2.1. Draft evaders … In the case of draft evaders, a well founded fear of persecution would in general be substantiated. While certain exemptions from military service are envisaged in law, their application in practice lacks”. Endvidere kan der henvises til European Asylum Support Offices rapport fra marts 2020 (Syria, Targeting of individuals), side 26 f., hvor følgende er anført: “Syrians wishing to return to their place of origin in GoS-retaken areas, are requested to gain security approval by going through a 'security clearance' involving interrogation by Syrian security forces. This 'clearance' implies providing extensive information on any involvement they had with the political opposition. Government guarantees 'forgiveness' to returnees when they tell the truth. However, in many cases this does not work out as promised, as a recent survey amongst Syrians returning to government-held areas, cited in the Washington Post, revealed: 'About 75 percent had been harassed at checkpoints, in government registry offices or in the street, conscripted into the military despite promises they would be exempted, or arrested'. … The OHCHR stated in February 2019 that despite changes in the situation in Syria, those returning face a lack of rule of law, widespread human rights violations and poor economic prospects, noting that 'safe and sustainable returns' were not possible due to continuing hostilities.” Endelig kan nævnet henvise til UNHCR's rapport fra marts 2021 (International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Syrian Arab Republic – Update VI), hvor der på side 124 f. er anført følgende: ”b) Exemptions and Deferrals from Military Service The Conscription Law permits certain categories of men to be exempted from military service, including, among others, men who are the only male child of their parents, those who are deemed unfit for medical reasons, and those who legally reside abroad for at least one year and have paid an exemption fee. The law further allows for deferrals under certain conditions, including

for university students and those with temporary health conditions. Since 2011, an increasing level of arbitrariness and corrupt practices has been reported in relation to the application of rules and regulations regarding military service, including deferral and exemption procedures". Foruden den anførte betydelige usikkerhed med hensyn til, i hvilket omfang reglen om fritagelse for enesønner rent faktisk respekteres og efterleves i praksis af de syriske myndigheder, må det også tages i betragtning, at fritagelse kræver registrering hos de syriske myndigheder, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at "The exemption may be refused if a person does not comply with the given application deadlines and consequently the person may have to serve in the military", jf. side 10 i Udlændingestyrelsens rapport fra oktober 2019 (Syria, Issues Regarding Military Service), og at klageren ikke hverken inden sit 18. år eller senere har registreret sig. I forhold til bedømmelsen af, om klageren kan forventes at opnå fritagelse for militærtjeneste, må det også tages i betragtning, at klagerens fader er flygtet fra en genindkaldelse i militæret, hvilket alt andet lige vil indebære en øget risiko for, at reglen om fritagelse ikke vil blive efterlevet i praksis af de syriske myndigheder. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en risiko for indkaldelse til militærtjeneste, hvorfor nævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2021, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2021/152

13.5 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 1 personsag om spontan asyl vedrørende en syrisk statsborger fra andre dele af Syrien end Damaskus og Rif Damaskus. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen. Flygtningenævnet har i samme periode behandlet 8 personsager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 1 sag, omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 14 sager og har hjemvist 3 sager til fornyet behandling i styrelsen.

Flere af sagerne har omhandlet syriske statsborgere, som isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet, at et andet land kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 196 ff., nævnte afgørelse Syri/2020/93. Sagen vedrørte en mandlig syrisk statsborger fra Aleppo, hvor Udlændingestyrelsen havde lagt til grund, at Canada kunne tjene som 1. asylland. Nævnet fandt i modsætning til Udlændingestyrelsen, at

Canada ikke kunne tjene som 1. asylland, da det var uvist, hvorvidt pågældende på ny ville kunne opnå canadisk opholdstilladelse.

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 192 ff., nævnte afgørelser Syri/2020/42 og Syri/2020/76. Sagerne vedrørte henholdsvis en kvindelig syrisk statsborger samt tre børn fra [by] og en mandlig syrisk statsborger fra [by]. Nævnet fandt i den førstnævnte sag, at Libanon ikke kunne tjene som 1. asylland, mens det modsatte gjorde sig gældende i sidstnævnte sag.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet i modsætning til Udlændingestyrelsen fandt, at en mandlig syrisk statsborger fra en anden by end Damaskus ikke var udelukket fra asyl, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 29. beretning (2020), side 366 ff., nævnte afgørelse Syri/2020/69.

Kapitel 14

Afghanistan

Som følge af Talibans magtovertagelse i Afghanistan i medio august 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg ved et ekstraordinært møde den 16. august 2021 sikkerhedssituationen i Afghanistan og fandt, at denne var usikker, og at det ikke kunne fastlægges, hvordan Taliban ville agere. Som følge heraf besluttede koordinationsudvalget at berostille behandlingen af de sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor forholdene i Afghanistan havde betydning for nævnets afgørelse, herunder asylsager, sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, udsendelsessager efter udlændingelovens § 49 a og visse sager om bortfald af opholdstilladelse. Derudover besluttede udvalget at udsætte udrejsefristen i sager, hvor Flygtningenævnet tidligere havde truffet afgørelse og stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag, og hvor ansøgerne aktuelt var i udsendelsesposition. På daværende tidspunkt udgjorde antallet af sager i alt omkring 90.

Herefter iværksatte Flygtningenævnets sekretariat en screening af sagerne for eventuelle problemstillinger, der kunne give anledning til, at de skulle genoptages til fornyet behandling i Flygtningenævnet. I den forbindelse meddelte Flygtningenævnet i september 2021 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til en afghansk statsborger, idet nævnet fandt, at ansøgeren, der havde henvist til, at han havde en asylbegrundende konflikt med Taliban, hvilken Udlændingestyrelsen havde lagt til grund, ikke kunne henvises til at tage ophold andetsteds i Afghanistan som et internt flugtalternativ:

”Nævnet meddelte i **september 2021** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2020. Sagen blev behandlet på formandskompetence. Ansøgeren har som begrundelse for sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at blive slået ihjel af Taliban, idet Taliban mistænker ham for at være spion for blandt andet Danmark, hvor han har opholdt sig i en længere periode. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han i 2019 rejste tilbage til Afghanistan for at besøge [et familiemedlem], og at han under besøget modtog to trusselsbreve fra Taliban, der beskyldte ham for at spionere og truede ansøgeren med, at han ville blive slået ihjel, hvis han ikke meldte sig til dem. Efter at have modtaget det første trusselsbrev, meldte ansøgeren det til politiet i Afghanistan. Herefter modtog ansøgeren endnu et trusselsbrev fra Taliban,

hvoraf det fremgik, at Taliban var bekendt med politianmeldelsen, og at ansøgeren skulle melde sig til Taliban, inden der var gået en dag. Efterfølgende udrejste ansøgeren af Afghanistan. Videre har ansøgeren henvist til, at hans [familiemedlem] fem gange er blevet opsøgt af Taliban, hvor der er blevet fremsat trusler mod ansøgeren, og at hans [familiemedlem] yderligere har modtaget telefoniske trusler fra Taliban. Efter en gennemgang af sagen, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Udlændingestyrelsen har i afgørelsen [fra sommeren] 2021 lagt Deres klients forklaring til grund om, at han har en asylbegrundende konflikt med Taliban. Udlændingestyrelsen har videre i afgørelsen henvist Deres klient til at tage ophold uden for sit hjemområde, [by], for eksempel i Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif i Afghanistan, for derved at undgå at risikere at blive udsat for overgreb eller forfølgelse af Taliban. Situationen i Afghanistan har efter Udlændingestyrelsen traf afgørelse [i sommeren] 2021 udviklet sig betydeligt, idet Taliban siden medio august 2021 har overtaget magten i Afghanistan. Flygtningenævnet kan blandt andet henvise til Udlændingestyrelsens notat "Afghanistan, recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted invididuals" udgivet i september 2021 og Landinfos temanotat om Afghanistan, "Talibans maktovertakelse" udgivet den 2. september 2021. Af denne grund finder Flygtningenævnet ikke, at Deres klient kan henvises til et internt flugtalternativ i Afghanistan. Da Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at Deres klient har en asylbegrundende konflikt med Taliban, og idet Deres klient ikke kan henvises til et internt flugtalternativ, har nævnet besluttet at meddele Deres klient opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2021/27

Flygtningenævnet besluttede endvidere i forlængelse af screeningen at genoptage en række sager til fornyet behandling, hvor Flygtningenævnet i sin oprindelige afgørelse direkte eller indirekte havde lagt ansøgerens forklaring om en konflikt med Taliban helt eller delvist til grund.

Den 15. september og 28. oktober 2021 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny situationen i Afghanistan, og fandt, at der fortsat ikke forelå sikre oplysninger om, hvordan Taliban ville agere efter magtovertagelsen. Berostillelsen af sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor situationen i landet havde betydning for nævnets afgørelse, fortsattes derfor. Tilsvarende opretholdtes udsættelsen af udrejsefristen i de sager, hvor nævnet tidligere havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag, og hvor ansøgeren var i udsendelsesposition frem til tidligst det tidspunkt, hvor berostillelsen af verserende sager ophæves.

Forud for mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 16. december 2021 var der udsendt opdateret baggrundsmateriale vedrørende Afghanistan, der gav anledning til nye drøftelser. Udvalget fandt, at der, uanset at situationen i Afghanistan fortsat var

ganske alvorlig og præget af usikkerhed, nu forelå baggrundsoplysninger af en sådan karakter og et sådant omfang, at der var grundlag for at genoptage sagsbehandlingen af de berostillede sager.

Herefter besluttede Flygtningenævnet at beramme et antal prøvesager vedrørende afghanske statsborgere til foretagelse i februar 2022. Nærmere information om Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende afghanske statsborgere efter Talibans magtovertagelse kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside på www.fln.dk.

Kapitel 15

Statistik

15.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2021

Flygtningenævnet har i 2021 afholdt 389 nævnsmøder og truffet afgørelse i 933 personsager. Hertil kommer et antal sager vedrørende blandt andet Dublinforordningen, afvisning i medfør af udlændingelovens § 29 b, mindreårige asylansøgere, identitetsklager mv. For yderligere herom henvises til afsnittene 15.9 - 15.12.

Tabel 1 nedenfor viser antal afgjorte sager i Flygtningenævnet mellem 2017 og 2021 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2017	2018	2019	2020	2021
Nye spontansager	1.951	1.912	1.264	707	408
Genoptagede spontansager	107	52	48	48	86
Nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	24	112	292	75	281
Genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	0	1	6	4	6
Bortfaldssager	5	6	26	15	28
Udsendelsessager	20	28	57	65	56
Statusændringssager	74	63	33	109	68
I alt	**2.181**	**2.174**	**1.726**	**1.023**	**933**

Note: Hertil kommer personsager afsluttet uden afgørelse samt hjemvisninger. Se nærmere herom i afsnit 15.3.

15.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2021 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	400	0	3	5	408
Genoptagede spontansager	69	5	0	12	86
Nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	280	1	0	0	281
Genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	6	0	0	0	6
Bortfaldssager	22	6	0	0	28
Udsendelsessager	56	0	0	0	56
Statusændringssager	56	8	2	2	68
I alt	**889**	**20**	**5**	**19**	**933**

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager og nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes normalt to til tre sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer. I 2021 blev 79 sager omberammet på grund af sygdom i relation til COVID-19-pandemien.

15.3 Hjemvisninger og sager afsluttet uden afgørelse.

I 2021 blev 140 sager hjemvist af nævnet til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

Endvidere blev 116 sager afsluttet uden afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller er registreret som forsvundet.

For yderligere om hjemviste sager og sager afsluttet uden afgørelse kan der henvises til afsnit 11.7.

15.4 Spontansager

Størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager).

Nævnet har i 2021 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 43 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

15.4.1 Nye spontansager

I 2021 blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 16 % af de personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet.

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i nye spontansager for de ti største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 3. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2021

	Personer i alt	Afslag efter § 7		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2	
Lande		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Somalia	43	36	84	6	14	1	2
Iran	41	24	59	15	37	2	5
Afghanistan	38	25	66	7	18	6	16
Statsløse palæstinensere	36	36	100	0	0	0	0
Syrien	36	28	78	8	22	0	0
Georgien	22	22	100	0	0	0	0
Irak	16	16	100	0	0	0	0
Colombia	14	13	93	1	7	0	0
Eritrea	11	1	9	9	82	1	9
Marokko	11	11	100	0	0	0	0
Øvrige lande	140	132	94	8	6	0	0
I alt	**408**	**344**	**84**	**54**	**13**	**10**	**3**

15.4.2 Genoptagede spontansager

Genoptagede spontansager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på asyl, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Flygtningenævnet tog i 2021 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 194 spontansager. Heraf blev 107 sager genoptaget, mens der i 74 sager blev meddelt afslag på gen-

optagelse. I 10 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med udlændingens opholdssted og i én sag, hvor anmodning ikke kunne tillades indgivet. Herudover blev 13 sager afsluttet uden afgørelse.

Tabel 4 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i genoptagede spontansager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede spontansager i 2021

	Personer i alt	Afslag efter § 7		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2	
Lande		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Iran	22	8	36	14	64	0	0
Somalia	13	0	0	11	85	2	15
Syrien	8	0	0	8	100	0	0
Eritrea	7	0	0	7	100	0	0
Irak	6	0	0	1	17	5	83
Øvrige lande	30	12	46	11	27	7	27
I alt	**86**	**20**	**23**	**52**	**61**	**14**	**16**

Som det fremgår af tabellen, blev der meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændingeloven i 77 % af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser i forhold til andelen i nye spontansager skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

15.5 Sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser

Omkring en fjerdedel af de sager, nævnet behandlede i 2021, var nye inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager og genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager (udgør tilsammen kategorien inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager).

Nævnet behandlede i 2021 inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager vedrørende klagere af 11 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

15.5.1 Nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager

I 2021 omgjorde nævnet 52 % af nye sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Tabel 5 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet afgjorde sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 5. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager i 2021

	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Tilladelse efter § 7, stk. 3	
Lande		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	213	102	48	68	32	35	16	8	4
Somalia	18	11	61	0	0	7	39	0	0
Iran	8	3	38	4	50	1	13	0	0
Irak	7	5	71	0	0	2	29	0	0
Afghanistan	7	0	0	0	0	7	100	0	0
Øvrige lande	28	13	47	6	21	9	32	0	0
I alt	**281**	**134**	**48**	**78**	**28**	**61**	**21**	**8**	**3**

15.5.2 Genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager

Genoptagede inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens inddragelses- eller nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Flygtningenævnet tog i 2021 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 29 inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager. Heraf blev 15 sager genoptaget, mens der i 12 sager blev meddelt afslag på genoptagelse. I én sag afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med udlændingens opholdssted, og i én sag har klageren frafaldet sin anmodning om genoptagelse.

Tabel 6 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager.

Tabel 6. Udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager i 2021

Lande	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2	
		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Somalia	3	0	0	3	100	0	0
Syrien	1	0	0	1	100	0	0
Afghanistan	1	1	100	0	0	0	0
Irak	1	1	100	0	0	0	0
I alt	**6**	**2**	**33**	**4**	**67**	**0**	**0**

Note: Hertil kommer 3 sager som blev hjemvist.

15.6 Stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter – Alle spontansager og inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager

Flygtningenævnet stadfæstede samlet i 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse i 66 % af spontansagerne og omgjorde 24 % (omfatter både nye og genoptagede spontansager). Derudover hjemviste nævnet 10 % af sagerne.

For så vidt angår inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager stadfæstede nævnet 40 % af sagerne og omgjorde 45 % (omfatter både nye og genoptagede inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager). Derudover hjemviste nævnet 15 % af sagerne.

Tabel 7 nedenfor er en oversigt over henholdsvis stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenten for alle henholdsvis spontansager og inddragelses- eller nægtelse af forlængelsessager mellem 2017 og 2021.

Tabel 7. Nævnets stadfæstelses-, omgørelses- og hjemvisningsprocenter

Spontansager	2017	2018	2019	2020	2021
– Stadfæstelse	78	77	79	76	66
– Omgørelse	18	16	15	18	24
– Hjemvisning	4	7	6	6	10
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager					
– Stadfæstelse	47	49	47	48	40
– Omgørelse	20	19	25	31	45
– Hjemvisning	33	32	28	21	15

15.7 Statusændringssager

Nævnet traf i 2021 afgørelse i 107 personsager vedrørende statusændring, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt en udlænding opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 35 sager og omgjort 33 sager. Derudover hjemviste nævnet 32 sager, mens syv sager blev afsluttet uden afgørelse.

Nævnet behandlede i 2021 statusændringssager vedrørende klagere af fire forskellige nationaliteter samt en sag vedrørende en statsløs palæstinenser.

Tabel 8 nedenfor er en oversigt opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i statusændringssager for de tre største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 8. Udfaldet af nævnets afgørelser i statusændringssager i 2021

	Personer i alt	Stadfæstelse		Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Hjemvisning	
Lande		Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	84	31	37	20	24	3	4	30	36
Eritrea	9	1	11	8	89	0	0	0	0
Somalia	5	2	40	2	40	0	0	1	20
Øvrige lande	2	1	50	0	0	0	0	1	50
I alt	**100**	**35**	**35**	**30**	**30**	**3**	**3**	**32**	**32**

15.8 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager og udsendelsessager

Flygtningenævnet behandlede i 2021 28 bortfaldssager og 56 udsendelsessager samlet vedrørende klagere af 18 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Tabel 9 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager og udsendelsessager for de fem største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 9. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager og udsendelsessager

		Bortfaldssager			Udsendelsessager		
Lande	Personer i alt	Stad-fæstelse	Om-gørelse	I alt	Stad-fæstelse	Om-gørelse	I alt
Syrien	22	0	1	1	16	5	21
Iran	13	4	1	5	6	2	8
Irak	11	7	1	8	3	0	3
Eritrea	7	0	0	0	6	1	7
Statsløse Palæstinensere	5	1	1	2	3	0	3
Øvrige lande	26	8	4	12	13	1	14
I alt	**84**	**20**	**8**	**28**	**47**	**9**	**56**

15.9 Dublinsager

Nævnet traf i 2021 afgørelse i 178 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 139 sager, omgjorde ni sager, hjemviste én sag, afviste to sager, mens 27 sager blev afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2021 16 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 33 hverdage.

Tabel 10 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i henholdsvis personer og procent over udfald i Dublinsager for de ti største modtagerlande. De øvrige modtagerlande, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 10. De ti største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerlande	Personer i alt	Stadfæstelse		Omgørelse	
		Pers.	%	Pers.	%
Tyskland	34	33	97	1	3
Italien	27	22	81	5	19
Sverige	22	21	95	1	5
Polen	15	15	100	0	0
Frankrig	9	9	100	0	0
Rumænien	6	5	83	1	17
Spanien	6	5	83	1	17
Schweiz	5	5	100	0	0
Nederlandene	4	4	100	0	0
Finland	4	4	100	0	0
Øvrige lande	16	16	100	0	0
I alt	**148**	**139**	**94**	**9**	**6**

15.10 § 29 b-sager

Nævnet traf i 2021 afgørelse i 19 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublin-forordningen. Nævnet stadfæstede i 14 sager Udlændingestyrelsens afgørelse, omgjorde tre sager, og derudover blev to sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren i én sag var forsvundet, og i én sag frafaldt klagen.

15.11 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

15.11.1 Aldersklagesager

Nævnet traf i 2021 afgørelse i 45 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 25 sager og omgjorde én sag. Nævnet hjemviste derudover tre sager og 16 sager blev afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet.

15.11.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Nævnet traf i 2021 ikke afgørelse vedrørende klager over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Nævnet traf i 2021 ikke afgørelse vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl.

15.11.3 Ledsagesager

Nævnet traf i 2021 ikke afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

15.12 Andre sager

15.12.1 Identitetsklager

Nævnet traf i 2021 afgørelse i to personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der påberåbte sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2, eller 3. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i begge sager.

15.12.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Nævnet traf i 2021 ikke afgørelse vedrørende klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse.

15.12.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Nævnet traf i 2021 ikke afgørelser vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse.

15.12.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Nævnet traf i 2021 afgørelse vedrørende 18 klager over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge. Heraf blev én sag omgjort, tre sager hjemvist til Udlændingestyrelsen og 14 sager afsluttet uden afgørelse på grund af frafald.

15.13 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2021 var 187 dage. Der er dermed tale om en væsentlig kortere sagsbehandlingstid end i 2019 og 2020, hvor sagsbehandlingstiden var henholdsvis 367 og 254 dage.

Flygtningenævnet forventer at nedbringe sagsbehandlingstiden yderligere i løbet af 2022, hvor målsætningen er en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 120 dage for 95 % af sagerne.

Antallet af verserende spontansager er nedbragt fra 304 primo 2021 til 297 ultimo 2021. Herefter er antallet af verserende spontansager, opgjort den 1. maj 2022, yderligere nedbragt til 176 sager.

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager i 2021 var 167 dage. Der er dermed tale om en væsentlig kortere sagsbehandlingstid end i 2019 og 2020, hvor sagsbehandlingstiden var henholdsvis 380 og 239 dage.

Flygtningenævnet forventer at nedbringe sagsbehandlingstiden i 2022, hvor målsætningen er en gennemsnitlig maksimal sagsbehandlingstid på 120 dage for 95 % af sagerne.

Antallet af verserende inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager er steget fra 143 primo 2021 til 152 ultimo 2021. Herefter er antallet af verserende inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, opgjort den 1. maj 2022, nedbragt til 135 sager.

Bilag 1

Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Artikel 8

1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimination imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

…

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

…"

Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;
(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
(d) The right to liberty and security of person;
(e) The right to equal protection under the law;
(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
(h) The right to just and favourable conditions of work.

Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiemedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

(a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;

(b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Uddrag af Børnekomitéens General Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.
Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.
Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.
Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.
Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.
Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.
Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.
Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.
Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-43, finder tilsvarende anvendelse.
Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis
1) udsendelse af udlændingen, jf. hjemrejselovens § 1, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.
Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:
1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
[…]

…

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis
1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.
Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.
Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 1 og 5, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er udvist efter § 25 b eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2.
Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.
Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.
Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.
[…]

…

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.
Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.
Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.
Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.
[…]

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter
1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.
Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.
[…]
Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

…

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.
Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.
Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1. if. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:
1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.
[…]
Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,
1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.
Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.
Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.
Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.
[…]
Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.
[…]
Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 4, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b.
Stk. 3. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse.
…

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

...

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.
Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.
Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.
Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis
1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 4, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 119 b, § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 241, 2. pkt., §§ 243-246, § 249, 2. pkt., § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 253, stk. 2, § 260 a, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, § 276 a, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab, til at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller til at indgå i et andet ægteskabslignende forhold mod eget ønske eller har fastholdt nogen ved tvang i et sådant ægteskab eller forhold, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden

strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.
9) udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf, der er fastsat efter straffelovens § 81 d.[3)]

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af
1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte frihedsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. Er der i medfør af § 26, stk. 2, ikke grundlag for at udvise en udlænding efter §§ 22-24, tildeles udlændingen en advarsel om, at hvis den pågældende begår nyt strafbart forhold, vil der ved en afgørelse om udvisning ved dom på det tidspunkt skulle lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet, fordi den pågældende ikke tidligere er udvist af den grund, at dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.
Stk. 2. Tildeles en udlænding en advarsel efter stk. 1, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis
1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 5. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 119 b, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.
Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 10. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

...

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af
1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.
Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

§ 27. De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.
Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.
Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.
Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.
Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.
Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

...

Kapitel 6

Regler om indrejseforbud, udrejsefrist, processuelt ophold, opsættende virkning og frihedsberøvelse

...

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.
Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Indrejseforbud

§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:
1) Udlændingen er udvist.
2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller udrejser ikke i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.
3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.
4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.
5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.
6) Der er truffet afgørelse om, at udlændingen ikke har medvirket til sin udrejse i medfør af hjemrejselovens § 3, stk. 2.
Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.
Stk. 3. Der kan i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis udlændingen er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 6.
Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, med følgende varighed:

1) En periode på 2 år, hvis udlændingen udvises efter § 25 a eller § 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, jf. dog nr. 3.
2) En periode på 4 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en betinget fængselsstraf eller idømmes en ubetinget fængselsstraf af indtil 3 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c.
3) En periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.
4) En periode på 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 3 måneder og indtil 1 års varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
5) En periode på mindst 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.
6) En periode på 12 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 års og indtil 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
7) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
8) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed.
9) For bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.
10) For så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 3, eller er optaget på den liste, der er nævnt i stk. 1, nr. 4.
Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed i følgende tilfælde:
1) Udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
2) Udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, § 25 b eller § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3.
3) Et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 9, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark.
Stk. 7. Et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.
Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder i følgende tilfælde:
1) Når den pågældende under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.
2) Når den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.
3) Når den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3.
4) Når den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i § 29 c, stk. 1.
Stk. 9. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 2 eller 6, kan forkortes, hvis en udlænding medvirker til udrejsen, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 3. Indrejseforbuddet kan ikke forkortes til mindre end halvdelen af det allerede meddelte.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Fastsættelse af udrejsefrist

§ 33. En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.
Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.
Stk. 3. Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., eller frafaldes en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. For en udlænding, som er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som inden 14 dage fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse oplyser, at vedkommende ikke ønsker afgørelsen behandlet efter § 53 a, stk. 2, 4. pkt., fastsættes en frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.
Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2 kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.
Stk. 5. Er udvisning sket ved dom, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 7. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.
Stk. 6. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.
Stk. 7. Stk. 6 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

Processuelt ophold

§ 33 a. En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 d eller en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 eller 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, eller § 9 q, stk. 11.
Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.
Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af følgende sager:
1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.

Opsættende virkning

§ 33 b. Der tillægges opsættende virkning i følgende tilfælde:
1) Ved afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor.
2) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.
3) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende er omfattet af persongruppen angivet i § 9 e.
4) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 4, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.
5) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.
Stk. 2. Klage over en afgørelse, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. § 2, stk. 1 eller 2. Tilsvarende gælder ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der ikke er indgivet rettidigt.

...

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

...

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.
Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.
Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-9 og 12-14, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.
Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.
Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.
Stk. 6. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 7. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.
Stk. 8. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.
Stk. 9. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.
Stk. 10. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.
Stk. 11. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.
Stk. 12. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 7 eller 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

...

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.
Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.
Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.
Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.
[…]

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.
Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra

en sag efter denne lov eller hjemrejseloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.
Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.
Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov eller hjemrejseloven, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om
1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.
Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.
Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.
Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.
Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.
Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.
Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.
Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.
Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.
Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.
Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.
Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.
Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.
Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 9, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.
Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b samt afgørelser efter §§ 33 og 33 a og § 33 b, stk. 1, nr. 4, i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
Stk. 3. Afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejsestyrelsen.
Stk. 4. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, 3. pkt., træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.
Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.
Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.
Stk. 8. Afgørelse om forlængelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, som har truffet den afgørelse, udrejsefristen knytter sig til, eller, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven, af Hjemrejsestyrelsen.
Stk. 9. Hjemrejsestyrelsen kan ændre en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, 4. pkt., til straks, når Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding ikke medvirker til sin udrejse efter hjemrejselovens § 3, stk. 2.
Stk. 10. Hjemrejsestyrelsen fastsætter efter § 33, stk. 5, udrejsefristen til straks.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejsestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5 og 7 og § 53 a.
Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:
1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.
2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.
3) Politiets afgørelser efter § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.
4) Afgørelser, der træffes i 1. instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.
Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen.
Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.
Stk. 5. Udlændingestyrelsens afgørelser om afholdelse af udgifter til sundhedsmæssige ydelser og sociale foranstaltninger, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, vedrørende udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter § 42 a, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 3 og 4, kan påklages til Ankestyrelsen. Kapitel 9 og 10 i lov om retssikkerhed og administration af det sociale område finder anvendelse på sådanne afgørelser.
Stk. 6. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 3, kan påklages til Udlændingestyrelsen.
Stk. 7. Følgende afgørelser kan ikke påklages:
1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 12, § 42 a, stk. 7, 4. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b. En afgørelse efter § 42 a, stk. 7, 4. pkt., om separat indkvartering, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., kan dog påklages.
2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.
3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.
4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 10 og 11.
5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.
6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 15, 2. pkt.
8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.
9) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om fastsættelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 5.

Stk. 8. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages. Endvidere kan Udlændinge- styrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, ikke påklages.
Stk. 9. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 6.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov eller hjemrejseloven.

...

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.
Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.
Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.
Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter Udlændingestyrelsen forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

...

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder Udlændingestyrelsen et asylansøgerkort til udlændingen.
Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.
Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.
Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5. Dommen skal ledsages af en vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger.
Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.
Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.
Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.
Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.
Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.
Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.
Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.
Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.
Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.
Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.
Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.
Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.
Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.
Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.
Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.
Stk. 15. Sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, behandles af formanden eller en næstformand alene. Dog kan sådanne sager i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 16. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.
Stk. 17. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:
1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a, og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.
Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder

sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. For så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, anses afgørelsen dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 5. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.
Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.
Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når
1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.
Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.
Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.
Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.
Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.
Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.
Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.
Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.
Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.
Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:
1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.
Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.
Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.
Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.
Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.
Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med udlændinge- og integrationsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant.
Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det. Samtalen efter 1. og 3. pkt. kan gennemføres af den i stk. 1, 3. pkt., nævnte organisation.
Stk. 3. En afgørelse efter stk. 1 kan ændres, hvis ændringen er bedst for barnet.
Stk. 4. Anmodning om udpegning eller ændring af udpegningen af en repræsentant efter stk. 1 og 3 indgives til Familieretshuset, der behandler anmodningen efter reglerne i lov om Familieretshuset. Afgørelse om anmodningen træffes efter bestemmelserne i kapitel 2 og 8-10 i lov om Familieretshuset af Familieretshuset eller familieretten.
Stk. 5. Familieretshusets afgørelser efter stk. 1 og 4, jf. stk. 2, kan indbringes for familieretten efter bestemmelserne i kapitel 12 i lov om Familieretshuset.
Stk. 6. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandling af sager efter stk. 1-5.
Stk. 7. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når
1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
2) barnet fylder 18 år,
3) barnet udrejser af Danmark,
4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark, eller
6) Familieretshuset eller familieretten træffer beslutning herom efter stk. 3.
Stk. 8. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.
Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.
Stk. 11. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.
Stk. 12. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 11, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.
...

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

...

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 26. september 2021

Mattias Tesfaye

/ Merete Milo

...

[3)] Udlændingelovens § 22, nr. 9, som affattet ved § 3, nr. 1, i lov nr. 349 af 2. april 2020, ophæves den 1. januar 2022, jf. § 1, nr. 1, i lov nr. 289 af 27. februar 2021.

Lov nr. 721 af 27/04/2021

Lov om ændring af udlændingeloven og lov om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen

(Gennemførelse af forordning om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS), forordning om oprettelse af et ind- og udrejsesystem (EES) og forordninger om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på områderne for henholdsvis ind- og udrejsekontrol og politisamarbejde og strafferetligt samarbejde og om brug af SIS i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret senest ved lov nr. 416 af 13. marts 2021, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »SIS II« til: »SIS«, og »SIS II-forordningen« ændres til: »SIS-forordningen«.

[…]

14. I *§ 19, stk. 4, 3. pkt.,* ændres »Schengenkonventionens artikel 25« til: » SIS-forordningens regler herom«.

...

§ 3

Stk. 1. § 1, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. maj 2021.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 1, 2 og 5-27, og § 2. Ministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

...

Givet på Amalienborg, den 27. april 2021

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mattias Tesfaye

Lov nr. 1191 af 08/06/2021

Lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven

(Indførelse af mulighed for overførsel af asylansøgere til asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse i tredjelande)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret senest ved § 25 i lov nr. 982 af 26. maj 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Overskriften* til kapitel 5 affattes således:
»Kapitel 5Afvisning af udlændinge og overførsel af asylansøgere til tredjelande«.

2. Efter § 28 indsættes i *kapitel 5*:

»**§ 29.** En udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, og som ikke er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, overføres til et tredjeland med henblik på asylsagsbehandling og eventuel efterfølgende beskyttelse efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med det pågældende tredjeland, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om, at bestemte udlændinge omfattet af stk. 1 skal undtages herfra.«

3. I *§ 33, stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »i stk. 2«: », jf. dog stk. 8«.

4. I *§ 33* indsættes som stk. 8:

»*Stk. 8.* Stadfæstes en afgørelse efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, eller frafaldes en klage over en sådan afgørelse, fastsættes der ikke en udrejsefrist.«

[…]

15. I *§ 48 a, stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »afgørelse om«: »overførsel efter § 29, stk. 1, eller om«.

16. I *§ 53 a, stk. 1*, indsættes før nr. 1 som nyt nummer:

»1) Overførsel efter § 29, stk. 1.«

Nr. 1-8 bliver herefter nr. 2-9.

17. I *§ 53 a, stk. 2, 3. pkt.*, indsættes efter »§ 8, stk. 1 eller 2,«: »træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om overførsel efter § 29, stk. 1,«.

18. I *§ 53 a, stk. 1, 5. pkt.*, ændres »1-6« til: »1-7«.

19. I *§ 56, stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres »stk. 3 og 4« til: »stk. 3-5«.

20. I *§ 56* indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Sager om overførsel efter § 29, stk. 1, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende overførsel efter § 29, stk. 1, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.«

Stk. 4-9 bliver herefter stk. 5-10.

21. I *§ 56, stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4, nr. 1« til: »stk. 5, nr. 1«.

…

§ 3

Stk. 1. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af loven, hvis loven ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft.

...

Givet på Christiansborg Slot, den 8. juni 2021

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mattias Tesfaye

Lov nr. 2623 af 28/12/2021

Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

(Ændring af reglerne om særlig rejselegitimation til udlændinge, bemyndigelse til at fastsætte regler om udlændingemyndighedernes kompetence til at varetage opgaver efter SIS-tilbagesendelsesforordningen, straf i sager om forkert afsætning af passagerer m.v., ændring af reglerne om betaling for erstatningsopholdskort, ændring af Rådet for Etniske Minoriteters virke, ophævelse af Online Dansk og pligt til digital selvbooking af jobsamtaler for aktivitetsparate m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, lov nr. 2195 af 29. december 2020, § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021, § 1 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 og § 20 i lov nr. 2055 af 16. november 2021, foretages følgende ændringer:

[…]

7. I *§ 46, stk. 1*, ændres »og 9« til: »og 10«.

8. I *§ 46* indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:

»*Stk. 8.* Afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, kan foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

Stk. 8-10 bliver herefter stk. 9-11.

9. I *§ 46 a, stk. 7, nr. 4*, ændres »§ 39, stk. 10 og 11« til: »§ 39 a, stk. 11«.

[…]

11. I *§ 53 a, stk. 2, 5. pkt.*, ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-3, 5 og 6«.

…

§ 5

[…]

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 6-9 og 11, træder i kraft den 1. marts 2022.

[…]

Stk. 8. § 1, nr. 11, finder ikke anvendelse på klager indbragt for Flygtningenævnet før den 1. marts 2022. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

…

Givet på Marselisborg Slot, den 28. december 2021

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mattias Tesfaye

Lov nr. 452 af 20/04/2022

Lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven, lov om aktiv socialpolitik, repatrieringsloven og forskellige andre love

(Initiativer til beskyttelse af børn imod vold og negativ social kontrol, indførelse af regler om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021, § 20 i lov nr. 2055 af 16. november 2021, § 17 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 2623 af 28. december 2021 og senest ved § 33 i lov nr. 324 af 16. marts 2022, foretages følgende ændringer:

[…]

11. I *§ 17, stk. 1, 3. pkt.*, indsættes efter »her i landet,«: »eller er udlændingen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse,«.

12. I *§ 17 a, stk. 1*, indsættes efter »først,«: »jf. dog stk. 4,«.

13. I *§ 17 a, stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »nævnte periode«: », jf. dog stk. 4«.

14. I *§ 17 a* indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., finder kun anvendelse for udlændinge, der ikke benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 14 a.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

[…]

17. I *§ 17 a, stk. 6*, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

18. I *§ 25 a, stk. 1, nr. 1*, indsættes efter »§ 60, stk. 1,«: »hjemrejselovens § 23, stk. 1, jf. § 13, stk. 3,«.

19. I *§ 33 b, stk. 2, 1. pkt.*, ændres »4. pkt.« til: »5. pkt.«

[…]

33. I *§ 45 d, stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 36« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7,«, og efter »udvisning efter« indsættes: »denne lovs«.

34. I *§ 45 d, stk. 2, 3. pkt.*, og *stk. 3, 2. pkt.*, ændres »§ 36, jf. stk. 1, nr. 2,« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf,«, og i *§ 45 d, stk. 4*, ændres »§ 36, jf. stk. 1, nr. 2« til: »hjemrejselovens § 16, stk. 7, jf. stk. 1, nr. 2, i denne paragraf«.

35. I *§ 46 a, stk. 7*, indsættes som *nr. 10*:

»10) Hjemrejsestyrelsens afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, hvis forlængelse sker som følge af indgåelse af en hjemrejsekontrakt eller Hjemrejsestyrelsens afgørelse herom, jf. § 5, stk. 2 eller 3, i hjemrejseloven.«

[…]

37. I *§ 53, stk. 16*, ændres »Udlændinge- og Integrationsministeriet« til: »Hjemrejsestyrelsen«.

38. I *§ 53 a, stk. 2, 5. pkt.*, ændres »nr. 1-3, 5 og 6« til: »nr. 1-4, 6 og 7«.

…

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2022, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 21, 23, 24 og 38.

[…]

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren fremsætter forslag om revision af § 1, nr. 21, 23, 24 og 38, hvis bestemmelserne ikke inden udgangen af 2022 er trådt i kraft.

…

Givet på Amalienborg, den 20. april 2022

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mattias Tesfaye

Bilag 5

Uddrag af Bekendtgørelse af hjemrejseloven, Lovbekendtgørelse nr. 982 af 26. maj 2021

Kapitel 1

Udrejsepligt og udrejsekontrol

§ 1. En udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse.
[…]

…

Bilag 6

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

 Side 605

4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
4) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

Bloch Andersen

/ Anne-Lise Ulf Schilling

LYGTNI

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2021.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2021 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 933 asylsager m.v. vedrørende ansøgere af 45 forskellige nationaliteter og statsløse, herunder statsløse palæstinensere. 494 af sagerne var spontane asylsager og 287 var sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Syrien, Iran, Somalia og Afghanistan samt statsløse palæstinensere.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnets sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763199